

Không Thể Ngừng Yêu Em

Contents

Không Thể Ngừng Yêu Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	54
14. Chương 14	58
15. Chương 15	61
16. Chương 16	67
17. Chương 17	72
18. Chương 18	77
19. Chương 19	83
20. Chương 20	87
21. Chương 21	91
22. Chương 22	95
23. Chương 23	102
24. Chương 24	106
25. Chương 25	111
26. Chương 26	115
27. Chương 27	123
28. Chương 28	128
29. Chương 29	134
30. Chương 30	141
31. Chương 31	146
32. Chương 32	153
33. Chương 33	159
34. Chương 34	164
35. Chương 35	171
36. Chương 36	175
37. Chương 37	177
38. Chương 38: Thiếu	183
39. Chương 39: Thiếu	184
40. Chương 40	184
41. Chương 41	189

42. Chương 42	194
43. Chương 43	204
44. Chương 44	216
45. Chương 45	225
46. Chương 46	238
47. Chương 47	247
48. Chương 48: Thiếu	255
49. Chương 49	256
50. Chương 50	263

Không Thể Ngừng Yêu Em

Giới thiệu

Hán Việt: Giới bất điệu đích hỉ hoan, Giới Không Xong ThíchEdit: Rùa (Thiên_Tử_2811)Thể loại:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-ngung-yeu-em>

1. Chương 1

“Rengggg_____”

Phòng học lặng ngắt như tờ bị đánh tan sự yên tĩnh, không ít người quay đầu lại nhìn về phía phát ra âm thanh. Ứng Hoan vội cúi đầu, đem điện thoại tắt chuông. Lúc trước di động hết pin, mượn Chung Vi Vi sạc điện thoại, di động tự mở máy, sau đó chính là âm thanh này vang lên.

Tam trung việc học nặng nề, khoảng cách đến ngày thi đại học chỉ còn không đến một trăm ngày, mọi người nhìn một chút, lại quay đầu tiếp tục làm đề.

Wechat hiện ra một thông báo, Ứng Hoan mở ra xem, là Ứng Trì gửi tới từ 7 giờ.

[Chị, học hết tiết tự học buổi tối sau đó cùng em mang giải thưởng về nhà!!!]

Ba cái dấu chấm than, chứng tỏ Ứng Trì có tám phần là lấy được tiền thưởng.

Ứng Hoan trong lòng mắng một câu: “Tiểu tử thôi lại trốn học!” Cô nhìn thời gian, còn vài phút nữa sẽ hết giờ tự học, cô đem các loại bài thi cùng bài tập nhét vào cặp sách, tiếng chuông tan học vang lên liền đeo cặp sách trên lưng bước nhanh hướng cửa sau, đi qua lớp bên cạnh, thuận tay đem sạc điện thoại từ cửa sổ bỏ lên bàn Chung Vi Vi, “Tớ đi trước”

Chung Vi Vi ngẩng đầu, có chút hiểu rõ: “Em trai lại trốn học đi thi đấu?”

Ứng Hoan gật đầu: “Ừ, tình huống hôm nay nếu nó trở về một mình có lẽ sẽ bị đánh, tớ phải đi xem, nó nói đêm nay có tiền thưởng.” Khi nói, đôi mắt hơi cong. Hé miệng cười, vung tay lên, vội vã mà đi.

Cái gọi là thi đấu, chính là ngầm đấu quyền anh, dựa theo quy tắc nếu thắng sẽ có tiền thưởng, Ứng Trì đã đấu nửa năm.

Ứng Hoan lên tàu điện ngầm, tìm được vị trí ngồi xuống, để cặp sách màu đen lên đầu gối, khi còn nhỏ cô thay rằng không tốt, đặc biệt là hai cái răng nanh, không đều như nhau, cô luôn có thói quen dùng đầu lưỡi áp hai răng nanh nhỏ kia, ý đồ đem chúng nó đều bằng lại.

Cô lấy ngón tay móc quay đeo cặp sách, môi mấp máy, lưỡi theo thói quen mà liếm răng nanh nhỏ, ẩn xuống màn hình di động xem thời gian, không biết Ứng Trì đấu đã xong chưa.

Lúc này, câu lạc bộ đang thi đấu khí thế ngất trời, Ứng Trì mặc một chiếc quần quyền anh màu lam, giụa vào đài thi đấu thở dốc, hơi ngẩng mặt để cho người khác xử lý vết thương trên mặt, thi đấu đêm nay đã tiến hành đến cuối thời gian, hiện tại là thời gian một phút đồng hồ nghỉ ngơi.

Cậu là một thiếu niên có gương mặt tương đối xinh đẹp, da trắng, mắt đào hoa, cho nên một chút vết thương liền nhìn thấy rất rõ ràng.

Huấn luyện viên giờ bình nước lên, Ứng Trì phối hợp mà ngẩng đầu để ông rót một ngụm, hướng khán phòng nhìn tới, huấn luyện viên biết cậu đang nhìn cái gì, ở trong lòng phun trào, gia hỏa này như thế nào lại thích chị gái như vậy? “Chị cậu không tới, chuyên chú thi đấu, chỉ còn một trận cuối cùng, nếu không có ai khiêu chiến, hai vạn tiền thưởng sẽ là của cậu”

Ứng Trì gật đầu.

Đến thời điểm này, cậu đã học quyền anh tự do hơn một năm, nhà thi đấu này chính là câu lạc bộ lúc trước cậu học, nghe nói bởi vì kinh doanh lỗ vốn mới bắt đầu làm câu lạc bộ thi đấu ngầm, mỗi một trận thi đấu đều có thể đánh cược, chỉ cần giao phí báo danh là có thể tham gia. Thi đấu chu kỳ là hai tháng, Quyền thủ dành được chiến thắng cuối cùng là người chiến thắng liên tiếp, liền có thể nhận được hai vạn tiền thưởng, đương nhiên, đây là trừ khi dưới đài không có người khiêu chiến, thắng lợi liền quyết định.

Dưới đài không thiếu người yêu thích quyền anh đi xem, nếu thắng được Quyền Thủ thắng liên tiếp liền có thể lấy đi một vạn tiền thưởng, loại giải thưởng này càng hấp dẫn nhiều người xem, đồng thời cũng có thể kích thích không khí.

Nếu Ứng Trì thua, dư lại một vạn cũng không thể lấy được, chỉ có thể lấy lại ba ngàn phí lên sân khấu.

Thính phòng đầu tiên có ba người ngồi trong góc, Từ Kính Dư lưỡi nhác mà tựa vào ghế, không chút để ý nhìn vô đài, không nhiều hứng thú lắm.

Chu Bách Hạo nâng cằm chỉ chỉ Ứng Trì, “Cảm giác cậu ấy thế nào?”

Từ Kính Dư thay đổi tư thế ngồi, nhếch chân lên bắt chéo, liền nghe thấy huấn luyện viên Ngô Khởi nói: “Thân cao khoảng 1m8, cân nặng hẳn là không vượt quá 70 kg, cánh tay di chuyển không tồi, ra quyền rất có lực, thân thể điều kiện rất phù hợp với yêu cầu 69kg, đội của chúng ta đang cần vận động viên có năng lực thế này.” Anh ta dừng một chút, “Chỉ là... Đối thủ so với cậu ta rất yếu, hiện cậu ta đang chiếm ưu thế, không biết đối mặt với người mạnh hơn sẽ như thế nào.”

Quyền anh yêu cầu vận động viên có đủ lực, tốc độ, linh hoạt, phối hợp rất cao, đồng thời tố chất tâm lý cũng rất quan trọng.

Chu Bách Hạo nhướn mày cười, vỗ vỗ trên vai Từ Kính Dư, “Kia không phải đơn giản sao, để cho Kính Vương của chúng ta đi xem thử”

Từ Kính Dư trực tiếp cự tuyệt: “Không đi, muốn đi thì cậu tự đi.”

Một phút đồng hồ kết thúc, hiệp cuối cùng bắt đầu.

Không hề ngạc nhiên, Ứng Trì thắng.

Tecate ring girl (cô gái cầm băng trong các trận đấu quyền anh) ăn mặc mát mẻ ra biểu diễn khi trận đấu kết thúc, người chủ trì như thường lệ làm nóng bầu không khí: “Dưới đài có ai muốn khiêu chiến? Khiêu chiến thành công, một vạn tiền thưởng liền thuộc về người đó.”

Dưới khán phòng tiếng người hoan hô vang lên không ngừng, khắp nơi nhìn xung quanh, hy vọng có người có thể đứng ra khiêu chiến, đem thi đấu đẩy lên một hồi náo nhiệt.

Ứng Trì đứng ở trên đài thi đấu, đôi mắt đào hoa cười đến cong cong, một bộ vô cùng hoan nghênh người lên khiêu chiến, trên thực tế, cậu mới vừa đem đối thủ đánh đến cả mặt đầy máu, người bình thường không dám khiêu chiến.

Trong lòng cậu vô cùng đắc ý: A, liền chờ chị tới đón mình cùng tiền thưởng về nhà, đêm nay quả thật là quá tuyệt vời.

Ngô Khởi đẩy bả vai Từ Kính Dư: “Cậu đi, thử xem cậu ta thế nào.”

Từ Kính Dư biết Ngô Khởi coi trọng Ứng Trì, anh có thể cự tuyệt Chu Bách Hạo, không có biện pháp cự tuyệt huấn luyện viên, hoạt động ngón tay một chút, khi người chủ trì lần thứ ba hỏi: “Có người nào muốn khiêu chiến nữa không?” liền đứng lên, tùy ý cử động một chút.

Người chủ trì liền kích động mà chỉ vào nơi anh đứng: “A, xem ra có người muốn tới khiêu chiến.”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đồng loạt quay đầu lại, nhìn về phía góc khán phòng, toàn bộ ánh đèn trong câu lạc bộ đều hướng tới đài thi đấu, khán phòng trong góc càng tối tăm, anh vừa lúc đứng ở nơi tối nhất kia.

Ở dưới ánh mắt khán giả, một thân ảnh cao lớn mặc đồng phục bóng chày màu đỏ từng bước một đi về phía trung tâm, hình dáng mơ hồ dần dần rõ ràng, gương mặt kia ngoài ý muốn rất đẹp và trẻ tuổi, nhiều lắm là hai mươi, tóc cắt thật sự ngắn, loại tóc này quả thật rất khảo nghiệm giá trị nhan sắc của chủ nhân, người bình thường khó mà đẹp được thế này, đôi mắt một mí rất đẹp, tròng mắt đen nhánh, ánh mắt sắc bén thoáng nhìn qua hướng đài thi đấu, không thay đổi sắc mặt mà cười cười: “Tôi tới thử xem.”

Ứng Trì đã không còn cười, ánh mắt tràn đầy đánh giá nhìn về phía Từ Kính Dư, vài giây sau, cười nói: “Hoan nghênh.”

Từ Kính Dư nhìn cậu một cái rồi cùng nhân viên công tác đi thay quần áo.

Anh chọn một bộ trang phục thi đấu màu đỏ, phủ thêm áo choàng chậm rãi đi ra, dừng lại ở võ đài bên cạnh, cởi áo choàng, lộ ra thân hình thon dài cường tráng, anh hoạt động một chút cánh tay, tại chỗ nắm hai cái, theo động tác của anh, mỗi khối cơ bắp đều bị tác động, như có sinh mệnh mà phập phồng, cơ bắp trên cánh tay đặc biệt cường tráng, vừa thấy liền biết rất có lực.

Anh sải bước lên đài Quyền anh bên cạnh, nhân viên công tác liền nâng dây bảo vệ, anh khom lưng chui vào.

Dưới khán phòng có cô gái nhẹ nhàng “Oa” một tiếng, mắt lấp lánh mà nhìn chằm chằm bóng dáng Từ Kính Dư: “Đáng người quá mẹ nó tốt! Làm người ta muốn phạm tội.”

“Diễn hình mặc quần áo nhìn gãy, cởi quần áo lại có thịt, tôi như thế nào cảm thấy anh ta có chút quen mắt?”

“Hừ, cậu xem trai đẹp đều quen mắt, khoảng thời gian trước còn nói Tiểu Trì quen mắt.”

“Tiểu Trì còn chưa thành niên, không dám làm hại đóa hoa của tổ quốc... Cái này liền không giống nhau.”

.....

Trên võ đài, Từ Kính Dư cùng Ứng Trì đối mặt nhau, người chủ trì nhìn về phía Từ Kính Dư, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi, xưng hô như thế nào?”

Từ Kính Dư vô cùng tự nhiên trả lời: “Chu Bách Hạo.”

Chu Bách Hạo: “...”

Anh ta nhìn về phía võ đài, nhịn không được mắng: “Bệnh tâm thần.”

Ngô Khởi nhịn cười nói: “Tiểu Chu tổng, anh đừng nóng giận, cậu ấy là vận động viên, qua một thời gian còn phải tham gia thi đấu, dùng tên giả khá tốt, về sau bị người nhận ra cũng dễ thoái thác...”

Cũng may Từ Kính Dư cùng Chu Bách Hạo quan hệ tốt, dám lấy tên ông chủ tới dùng, đổi lại người khác, ai dám?

Chu Bách Hạo: “A, tên của tôi là giả sao?”

Ngô Khởi: “...”

Trên võ đài, Từ Kính Dư cùng Ứng Trì đi đến trung tâm, hai người nhìn về phía đối phương, trong lòng đều mang tâm sự. Tưởng Kính Dư nghĩ làm thế nào để kích thích cậu, Ứng Trì nghĩ tiền thưởng không thể thua, cho nên trọng tài nói cái gì đều không nghe rõ.

Hai người chậm chậm quyền, từng người lui ra phía sau, thi đấu chính thức bắt đầu.

Dưới đài, người xem bắt đầu suy đoán sôi nổi_____

“Cậu nói, ai sẽ thắng? Màu đỏ hay màu lam? Màu lam là Quyền thủ thắng nhiều nhất gần đây, thoát nhìn giống tiểu bạch kiểm, nhưng khi bắt đầu đánh quyền rất nghiêm túc, sức bật cũng lớn.”

“Tôi đoán người mặc đồ màu đỏ kia thắng, khí thế không phải chỉ một chút, cảm giác vừa đứng ở võ đài chính là vương giả.”

“Khẳng định Chu Bách Hạo, thân hình cao lớn, cánh tay cơ bắp đều chiếm ưu thế, ánh mắt càng sắc bén, trên cơ thể cậu ta có loại khí chất chỉ Quyền Thủ quyền anh chuyên nghiệp mới có, Tiểu Trì vẫn còn kém một chút, tôi đoán Chu Bách Hạo thắng!”

Hiệp thứ nhất, Từ Kính Dư không chủ động công kích, thế công của Ứng Trì rất mạnh, nhìn qua như là bại lui do bị Ứng Trì đánh liên tục, vô lực phản kích.

Dưới đài người xem hoan hô không ngừng, đêm nay đa số người xem đều mua Ứng Trì thắng, có người đã hướng lên đài kêu: “Ứng Trì cố lên! Không cần nhường! Chính là đánh! KO anh ta!”

Ứng Trì nhìn chằm chằm ”Chu Bách Hạo, lại một lần nữa ra quyền ở gần người, tốc độ và vị trí ra quyền đều rất tốt nhưng Từ Kính Hạo phản ứng càng nhanh, eo lùi ra sau chút, nhanh chóng tránh thoát.

Cách anh ra quyền có chút kỳ quái, có đôi khi có thể ra quyền hoặc phòng ngự, lại chính là để Ứng Trì ra quyền trước.

Hiệp thứ nhất kết thúc, Ứng Trì thắng, nhưng mặt cậu đen lại. Bởi vì người này hoàn toàn không nghiêm túc cùng cậu thi đấu, làm cậu không ngừng ra quyền, là quan sát quyền pháp của cậu? Vẫn coi khinh cậu? Không cần biết cái nào, cảm giác bị đối phương kìm chế thực khó chịu, cậu bắt đầu thấy áp lực.

Hiệp thứ ba kết thúc, có người xem đã nhìn ra, Từ Kính Dư giống như không thực sự đánh nghiêm túc, lực eo của anh rất nhanh, Ứng Trì ra quyền ở nhiều vị trí khác nhau anh đều ngã ra sau tránh thoát được, một phút cuối cùng của hiệp ba, Từ Kính Dư bắt đầu phản kích, liên tục ra đòn tổ hợp ép Ứng Trì lùi đến đường biên.

Ngô Khởi nhíu mày: “Phòng thủ không được, tiêu hao quá nhiều thể năng, phỏng chừng tránh thoát không được.”

Chu Bách Hạo cười cười: “Tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm không đủ, cũng không có huấn luyện viên chỉ đạo, như vậy đã không tồi.....”

Vừa dứt lời, Ứng Trì bỗng nhiên tránh thoát.

Ngô Khởi có chút ngoài ý muốn nhướng mày.

.....

Bốn mươi phút sau, Ứng Hoan đuổi tới cửa cầu lạc bộ, cô đứng ở phía sau cây đại thụ đem cặp sách đặt trên cỏ, cởi áo đồng phục nhét vào cặp sách, kéo dây buộc tóc xuống, mái tóc dài đen nhánh thả xuống đến hông, lại khom lưng, đem quần đồng phục kéo cao nhằm che đi hoa văn trên ống quần, lộ ra mắt cá chân trắng nõn tinh tế.

Nước chảy mây trôi làm xong những việc này, như là hoàn thành một lần biến thân, đem cặp sách cầm lên, bước nhanh về hướng cửa câu lạc bộ.

Bảo vệ hiển nhiên nhận ra cco, đem cô đánh giá từ trên xuống dưới một lần, tức giận mà nói: “Đừng tưởng che đi hoa văn mà chú không nhận ra đây là quần đồng phục tam trung, con gái chú cũng học tam trung, quần đồng phục mỗi ngày đều treo ở ban công!”

Ứng Hoan: “...”

Cô khom lưng, lại đem quần xắn cao hơn một đoạn, lộ ra cổ chân trắng nõn, lại đem áo lông mỏng màu trắng vén lên, ở bên hông buộc một cái, vòng eo trắng nõn cũng lộ ra một đoạn, sau đó ngẩng đầu nhìn bảo vệ, “Có thể đi vào sao?”

Bảo vệ chịu không nổi mà xua tay: “Chạy nhanh vào đi, lần sau không được mặc đồng phục mà tới nữa đấy.”

Ứng Hoan cảm kích cười, lập tức chạy đi vào.

Cô vừa vào cửa, liền nghe thấy khán phòng lớn tiếng kêu lên: “A, bị KO”

Ứng Hoan không nhịn được mỉm cười, Ứng Trì lợi hại như vậy sao? Cô ngẩng đầu nhìn về phía võ đài, liếc mắt liền nhìn thấy thiếu niên mặc quần đùi màu lam nằm trên võ đài vẫn không nhúc nhích, cô ngạc nhiên mà tròng lớn đôi mắt, bước nhanh qua khán phòng hướng đến võ đài.

Áo choàng màu lam cùng quần đùi kia là cô mua hai tháng trước, Ứng Trì rất thích, mỗi lần thi đấu đều lấy mặc.

Trọng tài công bố kết quả thi đấu: “Chu Bách Hạo thắng.”

Chu Bách Hạo? Ứng Hoan nhìn về chàng trai đưa lưng về phía cô trên võ đài, xác định đây là lần đầu tiên ở đây nghe thấy cái tên này, anh ta lợi hại như vậy sao?

Trên võ đài, chàng trai mặc quần đỏ ngồi xổm xuống trước mặt Ứng Trì giống như đang nói cái gì, Ứng Trì đặt tay lên trán, chổng người ngồi dậy, cũng nói câu gì đó, anh ta liền đứng dậy rồi đi.

Huấn luyện viên cùng nhân viên y tế mang theo hòm thuốc đi đến võ đài, Ứng Hoan đi theo phía sau bọn họ bước lên cầu thang, trước một bước chui vào võ đài. Cô ngồi xổm xuống trước mặt Ứng Trì, vút bỏ cặp sách, nhìn về phía em trai bị đánh đến ngốc, một mặt đầy máu, nhịn không được nhú mày, đây là lần Ứng Trì bị đánh thảm nhất.

“Choáng váng đầu sao?”

Ứng Trì gật gật đầu, “Có chút.”

Ứng Hoan ấn vai cậu, “Nằm xuống.”

Ứng Trì ngoan ngoãn nằm xuống, Từ Kính Dư kia ra quyền quá nặng, cậu hiện tại đầu còn có chút choáng. Ứng Hoan xoay người đoạt lấy hòm thuốc, lấy ra dung dịch ô-xy già giúp cậu đem mắt cùng thái dương rửa sạch sẽ, lau khô, sau đó dùng thuốc tím sát thương, lại kiểm tra mũi cùng vành tai của cậu.

Động tác của cô vô cùng tuần thực, huấn luyện viên cùng nhân viên y tế nhìn đã quen, mỗi lần Ứng Trì bị thương, đều là Ứng Hoan tự mình xử lý, tiểu cô nương này không biết học được từ lúc nào, xử lý vết thương do thi đấu quyền anh có thể so với người bọn họ mời đến chữa bệnh và chăm sóc.

Xác định không có vấn đề gì lớn, lấy ra một túi đá, đặt ở trên trán cậu chườm lạnh.

Một cái túi đá khác ấn ở trên tai: “Chính mình ấn, dùng sức một chút”

Ứng Trì giật mình một cái, tức khắc thanh tỉnh không ít, cậu nháy đôi mắt, tội nghiệp mà nhìn Ứng Hoan: “Chị, tiền thưởng không có.”

Ứng Hoan nửa quỳ trên võ đài, nhìn Ứng Trì sớm bị đánh thành đầu heo, yêu lạnh cõi xuống băng vải và bao tay của cậu, ôn nhu an ủi: “Em không có việc gì là tốt rồi.”

Ứng Trì chính mình đổi tay đề lại lỗ tai, đem một tay khác cho Ứng Hoan, tiếp tục ủy khuất: “Mũi em còn chút nữa liền bị gãy rồi.”

Ứng Hoan kiểm tra tay cậu, phát hiện tay cậu đều có chút run, hiển nhiên lúc trước thi đấu quá kịch liệt, dùng sức quá mạnh. Cô có chút bất đắc dĩ, âm thanh giống như dỗ trẻ con, “Không có việc gì, còn tốt, qua mấy ngày sẽ tốt thôi.”

“Chu Bách Hạo chính là kinh nghiệm so với em nhiều hơn, khẳng định là chuyên nghiệp.” Thiếu niên không chịu thua, giọng nói cao lên, mặt đầy căm giận.

“Ừ, đúng thế.”

Bọn họ còn không biết, KO Ứng Trì không phải Chu Bách Hạo, là Từ Kính Dư lấy trộm tên.

Người bên cạnh nghe được một đầu đầy vạch đen, chị em chỉ kém nhau hai tuổi, Ứng Trì ngày thường cũng không làm nũng như vậy, như thế nào vừa gặp chị liền như đứa trẻ ba tuổi.

Từ Kính Dư đổi quần áo ra tới, ở cửa gặp gỡ người phụ trách câu lạc bộ, người phụ trách cười tủm tỉm mà nói: “Chu tiên sinh, tiền thưởng của ngài.....”

“Tiền thưởng tôi không cần.” Từ Kính Dư đánh gãy lời nói của anh ta, anh tiến lên vô đài cũng không phải vì một vạn tiền thưởng kia.

Người phụ trách sửng sốt: “Không cần?”

“Không cần, nên cho ai thì cho.”

Anh nhớ tới cậu nhóc vừa rồi nằm ở trên vô đài, hai mắt biến thành màu đen mà vẫn lăm bắm một câu: “Tiền thưởng của tôi...”

Có chút không nói nên lời mà lắc đầu.

Đi ra hướng vô đài nhìn tới, liền thấy tiểu cô nương lộ ra làn da trắng tuyết ở eo, chân đang xử lý vết thương cho Ứng Trì, anh không thấy được khuôn mặt, lại vẫn nhìn ra được động tác thành thạo. Ánh mắt dừng nhìn đến đồng phục liền dừng lại một chút, nhận ra là đồng phục trung học.

Vẫn là học sinh cao trung.

Hiện tại học sinh cao trung đều mặc đồng phục thành như vậy sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Ứng Tiểu Hoan: Tiền thưởng của ta đâu? Tiền thưởng đâu? Hai vạn đâu?

Tiểu Trì: Hỡi anh ta!

Từ Kính Dư:...

2. Chương 2

Ứng Hoan đem băng vải của Ứng Trì thu lại, xoay người kéo cặp sách qua, nhét vào trong cặp chuẩn bị mang về giặt.

Ánh mắt tùy ý mà nhìn, liếc một cái liền thấy dưới khán phòng có một chàng trai mặc đồng phục bóng chày màu đỏ, hoặc nói thiếu niên bởi vì cậu ta nhìn qua thực trẻ tuổi, chỉ trên dưới 20, tóc rất ngắn, lộ ra khuôn mặt anh tuấn sạch sẽ, cả người mang hơi thở thanh xuân, còn có chút chí khí thiếu niên.

Ứng Hoan thấy rất ít người mặc màu đỏ mà đẹp như vậy, khí chất đàn ông nội liễm lại càng mạnh mẽ.

Bởi vì lúc trước không nhìn thấy chính mặt, cho nên không nhận ra anh chính là Quyền Thủ đã KO Ứng Trì, cho dù thấy cũng không nhất định nhớ rõ... Ánh mắt hai người chạm nhau ba giây, Ứng Hoan có chút ngượng ngùng mà quay đầu, kéo khóa cặp lên.

Ứng Trì bỗng nhiên che mặt lại, lớn tiếng la: “Aaaaaaa! Mặt em trở thành đầu heo! Về nhà như thế nào!!”

Ứng Hoan hoảng sợ, quay đầu lại xem cậu, nhìn em trai bỗng nhiên phát bệnh thần kinh, mặt không biểu cảm nói: “Trở về như thế nào? Đương nhiên là ngồi xe điện ngầm trở về.”

Ứng Trì tiếp tục gào: “Về nhà còn bị đánh aaa!”

Từ Kính Dư: “...”

Anh tự mình nghĩ lại một chút, cảm thấy vừa rồi bản thân đã hạ thủ lưu tình.

Thi đấu kết thúc, người xem chậm rãi tan cuộc, còn một bộ phận người xem nữ không rời đi mà nóng lòng muốn làm quen với Từ Kính Dư, đang muốn tiến lên chào hỏi, ánh mắt Từ Kính Dư đảo qua bọn họ liền nhanh chân hướng khán phòng phía sau mà đi.

Chu Bách Hạo cùng Ngô Khởi còn ngồi tại chỗ, anh ta rất có hứng thú mà nhìn trung tâm võ đài, trêu ghẹo hỏi: “Trong đội cho phép đội viên yêu sớm sao?”

Ngô Khởi cười cười: “Cậu làm thế nào biết hai người đó yêu sớm?”

Chu Bách Hạo cũng cười nói: “Đoán, hai người nhìn rất thân mật, lớn lên cũng không giống nhau, nhìn cũng xứng đôi...” Anh ta dừng một chút, nhìn về phía Từ Kính Dư đã chạy tới trước mặt, xoay chuyển đề tài, “Như thế nào lâu vậy? Đi lấy tiền thưởng sao?”

Từ Kính Dư cầm bao tay từ chỗ ngồi, ném lên trên vai, quay đầu lại nhìn cái đầu heo còn nằm dưới võ đài, ánh mắt dừng lại trên người tiểu cô nương lộ eo, lộ chân, làn da của cô ấy so với Ứng Trì còn trắng hơn một ít, mi mắt rũ xuống, thần sắc ôn nhu mà nhìn thiếu niên kia.

Khoảng cách có chút xa, trong câu lạc bộ còn mở nhạc, anh nghe không rõ họ nói cái gì, nhưng thật sự bội phục sự kiên nhẫn của cô ấy.

Nhưng mà, bạn trai thế này cũng thật mẹ nó rất mệt, mỗi ngày đều làm nũng.

Không có gì cũng làm nũng.

Vì cái gì con trai còn hướng con gái làm nũng?

Anh khịt mũi coi thường.

“Loại tiền thưởng này còn muốn? Anh nếu muốn có thể đi lãnh, dù sao cũng dùng tên anh thi đấu.” Từ Kính Dư vừa muốn thu hồi ánh mắt, liền thấy tiểu cô nương cười một chút, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, hàm răng vừa nhỏ vừa trắng. Anh sững sốt một chút, cô liền khép môi, răng nanh nhỏ lại ẩn nấp rồi, giống như là không thích cười lộ ra răng nanh như vậy.

“Cậu còn mặt mũi nói.”

Chu Bách Hạo so với Từ Kính Dư lớn hơn ba tuổi, từ nhỏ đã cùng nhau học đánh quyền, Từ Kính Dư muốn trở thành Quyền Thủ chuyên nghiệp, cũng đi theo con đường này, chỉ là... Muốn đánh mấy năm nghiệp dư, tốt nghiệp đại học xong mới chuyển sang chuyên nghiệp, đây là gia đình cậu ấy yêu cầu. Chu Bách Hạo kế thừa gia nghiệp, tiếp quản câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác của gia tộc, hai người cũng coi như cùng con đường.

Trong vòng luẩn quẩn này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ông chủ đứng đầu câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác cấp thế giới vậy mà chỉ vì một vạn tiền thưởng liền đến câu lạc bộ quyền anh ngầm để thi đấu, việc này truyền ra ngoài không phải sẽ bị chê cười sao?

Từ Kính Dư không tiếp lời này, nhìn về phía Ngô Khởi, “Anh không đi tìm cậu ta?”

Ngô Khởi có chút do dự, Ứng Trì xác thực không tồi, nhưng kinh nghiệm không đủ, hơn nữa chỉ là một học sinh cao trung thi đấu quyền anh ngầm, rất hiển nhiên đây không phải học sinh chuyên thể dục, lúc này

đưa người về phỏng chừng có chút khó. Anh ta nhìn về phía Từ Kính Dư, hỏi: “Cậu cùng cậu ấy đánh xong, cảm giác thế nào?”

Từ Kính Dư nghĩ nghĩ, nói: “Là người thông minh, phản ứng rất nhanh nhạy, năng lực học tập cũng rất nhanh, sẽ bắt chước quyền pháp của tôi, nhược điểm rõ ràng là thể lực không quá tốt... Chỉ là, mấy vấn đề này không lớn, thể lực có thể huấn luyện để mạnh hơn.”

Ngô Khởi cười cười, vừa nhắc mắt, phát hiện trên võ đài đã không còn ai, Ứng Hoan cùng Ứng Trì không biết đi từ khi nào. Anh tự hỏi một lát, cười, “Đi về trước đi, hôm nay cũng đã chậm, dù sao biết cậu ấy là một học sinh trung học, chạy không được.”

Đêm nay mang cả đội cùng lãnh đạo đi ăn cơm, một đám người đều uống rượu. Từ Kính Dư sắp tới còn phải thi đấu nên cấm rượu, vị trí tài xế liền cứ thế rơi lên người, tiện đường đem Ngô Khởi về nhà, Chu Bách Hạo ở cùng tiểu khu với anh, ba người đi chung xe, con đường này đi qua câu lạc bộ thi đấu ngầm, Chu Bách Hạo thuận miệng đề nghị: “Nơi này buổi tối còn thi đấu, muốn đi xem không?”

Từ Kính Dư không ý kiến, Ngô Khởi gần đây vẫn luôn tìm kiếm hạt giống tốt, tâm tư vừa động, cũng liền đi vào theo.

Không nghĩ tới thật đúng là làm cho anh gặp gỡ một người.

Đáng giá.

...

Đêm 12 giờ khuya.

Ứng Hoan cùng Ứng Trì trở lại dưới lầu, Ứng Trì thấy trong nhà đèn vẫn còn sáng, trong lòng nhút nhát: “Chị, đợi chút nữa chị phải giúp em.”

Ứng Hoan gật đầu: “Được, giúp em.”

“Ai, nếu lấy được tiền thưởng thì về nhà ăn đòn cũng không sao, nhưng không lấy được, còn bị đánh hai lần...” Ứng Trì ngẫm lại liền thấy đau khổ.

Bọn họ cũng không biết, Từ Kính Dư để lại một vạ kia, nhưng người phụ trách câu lạc bộ không đưa cho họ.

Ứng Hoan nhìn mặt cậu, cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng chỉ có thể an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, trở về ngủ một giấc thật ngon, ngày mai còn phải đi học.”

Ứng Trì buồn bực mà vò tóc, dựa cả người vào Ứng Hoan, “Chị, đỡ em, em choáng đầu...”

Ứng Hoan: “...”

Cửa nhà mở ra, Ứng Hải Sinh cùng Lục Mỹ còn chưa ngủ, đang ngồi trên sofa xem tivi, sắc mặt nghiêm túc, quả nhiên là đang chờ bọn họ. Ứng Hoan trước khi đến câu lạc bộ đã gọi điện thoại, nói cô cùng Ứng Trì tối nay về nhà, làm cho bọn họ không cần chờ.

Ứng Trì cúi đầu, ngồi xổm ở cửa cọ tới cọ lui đổi giày, đổi xong đôi giày, đầu cũng không dám nâng lên, nhắc chân hướng phòng mình mà đi, “Ba mẹ, con đi ngủ trước, hai người đừng xem tivi quá muộn, đặc biệt là ba, thận của ba không tốt, liền không cần thức đêm...”

“Tiểu tử thôi! Mày ngẩng đầu lên cho tao!”

Ứng Hải Sinh đứng lên, kêu một tiếng đầy tức giận.

Ứng Trì dưới chân như có gió, đi thật nhanh hướng cửa phòng, Ứng Hải Sinh hướng bóng dáng cậu rống giận: “Mày nếu còn chạy thì đừng nhận tao là ba!”

Ứng Trì lão đảo một cái, khó khăn lắm mới đứng lại ở cửa, động tác chậm chạp quay đầu lại, mag một cái đầu heo vừa tím vừa xanh đối diện Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ, Ứng Hải Sinh tức giận đến hít thở khó thông, thấy một quyền từ điển tiếng Anh để trên bàn liền cầm lấy ném qua.

Ứng Trì nghiêng người, quyển từ điển thật dày trượt qua bên cạnh, cậu chạy thật nhanh rồi đứng lại thẳng tắp, thái độ nhận sai vô cùng tốt.

Lục Mỹ hồi lại tinh thần, vội kêu: “Ông làm gì thế, cơ thể không tốt còn tức giận, còn muốn sống hay không! Ông tưởng ném xuống thành bé thì tôi mặc kệ sao?”

Ứng Hoan cũng có chút sợ hãi, vội vàng kéo ông lại, làm nũng nói: “Ba, người đừng nóng giận, ngày mai còn phải đi bệnh viện kiểm tra, ba nghỉ sớm một chút.”

Ứng Hải Sinh mấy năm trước kiểm tra phát hiện bản thân bị nhiễm trùng đường tiểu, mấy năm nay vẫn luôn kiểm tra cùng trị liệu, chớ có được thản thích hợp. Cho nên, cứ mỗi cuối tuần đều đi kiểm tra, một tháng cũng mất không ít tiền viện phí, hơn nữa thân thể không tốt cũng ảnh hưởng tới công việc, mấy năm trước công ty giảm biên chế, ông đã bị điều xuống dưới.

Vốn dĩ đối với nhà có gia cảnh bình thường, trong nhà có người bệnh nên điều kiện ngày càng kém, Ứng Trì cũng vì không có tiền mà phải từ bỏ con đường học đấu vật tự do. Cũng may tiểu tử này tuy rằng âm ỉ nhưng rất hiểu chuyện, chưa đòi hỏi cái gì. Ứng Hoan học mỹ thuật vì chuyện này mà cũng từ bỏ, nha đầu này từ nhỏ đã rất ngoan, dường như không cần người lớn nhọc lòng.

Ứng Trì cùng Ứng Hoan đều cảm thấy không có gì, không vì chuyện này mà ủy khuất, chỉ là không không thích học thôi, không có gì ghê gớm cả. Nhưng Ứng Hải Sinh cảm thấy rất có lỗi với bọn họ, lại không có biện pháp, tính tình cũng ngày càng kém.

Ông chỉ vào cái đầu heo của Ứng Trì mắng: “Mày nói, mày học cái hư bên ngoài xã hội có phải hay không? Có phải yêu sớm không? Còn cùng người ta tranh dành bạn gái mà đánh nhau?”

Ứng Hoan: “...”

Ba của cô nghỉ ngơi ở nhà, có phải xem quá nhiều phim tình cảm cầu huyết?

Ứng Trì vẽ mặt sưng sốt, phản ứng lại thế nào đây, đỏ mặt tía tai mà kêu lên: “Con không phải! Con không có!”

Ứng Hải Sinh tức quá, giơ tay liền bốp một cái trên đầu cậu, thằng nhóc này nửa năm gần đây bắt đầu phản nghịch, mỗi tháng đều cùng người đánh nhau ấu đả, ông thật sợ nó học cái hư bên ngoài.

Ứng Trì còn choáng đầu, một cái đập xuống sao có thể chịu!

Ứng Hoan vội vàng dùng sức đẩy cậu một phen, một chân nhếch lên đá vào mông cậu, mắng: “Về sau không được như vậy mà phải trở về sớm, nhanh đi làm bài tập cho chị, không làm xong đêm nay đừng ngủ, chị tắm rửa xong sẽ quay lại kiểm tra.”

Ứng Trì vội vàng nhảy vào phòng, nhìn về phía Ứng Hải Sinh lấy lòng::Ba, chị của con kêu con đi làm bài tập, con đây... Trước làm bài tập nha.”

Ứng Hải Sinh thở hổn hển, nhìn về phía Ứng Hoan, thở dài: “Con sắp thi đại học, học viện y A lấy điểm cao như vậy, không ôn tập tốt làm sao thi? Còn em trai con, buổi tối đi ra ngoài tìm nó, chính là sợ nó gặp rắc rối có phải không?”

Ứng Hoan sợ ông lại mắng Ứng Trì, vội vàng nói: “Con đều ôn tập rất tốt, thành tích rất ổn định, thi đại học không thành vấn đề.”

Lục Mỹ sợ Ứng Hải Sinh tức giận hại thân, đem người giữ chặt khuyên nhủ: “Được rồi, đều đã muộn, mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi bệnh viện.”

Ứng Hải Sinh tức giận qua đi, để vợ kéo về phòng, tới trước cửa phòng còn không quên quay đầu trừng con trai một cái: “Nhìn cái gì mà nhìn, làm bài tập! Một giờ sau chị mày sẽ kiểm tra.”

Ứng Trì sụp vai, uể oải đáp: “Vâng”

....

Làm âm ỉ mười phút, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Ứng Hoan tắm rửa xong ra tới, không nghĩ tới Ứng Trì thật sự đi làm bài tập, cô đi đến bên cạnh bàn học, vừa lúc thấy cậu đang học tiếng Anh, cô nhắc nhở: “Cái từ đơn này viết sai rồi, cuối cùng là S không phải R.”

Ứng Trì vâng một tiếng, sửa lại, tự viết thật sự qua loa.

Ứng Hoan sờ đầu cậu, “Còn choáng sao?”

“Còn chút.” Ứng Trì sờ sờ bụng, “Chính là bụng rất đói.”

“Chị đi lấy bánh mì cho em”, Ứng Hoan quay lại phòng khách, lấy cho cậu bánh mì cùng sữa bò, đặt lên bàn, “Mau ăn.”

Ứng Trì nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn cô: “Chị, về sau em thi đấu chị đừng đi cùng em, ba nói đúng, chị sắp thi đại học, nếu như bị em chậm trễ thì làm sao bây giờ?”

Ứng Hoan rũ mắt nhìn cậu: “Không được, chị không đi em cũng không thể đi.”

Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Cô không yên tâm.

Ứng Trì trừng mắt: “Như vậy sao được, phí giải phẫu của ba còn chưa tích cóp đủ đâu, chẳng may năm nay phải làm giải phẫu, nhà của chúng ta cũng không thể bán được.”

“Có mười hai vạn.” Ứng Hoan khen cậu, “Em rất lợi hại.”

Thiếu niên đắc chí mà cười: “Kia đương nhiên.”

Ứng Hoan trong lòng mềm nhũn, nhấp môi cười, giúp cậu thu dọn bàn học, “Em mau ăn đi, bài tập chị là giúp em, em đi ngủ sớm một chút.”

Ứng Trì sửng sốt, thời điểm phản ứng lại, Ứng Hoan đã mang theo cặp sách của cậu đi ra ngoài, còn thuận tay đem cửa phòng đóng lại. Nay vẫn là lần đầu tiên Ứng Hoan chủ động giúp cậu làm bài tập, không nhìn được nhếch miệng cười: “Trên đời này vẫn là chị tốt nhất...”

Từ sau trận đấu cùng Từ Kính Dư, Ứng Trì đã không thi đấu một khoảng thời gian, chủ yếu sợ ảnh hưởng tới Ứng Hoan ôn tập.

Cuối tuần nào đó của tháng năm, cậu ngồi trên sofa xem tivi, đài truyền hình địa phương vừa lúc phát tin đội quyền anh của đại học A đại biểu cho tỉnh đi tham gia thi đấu, thi đấu chính là hạng cân 75kg.

Đây không phải Chu Bách Hạo sao?

Cậu vội vàng quay đầu hô to: “Chị! Chị! Mau tới đây xem! Cái người đánh em tham gia thi đấu!”

Ứng Hoan đang soát lại bài thi toán, nghe được tiếng cậu hô, đầu cũng không nâng: “Ừ”

Ứng Trì không thuận theo, buông không tha: “Chị nhanh tới xem, anh ta cũng ở đại học A, về sau lên đại học đừng không nhận ra, nếu như anh ta theo đuổi chị, chị đồng ý thì làm sao bây giờ?”

Ứng Hoan: “...”

Cái nếu như rồi loại gì thế này, loại nếu như này sẽ không có.

Ứng Trì hô vài lần, Ứng Hoan không có biện pháp đành phải buông bút rồi đi ra.

Thi đấu là phát sóng trực tiếp, không có giải thích.

Chỉ nghe thấy người chủ trì gọi cái gì “Kính Vương”, cô cho rằng chính là người mặc quần quyền anh màu trắng kia.

“Chị, chị xem cẩn thận một chút, phải nhớ kỹ anh ta trông như thế nào.”

Ứng Hoan ngồi xuống bên cạnh cậu, nghiêm túc nhìn màn hình tivi, bởi vì có liên quan đến Ứng Trì nên cô cũng thích xem thi đấu quyền anh. Lần trước thời điểm anh ta thi đấu cùng Ứng Trì cô không phát hiện, Ứng Trì tuy rằng không phục, nhưng cũng khen “Chu Bách Hạo vài lần”

“Chị nhớ kỹ.”

“Em không tin, chị không nhìn chăm chăm anh ta năm phút đồng hồ, sao có thể nhớ rõ?” Ứng Trì phun trào, Ứng Hoan có chút ngại ngùng, cô nhận mặt người tương đối chậm, trước kia cô thường xuyên không nhớ được bạn học của cậu.

Ứng Hoan nhìn thân hình cao lớn trên tivi, hình dáng anh tuấn, ra quyền sắc bén, như là tự nhiên nói: “Anh ta lớn lên đẹp, tương đối dễ nhớ.”

Ứng Trì bỗng nhiên không hé răng, Ứng Hoan cho rằng cậu không cao hứng khi cô không nhớ được “Kẻ thù”, quay đầu xem cậu, bảo đảm nói: “Chu Bách Hạo, tóc rất ngắn, đôi mắt có chút sâu, thích mặc màu đỏ, chị thực sự nhớ kỹ.”

Ứng Trì mặt tâm: “Nhớ kỹ liền nhớ kỹ, vì cái gì chị còn khen anh ta?”

Ứng Hoan: “...”

Tác giả có lời muốn nói: Thật xin lỗi, tôi mới vừa lưu chương mới liền có việc gấp mà phải đi, quên không sắp xếp thời gian, muốn khóc!

Tiểu Trì: Chị, chính là anh ta! Anh ta đánh em! Chị nhớ kỹ chưa?

Ứng Tiểu Hoan: Chu Bách Hạo, nhớ kỹ, lớn lên đẹp.

Từ Kính Dư...

[Tấu chương trọng điểm: Làm bạn gái Kính Vương không cần làm nũng]

Chị em diễn xuất vô cùng tốt, ở tuyến biểu diễn, Ứng Tiểu Hoan diễn tốt nhất liền có thưởng, em trai đáng yêu như ánh mặt trời, mọi người sẽ thích cậu ấy, tôi nói câu chuyện này nhân vật rất đáng yêu, người nhà cũng rất tốt. Đây là tác phẩm ngập tràn không khí thanh xuân, đêm mai liền tiến vào văn chương đại học, vai diễn xuất hiện ngày càng nhiều!

Editor: Phần lời tác giả thật khó edit, nếu không phải đọc lên thấy vui thì mình đã không cố gắng edit rồi, mọi người có muốn đọc không, nếu muốn thì mình vẫn edi, không thì mình trực tiếp bê nguyên convert lên đây.

Có một số từ Hán Việt, khi để Hán Việt thì mình thấy hay hơn, giống trong tiếng Anh ý, đổi sang tiếng Việt dù vẫn có từ đồng nghĩa nhưng lại không có được cảm giác như ban đầu, ví dụ “bất quá-> nhưng mà”, “tiểu cô nương-> cô bé”, “tiểu tử-> thằng bé, thằng nhóc,” “nam nhân-> chàng trai, anh chàng, người đàn ông”, “vạn nhất-> nếu như, chẳng may”... Làm mình không biết nên để thế nào cho hợp. Mọi người thấy nên để nguyên Hán Việt hay đổi sang Thuần Việt?

3. Chương 3

Ứng Hoan không biết trả lời vấn đề này như thế nào, bởi vì Từ Kính Dư lớn lên xác thực rất đẹp trai, cô chỉ nói lời thật lòng mà thôi...

Cô cũng quen mà khen cậu: “Em cũng đẹp mà.”

Ứng Trì hừ hừ: “Em đẹp hơn anh ta.”

Thiếu niên không chớp mắt mà nhìn chăm chăm tivi xem thi đấu, Từ Kính Dư Quyền Thủ hạng cân 75kg, nhìn ra được cao 1m8 trở lên, tỉ lệ dáng người thật tốt, lực ở cánh tay là ưu thế, thân thể anh ta điều kiện vô cùng thích hợp đánh quyền anh. Lần trước, sau khi bị Từ Kính Dư đánh hạ KO, Ứng Trì nhận định Từ Kính Dư là Quyền Thủ chuyên nghiệp, hôm sau liền ở Baidu tìm kiếm tư liệu, chẳng qua cậu tìm tên “Chu Bách Hạo”, kết quả đương nhiên cái gì cũng không có.

Rất cuộc mới 17 tuổi, lần đầu tiên bị KO làm cậu mỗi lần nhớ tới liền tức giận, không phục, nghĩ đấu lại một lần, ở tuổi này đặc biệt có nhiệt huyết.

Ứng Trì tuổi còn nhỏ, làn da lại trắng, tâm tư đơn giản, cá tính hoàn toàn hướng ngoại, từ diện mạo đến khí chất đều là bộ dáng thiếu niên. Từ Kính Dư không giống thế, anh rõ ràng trải qua rèn luyện, từ mỗi lần ra quyền đều có thể nhìn ra, cũng đủ mạnh, chính là khí chất đàn ông và thiếu niên khác nhau.

Trên tivi, khuôn mặt Từ Kính Dư luôn trầm tĩnh, ra quyền tàn nhẫn, động tác nhanh nhẹn, đẹp mắt, nam nhân như vậy, đối với cô gái nhỏ Ứng Hoan mà nói, Từ Kính Dư hiển nhiên càng hợp với thẩm mỹ của cô.

Cô cười cười, sờ sờ đầu cậu giống như vuốt lông chó con, có chút lương tâm nói:: “Ừ, em so với anh ta đẹp hơn.”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy tivi truyền đến âm thanh kích động: “Oa! Kính Vương KO!”

Quyền anh hạng nhất cạnh tranh vô cùng kích thích, người xem cảm xúc cùng lúc chú ý rất dễ bị kéo theo, Ứng Hoan chính là xem đến chuyên chú, ánh mắt nhìn vào chàng trai dành được chiến thắng đang làm động tác ra quyền trong khán phòng, anh kéo khóe miệng, cười một chút.

Giây tiếp theo, liền nghe thấy thanh âm Ứng Trì quảng điều khiển từ xa: “Đệt!”

Quay đầu xem cậu: “...Em làm gì?”

Đây là nhớ tới cảnh tượng chính mình bị KO?

Ứng Trì đứng lên, tiến đến tắt tivi, quay đầu lại nhìn về phía Ứng Hoan, có chút buồn bực mà nói: “Không có gì đẹp, chị đi ôn tập đi, em đi chạy bộ một lát.”

Thiếu niên tràn đầy tinh lực, cũng không quá ham mê trò chơi, mỗi ngày đều đi chạy bộ, lúc không đi học còn đến võ quán luyện tập.

Ứng Hoan gật đầu: “Em đi đi.”

Cô nhìn màn hình tivi đã sớm tối đen, rất muốn xem xong thi đấu.

Ứng Trì về phòng thay đồ, một bộ đồ thể thao màu lam, vừa hoạt động vừa đi ra khỏi phòng, Ứng Hoan đi đổ chén nước, Ứng Trì hướng cô vung tay lên: “Chị, em đi ra ngoài, trở về sẽ mang cho chị đường sơn tra.”

“Tốt.”

Ứng Hoan nhìn cậu đi ra cửa, lập tức mở tivi ra xem, cô muốn xem xong thi đấu.

Thi đấu quyền anh một hiệp chỉ có ba phút, vừa rồi không biết đã đánh đến hiệp thứ mấy.

Tivi lại mở một lần nữa, Từ Kính Dư thi đấu đã kết thúc, hiện tại là hạng cân 81kg, xem một hồi thấy không có gì xuất sắc, cô xem một phút bỗng mất đi hứng thú, đem tivi tắt, về phòng ôn tập.

Chuẩn bị cuộc chiến thi đại học.

Hiện trường thi đấu, Từ Kính Dư đang ở phía sau nhận phỏng vấn, phóng viên hưng phấn mà nói: “Đây là lần thứ hai tại Đại hội thể thao sinh viên thi đấu quyền anh cậu KO, đấu loại cùng bán kết, cậu đều là người dành chiến thắng, nghe nói cậu 16 tuổi đã học tán đả cùng thái quyền, năm ngoái tham gia WSB cậu dành quán quân, cá nhân đi theo con đường chuyên nghiệp, thực lực so với đại bộ phận sinh viên mạnh hơn rất nhiều, cậu nghĩ thế nào?”

Từ Kính Dư khoác áo choàng màu đỏ, đai lưng đeo lỏng lẻo mà đứng ở bên hông, mới vừa thi đấu xong, cả người tràn ngập khí thế, anh nhìn về phía màn ảnh, cười: “Thể dục cạnh tranh bất kỳ hạng mục nào, đều không phải cường giả vì vương1 hay sao?”

Phóng viên ghen lời: “Cậu nói đúng.”

Những lời này, thời điểm dành quán quân năm trước anh cũng đã nói.

Cho nên, các fan cho anh một danh hiệu_____

Kính Vương.

Cường giả vì vương.

Lại theo thường lệ trả lời mấy vấn đề, Từ Kính Dư quay trở lại bên cạnh huấn luyện viên, chờ đợi kết quả thi đấu của đội viên khác. Đồng đội Thạch Lỗi là tuyển thủ hạng 69kg, anh ta giơ tay lên, cười tủm tỉm học fans nữ nói: “Kính Vương thật đẹp trai.”

Từ kính Dư trực tiếp đập anh ta một cái, cười mắng: “Lăn, đừng làm tôi ghê tởm.”

Lại vẫn nắm tay cùng anh ta đối quyền, chúc mừng thắng lợi.

Thi đấu thể này đối với anh xác thực không có gì khó khăn, đại diện cho nhà trường cùng tỉnh đi thi, anh chủ yếu ở câu lạc bộ Thiên Bác Quyền Anh thi đấu, không kể cá nhân hay tập thể, với anh mà nói, đây chẳng qua chỉ là một đoạn đường phải đi qua.

Vài năm sau, hướng tới quyền anh chuyên nghiệp là tất nhiên.

Thời gian nháo cái đã tới tháng sáu, nhiệt độ không khí mấy ngày bỗng nhiên tăng cao, Ứng Hoan nghênh đón kỳ thi đại học.

Ứng Trì so với cô còn khẩn trương hơn, mỗi ngày giống như bảo vệ, đưa đón chị gái đi thi, còn vỗ ngực nói: “Chờ chị thi đại học kết thúc, em sẽ đưa người một món quà.”

Ứng Hoan sinh nhật vào mừng tám tháng sáu.

Vừa lúc là ngày thi đại học kết thúc.

Ứng Hoan không biết cậu muốn đưa cái gì, làm ra vẻ thần thần bí bí, cổ tình còn một bộ biểu tình “Đặc biệt muốn nói lại cứ phải nghẹn lại để tạo ra kinh hỉ”, thoát nhìn là một món quà sinh nhật đặc biệt tốt, làm cho cô cũng rất mong chờ.

Trong trường thi, Ứng Hoan đi ra giữa tiếng hoan hô ồn ào hòa lẫn với những tờ đề thi bị gió thổi mang đi xa, cô cảm thấy chính mình phát huy bình thường, tâm tình bình thản, đi đến dưới lầu chờ Chung Vi Vi.

Chung Vi Vi từ tiểu học đã là bạn học của cô, khi lên cấp hai², hai người đều chọn ban tự nhiên, dù không học cùng một lớp nhưng quan hệ của hai người vẫn rất tốt. Đợi hai phút, Chung Vi Vi từ trường thi khác chạy tới, đứng ở trước mặt cô cười: “Thi thế nào rồi?”

“Nguyện vọng một không thành vấn đề.”

“Tớ cũng vậy.”

Hai cô gái nhỏ nhìn nhau cười.

Các cô nguyện vọng một đều là ngành Y của đại học A.

Ứng Hoan khởi động điện thoại, vừa gọi cho Ứng Trì cậu liền nhắc máy, giọng nói có chút khẩn trương: “Chị, thi xong rồi sao còn không ra? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Ứng Hoan cười: “Chờ Vi Vi, chị ra ngay đây.”

Ứng Trì nói: “VẬY chị nhanh lên.”

Chung Vi Vi bước lại gần, cười hỏi: “Tiểu Trì à?”

Ứng Hoan ngắt điện thoại, nhăn mũi về mặt nghi hoặc: “Cũng không biết thằng nhóc này muốn đưa quà gì cho mình, thần thần bí bí, hỏi cũng không nói.” Ngắm lại nhện không được cười, “Đi thôi.”

“Cậu đấy, nên biết đủ đi, có em trai thương chị gái như vậy, lớn lên lại đẹp trai, cùng tiểu tình nhân đường như...” Chung Vi Vi hâm mộ mà nói, từ cặp sách móc ra một hộp quà nhỏ đưa cho cô, “Đêm nay lớp chúng mình cùng mọi người tụ họp ở một chỗ, tặng quà trước cho cậu, sinh nhật vui vẻ nha, Ứng Tiểu Hoan.”

Ứng Hoan vui vẻ nhận quà, hai người đứng ở cổng trường nói chuyện, Ứng Trì liền xông tới, đem người kéo đi: “Đi đi đi, em hẹn thời gian trước.”

Ứng Hoan: “Cái gì thời gian?”

Ứng Trì: “Tối rồi sẽ biết.”

Nửa giờ sau, Ứng Hoan bị Ứng Trì kéo đến một phòng khám nha khoa rất nổi tiếng, cô ngốc một chút, sau đó bị Ứng Trì mang đi gặp một nữ bác sĩ trung niên xinh đẹp, bác sĩ họ Đỗ, bác sĩ Đỗ nhìn cô cười: “Đây là người muốn nắn thẳng hàm răng? Tới, cô xem một chút.”

Ứng Hoan quay đầu nhìn Ứng Trì.

Ứng Trì nhếch miệng cười, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu vào gương mặt cậu, cậu hưng phấn mà nói: “Chị, đem răng nanh nhỏ nắn thẳng đi, liền không cần phải dùng lưỡi đè nó nữa. Vốn lấy được tiền tưởng đã muốn dẫn chị đi, nhưng ngẫm lại trong khoảng thời gian sửa răng sẽ phải đeo niềng răng³ tương đối khó coi, ảnh hưởng tâm tình, lại ảnh hưởng thi đại học thì làm sao bây giờ? Nên chờ chị thi xong mới đưa chị đi.”

Hàm răng Ứng Hoan không tốt đã lâu, khi học tiểu học trong lớp có bạn đeo niềng đã bị bạn học nam cười nhạo, Lục Mỹ muốn mang cô đi đeo niềng răng nhưng làm thế nào cô cũng không chịu đi, nói sẽ bị người cười. Thời điểm học sơ trung, lớn hơn một chút, lòng yêu cái đẹp rõ ràng hơn, học sinh sơ trung so với học sinh tiểu học thì chín chắn hơn, sẽ không cười nhạo bạn học chỉ vì đeo niềng răng, cô chạy tới nói với Lục Mỹ muốn đeo niềng răng, lúc ấy cố tình Ứng Hải Sinh lại khám ra bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu rồi bị giảm biên chế, niềng răng phải mất trên dưới một vạn, Lục Mỹ chưa nói sẽ mang cô đi, cô cũng không nhắc lại.

Nhiều năm như vậy, cô đã hình thành thói quen dùng lưỡi đè nhẹ lên răng nanh nhỏ kia, rất ít khi nghĩ sẽ làm cho răng nanh cân bằng lại.

Không nghĩ tới Ứng Trì còn nhớ.

Cô nhìn về phía Ứng Trì, tâm bị cậu làm cho cảm động, trong lòng quyết định: Về sau sẽ chiều cậu, cậu muốn làm nũng sẽ để cậu làm nũng.

Ứng Hoan cười: “Niềng răng vào đại học cũng không tốt, khó coi.”

Ứng Trì nóng nảy: “Như thế nào không tốt! Tốt! Niềng răng thì chị vẫn rất đẹp! Hơn nữa dù niềng răng làm chị không xinh như trước thì cũng càng đỡ trêu họa ghẹo nguyệt, làm rối loạn suy nghĩ của bọn con trai muốn theo đuổi chị...”

Bác sĩ ôn nhu cười: “Cháu lớn lên thật xinh đẹp, niềng răng cũng sẽ không khó coi, thời gian cũng không dài, chuyện này cũng không phải vấn đề lớn, không cần mang quá lâu, khoảng một năm rưỡi là được.”

Tiếp theo là chụp x quang để xem xét phương án.

Ba ngày sau mới thể mang niềng”

Đi ra khỏi phòng khám, Ứng Trì cao hứng mà cười: “Chị, chị ở chỗ này chờ, em đi mua chai nước.”

Ứng Hoan muốn đi cùng, nhưng Ứng Trì chạy nhanh như cơn gió sớm đã không còn ở đây nữa, cô đứng ở cửa bệnh viện, nhàm chán mà đá mũi giày, đầu lưỡi lại theo thói quen liếm răng nanh nhỏ, mặt không biểu tình suy nghĩ: Mùa sinh nhật là cái niềng răng.

Cô còn tưởng là di động mới hay laptop...

Đang nghĩ ngợi, liền thấy một thân ảnh cao lớn từ bên đường đi tới, một thân đồng phục thể thao màu đen, cao lớn đỉnh đặc, lớn lên rất tuần tú, còn có chút quen mắt... Ứng Hoan nhất thời không nghĩ ra, chỉ cảm thấy có hơi quen mắt, liền nhìn không được mà nhìn chăm chăm anh ta, ở trong đầu tìm tòi, muốn nhớ lại xem đây là ai.

Từ Kính Dư đang gọi điện thoại, âm thanh trầm thấp dễ nghe: “Giúp ba tôi đưa đồ cho mẹ, lập tức sẽ qua.” Anh dừng cuộc gọi, nhét điện thoại vào túi quần, vừa nâng mắt liền nhìn thấy phía trước có một cô gái nhỏ đang nhìn mình chăm chăm, đôi mắt mở to.

Có chút quen mắt.

Từ Kính Dư ánh mắt chần chừ liếc nhìn cô một cái, lại giương mắt nhìn bệnh viện bên cạnh.

Cô buông đầu lưỡi khỏi răng nanh, môi khẽ nhếch.

Anh liền nhìn thấy hai chiếc răng nanh nhỏ, giống như mèo nhỏ nhe răng, nháy mắt liền nhớ cô là ai.

Bạn gái của thiếu niên bị anh hạ KO.

Trách không được vừa rồi phía trước quầy bán quà vặt gặp phải tiểu tử kia.

Một đầu khác, Ứng Trì vô cùng lo lắng mà chạy tới, Từ Kính Dư hướng bên kia liếc mắt, tay bỏ vào túi quần, bước đi hướng tới bệnh viện,

Ứng Trì chạy đến trước mặt cô, nhìn bên trong thăm dò, nói chuyện có chút nhanh: “A a a! Vừa rồi em thấy Chu Bách Hạo, anh ta đứng trước mặt chị làm gì? Có nói cái gì với chị không?”

Ứng Hoan bị cậu nhắc nhở, đầu óc chợt lóe, một bộ biểu tình hoang mang biến mất, “A, chị nhớ rồi, Chu Bách Hạo, chị nói như thế nào lại quen như vậy.”

Từ Kính Dư bước chân lỡ một nhịp, quay đầu lại nhìn, khuôn mặt mang biểu tình một lời khó nói hết, anh sớm đã quên mất, ba tháng trước, trên võ đài vì lưỡi lưỡi ra tên giả liền thuận miệng lấy tên Chu Bách Hạo.

Anh chỉ khựng lại một chút liền quay người rời đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ Kính Dư: Tôi ở trước mặt các người không xứng có tên họ sao?

Tiểu Trì: Đúng!

Cậu nhìn về phía chị gái, điên cuồng ám chỉ cô phải đứng về phía mình.

Ứng Tiểu Hoan vì em tai, gật đầu: Đúng

[tấu chương trọng điểm, quà sinh nhật là niềng răng4, em gái nhỏ niềng răng Ứng Tiểu Hoan.]

Cái đề tài này tương đối lạnh, tôi cảm thấy người đọc thích xem hẳn là không nhiều, điểm đánh giá cũng không tốt lắm, nhưng tôi cảm thấy chính mình viết rất tốt, thật lâu không có loại cảm giác này, cảm ơn các tiểu tiên nữ ủng hộ tôi, đại gia nhấn lại nhiều hơn cho lòng tôi thêm tự tin được không!!!

Trả lời mấy vấn đề:

1. Quyền anh thi đấu phân loại theo cân nặng, hệ thống cân theo Avordupois chia làm 12 hạng cân, Tiểu Trì là 69kg, Kính Vương trước mắt là 75kg, cấp Quyền Thủ từ 48kg đến trên 91kg.(cái này mình tra trên wikipedia, ai muốn biết các hạng cân cụ thể có thể tham khảo gg)

2. Kính Vương lớn hơn Ứng Tiểu Hoan 2 tuổi, hiện tại là 20, chênh lệch tuổi tác không lớn.

[1] Mình để theo nguyên tác vì sau khi đổi thuần Việt sẽ không thể giải thihs được tại sao lại gọi Kính Vương.

[2] Theo nguyên tác là “cao trung” nhưng từ chương đầu đã nói đến việc hai người học cùng một lớp, nếu bây giờ đổi thành khác lớp thì hơi vô lý nên mình tự ý sửa lại.

[3] Theo bản convert là Đái Nha Sao, [4] theo bản convert là nha bộ mình không biết nó là gì nên tự chuyển thành niềng răng

Cảm ơn mọi người đã góp ý cho mình trong cách dùng từ Hán Việt sao cho hợp lý, đặc biệt là ban Poohloli11, cảm ơn mọi người rất nhiều.

4. Chương 4

Từ Kính Dư đến gõ cửa văn phòng, bác sĩ Đỗ chuẩn bị tan làm, bà đem cất tài liệu về Ứng Hoan, vừa ngẩng đầu liền thấy con trai đứng ngoài cửa, bỗng nhiên nhớ tới buổi trưa cuối tuần bản thân còn có việc, đã quên nhắc nhở cô bé vừa rồi, muốn chuyển sang buổi sáng hẹn cô bé lại đây niềng răng.

Chỉ là, dù bà không nói cũng sẽ có bác sĩ khác làm giúp, nhưng bác sĩ Đỗ luôn chịu trách nhiệm với bệnh nhân của mình, bà giận dỗi y tá: “Đợi chút nữa cô nhớ gọi điện thoại nhắc nhở cô bé vừa rồi, dặn cô bé buổi sáng thứ hai quay lại, buổi chiều cũng có thể, để tôi sắp xếp thời gian, cô phải nói rõ ràng.”

Tóm lại, phải cho bệnh nhân được tự chủ lựa chọn thời gian,

Từ Kính Dư chán đến chết mà dựa vào ven tường, cúi đầu vuốt vuốt di động, nghe được lời nói của mẹ, nhớ tới cô gái nhỏ đứng ở cửa có răng nanh không quá đều kia, thì ra là tới niềng răng, anh không quá để ý mà ở trong đầu tưởng tượng một chút.

Hàm răng nắn cho thẳng, xác thực sẽ xinh đẹp hơn, chỉ là hiện tại cũng rất đáng yêu.

Y tá: “Vâng”

Y tá xoay người muốn ra ngoài gọi điện, thấy Từ Kính Dư đứng ngoài cửa, mắt sáng rực, cười rộ lên: “Kính Vương, đã lâu không thấy.”

Miệng bệnh viện liền lớn như vậy, tất cả mọi người đều biết bác sĩ Đỗ có một đứa con là Quyền Thủ, lớn lên siêu cấp đẹp trai, mấy nữ bác sĩ trẻ tuổi còn xem qua video anh thi đấu, thêm nhỏ dãi khuôn mặt cùng dáng người của anh.

Ngẫu nhiên anh sẽ đến nơi này một chuyến, có đôi khi là tới kiểm tra răng, có đôi khi là tới mang đồ cho bác sĩ Đỗ.

Từ Kính Dư dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía y tá cười cười: “Không lâu, một tháng mà thôi.”

Y tá nhìn anh mà đôi mắt sáng lên, trong lòng cảm thán: Kính Vương cũng thật mẹ nó đẹp trai.

Cảm thán kết thúc, quay đầu liền phải đi làm việc, dù sao trai đẹp cũng không phải của mình..... Hiện tại vận động viên quyền anh, đặc biệt là quyền thủ giống anh ta, giá trị tuyển thủ mình tính rất cao, về sau bạn gái không phải inh tinh thì là ring girl, hoặc chính là người mẫu, quyền anh bảo bối đáng người thật tốt!

Nếu không nữa thì chính là võng hồng², rốt cuộc hiện tại rất nhiều minh tinh đều thích tìm võng hồng, dù sao cũng không phải bác sĩ.

Y tá quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền đi gọi điện thoại cho Ứng Hoan.

Từ Kính Dư lúc này mới đi vào phòng, kêu: “Mẹ.”

Đỗ Nhã Hân xách túi lên, nhìn hai tay không có gì của anh, hỏi: “Mang lễ phục cho mẹ?”

Hôm sau bà cùng chồng tham gia yến hội, lúc trước lễ phục đặt ở trong nhà, Từ Kính Dư là tới mang lễ phục cho bà, nguyên bộ còn có giày, trang sức, Từ Kính Dư nói: “Trong cốp xe, con hiện tại đưa mẹ đi xem.”

Đỗ Nhã Hân đi theo anh lên xe, thời điểm xuống xe không quên nhắc nhở: “Con mấy ngày nay nếu rảnh nhớ lại đây khám răng.”

Từ Kính Dư đặt hai tay lên vô lăng, quay đầu lại nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng chỉnh tề, có một người mẹ làm nha sĩ, hàm răng cả nhà đều bị nhìn chăm chăm.

“Đã biết, con nhớ rõ.”

.....

Buổi sáng thứ hai, Ứng Hoan đi phòng khám niềng răng.

Quá trình niềng răng thật không dễ chịu, miệng phải mở trong thời gian dài, Ứng Hoan cảm thấy quai hàm mình bị cứng cả rồi, miệng cũng biến hình, bác sĩ Đỗ lấy đi đồ vật chống miệng cô, ôn nhu cười: “Miệng cứng rồi? Điều chỉnh một chút sẽ không sao, không cần mang cái này.”

“Vâng, miệng cùng má thực mới.” Ứng Hoan gơ tay, chính mình nhéo má giúp thả lỏng một chút.

Bác sĩ Đỗ điều chỉnh ghế dựa cao một chút, đến đỡ cô: “Nằm như vậy, đem đầu gối lên đùi cô, như vậy sẽ thoải mái hơn.”

Ứng Hoan nghe lời mà ngồi dậy, đang muốn gối đầu lên đùi bác sĩ, liền thấy có một thiếu niên mặc áo thun đỏ đi tới cửa, áo thun bó sát làm hiện lên cơ bắp phập phồng, ngực áo có cái gì đó giống đồ án, nhìn kỹ giống con rồng.

Cũng giống một cái logo

Cô sưng sốt một chút, ánh mắt chuyển qua gương mặt anh.

Không biết có phải vì anh thường xuyên mặc đồ đỏ không mà lần này cô dễ dàng nhận ra.

Chu Bách Hạo.

Như thế nào lại gặp phải?

Từ Kính Dư thấy cô cũng không ngoài ý muốn, anh mới vừa kiểm tra xong hàm răng nên đến chỗ Đỗ Nhã Hân nói một tiếng: “Mẹ, con đi về trước?”

Mẹ?

Ứng Hoan quay đầu nhìn gương mặt ôn nhu của bác sĩ Đỗ, bác sĩ Đỗ nhìn cô cười nói: “Con trai cô.” Sau đó quay đầu nhìn Từ Kính Dư, “Con không có việc gì thì chờ mẹ một chút, tiện đường đưa mẹ về.”

Cho nên, Ứng Trì hẹn trước nha sĩ vừa lúc là mẹ của “Chu Bách Hạo”? Đây là cái loại nghiệt duyên gì, quá trùng hợp rồi, Ứng Hoan nhin không được nghĩ, nếu Ứng Trì biết, phỏng chừng lại muốn xù lông.

Từ Kính Dư không chút để ý mà quay lại nhìn cô gái nhỏ, hai người ánh mắt chạm nhau, anh nhếch nhẹ khóe miệng.

“Con chờ mẹ một lát.”

Anh hướng bên cạnh ghế dựa ngồi xuống, lấy di động từ túi quần, xoay xoay ở trên tay vài vòng, phát hiện cô gái nhỏ còn đang nhìn mình, một chút cũng không ngại ngùng, ánh mắt nhìn thẳng anh.

Đỗ Nhã Hân nói: “Tối, gối trên đùi cô.”

Ứng Hoan nhìn mắt Từ Kính Dư, hỏi: “Bác sĩ Đỗ, hàm răng sau khi niềng có thể chỉnh tới mức độ nào?”

Đỗ Nhã Hân cười cười: “Hai cái răng cháu muốn chỉnh là răng nanh, chính là nó đột nhiên nhô ra, bên cạnh răng hàm chiếm phần lớn lợi, khó chỉnh chính là bốn cái răng kia, chủ yếu là điều chỉnh răng nanh, răng của cháu có thể chỉnh bằng một ít.”

Ứng Hoan lại hỏi: “Có phải nếu cháu chỉnh sớm mấy năm thì sẽ tốt hơn?”

Đỗ Nhã Hân: “Đúng thế, nhưng hiện tại cũng không phải muộn, hiệu quả tuy không bằng mấy năm trước, không có khả năng nắn thẳng hoàn toàn, nhưng vẫn sẽ đẹp hơn một chút.”

“Tối, nằm xuống đi.”

Ứng Hoan quay đầu nhìn thiếu niên đang nhắm mắt lười biếng ngồi bên cạnh, do dự một chút, đem đầu gối lên đùi bác sĩ, lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua “Chu Bách Hạo”, anh ta muốn ngồi ở chỗ này xem cô há to miệng điều chỉnh niềng răng sao?

Bác sĩ Đỗ nói: “Há mồm.”

Ứng Hoan đem mặt hướng lên trên, hé miệng nho nhỏ, Đỗ Nhã Hân bỗng hiểu được, cô gái nhỏ thì ra là thẹn thùng.

Bà quay đầu trừng mắt nhìn Từ Kính Dư: “Đi ra ngoài chờ.”

Ứng Hoan vui sướng, quay đầu nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh.

Từ Kính Dư đối diện ánh mắt cô, hiểu rõ mà gật đầu.

Thì ra vừa rồi là muốn mình đi sao? Sợ mình xem bộ dáng cô ấy điều chỉnh niềng răng?

“Sớm nói, tôi không xem cô, tôi đi ra.”

Từ Kính Dư tùy tiện mà đứng lên, từ trên cao liếc xuống cô một cái, bỏ tay vào túi quần, cười cười, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thiếu niên bóng dáng cao lớn đỉnh đặc, sau lưng áo thun còn in một chuỗi hoa văn ký tự, anh bước nhanh quá, Ứng Hoan chưa kịp nhìn rõ chữ gì, bóng dáng ấy đã khuất sau cánh cửa.

Vừa rồi câu nói kia, là nói với cô.

Bác sĩ Đỗ một bên điều chỉnh, một bên hỏi cảm giác của cô, giặn dò cô một số việc cần lưu ý, còn hẹn thời gian định kỳ quay lại kiểm tra.

Mang niềng răng xong, Ứng Hoan mặt không biểu tình mà đi ra khỏi phòng khám, đứng ở cửa, dùng đầu lưỡi đề lên vòng niềng vừa mới mang, cảm giác rất khó chịu, không quen, cũng không thoải mái, nhin không được nhú mảy.

Cảm giác ở miệng trở nên thật kỳ quái, có điểm không thích hợp.

Ứng Trì quá dụng tâm, quả sinh nhật này có thể mang đến hết năm nay, thậm chí năm sau.

Từ Kính Dư dựa lưng vào tường của phòng khám, chân phải chống góc tường, uống xong một ngụm nước, đem bình nước đóng lại, quay đầu đi, rất có hứng thú mà nhìn cô không ngừng biến hóa biểu tình.

Ứng Hoan dùng ngón tay sờ sờ hàm răng nhiều ra một vật, bỗng nhiên cảm giác được có người đang nhìn mình.

Cô quay đầu, cùng anh đối diện.

Lần này, cô nói thẳng: “Anh đừng nhìn.”

Niềng răng có gì đẹp.....

Từ Kính Dư: “.....”

Đại khái không dự đoán được cô sẽ nói trực tiếp như vậy, anh cúi đầu cười một chút, thỏa hiệp nâng tay ra dấu OK, quay đầu đi nhìn thẳng phía trước, “Được, tôi không nhìn.”

Tác giả có lời muốn nói: Vai diễn phối hợp a a a a a! “Anh đừng nhìn” “Được, tôi không nhìn”

Từ Kính Dư: Tôi là người đầu tiên thấy Ứng Tiểu Hoan niềng răng.

Tiểu Trì: Tưởng bỏ, rõ ràng là mẹ anh!

Tư Kính Dư: Ứng Tiểu Hoan, không phải nói lớn lên đẹp dễ dàng nhớ sao? Em nhớ kỹ?

Ứng Tiểu Hoan:.....

[Tấu chương trọng điểm: Kính Vương mặc màu đỏ Ứng Tiểu Hoan dễ dàng nhận ra, thỉnh mặc màu đỏ thường xuyên hơn.]

Ứng Tiểu Hoan đeo niềng răng để làm cho thẳng thì vẫn là răng nanh nhỏ, chỉ là sẽ chỉnh tề một chút, hiện tại là đáng yêu, qua mấy năm trưởng thành liền sẽ đẹp hơn, không nghĩ tới mọi người không muốn cô ấy nắn thẳng, là sợ ảnh hưởng thân thân sao? Ha ha ha.

[1] ring girl chính là cô gái nóng bỏng, ăn mặc thiếu vải, cầm băng lượn qua lượn lại trên võ đài.

[2] Vong hồng là chỉ những người nổi tiếng trên mạng.

Mọi chú thích đều của Editor, mọi người xem cho vui thôi, độ chính xác, cái này còn cần kiểm tra lại (>-<) phân=“” về=“” niềng=“” răng=“” vì=“” không=“” biết=“” quá=“” nhiều=“” nên=“” nếu=“” có=“” sai=“” sót=“” mong=“” mọi=“” người=“” bỏ=“”>

5. Chương 5

Ứng Hoan không nghĩ tới anh lại phối hợp như vậy, cứ đứng mà nhìn anh, ngẫm lại cũng đúng, hai người không thân, niềng răng có cái gì đẹp mà nhìn! Ánh mắt nhìn qua gương mặt anh, dừng ở áo thun đỏ trên người, nhấp nhấp môi, buồn bực mà đi đến trạm xe bus.

Từ Kính Dư xoay đầu chậm chậm, nhìn theo hướng cô gái nhỏ đang bước đi không chút tinh thần.

Chỉ là mang niềng răng thôi mà, có cần buồn bực như vậy không? Lại không phải anh mang cho cô, Từ Kính Dư lắc đầu, thấy Đỗ Nhã Hân đi ra, đứng thẳng lên, vỗ tay gọi: “Mẹ, nơi này.”

Đỗ Nhã Hân đi tới, Từ Kính Dư liền lên xe lái đi, thời điểm xe chậm rãi đi qua trạm xe bus, ánh mắt thoáng thấy cô gái nhỏ vừa mang niềng răng vẫn còn đứng ở trạm xe bus, bên cạnh có thêm một thiếu niên mặc đồng phục học sinh.

Tiểu tử kia vừa nhảy nhót lung tung vừa nói cái gì đó, Ứng Hoan mặt không biểu tình nhếch môi, cho cậu xem cái niềng răng mới mang.

Đỗ Nhã Hân nhìn về phía cửa sổ: “Con nhìn cái gì thế?”

“Không có gì.” Từ Kính Dư thu hồi ánh mắt, tay đặt trên vô lăng gõ nhẹ, nghe Ngô Khởi nói, hôm qua anh ta đã tới nhất trung tìm Ứng Trì hỏi xem cậu có muốn vào đại học A, sau đó tiến vào đội thi đấu của trường rồi tham gia câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác.

Từ Kính Dư 17 tuổi đã là quyền thủ của câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác, sau khi thi đấu đại học A, Chu Bách Hạo lại từ đại học A chiêu mộ được vài quyền thủ có tiềm lực, tỷ như Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành. Chỉ là, hai người này đã đại biểu cho nhà trường đi thi đấu lại muốn tham gia cả ở câu lạc bộ, thời gian có chút không đủ dùng, Chu Bách Hạo đơn giản là tạo ra một câu lạc bộ nhỏ ở trường, tài nguyên có thể dùng chung, nếu thắng đều có lợi, đại học A dĩ nhiên sẽ đồng ý.

Số lượng người được chọn mỗi năm dĩ nhiên có hạn, trước khi đi gặp Ứng Trì, Ngô Khởi đã tìm hiểu về thành tích của cậu, thành tích thực bình thường, lên tam trung không thành vấn đề nhưng đấu đại học A thì khả năng không lớn.

Một cơ hội tốt như vậy, Ứng Trì cũng rất thích quyền anh, khẳng định sẽ không cự tuyệt.

Nhưng mà Ứng Trì do dự một chút liền cự tuyệt Ngô Khởi.

Đối với chuyện này, Từ Kính Dư cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Chuyện này Ứng Trì không nói với Ứng Hoan, sau khi Ứng Hoan thi đại học kết thúc, cậu lại vui vẻ mà chạy đi câu lạc bộ ngẫm kia tham gia thi đấu, kiếm tiền thưởng cùng phí lên sân khấu.

Nghỉ hè qua đi, trừ bỏ tiền cho Ứng Hoan niềng răng, bọn họ gửi ngân hàng từ 12 vạn tăng tới 15 vạn, phí giải phẫu vẫn không đủ, bởi vì gia đình họ mấy năm nay dường như không có tiền gửi ngân hàng, đủ ăn cơm đã không tồi. Thời gian nghỉ hè, Ứng Hoan ở câu lạc bộ trị thương, bởi vì hầu như mỗi đêm cô đều đi, Ứng Trì liền nói với người phụ trách: “Cũng không thể để chị tôi làm không công chứ.”

Bởi thế câu lạc bộ liền trả lương cho cô, hơn hai tháng có sáu ngàn, cô mua một cái notebook, còn thừa một tháng sinh hoạt phí.

Chuyện này hai chị em đều giấu rất tốt, thế nhưng vẫn lộ tẩy ngoài ý muốn.

Có người quen đến câu lạc bộ đã thấy họ.

Buổi tối ngày hôm đó, khi hai người đi đến dưới lầu, Ứng Hoan giúp Ứng Trì đội một cái mũ lưỡi trai, đêm nay cậu bị thương, tiền thưởng cũng không lấy được, đội mũ thế này có thể lừa gạt qua, “Lập tức phải lên tam trung rồi, về sau không cần đi đánh quyền, sau khi vào đại học chị sẽ đi tìm việc làm thêm,”

Ứng Trì vội vàng nói: “Không cần, việc học của chị khẳng định sẽ rất bận, còn đi làm thêm, kia sẽ mệt chết! Hơn nữa em rất thích đánh quyền, bị đánh cũng thích.”

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn cậu, thiếu niên trong mắt như có ánh sáng, cô biết cậu thật sự rất thích quyền anh.

“Như vậy cũng không thể đi, em học tập cho tốt, về sau vào đại học cũng có thể thi đấu chính quy, em đi báo danh thi đấu, chuyên nghiệp hay nghiệp dư đều được, dù sao chị cũng không đồng ý cho em đến câu lạc bộ ngầm thi nữa.”

Ứng Hoan khó có được thái độ cứng rắn, vừa dứt lời liền nghe Ứng Hải Sinh rống giận: “Hai đứa còn đứng đó làm gì, nhanh đi về nhà cho tao.”

Trong lòng hai người lộp bộp, Ứng Hải Sinh dường như chưa bao giờ mắng Ứng Hoan, vừa rồi ông quát chính là “Hai đứa.”

Ứng Hoan liền đi qua, nhỏ giọng nói: “Lát nữa em đừng nói gì, để chị nói trước, biết không?”

Ứng Trì thế nhưng nghe lời gật đầu: “Vâng.”

Đêm 12 giờ khuya.

Ứng gia đèn đuốc sáng trưng, Ứng Hoan cùng Ứng Trì bị phạt đứng trong góc phòng khách, hai chị em đứng thẳng tắp, thái độ nhận sai vô cùng thành khẩn, Ứng Trì đứng chéo về phía trước, nếu ba đánh lại đây cậu sẽ che cho chị.

Ứng Hải Sinh đi khắp nơi trong nhà tìm đồ vật có thể đánh bọn họ, cây cán bột, vừa nhìn liền thấy gây gộc bằng gỗ lại còn cứng nữa, liền buông; từ điển tiếng Anh, cầm trên tay ước lượng cân nặng, lại luông; gối đầu, cái này lại quá nhẹ, nhanh tay ném xuống...

Ứng Trì nhìn ông đi qua đi lại trong nhà, cậu cảm thấy thật mệt tâm, nắm lấy cây chổi bên cạnh đưa tới, nhỏ giọng nói: “Ba, cái này rất tiện tay, ba dùng nó đi.”

Ứng Hoan: “...”

Cô vội vàng đem cây chổi cướp về, giấu phía sau lưng.

Ứng Hải Sinh: “...”

Ông quay lại trừng con trai một cái, đoạt lấy cái chổi sau lưng Ứng Hoan, Ứng Hoan gọi vài tiếng ba, Ứng Hải Sinh tức chính mình hồ đồ, giận hai đứa nhỏ giấu mình đi làm việc này, bắt lấy cái chổi đi qua.

Ứng Hải Sinh đánh thật ra không mạnh, Ứng Trì bị đánh vài cái, cảm thấy cũng không quá đau, nhưng Ứng Hoan nóng nảy, che trước mặt cậu: “Ba, người đừng đánh, muốn đánh thì đánh con đi, là con bảo Ứng Trì đi.”

Ứng Trì vội nói: “Việc này không liên quan đến chị, là chính con thích đi.”

Ứng Hải Sinh cầm cây chổi đánh qua: “Còn nói! Còn nói!” Lúc này ông liền mắng Ứng Hoan, “Con cũng đi theo em trai làm bậy, cái loại địa phương kia loạn như thế nào? Đánh quyền cái gì, mỗi ngày mặt mũi bầm dập về nhà, còn có dáng vẻ học sinh sao? Người không biết còn tưởng nó là xã hội đen, học hư ở đâu!”

“Về sau đi một lần, đánh một lần!”

“Vốn dĩ mỗi lần trở về đều bị đánh...”

Ứng Trì một bên trốn, một bên ồn ào, Ứng Hoan trừng cậu nói: “Câm miệng!”

Còn nói, ngại chưa đủ loạn sao.

Lục Mỹ đi làm ca đêm về, liền thấy cảnh tượng gà bay chó sủa như vậy, bà đau đầu đứng ở cửa, cửa nhà bên cạnh mở ra, bác gái hàng xóm tò mò nhìn bọn họ.

“Thực xin lỗi, đã làm ảnh hưởng đến mọi người.” Ứng Hoan nhìn bác gái hàng xóm cười một chút, đóng cửa lại.

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

Lục Mỹ sớm biết chuyện này, hai giờ trước Ứng Hải Sinh đã gọi điện nói cho bà, lại khiến bà đau lòng, nhìn về phía hai chị em. Ứng Hoan hứa về sau sẽ không cho Ứng Trì đi đánh quyền anh nữa, Ứng Trì bị ép gật đầu, đảm bảo sẽ không đến câu lạc bộ ngầm đi thi đấu quyền anh, chuyện này cuối cùng cũng kết thúc.

Ban đêm, Ứng Hải Sinh nằm ở trên giường thở dài: “Đều do tôi khiến bọn nhỏ phải chịu khổ...”

Lục Mỹ cũng thở dài theo, nhưng ngẫm lại cảm thấy có chút kiêu ngạo, cười một chút,: “Tôi đi làm một năm cũng dư ra hai vạn, lần này, bọn nhỏ cũng vì ông, ông nên dưỡng bệnh cho tốt mới phải, đừng làm phí tâm tư bọn nhỏ.”

Ứng Hải Sinh khuôn mặt sầu khổ, nghĩ đến tương lai có một ngày phải làm giải phẫu, nếu không tìm được thận thích hợp. Có lẽ... Nghĩ vậy, một đêm ngủ không an ổn.

....

Trung tuần tháng chín, Ứng Hoan cùng Chung Vi Vi đều thi đậu ngành Y của đại học A, hai người cùng đi báo danh, được phân cùng một ban, còn cùng phòng ký túc xá, hai người vô cùng vui vẻ.

Ứng Trì đưa Ứng Hoan đến, tiếp nhận vị trí cu li cho cô.

Bạn cùng phòng Lâm Tư Vũ hào hứng hỏi Ứng Hoan: “Bạn trai bạn?”

Ứng Hoan cùng Ứng Trì lớn lên không giống nhau, sau khi đeo niềng răng, giá trị nhan sắc có chút giảm, liền càng không giống, luôn có người hiểu nhầm bọn họ là người yêu. Chung Vi Vi không chờ Ứng Hoan giải thích, trực tiếp cười ha ha: “Không phải, là bạn trai tớ.”

Ứng Trì xấu hổ đỏ bừng tai, cào cào đầu.

Ứng Hoan giải thích: “Không phải đâu, là em trai tớ.”

Lâm Tư Vũ nhìn Ứng Trì chằm chằm một hồi, lại giựa đến gần Ứng Hoan nói: “Em trai cậu lớn lên rất tuấn tú.”

Ứng Hoan cười cười: “Đương nhiên.”

Còn một bạn cùng phòng nữa, khác ban, khác ngành, tên là Khương Manh, mọi người làm quen một chút, trao đổi WeChat. Ứng Hoan nhìn chằm chằm khuôn mặt của hai bạn cùng phòng, nỗ lực nhớ kỹ mặt bọn họ, sợ ở trên đường gặp lại không nhận ra...

Ứng Hoan ngoại trừ đi học, còn tìm một việc làm thêm, dạy bạn học nhỏ vẽ tranh.

Trước kia cô đã học qua mấy năm mỹ thuật, sau lại phải từ bỏ, nhưng tóm lại cũng đã học bảy tám năm, ngày thường có thời gian cũng vẽ mấy bức họa, năng lực vẫn còn, cảm giác tìm trở về, dạy bạn nhỏ không thành vấn đề.

Tháng mười, trong trường tổ chức đại hội thể dục thể thao, Ứng Hoan chạy bộ cùng Chung Vi Vi ở sân thể dục, không nghĩ tới lại gặp Từ Kính Dư ở đây.

Cô liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh là bởi vì anh thường xuyên mặc đồng phục bóng chày màu đỏ, khóa kéo cao lên đến trên cổ, họa tiết trên ngực áo với cái áo lần ở bệnh viện giống nhau.

Anh mặc màu đỏ đặc biệt đẹp trai, tóc vẫn ngắn như trước, đứng ở ngoài sân thể dục, có loại khí chất hăng hái không nói nên lời.

Từ Kính Dư cùng Ngô Khởi vừa đến sân thể dục, liền thấy Ứng Hoan đứng bên cạnh xà đơn, cô mặc một bộ đồ thể thao màu xanh lam, tóc buộc đuôi ngựa, mặt rất nhỏ, làn da trắng tuyết, tôi mắt trong veo đen nhánh, đang quay đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư có chút ngoài ý muốn, nhướn mày nhìn cô.

Ứng Hoan không tự giác mà liếm niềng răng, đầu lưỡi đè lên răng nanh, mặt không biểu tình quay đi.

Ngô Khởi nhìn Ứng Hoan, lại nhìn Từ Kính Dư: “Cậu biết?”

Từ Kính Dư nghĩ nghĩ, cười nói: “Tính là biết đi, anh cũng gặp qua, lần trước ở câu lạc bộ quyền anh ngầm.”

Ngô Khởi nghĩ một lát, bưng tỉnh đại ngộ: “A, là cô gái nhỏ đó.”

Bạn gái Ứng Trì.

Không đúng, cô là sinh viên đại học A, tình chị em?

“Đúng thế.” Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, đi phía trước vài bước, bước chân bỗng nhiên dừng lại, quay đầu hỏi Ngô Khởi: “Huấn luyện viên, anh còn muốn cho Ứng Trì nhập đội không?”

Nói đến cái này, Ngô Khởi liền có chút bất lực, thở dài nói: “Tiểu tử Ứng Trì kia hiện tại câu lạc bộ quyền anh ngầm kia cũng không đi, tôi đến trường học tìm cậu ta hai lần, cậu ta thoát nhìn cũng không giống không muốn đi, nhưng chính là không đáp ứng.”

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hón, không chút để ý mà nói: “Anh đi hỏi cô ấy, nói không chừng cô ấy có thể khiến cho Ứng Trì nhập đội.”

Ngô Khởi cười: “Điều kiện gì tôi cũng đều nói rồi, cậu ta cũng chưa đáp ứng, cô ấy một cái tiểu cô nương, cứ cho là bạn gái Ứng Trì, cũng không nói được?”

“Nói được, cô ấy sẽ dễ người.”

Tác giả có lời muốn nói: Từ Kính Dư: Cô ấy sẽ dễ người, có thể đem người dễ đến tâm ngứa.

Tiểu Trì: Hâm mộ sao?

Ứng Tiểu Hoan:.....

Vẫn như cũ không có được tên họ Kính Vương, chương sau sẽ có! Chờ Tiểu Trì gia nhập đội liền chơi vui vẻ.

[Tấu chương trọng điểm: Ứng Tiểu Hoan sẽ bám người.]

Ứng Tiểu Hoan rằng mọc không tốt, sau khi làm thẳng rồi sẽ rất xinh đẹp, mọi người thật nhọc lòng, niềng răng không ảnh hưởng đến thân thân*, làm Kính Vương khi thân thân bị thép vướng phải mà một mồm đầy máu ngang với trên võ đài bị người đâm mười cái thật mạnh, anh còn cảm thấy rất ngọt, quá sức sao?

(* thân thân là gì mọi người tự hiểu nhé (^_^)/)

6. Chương 6

“Cậu làm sao biết?”

Ngô Khởi có chút ngạc nhiên mà nhìn anh, bên kia cô gái nhỏ áp xong chân, cùng bạn đi hướng khác, bên kia sân thể dục có một cái cửa dẫn đến nhà ăn, hẳn là muốn đi ăn cơm.

Từ Kính Dư nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô, nhớ tới cô cụp mí, kiên nhẫn nhìn bộ dáng Ứng Trì muốn được dễ dàng, cảm thấy người bình thường có lẽ không cự tuyệt được cô, hướng chỉ là tiểu tử Ứng Trì này. Mắt thấy cô sắp đi xa, anh nâng cằm chỉ chỉ: “Suy nghĩ đi, muốn gọi cô ấy lại không?”

Nhưng mà, tên cô ấy là gì?

Ngô Khởi cười cười: “Muốn, nhưng ép quá cũng không tốt, tôi đã để lại danh thiếp cho Ứng Trì, cậu ấy nghĩ thông suốt sẽ gọi cho tôi.” Anh nghĩ gần nhất phát hiện được mấy hạt giống tốt, chính là vội vàng việc này, Ứng Trì bên kia anh tính toán thả lỏng một chút.

Thi đấu quyền anh, không chỉ dựa vào thực lực, còn có ý chí chiến đấu cùng niềm đam mê.

Nếu điều cơ bản nhất là ý chí chiến đấu mà Ứng Trì cũng không có, cho dù mang được người vào đội cũng vô dụng.

Từ Kính Dư hiểu ý tứ của anh ta, giật nhẹ khóe miệng, không nói gì nữa.

Bên kia, Chung Vi Vi nhìn lại vài lần, không nhận được hỏi Ứng Hoan: “Cậu quen nam sinh mặc đồng phục bóng chày màu đỏ kia?”

Dùng nam sinh cùng thiếu niên hình dung Từ Kính Dư có chút không thích hợp, bởi vì Từ Kính Dư cùng rất nhiều nam sinh xác thật không giống nhau, mái tóc ngắn ngắn, đường nét khuôn mặt rõ ràng, hơn nữa thân hình cao lớn đỉnh đặc, vừa nhìn liền thấy cả người tràn ngập hoocmon nam tính, đàn ông trẻ tuổi.

Quan trọng nhất chính là, anh thoát nhìn có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở nơi nào....

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Tính là quen biết đi, Ứng Trì từng thi đấu với anh ta, thua mất một vạn tiền thưởng.”

“A?”

Ứng Hoan đem mọi chuyện nói đơn giản một chút, bao gồm cả chuyện bác sĩ nha khoa của cô là mẹ của Từ Kính Dư.

“Kia, anh ta chính là quyền thủ?”

“Đúng vậy, có lẽ chính là quyền thủ.”

Chung Vi Vi cười: “Hai người còn rất có duyên.”

Ứng Hoan nói: “Nghịch duyên.”

Chung Vi Vi cười to, nghĩ lại vẫn cảm thấy Từ Kính Dư rất quen mắt, nam sinh đẹp trai như vậy, cô gặp qua khẳng định sẽ không quên, “Tên anh ta là gì? Tớ ảm thấy giống như đã gặp qua ở đâu đó, anh ta là vận động viên? Có lẽ Tieba hoặc là trên mạng có giới thiệu.”

“Chu Bách Hạo.”

“Quay đầu lại tớ đi điều tra.”

“Cậu điều tra anh ta làm gì?”

“Đẹp trai như vậy, tớ xem anh ta có bạn gái hay chưa, hắc hắc.”

“...”

Ứng Hoan không còn lời gì để nói, nhưng mà, Chung Vi Vi cùng Ứng Trì giống nhau, điều tra “Chu Bách Hạo” liền cái rắm cũng không tra ra, Lâm Tư Vũ làm ở hội sinh viên, nhờ cô ấy hỏi ban khác cũng tìm không được người này!

Chung Vi Vi đối với việc này tỏ vẻ: “Thần bí!”

Lâm Tư Vũ: “Khả năng anh ta không phải sinh viên đâu.”

“Là sinh viên mà.”

Ứng Hoan nhớ tới bác sĩ Đỗ nói qua con trai bà học ở đại học A, còn lại cô đều không biết.

Cô không đem chuyện này để trong lòng, có đôi khi trên đường thấy nam sinh mặc đồng phục bóng chày có thể nhớ tới anh, bởi cô chưa từng thấy qua nam sinh nào mặc đồ màu đỏ đẹp như vậy, vừa thấy.... lớn lên đều giống nhau.

Cuối tuần, cô trở về nhà một chuyến.

Đại học A cách nhà cô có chút xa, đi hai chuyến tàu điện ngầm, lại qua hai trạm xe bus mới đến nơi, thời điểm về đến nhà, Ứng Trì còn chưa đi học về.

Ứng Hoan đem sách ôn tập mua giúp cậu để trên bàn, gia hỏa này bàn bọc để rất lộn xộn, cô thuận tiện thu dọn giúp cậu một chút. Cô đem từng cuốn sách phân loại ra, như vậy lấy sách sẽ tiện hơn.

Cuối cùng còn một cuốn sách cô cầm trên tay, phát hiện bên dưới có một tấm card bị đè lên, Ứng Hoan cầm lên xem, sững sốt một chút, trong đầu thoáng qua hình ảnh họa tiết trên áo thun và áo bóng chày màu đỏ của Từ Kính Dư, lo go trên danh thiếp này cùng họa tiết đấy giống nhau.

Ngô Khởi.

Huấn luyện viên câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bắc.

Thì ra là đồng phục của câu lạc bộ.

Ứng Hoan biết câu lạc bộ Thiên Bắc, trụ sở ở Bắc Kinh, còn có chi nhánh đặt ở trường Tây Môn gần đây, là câu lạc bộ lớn nhất trong nước về Quyền anh, đi thi đấu rất nhiều, lại có nhiều Quyền thủ ưu tú đều ở nơi này mà ra.

Đầu lưỡi cô lướt qua niềng răng, huấn luyện viên của câu lạc bộ tìm Ứng Trì làm gì? Muốn chiêu mộ thành bệ về đội sao?

Trước kia trong câu lạc bộ thi đấu ngầm có một quyền thủ rất mạnh, sau bị câu lạc bộ nào đó đào đi, nghe nói đã đến Mỹ thi đấu chuyên nghiệp, sau khi anh ta đi rồi, Ứng Trì mới bắt đầu dành chiến thắng liên tiếp.

Chị em hai người rất ít có bí mật, Ứng Hoan chờ Ứng Trì kết thúc tiết tự học buổi tối về nhà, đóng cửa phòng, cầm danh thiếp dơ lên trước mặt cậu, nhỏ giọng nói: “Vì sao không nói cho chị? Em không nghĩ sẽ đi sao?”

Ứng Trì ngồi ở trên ghế, thấy danh thiếp, ngẩn ngơ. Cậu cào cào tóc, nhỏ giọng nói: “Em không nghĩ sẽ đi, sắp vào tam trung, chị cùng ba mẹ không phải nói em học hành thật tốt sao?”

Ứng Hoan nhẹ nhàng thở ra: “Huấn luyện viên kia nói thế nào? Sau khi thi đại học em vẫn có thể đi sao?”

“...Có thể đi.”

Có thể cái rắm, cậu đều cự tuyệt.

Ứng Hoan thấy ánh mắt cậu lảng tránh, liền biết đang nói dối, híp mắt lại: “Nói thật, bằng không về sau mắc kẹ em.”

Ứng Trì: “...”

Ứng Trì còn muốn dấy dựa một chút, chơi xấu mà bò lên giường, “Em thật không nghĩ đến, liên tính cũng không biết có thể đánh mấy năm, em đi đánh ở mấy câu lạc bộ ngầm, kiếm ít tiền là tốt rồi, không tính toán sẽ theo nghiệp quyền thủ...”

Không biết có thể đánh mấy năm.....

Ứng Hoan bỗng nhiên không biết nói cái gì, cô cắn môi dưới, đem cặp sách ném trên người cậu, “Lên làm bài tập.”

Cô đem danh thiếp cầm đi.

Ứng Trì do dự một chút, muốn cô để lại danh thiếp, nhưng không dám.

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi Ứng Hoan rời giường, liền thấy Ứng Trì ở ban công luyện đánh không quyền, trong nhà không có đạo cụ, Ứng Trì dường như mỗi ngày đều luyện tập đánh không.

Cô nhìn vài giây, đi đánh răng, về phòng đổi quần áo, liền đem Ứng Trì kéo ra cửa.

Ứng Trì không rõ nguyên do, hỏi Ứng Hoan đi nơi nào, Ứng Hoan cũng không nói cho cậu, chờ cậu đứng ở trước cửa câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bắc, ngốc một chút, phản ứng lại, vội vàng giữ chặt Ứng Hoan, “Chị, chị làm gì, em không đi...”

Tuy rằng chỉ là chi nhánh, nhưng câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bắc vẫn rất lớn, có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong qua cánh cửa sắt đất.

Ứng Hoan nhìn một chút, quay đầu lại xem Ứng Trì, hé miệng cười: “Chị đi xem.”

Nói xong, đẩy tay cậu ra, xoay người đi đến cửa.

Ứng Trì đứng tại chỗ, nhìn tình huống bên trong, không nhìn được, theo sau.

Chị em hai người một trước một sau đi vào, Ngô Khởi vừa vặn đi ngang qua võ đài, sững sốt một chút, ngay sau đó nhìn về phía Ứng Trì, cười nói: “Tiểu tử, nghĩ kỹ rồi?”

Ứng Hoan nhìn người đàn ông trước mặt, trên dưới 40 tuổi, vóc dáng không cao, khoảng 1m7, nhưng rất có tinh thần.

Cô quay đầu nhìn Ứng Trì, Ứng Trì không tình nguyện mà nói: “Đây là huấn luyện viên Ngô.”

Ứng Hoan nhếch miệng cười: “Chào huấn luyện viên Ngô.”

Ngô Khởi cho rằng Ứng Trì tới là do Ứng Hoan khuyên, nhìn về phía cô, có chút chịu phục: “Từ Kính Dư nói đúng, vẫn là cô lợi hại.”

Ứng Hoan: “A?”

Từ Kính Dư là ai?

Ngô Khởi cười cười, lực chú ý lại phóng tới trên người Ứng Trì, đi qua, trực tiếp dùng sức đập ở trên vai một cái: “Nghĩ thông suốt thì tốt rồi, đặc cách đến đại học A không tốt sao? Học cùng trường với bạn gái.”

Ứng Trì: “...”

Ứng Hoan: “....Cậu ấy là em trai cháu, em trai ruột.”¹

Ngô Khởi sững sốt một chút, vỗ vỗ ót, xấu hổ mà cười: “Ai, thì ra là chị em, tôi... xin lỗi, hai người lớn lên không giống nhau, thật nhìn không ra...”

Ứng Trì cũng không còn gì để nói, chỉ chỉ Ứng Hoan: “Chị của tôi, Ứng Hoan.”

Ứng Hoan phản ứng lại, cõi cậu: “Đặc cách vào đại học A? Sao chị không biết còn có chuyện này?”

Ngô Khởi nhìn cô: “Cô không biết?”

Ứng Trì hiện tại bị động hoàn toàn, chỉ có thể nhỏ giọng đem toàn bộ mọi việc giải thích cho cô một lần.

Ngô Khởi thật sự cho rằng Ứng Trì đã suy nghĩ thông suốt, vỗ vỗ bờ vai cậu, “Trước tham quan một chút? Vừa đi vừa nói chuyện.”

“Nghĩ thông suốt thì tốt rồi, cơ hội tiến vào đại học A thật sự rất khó, lúc trước tôi cũng đã nói đại học A và câu lạc bộ có quan hệ, giải WBS là giải đấu chuyên nghiệp duy nhất, tôi biết cậu trẻ tuổi có nhiệt huyết và ước mơ, muốn có giải thưởng, lại muốn trở thành Quyền Thủ chuyên nghiệp.” Ngô Khởi cứ lải nhải mãi, vừa đi vừa nói, những lời này kỳ thật là nói cho Ứng Hoan nghe.

Nơi này thật sự là câu lạc bộ quyền anh chuyên nghiệp, có võ đài trung tâm, còn có nhiều phòng luyện tập cùng thiết bị.

Ứng Trì nhìn đến nổi mắt tỏa sáng.

Ứng Hoan biết cậu còn băn khoăn, Ứng Hải Sinh hiện tại vẫn còn trị liệu, cũng không biết có thể kiên trì được mấy năm, sớm hay muộn cũng phải thay thận, thận thích hợp... trừ bỏ bác của cô đang ở bên ngoài, còn có Ứng Trì.

Cô hít một hơi thật sâu, đi qua một phòng tập luyện, trong phòng vừa lúc có người đi ra, xem chút nữa là đụng trúng cô. Trước cửa, cô ngẩng đầu, liếc mắt vào trong phòng liền thấy một người, gương mặt đó có chút quen thuộc.

Cô nhớ lại một chút.

A, Chu Bách Hạo.

Người con trai mặc quần quyền anh màu đỏ, thân trên để trần, thông thả mà kéo kéo cánh tay lên trên, mỗi một khối cơ bắp trên cánh tay đều bị tác động, căng chặt rắn chắc, mồ hôi trượt qua hầu kết mà đi xuống, cả người dường như rất có tinh thần, phá lệ cường tráng.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy anh so với lần gặp mặt trước có chút không giống nhau, thân thể càng rắn chắc, càng cường tráng. Ứng Hoan có chút hoảng hốt, nếu có thể chọc vào cơ bắp ấy một chút, có lẽ so với đá còn cứng hơn?

Cô ngoảnh mặt lại nhìn Ứng Trì đã bị Ngô Khởi mang đi xa, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, bước chân dừng lại không tiến về phía trước, yên lặng đứng ở cửa.

Ngay khi cô vừa dừng lại, Từ Kính Dư đã nhìn thấy cô.

Anh hít hít mũi, vừa hít đất vừa thở theo nhịp, một trên một dưới.

Bên cạnh, Thạch Lỗi vừa nghỉ ngơi vừa đếm cho anh.

“197, 198, 199, 200...”

Đếm tới 200, Từ Kính Dư dừng lại.

Ứng Hoan thấy anh dừng lại nghỉ ngơi liền đi vào.

Từ Kính Dư nhướn mày, cầm lấy khăn lông tùy tiện mà lau, nhìn cô một cái, ném khăn lông xuống, nhặt lên áo đồng phục bóng chày màu đỏ mặc lên người.

Ứng Hoan tiến vào mới phát hiện, bên trong còn hai người nữa.

Trong đó có một người ngồi ở góc, vừa đen vừa cường tráng, cánh tay rất dài, lớn lên cũng thật thô kệch, giống... người vượn Thái Sơn. Cô sững sốt một chút, mặt có chút hồng, rốt cuộc cũng không thân với anh.

Cô bước vài bước vào cửa liền ngừng lại, nghe thấy người cường tráng kia kêu lên bằng một giọng như thái giám: “Kính Vương thật đẹp trai, 200 cái.”

Ứng Hoan: “...”

Làm cho cô toàn thân nổi da gà, cô khiếp sợ quay đầu nhìn người vượn.

Từ Kính Dư đem khóa áo kéo lên đến cổ, trực tiếp dùng chân đạp Thạch Lỗi một cái: “Lăn, còn chút nữa mẹ nó làm tôi ghê tởm.”

Thạch Lỗi tru lên một tiếng, vội nhảy dựng lên, khóe mắt thoáng nhìn, mới phát hiện phòng huấn luyện nhiều hơn một cô gái mặc áo lông màu trắng, tóc dài hơi rối xỏa tung trên vai, trắng nõn sạch sẽ, đôi mắt rất sáng, chính là miệng có chút kỳ quái...

Nhưng mà, vẫn rất xinh đẹp.

Hắc hắc mà cười: “Cô gái, cô tìm ai?”

Thạch Lỗi hướng Từ Kính Dư nháy mắt: Lại có con gái theo đến tận câu lạc bộ để tìm cậu? Cậu cũng thật mẹ nó trâu chọc người.

Từ Kính Dư mặc kệ anh ta, dựa lên thiết bị luyện tập, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô, không chút để ý cười: “Tìm tôi?”

Ứng Hoan gật gật đầu: “Phải.”

“Nói đi, có chuyện gì?”

Từ Kính Dư cầm bình nước lên, không biết tại sao cô lại ở chỗ này, lại càng không biết cô tìm anh có việc gì, có chút tò mò.

Ứng Hoan nhấp nhấp môi, tốc độ nói có chút nhanh: “Cái kia, Chu Bách hạo, tôi có chuyện muốn nhờ anh...”

“Ừừừ.” Từ Kính Dư uống nước, đôi mắt liếc sang, buông bình nước xuống, dãn nhãn gây lời cô nói, “Trước tôi muốn sửa đúng một việc, tên tôi không phải Chu Bách Hạo.”

“À?”

Ứng Hoan ngốc, phản ứng đầu tiên chính là bản thân lại nhận sai người?

Thạch Lỗi vẽ mặt mông lung nhìn cô, mở miệng nói: “Cô gọi cậu ấy là gì? Chu Bách Hạo?”

Cô gái nhỏ này, tìm sai người sao? Tên cũng chưa biết rõ ràng liền lớn mật mà đi theo đuổi trước?”

Ứng Hoan càng mờ mịt, nhìn Từ Kính Dư: “Không đúng sao?”

Từ Kính Dư nhìn biểu cảm mờ mịt của cô, có chút buồn cười, hoàn toàn không có cảm giác áy náy sau khi lừa gạt người, thản nhiên nói: “Đương nhiên là không đúng rồi.”

Ứng Hoan: “..... Vậy anh là ai?”

“Tôi à.....” Từ Kính Dư đứng thẳng, nhẹ giọng cười, “Từ Kính Dư.”

Ứng Hoan trầm mặc một chút: “Kia Chu Bách Hạo là ai? Tên giả sao?”

Từ Kính Dư: “Người đầu tư câu lạc bộ.”

Thạch Lỗi: “Ông chủ.”

Ứng Hoan: “.....”

[1] Trước không biết tuổi của Ngô Khởi nên mình để anh, bây giờ biết, nếu 40 tuổi thì hơn Ứng Hoan 12t nên mình để Ứng Hoan xưng cháu, còn lại không thay đổi, nếu không thích hợp thì mình sẽ sửa lại.

Về lời tác giả, mình lười quá, lúc nào đó sẽ bổ sung sau.

7. Chương 7

Từ Kính Dư.

Trách không được người chủ trì trên tivi cùng người vườn Thái Sơn gọi anh là Kính Vương, trách không được Chung Vi Vi cùng Ứng Trì tìm tên Chu Bách Hạo trên mạng đều không thấy.

Ứng Hoan vất vả nhớ kỹ mặt anh, cảm thấy có thể đem người cùng tên nhớ rõ, hiện tại mới biết tên của anh là tên giả... Cô có chút hỗn loạn, trầm mặc vài giây, ngẩng đầu nhìn anh, xác nhận một việc: “Đêm đó người cùng Ứng Trì thi đấu là anh sao?”

Từ Kính Dư cười: “Phải.”

Ứng Hoan lại hỏi: “Kia, con trai bác sĩ Đỗ là anh sao?”

Từ Kính Dư có chút kỳ quái nhìn cô, cong cong môi: “Phải, không nhớ kỹ tôi?”

“Hiện tại nhớ kỹ, Từ Kính Dư.”

Ứng Hoan không truy hỏi anh vì sao lại giả danh, tiếp tục lời nói vừa rồi, “Tôi muốn nhờ anh một chút, huấn luyện viên Ngô Khởi nói Ứng Trì gia nhập câu lạc bộ có thể trực tiếp vào đại học A, nhưng thằng bé không chịu đáp ứng...”

Cô nhìn anh.

Từ Kính Dư nhìn đôi con ngươi đen nháy của cô, khẽ cười một tiếng: “Cái này tôi biết, chỉ là, không phải cô đỡ cậu ta rất giỏi sao?”

Đỗ...

Ứng Hoan không biết tại sao anh lại dùng từ này, nhưng quả thật cô không đỡ Ứng Trì tốt, uy hiếp cũng vô dụng, cô có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Không có, lần này thằng bé nói thế nào cũng không nghe lời tôi, cho nên tôi muốn nhờ anh giúp...”

Từ Kính Dư cười nhạo: “Cả cô còn không đỡ tốt cậu ta, tôi có thể hỗ trợ cái gì?”

Cũng không phải muốn anh đem người dẫn tới đây đi?

Thạch Lỗi bên cạnh nghe xong trong chốc lát, phản ứng lại, cô gái nhỏ không phải tới theo đuổi Từ Kính Dư, là tới tìm hỗ trợ, chuyện về Ứng Trì anh ta cũng đã nghe qua, nhin không được cười: “Thằng nhóc đó có phải sợ bị đánh hay không, rốt cuộc đánh quyền có đôi khi xem ai yêu thích.”

Ứng Hoan nhìn anh ta một cái, nhíu mày một chút: “Không phải, thằng bé rất thích đánh quyền.”

Thời điểm cô nói chuyện, môi đóng mở, niềng răng như ắn như hiện, Từ Kính Dư liếc vài lần, đem bình nước uống hết, có chút lười biếng hỏi: “Cho nên, cô muốn tôi giúp như thế nào?”

“Ứng Trì kỳ thật là người rất cứng đầu, không chịu thua...”

Cô dừng một chút, liền nghe thấy Từ Kính Dư nói: “Tôi cũng không chịu thua. Phần lớn Quyền thủ đều không chịu thua, ở trên quyền đài, chịu thua cũng chỉ có bị đánh.”

Ứng Hoan ngơ ngác nhìn, cảm thấy khi nói những lời này, thần sắc của anh trở nên kiên định, cả người có một loại tự tin ngạo nghễ không nói nên lời, làm cô có cảm giác_____

Người con trai này tuyệt không chịu thua trước bất kỳ ai, không ai có thể khống chế được anh ta.

Từ Kính Dư hướng cô nâng cằm, ý bảo cô tiếp tục.

Ứng Hoan phục hồi lại tinh thần, mềm giọng nói: “Anh thắng nó, cũng quá mạnh rồi, hơn nữa đánh không nghiêm túc cứ như đem nó ra chơi, nó vẫn luôn không phục, anh có thể giúp tôi kích thích nó một chút, nó nhất định không chịu nổi ai khiêu khích, đặc biệt là anh.”

Từ Kính Dư có chút không thể tin mà nhìn cô: “Không phải, cô muốn tôi giúp cô đỡ cậu ta đấy chứ?”

Dỗ?

Ứng Hoan không biết tại sao anh cứ dùng từ này, cô vội vàng lắc đầu, sửa lời anh: “Không phải dỗ, không cần anh dỗ, anh kích thích nó là tốt rồi, anh nói cái gì cũng được, mắng nó cũng được, nói vài câu khó nghe cũng tốt... Chờ anh kích thích xong, tôi lại đi dỗ nó là được.”

Từ Kính Dư: “...”

Nói đến cùng, vẫn là muốn dỗ.

Anh hiện tại có chút hối hận, vì cái gì lần trước lại lên võ đài thi đấu?

Từ Kính Dư ném bình nước đã trống không xuống, ôm hai tay, từ trên cao mà nhìn xuống cô, không chút để ý mà cười: “Cô không sợ tôi nói chuyện quá khó nghe, cậu ta không gượng dậy nổi?”

Ứng Hoan cùng anh gặp qua vài lần, đặc biệt là lần gặp ở bệnh viện, anh cho cô cảm giác... để nói chuyện, chớ nên cô mới nghĩ nhờ anh giúp đỡ.

Hiện tại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, bỗng nhiên có chút hối hận, cảm thấy chính mình không nên nói chuyện này, nhưng lời đã nói ra, cô không muốn bỏ dở giữa chừng.

Cô nhấp môi, nhỏ giọng nói: “Sẽ không, tôi tin tưởng anh.”

Từ Kính Dư: “...”

Anh không tin tưởng chính mình, càng không tin chuyện muốn anh đi dỗ thằng nhóc đầu heo kia.

Thạch Lỗi ở bên cạnh nghe bát quái một lúc, cười ha ha xen mồm: “Nếu không, để tôi đi kích cậu ấy? Để tôi đánh với cậu ta một trận, cậu ta thua sẽ dễ bảo hơn.”

Ứng Hoan quay đầu liếc anh ta một cái, mặt không biểu tình nói: “Không cần, cảm ơn.”

Bên kia, Dương Cảnh Thành mới vừa tập luyện xong cũng lại đây xem náo nhiệt, “Để tôi đi?”

Ứng Hoan nói: “Không được, nhất định phải là Từ Kính Dư.”

Cô quay đầu nhìn Từ Kính Dư, lẳng lặng nhìn, giống như loài động vật nhỏ mềm mại cố chấp nào đó, vì cô cầu người, tính tình đặc biệt mềm mỏng, làm Từ Kính Dư có ảo giác cô đang hướng anh làm nũng.

“Có thể chứ, Từ Kính Dư?”

“...”

“Tôi... tôi mời anh ăn cơm?”

“...”

“Anh muốn ăn cái gì cũng được...”

“..”

Cô gái nhỏ không ngừng cố gắng, mỗi câu như viên đạn bọc đường oanh tạc lại đây, khuôn mặt lạnh nhạt của Từ Kính Dư cuối cùng cũng không thể giữ nổi, có chút không kiên nhẫn mà giơ tay, đánh gãy lời nói của cô, “Được rồi, tôi giúp cô, có thể đi?”

Ứng Hoan lập tức cười, đôi mắt sáng lấp lánh: “Cảm ơn.”

“Ăn cơm không cần tính.”

Từ Kính Dư không có hứng thú cùng bạn gái người khác ăn cơm, thậm chí đến tên cũng lười hỏi, anh bỏ tay vào trong túi, lướt qua cô đi ra cửa, thần sắc lạnh lùng: “Cậu ta ở đâu?”

Ứng Hoan vội vàng đi theo sau lưng anh, “Đi cùng huấn luyện viên Ngô, có lẽ đang ở phía trước, nếu không thấy tôi sẽ chờ ở trước võ đài.”

Từ Kính Dư dừng lại bước chân, quay đầu nhìn.

“Chỉ một lần này.”

Nói xong không đợi Ứng Hoan phản ứng đã quay đầu bước đi.

Này đều do cái gì?

Ứng Hoan nhìn thân ảnh cao lớn phía trước, nhỏ giọng nói thầm: “Vốn dĩ không nghĩ sẽ có lần sau.”

Lại nhanh chạy theo.

Bên kia, Ứng Trì bị Ngô Khởi lôi đi nửa vòng, phát hiện không thấy chị gái đâu, muốn quay lại tìm, Ngô Khởi nói: “Cô ấy có lẽ tùy tiện đi dạo, câu lạc bộ như vậy, cũng không thể đi lạc?”

Ứng Trì nghĩ nghĩ: “Chúng ta đi phía trước chờ chị ấy.”

Ngô Khởi mang người tới khu nghỉ ngơi, để Ứng Trì ngồi xuống, cười nói: “Được chúng ta ở đây nói chuyện chính trước.”

Ứng Trì do dự một chút, nói: “Nếu tôi không thi đậu đại học A, thi đậu đại học T bên cạnh có thể gia nhập đội không?”

Ngô Khởi: “...”

Không phải là, nói nửa ngày mà gia hỏa này còn không nghĩ kỹ?

Từ Kính Dư người cao, chân dài, Ứng Hoan đi theo sau anh đến chỗ ngoặt ở hành lang, liền thấy Ngô Khởi nhíu mày: “Không được, cùng chúng tôi liên kết là đại học A, đại học T không có đội Quyền anh, cậu nếu muốn vào đội, chỉ có thể vào đại học A...”

Từ Kính Dư và Ứng Hoan đứng tại chỗ nghe được Ngô Khởi nói, không nóng không lạnh trào phúng: “Này mẹ nó mời tổ tông vào đi? Đánh quyền không tốt, bản lĩnh cũng không nhiều, yêu cầu lại rất nhiều, cô mỗi ngày dỗ cậu ta như vậy có mệt không? Để làm gì?”

Tổ tông.....

Ứng Hoan nghe anh nói mà cảm thấy thẹn, nhẹn không được cãi lại: “Anh không hiểu Ứng Trì, thằng bé thật sự rất nghe lời, hiện tại chỉ là suy nghĩ không thông suốt thôi.”

Từ Kính Dư một lời khó nói hết mà nhìn cô.

Ngốc tử.

Ứng Hoan nào biết anh đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt đặc biệt tĩnh lặng.

Từ Kính Dư nhìn mắt cô, xem nhẹ niềng răng ở trong miệng, kỳ thật rất xinh đẹp, làn da trắng nõn non mịn hiếm thấy. Thằng nhóc kia nhìn như tiểu bạch kiểm, còn mỗi ngày muốn người dỗ dành, đáng giá để cô khom lưng uốn gối sao?

Anh liếc cô, khoe miệng khê nhếch, cười đến vô lại: “Nghe anh trai một câu, đem cậu ta đá đi.”

Ứng Hoan: “...”

Từ Kính Dư thu hồi nụ cười, hướng Ứng Trì đi qua.

Ứng Hoan cổ quái mà nhìn bóng dáng anh, anh sẽ không giống huấn luyện viên Ngô, hiểu lầm cô cùng Ứng Trì là người yêu đi? Cô cùng Ứng Trì chỉ hơn kém một tuổi, lớn lên rất không giống nhau, xác thực rất dễ gây hiểu nhầm.

Cô cũng đi qua, vừa muốn giải thích một câu, liền thấy Ứng Trì trừng lớn đôi mắt, giống như gặp quỷ mà trừng Từ Kính Dư: “Anh như thế nào lại ở chỗ này?”

Từ Kính Dư: “Tôi vì sao không thể ở chỗ này?”

Ứng Trì lúc này mới phát hiện anh đang mặc đồng phục của đội, vội nhìn về phía Ngô Khởi, Ngô Khởi sứt đầu mẻ trán, đều đã quên đi chuyện này, nhìn về phía Từ Kính Dư, hướng Ứng Trì nói: “Cậu ta cũng học đại học A, hạng cân 75kg, cậu còn nhớ rõ đi?”

“Đương nhiên nhớ rõ!”

Ấn tượng sâu sắc!

Ứng Trì nhú mày, cậu làm sao có thể không nhớ? Người này trước còn đại diện cho đại học A đi thi, khẳng định là đội viên của câu lạc bộ Thiên Bác.

Bọn họ hiện đang ở khu vực nghỉ ngơi, có mấy cái ghế sofa màu lam, trên bàn nhỏ có một đĩa kẹo bạc hà. Từ Kính Dư ngồi xuống ghế sofa diện bọn họ, bóc một cái kẹo bạc hà bỏ vào miệng, anh duỗi chân, khoan tay, nhìn về phía Ứng Trì: “Qua thôn này không có cửa hàng, thị trường quyền anh rong nước tương đối tạm, nhưng cũng không thiếu một người như cậu, cũng đừng nghĩ năng lực mình quá cao, trong đội không thể không có cậu. Cậu không đồng ý đặc cách, lại vẫn muốn vào trong câu lạc bộ, với số điểm của cậu, có thể thi sao?”

Ứng Trì bị anh nói thẳng trực tiếp chọc đến chỗ đau khổ, đỏ mặt tía tai mà kêu: “Tôi còn chưa thi đâu! Anh làm sao biết tôi thi sẽ không đậu?”

Ứng Hoan cúi đầu nhìn cậu, từ nhỏ đến lớn, thành tích của Ứng Trì chỉ xếp hạng trung bình, mỗi lần thi cử đều cố gắng tranh được một trận đòn của Ứng Hải Sinh mà thôi, thành tích thật sự không tốt...

Cô tối hôm qua đã hỏi cậu vài lần, cách nào cũng đã dùng, Ứng Trì đều nói không vào đội, hiện tại hiển nhiên động tâm.

“Cậu muốn chính mình thi vào đại học A trước sau đó mới nhập đội?”

“Phải.”

Ứng Trì cũng biết thành tích của mình không tốt lắm, thi đậu đại học A quả là một vấn đề khó khăn.

Thiếu niên cúi đầu, tối qua còn kiên định không vào đội bây giờ lại bị dao động, cậu bất chấp tất cả, cậu bứt bứt tóc: “Bác trai đã lớn tuổi, bác gái khẳng định không đồng ý chuyện kia, về sau nếu như ba...” Cậu dừng một chút, có chút ỉu rũ, “Nếu tôi dựa vào đặc cách mà vào đại học A, tương lai không đánh quyền nữa, lúc đó tôi có thể làm gì? Lại không có văn hóa, làm không tốt sẽ không tìm được việc, quay đầu lại còn muốn có người nuôi, thật mất mặt...”

Ứng Hoan sờ sờ đầu cậu, ôn nhu nói: “Không có việc gì, chị nuôi em.”

Từ Kính Dư: “...”

Anh cười lạnh: “Ai mẹ nó nói với cậu vận động viên quyền anh liền không có văn hóa?”

Ứng Trì cũng mặt lạnh nhìn anh, không chút khách khí mà nói: “Kia không phải sao? Rất nhiều quyền thủ đều là từ nhỏ đã đánh quyền, hoặc là đặc cách học thể dục, mỗi ngày thời gian huấn luyện đều chiếm gần hết, nào còn thời gian học tập.”

Không văn hóa...

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành đi tới xem náo nhiệt bỗng nhiên cảm thấy đầu gối tê rần.

Ứng Hoan quả thực hết chỗ nói rồi, nắm một chút tóc của cậu, có thể đừng nói chuyện hay không? Đừng có không gia nhập đội liền đem người đắc tội hết.

Ngô Khởi khụ một tiếng, có chút đau đầu mà nhìn Ứng Hoan, cô nhìn về Từ Kính Dư. Từ Kính Dư nhàn nhạt mà liếc cô một cái, nhìn về phía Ứng Trì: “Nói đi, cậu đối với nơi này có gì bất mãn?”

Ứng Trì đối diện anh nói: “Bất mãn đối với anh.”

Ứng Hoan đứng ở bên cạnh, mắt dừng ở trên người Từ Kính Dư, có chút tò mò không biết anh sẽ nói gì.

Từ Kính Dư rắc một tiếng, cắn viên kẹo bạc hà trong miệng, cười nhạt: “Yếu như gà, đánh cũng không đánh lại tôi, trong đội cũng không dám vào, đại học A cũng không thi được, cậu có bản lĩnh gì mà bất mãn đối với tôi?”

Ứng Hoan: “...”

Ứng Trì tức giận, Yếu như gà? Anh ta mắng cậu yếu như gà?

Thiếu niên phản ứng lại, hoàn toàn hồng mắt, phản ứng đầu tiên là nhìn về phía Ứng Hoan, mở miệng gào: “A a a a a, chị, anh ta mắng em là yếu như gà!!!!”

Ứng Hoan: “...”

Từ Kính Dư sững sốt một chút, nhìn về phía Ứng Hoan.

Chị?

8. Chương 8

Hiểu lầm thế này cũng thật đủ lớn...

Từ Kính Dư híp híp mắt, nhìn về phía Ứng Hoan, lại liếc mắt nhìn thiếu niên đang la kia, hai người này trừ bỏ làn da đều rất trắng, thật không tìm ra nơi nào giống nhau. Ngay từ đầu Chu Bách Hạo đã nói bọn họ là người yêu, đêm đó Ứng Hoan mặc đồng phục học sinh, lộ eo lộ chân, thoát nhìn rất nổi loạn, ở bên cạnh Ứng Trì, xác thật rất giống một đôi yêu đương nổi loạn.

Từ Kính Dư không quá để trong lòng, sau gặp lại hai lần, vẫn luôn cho rằng bọn họ là một đôi, thậm chí tên Ứng Hoan là gì anh cũng không biết, lại càng không nghĩ sẽ hỏi.

Ứng Hoan nhìn về phía Từ Kính Dư, cô căn bản không nghĩ tới Từ Kính Dư nói chuyện tàn nhẫn như vậy, đâm thẳng vào chỗ đau của Ứng Trì.

Bốn mắt chạm nhau.

Ứng Hoan cảm thấy hiểu lầm ngày càng tăng, nhìn ánh mắt tức giận của Ứng Trì, lại nhìn về phía Từ Kính Dư, nói: “Anh đừng mắng nó.”

Từ Kính Dư: “...”

Anh nhướn mày, ý vị thâm trường mà nhìn cô, qua cầu rút ván.

Ứng Hoan có chút đỏ mặt, cô cảm thấy hai người ở đây là đang diễn kịch, cái loại mà có một người mặt đỏ một người mặt trắng.

Một câu “yếu như gà” của Từ Kính Dư đủ tàn nhẫn, liền đem Ứng Trì tức điên, Ứng Trì đứng lên, chỉ vào Từ Kính Dư, đỏ mặt tía tai mà kêu: “Chu Bách Hạo, anh chờ đấy cho tôi! Sớm hay muộn có một ngày tôi nhất định sẽ KO anh.”

Từ Kính Dư lười sửa đúng tên, nhàn nhạt mà trả lời: “Hoan nghênh.”

Ứng Hoan nhắc nhở Ứng Trì: “Tên anh ta không phải Chu Bách Hạo...”

Ngô Khởi xem xong cảm thấy thật rối loạn, chạy nhanh tới chủ trì đại cục, chỉ chỉ Từ Kính Dư, ho một tiếng: “Cậu ấy là Từ Kính Dư, sự việc ở võ đài lần trước là tôi kêu cậu ấy lên thử cậu, xem thực lực cậu thế nào.”

Ứng Trì lại lần nữa bị làm cho mờ mịt, ngơ ngác nhìn Ngô Khởi.

Thiếu niên một bộ biểu tình “Thì ra các người hợp lại lừa tôi”, da cậu trắng nõn, lại mang bộ dáng cuộc sống không còn gì luyến tiếc, làm Ngô Khởi có chút không đành lòng, anh cúi đầu khụ một tiếng: “Từ Kính Dư cũng thật là, kêu cậu ta thử một hiệp, ai biết cậu ta sẽ thử luôn cả ba hiệp.”

Từ Kính Dư: “...”

Anh nhìn Ngô Khởi.

Ngô Khởi nhàn nhạt mà liếc lại anh, về sau thế nào anh ta cũng sẽ là huấn luyện viên của Ứng Trì, không thể làm tiểu tử này có khúc mắc trong lòng.

Từ Kính Dư nhấp môi, được, cái nòi này anh tiếp.

Cửa hé mở, nhân viên quầy tiếp tân đứng dậy, hướng cửa chào: “Chu tổng.”

Từ Kính Dư nhìn ra cửa.

Ứng Trì còn đang ở giữa sự hỗn loạn, nhìn Ứng Hoan, Ứng Hoan gật đầu: “Phải, cho nên em tìm kiếm tên Chu Bách Hạo trên Baidu cái gì cũng không có.”

Từ Kính Dư...

Kính Vương.

Trước kia Ứng Trì tương đối chú ý đến thi đấu quyền anh ở nước ngoài, cảm thấy những trận thi đấu đó tương đối tàn khốc, hoặc chính là Áo vận cùng giải vô địch thế giới, WSB là giải đấu do Ủy ban quyền anh quốc tế mới sáng lập hai năm trước, đương nhiên sẽ không biết Từ Kính Dư là Á quân khu vực châu Á năm trước.

Tên thực xứng với Quyền vương.

Ứng Trì yên lặng mà đem Baidu đóng lại, mặt đỏ lên, cảm thấy chính mình thật ngốc.

Ứng Hoan ôn nhu dỗ cậu: “Cái này không trách em, là Từ Kính Dư dùng tên giả, nếu không đã không dẫn đến hiểu nhầm như vậy...”

Cô thực sự cảm thấy, nếu Từ Kính Dư dùng tên giả, thi đấu nghiêm túc, chuyện qua đi Ứng Trì sẽ không cảm thấy không phục như vậy, hiện tại nháo ra thế này, trong lòng cậu hẳn không có biện pháp tiếp thu.

Từ Kính Dư lại nhìn cô một cái.

Thật là....

Nói đến cùng đều là anh sai sao?

Ứng Hoan nhìn thẳng mắt anh, đôi mắt có chút sâu, đuôi mắt hơi dài, thoát nhìn có chút sắc bén. Cô bỗng nhiên có chút chột dạ, nhờ anh giúp kích thích Ứng Trì, còn muốn anh gánh tội thay...

Ứng Trì cắn răng, nổi giận đùng đùng nhìn về phía Từ Kính Dư: “Chu Bách Hạo lại là ai, anh lấy tên của gà rừng để giả danh? Anh sao lại xấu như vậy, dùng tên giả gạt người!”

Chu Bách Hạo mới từ cửa tiến vào liền nghe thấy một câu như vậy, cả người sững sờ tại chỗ.

Gà rừng???

Từ Kính Dư nhếch chân bắt chéo, thấy Chu Bách Hạo đen cả mặt, không nhin xuống mà cười lên tiếng, tiếng cười trầm thấp, bả vai đều có chút run. Anh đối diện Ứng Trì cùng Ngô Khởi, nâng cằm hướng phía sau hai người, “Chu Bách Hạo không phải tên của gà rừng, là tên người phía sau kia.”

Ứng Hoan ngây người, ngơ ngác quay đầu lại.

Phía sau, cách vài bước chân, có một người đàn ông anh tuấn mặc tây trang, khuôn mặt đều đen cả rồi.

Cô nghĩ thầm: Xong rồi, Ứng Trì cái này thật ngốc, hiện tại đừng nghĩ đặc cách, cũng đừng nghĩ sẽ vào đội...

Ngô Khởi; “...Chu tổng.”

Thạch Lỗi và những người khác: “...Chu tổng.”

Chỉ có Từ Kính Dư vẫn còn tâm tình mà cười.

Ai bảo anh cùng Chu Bách Hạo từ nhỏ đã mặc chung một cái quần mà lớn lên?

Ứng Trì phản ứng lại, cảm thấy trước mắt tối sầm, hôm nay ra cửa chắc chắn cậu đã quên xem hoàng lịch. Ứng Hoan chậm rãi quay đầu, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn thẳng Từ Kính Dư, đáy mắt tràn đầy oán niệm....

Đều tại anh!

Tại anh dùng tên giả!

Tại anh mắng Ứng Trì yếu như gà!

Tại anh...

Từ Kính Dư cười nhìn cô, tự giác có chút quá phận, hướng cô ngoắc ngoắc tay.

Ứng Hoan nhìn anh, anh lại ngoéo tay một cái nữa.

Tay của anh hàng năm huấn luyện cùng đáng quyền, tự nhiên có chút thô ráp, lòng bàn tay có thể nhìn ra không ít vết chai, nhưng ngón tay thon dài, bàn tay to rộng, hai tay vẫn rất đẹp. Ứng Hoan nhìn tay anh, nhấp nhấp môi, dịch ba bước, đi đến đối diện sofa.

Từ Kính Dư thấp giọng nói: “Được rồi, xem cô bị dọa kìa, Chu Bách Hạo không phải người nhỏ nhen như vậy.”

Ứng Hoan nhỏ giọng hỏi: “Thật sao?”

Từ Kính Dư: “Thật.”

“Vậy anh có thể giúp chúng tôi đội cái nồi một lần nữa không?”

Từ Kính Dư: “Hả?”

“... Tôi lại thiếu anh một bữa cơm.”

Từ Kính Dư: “...”

Anh nhìn giống người thiếu hai bữa cơm sao?

Ứng Hoan nói xong, quay người trở về, lôi kéo Ứng Trì đến trước mặt Chu Bách Hạo, khom lưng lại xin lỗi: “Thật xin lỗi, em trai tôi cho rằng người cùng nó thi đấu hôm đó tên là Chu Bách Hạo, nó tưởng cái tên giả đó... Nếu không phải Từ Kính Dư dùng tên giả, thì đã không tạo ra hiểu lầm như vậy, hy vọng anh đừng để ý.”

Từ Kính Dư: “...”

Anh dùng đầu lưỡi khẽ liếm khóe miệng, hừ một tiếng.

Được, đều là anh sai.

Chu Bách Hạo nhìn cô, cảm thấy có chút quen mắt, cách vài giây, mới phản ứng lại, “Hai người là chị em?”

Ứng Hoan một lời khó nói hết gập đầu: “Phải.”

Ứng Trì: “...”

Đều mẹ nó mắt mù! Đây là chị của cậu!

“Thực xin lỗi, Chu tổng.”

Thiếu niên ử rữ mà xin lỗi, cậu dù thế nào, cũng biết hiện tại nên xin lỗi trước.

Từ Kính Dư đi tới, liếc mắt nhìn Ứng Trì đã không còn nhiều ý chí chiến đấu, Ngô Khởi khụ một tiếng, “Ứng Trì, lại đây cùng tôi, tiếp tục nói về thỏa thuận.”

Ứng Trì nhìn thoáng qua Chu Bách Hạo, cậu đã mắng ông chủ là gà rừng, còn có thể gia nhập câu lạc bộ, còn có thể được đặc cách sao?

Ứng Hoan cũng nhìn về phía Chu Bách Hạo.

Cái này, mọi người mới phát hiện, Ứng Hoan cùng Ứng Trì kỳ thật cũng có chút giống, đôi mắt giống, đen trắng rõ ràng, thuần tịnh lại sáng ngời.

Từ Kính Dư nói đúng, Chu Bách Hạo quả thật không phải người nhỏ nhen, năm nay anh hai mươi ba tuổi, so với mọi người cũng không hơn quá nhiều, chưa cần gọi ông chủ, anh xua tay: “Không sao, tôi không tức giận, việc này cũng do Từ Kính Dư.”

Từ Kính Dư không thèm nhìn, trực tiếp cười lạnh.

Ngô Khởi dẫn Ứng Trì sang một bên nói kỹ càng mọi việc, Ứng Hoan không yên tâm, cũng muốn đi qua.

Mới vừa đi vài bước.

“Từ từ.”

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, gọi cô quay lại.

Ứng Hoan quay đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, nói với Ứng Trì:

“Em đi trước đi.”

Ứng Trì nhấp môi, nhìn về phía Từ Kính Dư, nhúu mày nói: “Không được khi dễ chị tôi.”

Mắt thấy Ứng Trì sắp xù lông, Ứng Hoan vội đem người đẩy đi: “Mau đi, anh ấy sẽ không khi dễ chị.”

Ứng Trì đi rồi.

Ứng Hoan đi đến trước mặt Từ Kính Dư, chân thành nói: “Cảm ơn anh.”

“Tên là gì?”

“A.” Ứng Hoan nói: “Ứng Hoan.”

Tác giả có lời muốn nói: Kính Vương là quyền thủ quyền anh, không cao lãnh cũng không phải học thần, tính tình ư? Dù sao cũng là vận động viên, ít nhiều có chút mạnh mẽ, có chút lưu manh cùng không nghiêm túc.

Chu Bách Hạo:???? Gà rừng, cậu không muốn lăn lộn trong giới này nữa đúng không?

Tiểu Trì: Giống như ngôi tàu lượn siêu tốc, nhiều lần thót tim, nhân sinh vô vọng.

Ứng Tiểu Hoan:...Thằng bé giống như đắc tội hết mọi người trong đội, Kính Vương, anh giúp nó một chút có được không?

Kính Vương: Dỗ dành tôi.

9. Chương 9

Edit: Rùa

“Ứng Hoan”

“Hả?”

Từ Kính Dư dựa lại người lên sô pha, hướng cô nâng cằm: “Không có việc gì, cô đi đi.”

Ứng Hoan sợ Ứng Trì lại nói sai cái gì, gật đầu, xoay người bước nhanh đi.

Chu Bách Hạo quay đầu lại nhìn, ngồi xuống đối diện Từ Kính Dư, “Cô gái này sao lại đeo niềng răng, đêm đó mặc đồ lộ eo lộ chân xử lý vết thương cho Ứng Trì, thoát nhìn vừa nổi loạn vừa bình tĩnh, hôm nay còn chút là không nhận ra, cô ấy cũng học đại học A?”

Từ Kính Dư ừ một tiếng, nhớ tới Ứng Hoan trực tiếp bênh vực người của mình, cùng với bộ dạng cô kiên nhẫn dỗ dành người khác, cúi đầu cười: “Có cái gì lạ, cậu không biết con gái đều có nhiều mặt sao?”

Chu Bách Hạo không có ý kiến.

Nói chuyện cùng Ứng Trì, cậu nghe nói Từ Kính Dư là dựa vào thành tích mà thi đậu đại học A, lại nhớ tới câu nói “yếu như gà” của anh, làm thế nào cũng không phục, Ngô Khởi phải nói mãi, cậu mới miễn cưỡng thỏa hiệp.

Ứng Trì muốn xem cậu thi có đậu đại học A hay không, thời gian vào đội kéo dài tới sau khi thi đại học, trong lúc đó sẽ tham gia luyện tập với Ngô Khởi, tạm thời không tham gia thi đấu.

Đương nhiên, điều này là Ứng Hoan giúp cậu tranh thủ.

Thời điểm Từ Kính Dư kết thúc huấn luyện, Ứng Hoan đã dẫn Ứng Trì về, chạng vạng, lúc bọn họ ăn cơm, Ngô Khởi nói đến việc này, nhin không được nhúu mày: “Cũng không biết quyết định này có đúng hay không, nha đầu Ứng Hoan kia miệng lưỡi thật lợi hại.”

Từ Kính Dư đang lừa cơm, nghe vậy ngẩng đầu cười: “Dỗ người cũng rất lợi hại.”

Ngô Khởi nhin không được cười, cảm thán: “Xác thật, tôi rất ít khi thấy chị em nào có quan hệ tốt như vậy. Ba bọn họ nhiệm trùng đường tiết niệu, cả hai chị em bọn họ đều đi kiểm tra thận, Ứng Hoan kiểm tra thì không thích hợp, ngày nào đó nếu không chờ được thận thích hợp mà cần phải thay thận thì Ứng Trì phải cho ba cậu ấy một quả thận, liền không có biện pháp làm vận động viên. Ứng Trì không muốn đặc cách, ký hợp đồng chậm một năm, vốn dĩ không nghĩ đến, Ứng Hoan đến tìm tôi, đưa ra bảo đảm chắc chắn...”

Từ Kính Dư sững sốt, nhưng thật ra có chút hiểu.

Trách Không được, Ứng Hoan đem Ứng Trì dỗ như tổ tông.

Ứng Hoan cùng Ứng Trì trở lại tiểu khu thì trời đã tối, hai người đến dưới lầu, Ứng Trì bỗng kêu cô: “Chị.”
“Ơi?”

Ứng Hoan quay đầu nhìn.

“Chị nói, một ngày nào đó em tham gia một trận thi đấu rất quan trọng, bỗng nhiên phải đi làm phẫu thuật, không lấy được huy chương, có thể bị người ta mắng chết hay không? Như vậy em thật đáng thương...”
Thiếu niên cào cào đầu, “Nếu không, em sẽ không đi nữa.”

Ứng Hoan sững sốt.

Cô không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ nghĩ cậu thích quyền anh, nếu đã thích như vậy thì cứ làm thôi.

Thừa dịp còn trẻ, nỗ lực hết mình, sau này nghĩ lại sẽ không có gì phải tiếc nuối, cũng sẽ không hối hận.

Cô nghĩ nghĩ, sờ đầu cậu giống như sờ đầu chó nhỏ.

“Sẽ không, không ai trách em.”

“Đất nước ta nhiều người như vậy, không có em, cũng có người khác, nhất định mang huy chương về.”

...

Đại hội thể thao của trường, Ứng Hoan chỉ làm hậu cần, đem công việc ném cho Chung Vi Vi, chính mình đi làm thêm.

Buổi tối, Ứng Hoan trở lại phòng ngủ, liền thấy ba bạn cùng phòng đang ghé vào máy tính xem thi đấu quyền anh, ba cô gái nhỏ hưng phấn mà nhìn màn hình, Lâm Tư Vũ kêu: “Oa, Kính Vương thật đẹp trai.”

Khương Manh mắt lấp lánh: “Nghe nói anh ấy chưa có bạn gái.”

Ứng Hoan sững sốt một chút, nhìn về phía màn hình máy tính.

Chung Vi Vi thấy Ứng Hoan, hướng cô vẫy tay, “Ứng Tiểu Hoan mau tới đây, lần trước cậu nhớ nhầm tên sao? Cái gì mà Chu Bách Hạo, anh ta tên Từ Kính Dư, trách không được Lâm Tư Vũ không tìm được người này!”

Gia cảnh Khương Manh rất tốt, vì chơi trò chơi, cô ấy đã nâng cấp máy tính hết một vạn, màn hình rất to, dường như chiếm toàn bộ bàn học.

Ứng Hoan liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên võ đài, quyền thủ mặc quần màu đỏ là Từ Kính Dư.

Cô bĩu môi: “Là anh ta dùng tên giả lừa tớ.”

Ba người nhất loạt nhìn về phía cô: “A?”

Chung Vi Vi vội hỏi: “Anh ta sao lại lừa cậu?”

Lâm Tư Vũ: “Anh ta đối với cậu có ý?”

Ứng Hoan kỳ quái mà nhìn các cô: “Sao có thể, tớ cùng anh ta không thân.”

“Không thân? Đó là nhận thức gì?” Khương Manh kéo cô, lòng đầy mong chờ, “Ai, cậu có thể kêu anh ta tới không, quan hệ bạn bè gì đó.”

Ứng Hoan nhớ mình còn thiếu anh hai bữa cơm, nhưng cả số điện thoại lẫn WeChat của anh đều không có, như thế nào gọi được? Cô nói thật, không có phương thức liên hệ. Khương Manh thất vọng mà ngồi trở lại, tiếp tục đối với màn hình chảy nước miếng; “Dáng người cũng thật mẹ nó tốt! Muốn ngủ.”

Ứng Hoan: “...”

Lâm Tư Vũ: “Nếu tớ có bạn trai là quyền vương, khi đi trong trường tớ sẽ đi ngang, xem ai dám khi dễ tớ.”

Ứng Hoan: “...”

Buổi tối hôm nay, Ứng Hoan mới biết được vốn dĩ Từ Kính Dư học năm ba, nhưng thời điểm học năm hai anh đã nghỉ một năm, cho nên đang học lại năm hai, so với cô lớn hơn một năm.

Hai mươi tuổi?

Vẫn là 21 tuổi?

Trước khi ngủ, cô nghĩ có nên nhờ Ứng Trì hỏi số điện thoại Từ Kính Dư hay không, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó, khi ra khỏi phòng huấn luyện, Từ Kính Dư nói câu “Không cần ăn cơm.”

Nghĩ nghĩ, nếu anh đã nói không cần, vậy thì thôi luôn.

Trong một năm này, cuộc sống của Ứng Hoan tương đối buồn tẻ, bởi vì câu lạc bộ hay hội sinh viên cô đều không tham gia, toàn bộ thời gian đều dành cho học tập và làm thêm.

Sắp đến thi cuối kỳ, Lâm Tư Vũ nói: “Cậu như vậy mà đi xuống, vòng giao thiệp ngày càng nhỏ! Không chừng năm năm qua đi, liên cả yêu đương một lần cũng không có!”

Ứng Hoan nói: “Tớ vốn dĩ không nghĩ sẽ yêu đương.”

Lại không thích ai cả.

Khương Manh chỉ vào miệng cô, “Có phải cậu cảm thấy đeo niềng thì yêu đương không tốt?”

Đeo niềng răng mà hôn môi thì chỉ hôn không khí, hôn một miệng kim loại sao?

Chung Vi Vi đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Trì thì khi nào có kết quả?”

Ứng Hoan nhấp môi: “Nhanh, sau hai ngày là có thể kiểm tra rồi.”

Một năm này Ứng Trì chính là liều nửa cái mạng vào việc học, nửa cái còn lại dành cho tập luyện, Chung Vi Vi lần trước cùng Ứng Hoan đi đón Ứng Trì khi cậu thi xong, cảm thấy cậu nhóc này thật gầy.

Thành tích sau khi có, thực ảo.

Ứng Trì gãi gãi đầu, lung tung điền ngành học, “Dù sao chênh lệch giữa các ngành không cao, điền cái nào cũng như nhau.”

Ứng Hoan đánh đầu cậu một cái, “Đừng nháo.”

Cô nghiêm túc so sánh điểm, giúp cậu chọn một ngành.

Sau khi nhận được thư thông báo trúng tuyển, Ứng Trì vội vàng gọi điện cho Ngô Khởi, đem việc này nói, ngữ khí đặc biệt kiêu ngạo: “Xem đi, tôi đã nói không cần đặc cách cũng có thể thi đậu. Cái kia, huấn luyện viên, ông có thể đưa điện thoại cho Từ Kính Dư được không?”

Ngô Khởi nhìn thoáng qua Từ Kính Dư đang luyện tập, “Cậu có việc tìm cậu ta?”

Ứng Trì nói: “Có việc.”

Ngô Khởi nói: “Đợi chút đi, tôi sẽ bảo cậu ấy gọi cho cậu.”

Ứng Trì có chút thất vọng, lại không có cách khác, “Được thôi.”

Ứng Hoan nhìn cậu ngắt điện thoại, có chút kỳ quái hỏi: “Em tìm anh ta làm gì?”

Ứng Trì hừ một tiếng: “Không phải anh ta nói em yếu như gà sao? Em không phải đã thi đậu đại học A rồi?”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Chính là, em còn không đánh lại được anh ta.”

Ứng Trì: “...”

Nghỉ hè, giữa trưa, Ứng Hoan kéo vali xuống lầu, chuẩn bị ngồi xe điện ngầm về nhà, Ứng Trì gọi điện thoại cho cô: “Chị, em ở câu lạc bộ, có có phải muốn về hay không? Chị chờ em một chút, tối nay huấn luyện xong em cùng chị trở về.”

Ứng Hoan dừng lại phía sau cây đại thụ, tránh đi ánh nắng chói chang, “Không phải ngày mai em mới bắt đầu huấn luyện sao?”

Ứng Trì nói: “Em chờ không kịp, hôm nay có thể kết thúc rồi.”

Ứng Hoan cười cười: “Vậy được, chờ chị, chị tới tìm em.”

Câu lạc bộ ở bên cạnh đường Tây Môn, Từ Tây Môn đi mười phút là đến, ngồi qua hai trạm xe bus.

Đại học A rất lớn, Ứng Hoan kéo vali từ ký túc xá đến đường Tây Môn, cả người đều rất nóng, cô đến trước trạm xe bus, lấy từ trong balo một quyển tạp chí. Phía sau bỗng nhiên có người gọi, “Học muội Ứng Hoan?”

Ứng Hoan quay đầu lại.

Thấy hai người mặc đồng phục màu đỏ của câu lạc bộ.

Cô không nhớ ra tên, mặt cũng rất mơ hồ, chỉ có thể cười cười: “Phải, mọi người... Đi ăn cơm?”

Thạch Lỗi nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng: “Cô thế mà trả lời tôi?”

Ứng Hoan có chút mờ mịt: “Trước kia anh từng gọi tôi rồi sao?”

Thạch Lỗi có chút ủy khuất: “Có a, có một lần tôi cùng Dương Cảnh Thành ở nhà ăn thấy cô, kêu cô tiểu học muội nhưng cô không trả lời... Còn một lần khác, tôi cùng Từ Kính Dư đi mua nước, cũng thấy cô nhưng cô không nhìn bọn tôi mà đi qua luôn...”

Ứng Hoan: “...”

Cô không còn lời nào để nói, có chút quẫn.

Cô hỏi: “Khi nào?”

Cô không nhận ra Thạch Lỗi, nhưng Từ Kính Dư cô vẫn có thể nhận ra chứ?

Thạch Lỗi: “Tháng trước đi.”

Cô lại hỏi: “Ngày đó Từ Kính Dư mặc quần áo màu gì?”

Thạch Lỗi có chút ngốc, nhưng vẫn nói: “Tôi làm sao còn nhớ, Hơn phân nửa màu đỏ đi, quần áo cậu ấy phần lớn là màu đỏ.”

Từ Kính Dư mua bình nước quay lại, thấy Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đứng xung quang Ứng Hoan, cô đưa lưng về phía anh, anh cầm chai nước đi qua, vừa lúc nghe thấy câu hỏi của cô, anh cười nhạo một tiếng: “Dựa vào màu sắc quần áo để nhận người sao?”

Ứng Hoan trong lòng hơi hơi nhảy, quay đầu lại nhìn anh.

Từ Kính Dư cũng mặc đồng phục của câu lạc bộ, đang cúi đầu nhìn cô, tóc vẫn ngắn như thế, vẫn là gương mặt kia, đứng ở dưới ánh mặt trời, cả người đẹp đến chói mắt.

Ứng Hoan lắc đầu: “Không phải, tôi nhớ rõ anh.”

Từ Kính Dư híp mắt, nói: “Ngày đó tôi mặc đồ màu đen.”

Ứng Hoan nói: “Anh mặc đồ màu đỏ tương đối đẹp.”

Từ Kính Dư: “...”

Vài giây sau anh cười nói: “Cái này tôi biết.”

Thật ra thời điểm nghỉ đông hai người từng gặp nhau một lần, ở phòng khám nha khoa, cô đi kiểm tra niềng răng, anh đi kiểm tra hàm răng, nơi này mặc dù lớn, nhưng xác suất gặp nhau vẫn có.

Anh xác thật gặp cô hai lần.

Cô đi đường rất nghiêm túc mà nhìn dưới chân cùng giao thông, không hay để ý mọi người xung quanh.

Thạch Lỗi cười ha ha: “Màu đỏ đủ khí chất.”

Từ Kính Dư mặc kệ anh ta, nhìn valy của Ứng Hoan: “Đi đến câu lạc bộ tìm thằng nhóc kia?”

Ứng Hoan gật đầu.

Anh duỗi tay ra, nhẹ nhàng xách valy, “Cùng nhau đi thôi.”

Bọn họ đi ăn cơm, lúc này đang chuẩn bị về.

Từ Kính Dư đã đi được vài bước, phát hiện Ứng Hoan không theo kịp, quay đầu nhìn cô: “Như thế nào? Còn muốn tôi giúp cô?”

Ứng Hoan “...”

Cô chỉ chỉ xe bus số 328 đang chậm rãi tiến đến, nói: “Tôi muốn đi xe bus.”

Thạch Lỗi cười: “Chỉ hai trạm xe bus, vài phút, rất nhanh sẽ đến.”

Đối với vận động viên bọn họ mà nói, đừng nói chỉ hai trạm xe, chính là hai mươi trạm, chạy một vòng cũng không thành vấn đề, Ứng Hoan nhìn lên trời, hôm nay gần 400, cô kiên trì nói: “Quá nóng, tôi vẫn ngồi xe bus thôi, xe đến ngay rồi.”

Cô đi qua, muốn lấy lại valy.

Từ Kính Dư đã xách valy đi tới, xe bus chậm rãi dừng lại, khuôn mặt không biểu tình mà đi đến cửa, nhìn Ứng Hoan, còn đứng tại chỗ, cười khê: “Không phải muốn ngồi xe sao? Còn chưa lên?”

Tài xế sắp đóng cửa, Ứng Hoan vội vàng theo sau.

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành hai mặt nhìn nhau, Dương Cảnh Thành cũng theo lên, Thạch Lỗi thấy cửa xe đóng cũng vội vàng lên xe.

Bốn người đứng trước cửa.

Thạch Lỗi sờ túi tìm tiền lẻ, cúi đầu hỏi: “Không có tiền lẻ, mọi người ai có?”

Dương Cảnh Thành cũng thò tay vào túi quần.

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hoan.

Anh đã rất lâu rồi không đi xe bus.

Ứng Hoan có chút không nói được lời nào, không biết sao tự dưng mang theo ba nam sinh lên xe bus công cộng, “Tôi tới trả.”

Mọi người đi xuống phía sau.

Xe bus có chút đông, không có chỗ ngồi.

Ứng Hoan đứng ở gần cửa, bị Từ Kính Dư và Thạch Lỗi vây trong góc, Từ Kính Dư dựa đến càng gần, như suy nghĩ gì mà nhìn chớp mũi cô gái nhỏ đang lẩm bẩm thở hoi.

Cô liếm liếm khóe miệng.

Từ Kính Dư vặn nắp bình nước, đưa ra trước mặt cô.

Ứng Hoan sững sốt, tiếp nhận, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Từ Kính Dư dựa vào valy hành lý của cô, không nói chuyện.

Qua ba phút, xe dừng lại, một đợt người đi xuống.

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành đi xuống phía dưới hai bước, Thạch Lỗi không nhịn được nói: “Toàn người với người, đi bộ thật tốt, không khí tươi mát, đường lại rộng rãi.”

Xe đóng cửa lại rồi đi tiếp, Từ Kính Dư cúi đầu nhìn Ứng Hoan, không chút để ý hỏi: “Ứng Hoan, cô bị chứng mù mặt có phải không?”

Ứng Hoan ôm chai nước trầm mặc.

“Nhớ rõ Thạch Lỗi sao?” Từ Kính Dư nhắc nhở, “Lần trước ở phòng huấn luyện, cô nhờ tôi giúp đỡ đó, cậu ta cũng ở đấy.”

Ứng Hoan nhớ lại, cô chỉ nam sinh có làn da đen nói: ” Anh ta là Thạch Lỗi?”

“Phải, không nhớ rõ sao?”

“Anh ta...lúc đó anh ta không mặc quần áo tôi nhớ rõ.”

Ứng Hoan chỉ thấy qua Thạch Lỗi một lần, liền nhớ rõ anh không mặc áo, cánh tay đặc biệt dài, cả người làn da đều rất đen, giống tinh tinh lớn, rất dễ nhận ra.

Từ Kính Dư:...”

Nửa ngày anh bỗng nhiên cười.

“Có phải tôi cũng nên cởi quần áo, cô mới nhớ rõ?”

Tác giả có lời muốn nói:

Kính Vương: Ứng Tiểu Hoan, có muốn đi ngang không?

Ứng Tiểu Hoan:...

10. Chương 10

Edit: Rùa

Trong xe là một hồi yên tĩnh quý dị.

Loại yên tĩnh quý dị này tiếp diễn trong một phút đồng hồ, người bên cạnh đều dừng ánh mắt trên người Từ Kính Dư và Ứng Hoan, hiện tại sinh viên đều cởi mở như vậy sao? Ở trên xe bus còn tán tỉnh nhau!

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, Từ Kính Dư đáy mắt tràn đầy ý cười: “Hửm?”

Cô nhàn nhạt mà nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười: “Đúng vậy.”

Có bản lĩnh thì cứ ở trên xe tán tỉnh.

Ứng Hoan từ nhỏ đến lớn ở trước mặt ba mẹ đều là con gái ngoan, đó là không chạm đến giới hạn cuối cùng của cô, cùng với thời điểm cô có việc phải cầu người. Chung Vi Vi từng nói qua, Ứng Hoan là người co được dân được.

Thạch Lỗi từ sau khi nghe Ứng Hoan nói câu kia đã ngây người, anh khiếp sợ nhìn về phía Ứng Hoan, tiểu học muội là loại người như vậy sao?

Ứng Hoan cúi đầu, đã lười không muốn giải thích, trạm xe cách nhau rất gần, hai phút liền đến. Cô nghe thấy âm thanh Từ Kính Dư cười nhẹ, cửa xe mở ra, theo bản năng lấy đi valy hành lý trên tay anh, Từ Kính Dư trực tiếp xách valy lên, tay hai người chạm vào nhau, tay anh còn đè lên ngón út mềm mại của cô.

Hai người sững sốt một chút.

Ứng Hoan rút tay lại, đem valy cho anh, đi lên phía trước, bỏ lại một câu: “Cảm ơn.”

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu lam, dài đến cẳng chân, tóc dài tùy ý cột sau đầu, đeo một cái túi xách nhỏ, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại. Ánh mắt Từ Kính Dư liếc qua cô, đảo qua Thạch Lỗi còn đang đứng vò đầu, “Thất thần làm gì?”

Anh xách valy lên, bước đến cửa sau.

Vừa xuống xe là có thể nhìn thấy cửa cầu lạc bộ, Ứng Hoan đi phía trước, Thạch Lỗi tiến đến trước mặt Ứng Hoan, cười hắc hắc hỏi: “Tiểu học muội, mù mắt có phải giống với cận thị không, tôi đi đến trước mặt cô cũng không nhận ra? Vẫn cần có phương thức đặc biệt để nhận ra mọi người?”

Dương Cảnh Thành bổ sung: “Ví dụ như không mặc quần áo gì đó?”

Ứng Hoan: “...”

Cô có chút cảm nín mà nhìn bọn họ.

“Không có đặc thù gì, chính là nhớ người chạm một chút, tôi không nhận ra là do chỉ nhìn thấy một lần, nhìn vài lần sẽ có thể nhớ kỹ.”

“Vài lần?”

Ứng Hoan nói: “Bốn năm lần đi.”

Từ Kính Dư nhàn nhạt mà nói: “Tôi cùng cô, cũng đến năm lần rồi.”

Ứng Hoan không biết tại sao anh cứ phải chấp nhất vấn đề này, nhẹ nhõm mảy, ở trên đường không nhận ra anh có thể là do cô không chú ý, bởi vì bị mù mắt nên khi đi đường cô không quá chú ý xung quanh.

Giữa trưa, nhiệt độ cao hơn bình thường.

Ứng Hoan rất sợ ra nắng, chỉ phơi nắng một chút thôi da cô cũng có thể lên mẩn đỏ, cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, thiếu niên đứng dưới ánh mặt trời, ngũ quan dường như đẹp hơn bình thường. Cô thậm chí cảm thấy ánh nắng mặt trời có thật chói mắt, có chút hoa mắt mà sụp xuống, ánh mắt dừng ở logo đồng phục trên ngực anh, nói: “Có khả năng là tôi không quá chú ý, nếu anh mặc quần áo màu đỏ, tương đối dễ thấy, tôi có thể nhận ra.”

Cho nên, vẫn là dựa vào màu sắc quần áo để nhận ra mọi người?

Từ Kính Dư hừ nhẹ ra một tiếng. Liếc cô cười: “Về sau nếu bạn trai cô mặc đồ màu hồng, chẳng phải trên đường người đàn ông nào mặc màu hồng đều giống bạn trai cô?”

Ứng Hoan: “...”

Cô trầm mặc vài giây, nói: “Chuyện đó, cũng không cần anh nhọc lòng.”

“Cũng phải.” Từ Kính Dư nhướn mày, không phản bác cô, mang theo valy vào trong câu lạc bộ.

Ứng Hoan bỏ vào valy rất nhiều thứ, còn có các loại sách nên rất nặng. Anh xách giống như xách túi bánh mì, nhẹ nhàng vô cùng, cô nhìn Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành, cầm lấy túi nhỏ, bước nhanh vào.

Đi vào, liền thấy Ứng Trì ở trên võ đài, cậu mặc quần đùi màu đỏ, nửa thân trên để trần, đang quần băng vải.

Gần một năm nay, phần lớn thời gian Ứng Trì đều dùng để luyện tập, mỗi ngày chạy bộ một giờ, tự mình luyện tập ở câu lạc bộ thể thao gần nhà, thi đại học qua đi, người nhìn thì gầy hơn, nhưng thật ra cơ bắp càng rắn chắc.

Chẳng qua làn da cậu trắng quá, lại còn nhỏ tuổi, mặt lại xinh đẹp, ngày thường nhìn không ra.

Từ Kính Dư quay đầu lại, nói với Ứng Hoan: “Phía trước có phòng nghỉ, valy có thể để ở đấy.”

Ứng Hoan gật đầu: “Được, cảm ơn.”

Ứng Trì vừa nghe thấy âm thanh, vội mở mắt, thật vui vẻ mà đi đến biên võ đài: “Chị.”

Ứng Hoan nhìn cậu cười: “Em huấn luyện trước đi, không cần để ý đến chị.”

“Được, chị chờ em.”

Ứng Trì cũng không có thời gian để ý Ứng Hoan, Ngô Khởi đã thúc dục cậu.

Ứng Hoan đem valy vào phòng nghỉ, vòng nửa vòng, phát hiện hôm nay trong câu lạc bộ có nhiều người hơn lần trước. Bởi vì hạng 91kg trở lên không hạn chế thể trọng, cho nên có hai Quyền thủ hạng cân 91kg, thoát nhìn rất cường tráng, nhưng không quá cơ bắp, chính là to con.

Ứng Hoan nhìn một vòng, phát hiện không nhiều người đẹp trai giống Ứng Trì cùng...

Cô đi đến khu nghỉ ngơi, thấy Từ Kính Dư cầm cốc nước hương đối diện cô đi tới, trong đầu nghĩ: Giống Ứng Trì cùng Từ Kính Dư như vậy, quyền thủ đẹp trai thật sự ít.

Từ Kính Dư cầm cốc nước ngồi xuống sô pha, mấy ngụm liền uống hết.

Ứng Hoan đứng trước mặt anh, hỏi: “Có phải hôm nay câu lạc bộ có thêm nhiều người mới?”

Từ Kính Dư cười: “Cô có thể nhìn ra người mới cùng người cũ sao?”

Ứng Hoan trợn mắt: “Cảm giác nhiều người.”

Anh nhàn nhạt mà ừ một tiếng, duỗi đôi chân dài dựa vào sô pha, cả người tùy ý lười biếng, “Phải, tháng sáu hàng năm sẽ chiêu dụ tân binh, chuẩn bị cho sáu tháng cuối năm và đầu năm sau thi đấu, Quyền anh trong nước thi đấu các giải lớn nhỏ không ít.”

Ứng Hoan hỏi: “Ứng Trì có thể tham gia không?”

Từ Kính Dư liếc cô một cái, “Ứng Trì mới vào đội, trong đội sẽ chậm rãi sắp xếp thi đấu, bao gồm đoàn đội, cá nhân. Chỉ là, sẽ phải thi đấu để tuyển chọn, trong đội có vài người ở hạng cân 69kg, Ứng Trì không nhất định có thể tham gia, bên trong câu lạc bộ cũng có cạnh tranh.”

Người được tham gia thi đấu có hạn, ai mạnh người đó được.

Ứng Hoan quay đầu nhìn Ứng Trì.

Trước kia cô không xem qua câu lạc bộ huấn luyện quyền thủ như thế nào, lúc này nhìn Ứng Trì mang lên quyền bộ, cùng một thiếu niên không quen biết đối mặt, giống như chuẩn bị một trận thi đấu, cô lại hỏi: “Đây cũng là nội dung huấn luyện?”

Từ Dư nhắm mắt, tiếng nói khàn khàn, “Ứng Trì lâu rồi không thi đấu, chắc là huấn luyện viên Ngô để cậu ấy tìm cảm giác.”

Ứng Hoan đáp một tiếng, quay đầu lại mới phát hiện anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô im lặng.

Qua vài phút, Từ Kính Dư giống như thật sự ngủ rồi, Ứng Hoan nhìn đến võ đài, đứng dậy đi qua.

Từ Kính Dư nghe thấy tiếng bước chân, mở mắt nhìn.

Ở giữa võ đài có thiết kế bậc thang, là chỗ đứng cho bác sĩ cùng trọng tài, trong lúc thi đấu cũng tránh cho hai bên có tiếp xúc. Ứng Hoan đứng ở chỗ bậc thang, nhìn Ứng Trì bị đâm vài cái rất mạnh, mắt và mũi đều chảy máu.

Đối phương rất mạnh sao?

Hay là....

Ứng Trì lâu rồi không thi đấu, thật sự yếu?

Một hiệp kết thúc, Ngô Khởi nhìn Ứng Trì: “Xử lý trước một chút?”

Ứng Trì hít hí mũi, trong lòng ghen lại: “Không có việc gì, đánh xong lại xử lý.”

Câu lạc bộ có bác sĩ chữa bệnh và chăm sóc, nhưng không phải lúc nào cũng đứng ở biên võ đài, vết thương đơn giản quyền thủ cũng có thể tự mình xử lý.

Ứng Trì thi đấu xong, không đợi gọi người chữa bệnh và chăm sóc tới, Ứng Hoan đã mang theo hòm thuốc bò lên võ đài, động tác thành thạo.

Từ Kính Dư nghỉ nửa giờ, đứng dậy chuẩn bị đi luyện tập, thấy cô sải bước lên quyền đài, đôi mắt híp lại một chút.

Ứng Trì nằm liệt ở trên võ đài, giữa vào biên võ đài, cảm xúc tụt xuống: “Chị.”

Ứng Hoan nói: “Ngửa đầu.”

Ứng Trì nghe lời mà ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Chị, tháng 9 có trận thi đấu, ở Quảng Châu, em muốn đi, không biết có được không...”

“Còn hơn hai tháng.”

“Vâng.”

“Nếu em có thể tham gia thi đấu, chị có thể đi xem không? Khi đó hẳn là chưa khai giảng.”

Tay Ứng Hoan đang ấn vào xương lồng mào của cậu thì dừng lại một chút, “Xem thời gian, nghỉ hè chị phải đi làm thêm.”

Bên kia, Từ Kính Dư thay đổi một chiếc quần quyền anh màu đỏ, thắt lưng màu bạc kim, thân hình cường tráng, đứng ở bên cạnh đường biên buộc băng vải, động tác nhanh chóng thành thạo, phảng phất việc làm đã trải qua vô số lần, tay trái cột chắc rất nhanh.

Ứng Hoan cúi đầu lấy túi chườm đá, hướng bên kia nhìn thoáng qua.

Thiếu niên đáng người quá tốt lớn lên cũng đẹp, chỉ là buộc băng vải nhưng làm ở trên người anh liền đẹp hơn người khác vài phần, không lý do gì mà tỏa ra hormone, hấp dẫn người xem.

Ứng Hoan không chút che giấu, nhìn nhiều lần.

Từ Kính Dư lại lấy một băng vải quần tay khác, tay trái ấn tay phải, buộc được một vòng, bỗng nhiên liếc Ứng Hoan.

“Ứng Hoan.”

Cô sưng sốt, nhìn mắt của anh, trực giác có chút không tốt.

Quả nhiên.

Từ Kính Dư cong cong môi, quay sang nhìn Ứng Hoan: “Nhìn cái gì? Nhận ra tôi là ai không?”

Ứng Hoan: “...”

Cô không biểu tình quay mặt đi: “Không quen biết.”

11. Chương 11

EDIT: RÙA

Ứng Trì nghe Ứng Hoan nói không quen biết Từ Kính Dư, lập tức cười, đắc ý nói: “Từ Kính Dư, tôi nói với anh, anh ở nơi này của chị tôi chính là không có mặt, chính là mosaic (Mosaic là một tác phẩm nghệ thuật hoặc hình ảnh được làm từ việc tập hợp những mảnh nhiều màu sắc từ kính, đá hoặc các vật liệu khác. Nó thường được sử dụng trong trang trí cho vật dụng hoặc trang trí nội thất.)! Anh biết cái gì gọi là mosaic sao?”

Từ Kính Dư: “...”

Tiểu tử thối cứ như vậy mà vạch trần khuyết điểm của cô, Ứng Hoan trực tiếp đem túi chườm đá ấn lên tai Ứng Trì: “Đừng nói chuyện.”

Ứng Trì bị lạnh đến giật mình, cười hì hì nhỏ giọng: “Chị, chị thật không nhớ rõ anh ta?”

“Không nhớ rõ.”

Từ Kính Dư buộc băng vải, nhìn về phái Ứng Hoan, cô gái nhỏ cúi đầu không nhìn anh, khóe miệng nhếch lên, anh nhướn mày, tiếp tục buộc, khề cười.

Anh biết, Ứng Hoan nhớ rõ anh.

Tào Uy đi tới ném bao tay cho anh, Từ Kính Dư tiếp được, đeo bao tay lên, bắt đầu huấn luyện.

Ứng Hoan cầm máu cho Ứng Trì, hỏi: “Có choáng váng đầu không?”

Ứng Trì lắc đầu: “Không choáng.”

Ứng Hoan đang muốn kiểm tra xem trên người cậu còn vết thương nào khác không, phía sau liền truyền đến một tiếng cười ngả ngớn: “Ai, cô là nhân viên y tế? Vẫn là chị của Ứng Trì? Thoạt nhìn tuổi rất nhỏ...”

Ứng Hoan quay đầu lại.

Là người vừa thi đấu với Ứng Trì, trên mặt có một chút vết thương.

Ứng Trì nhúu mày, không vui vẻ mà nói: “Là chị của tôi, cậu muốn làm gì?”

Vừa rồi Ứng Trì đã nói với Ứng Hoan, người này tên là Trần Sâm Nhiên.

Trần Sâm Nhiên nhìn rất không đoan chính, là da cũng rất trắng, trên hai cánh tay đều có hình xăm, nhìn không rõ là xăm gì. Cậu cũng giống Ứng Trì, đều là sinh viên mới của đại học A, chỉ là cậu ta tiến vào nhờ đặc cách, thành tích khi học trung học rất kém, tính cách cũng không tốt, kiểu người không được quản giáo nghiêm. Nếu không phải hạt giống tốt, Ngô Khởi đã không nhận cậu ta.

Nhưng không thể phủ nhận, Trần Sâm Nhiên đánh quyền không tồi, thuộc về Quyền thủ có tốc độ, phòng thủ cũng vững chắc.

Hai người đều là quyền thủ hạng cân 69kg, cho nên, Ngô Khởi để cho Trần Sâm Nhiên cùng Ứng Trì đấu qua một lần, xem thực lực hai người chênh lệch ra sao.

Trước mắt xem ra, Ứng Trì còn kém một chút, chủ yếu là về sức mạnh.

Trần Sâm Nhiên chỉ chỉ mặt mình, cười nói: “Nơi này của tôi có thương tích, giúp tôi xử lý một chút.”

Ứng Hoan nhìn cậu ta một cái, nói: “Được, cậu ngồi xuống đi.”

Trần Sâm Nhiên đặt chân ngồi xuống, tùy tiện mà duỗi chân. Ứng Hoan kéo lại mép váy, đầu gối chân phải chống xuống mặt đất, thấy mi mắt cậu cũng bầm tím, liền hỏi: “Có choáng đầu không?”

“Có chút.”

“Vậy cậu nằm xuống đi.”

“Có thể không nằm không?”

Ứng Hoan nhìn một chút, sắc mặt đã lạnh xuống một chút, nhưng vẫn nói: “Có thể.”

Ứng Trì bên cạnh nghe được nhíu mày, Ứng Hoan cho cậu một ánh mắt, thiếu niên khó chịu mà đứng lên.

Ngô Khởi nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, lạnh giọng nói: “Vết thương nhỏ thế này không đáng ngại, xử lý tốt thì nhanh chóng quay lại huấn luyện đi, đừng nghĩ làm bậy.”

Trần Sâm Nhiên thu lại sắc thái cợt nhả, Ngô Khởi tức giận thì cậu ta vẫn có chút sợ, gật đầu, có chút không tình nguyện nói: “Đã biết, cũng phải cho tôi chút thời gian nghỉ ngơi chứ.”

“Nửa giờ.”

Ngô Khởi nói xong, kêu Ứng Trì rời đi.

Ứng Hoan lấy thuốc ra rửa vết thương cho cậu, so sánh với Ứng Trì, vết thương của Trần Sâm Nhiên nhẹ hơn rất nhiều, cô nhanh chóng rửa sạch, lại lấy cái túi chườm đá ấn lên đầu cậu ta, “Đề nặng, đắp trong chốc lát, nếu cảm thấy đầu còn chóng thì nói ngay.”

Trần Sâm Nhiên cười hì hì hỏi: “Nếu bị ngắt xỉu, chị có thể hô hấp nhân tạo không?”

“Không thể.”

Ứng Hoan mặt lạnh hoàn toàn, không biểu tình mà thu dọn hòm thuốc, đứng lên.

Cô xách hòm thuốc đi xuống bậc thang.

Phía sau, Trần Sâm Nhiên huyết sáo, vẫn cười hì hì: “Không làm thì không làm, tôi còn sợ niềng răng của cô làm tôi đau.”

Ứng Hoan nghe thấy được, cô xoay người, ánh mắt lạnh lùng mà nhìn cậu ta, ánh mắt kia tựa như đang nói “Vừa rồi như thế nào không độc chết cậu ta.” Vừa nãy Trần Sâm nhiên nghe thấy cô dỗ Ứng Trì, âm thanh ôn nhu, thoát nhìn cực dễ bắt nạt, lúc này bị cô nhìn, nụ cười hơi cứng lại, liếm khóe miệng, khí thế lại không chịu thua, cười nói: “Lời tôi nói chính là thật.”

Ứng Hoan cái gì cũng không nói, xách hòm thuốc bước nhanh xuống bậc thang, đem hòm thuốc cất đi, lại bước nhanh xuống dưới đài, trước võ đài cầm một cái ly, nhớ đến khi ở trên xe, Từ Kính Dư có đưa cho cô một bình nước, mới chỉ uống một chút.

Lại đem ly cất đi, đến khu nghỉ ngơi cầm lấy bình nước, uống lên mấy ngụm.

Bình tĩnh.

Ứng Trì vừa mới vào đội, không thể gây chuyện.

Bên kia, Từ Kính Dư bị Tào Uy đánh một quyền lên bả vai, Tào Uy còn sưng sốt một chút, không nghĩ tới một quyền bình thường như vậy cũng có thể đánh trúng, anh ta nghi hoặc hỏi: “Cậu làm sao thế? Không đủ tập trung, quyền vừa rồi cũng có thể đánh trúng.”

“Không có việc gì, vừa nãy có chút thất thần.”

Từ Kính Dư trong đầu nhớ lại ánh mắt lạnh băng của Ứng Hoan, giống như mèo nhỏ bình thường rất ngoan ngoãn bỗng nhiên bị trêu chọc, lộ ra răng nanh hung ác, khí chất cả người đều thay đổi.

Tào Uy liếc nhìn lên quyền đài: “Cô gái nhỏ kia là chị của Ứng Trì?”

Từ Kính Dư ừ một tiếng, đánh mạnh một quyền.

Tào Uy vội vàng ngăn cản, lại nói: “Không giống cho lắm.”

Từ Kính Dư hạ khóe miệng, là rất không giống.

Cả buổi chiều, Ứng Hoan đều ở câu lạc bộ, Ứng Trì bên cạnh huấn luyện viên luyện tập, cô nhàm chán mà đến bên cạnh cậu.

Ứng Trì nghỉ ngơi giữa giờ, có chút ảo não mà nhìn cô nói: “Sớm biết vậy em để chị đi về trước, xem chị ngốc đến nhàm chán.”

Ứng Hoan cười cười: “Không nhàm chán, em luyện tập tốt đi.”

Ứng Trì gật đầu: “Vâng.”

Ứng Hoan liếc nhìn người cánh tay có hình xăm cách đó không xa, cô không còn nhớ được khuôn mặt Trần Sâm Nhiên, chỉ có thể dựa vào hình xăm để nhận người. Cô chỉ chỉ bên kia, lại nói: “Cố lên, lần sau đánh bại Trần Sâm Nhiên, em đánh quyền đẹp hơn cậu ta, cũng càng linh hoạt, em lợi hại hơn cậu ta.”

“Thật vậy sao?” Ứng Trì được khen đến lảng lảng, ánh mắt sáng lên, “Vừa rồi huấn luyện viên Ngô cũng nói, tốc độ của em nhanh hơn cậu ta, chỉ là sức lực không đủ.”

“Thật sự?”

“Vâng!”

“Cố lên, lần sau đánh bại cậu ta.”

Ứng Hoan lặp lại một lần nữa.

Ứng Trì cho rằng cô đang cổ vũ cậu, tiếp tục đáp ứng.

Từ Kính Dư nhìn hai chị em phía sau, ngừng một chút, liếc hướng Ứng Hoan, “Trần Sâm Nhiên làm gì cô à? Cô như vậy lại muốn đánh bại cậu ta.”

Ứng Hoan nghe thấy âm thanh của anh, tâm nao động lên, quay đầu lại nhìn, nhàn nhạt mà nói: “Không sao cả, chính là muốn cho Ứng Trì thắng, có vấn đề gì sao?”

Từ Kính Dư nhìn mặt cô, không quá tin tưởng. Trần Sâm Nhiên gia nhập đội sớm hơn Ứng Trì, miệng rất tiện, phần lớn mọi người trong đội đều không thích cậu ta, anh đoán thẳng nhóc đó đã nói lời gì không dễ nghe mới làm cho Ứng Hoan xù lông.

Hai chị em đều có cái bản tính này.

Ứng Trì một chút liền xù lông, không chút nào che giấu.

Ứng Hoan...

Từ Kính Dư nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, trong đầu thoáng qua một hình ảnh, cô gái nhỏ cầm một hình nhân, bên trên có viết tên Trần Sâm Nhiên, dùng sức ghim kim lên người hình nhân, trong miệng lầm nhảm: “Cho cậu khi dễ tôi.”

Hình ảnh này quá mức sinh động.

Cùng cô gái nhỏ có chút an tĩnh và ngoan ngoãn phía trước không giống nhau, tương phản đến lợi hại.

Anh không nhịn được cười, liếc nhìn Ứng Trì lên tiếng, “Cố lên, nhutor kê, chị cậu chờ cậu báo thù.”

Ứng Trì vẽ mặt muốn bùng phát, không biết vì cái gì tự nhiên lại bị mắg.

Từ Kính Dư đã đi được vài bước cậu mới phản ứng lại, đột nhiên đứng lên, lớn tướng hét: “A a a, Từ Kính Dư anh chờ cho tôi! Tôi muốn KO anh!”

Từ Kính Dư đưa lưng về phía bọn họ, lưu loát mà nâng tay, làm động tác ok.

Ứng Hoan: “...”

Quyền thủ đang huấn luyện đều quay ra xem, hai mặt nhìn nhau.

Đây là làm sao vậy?

Thạch Lỗi cười: “Thằng nhóc này ngu sao? KO Từ Kính Dư? KO Kính Vương?”

Dương Cảnh Thành: “Có ước mơ không tốt sao? Tôi cũng mong có thể KO Kính Vương, như vậy tôi chính là vương.”

Thạch Lỗi trào phúng: “Cậu cũng thật sẽ nằm mơ.”

Trần Sâm Nhiên nhướn mày, ghé vào biên, “Nói không chừng tôi có thể đấy?”

Hai người nhìn cậu ta một cái, không ai lên tiếng.

Ứng Hoan cảm thấy cô không nên đến chỗ này, xoa xoa đầu Ứng Trì, “Được rồi, huấn luyện tiếp đi, không cần bị anh ta chọc giận.”

Ứng Trì tức đến chết khiếp, thở hổn hển ngồi lên dụng cụ tập luyện, tiếp tục tập.

...

Trước khi nghỉ hè, Ứng Hoan đã tìm hai việc làm thêm, một việc vẫn là dạy vẽ tranh cho bạn nhỏ, việc kia do Khương Manh giới thiệu cho cô, một lớp dạy thêm kỹ năng hè ở trung tâm. Cô dạy hai lớp, mỗi ngày buổi sáng một lớp, buổi chiều một lớp, mỗi lớp chỉ có ba học sinh, đều là bọn nhỏ sáu bảy tuổi, tuy rằng không có ngày nghỉ ngơi, nhưng cũng khá nhẹ nhàng.

Bởi vì muốn đi học, Ứng Hoan đã có một khoảng thời gian dài chưa đến câu lạc bộ.

Nghỉ hè cậu lạc bộ vẫn luyện tập thường xuyên, nhà bọn họ cách khá xa, Ứng Trì mỗi ngày đi sớm về trễ, đôi khi trở về trên mặt và trên người có vết thương, Ứng Hải Sinh cho rằng cậu lại đi thi đấu kiếm tiền, mắg cậu vài lần.

Ứng Hoan và Ứng Trì đều đã giải thích, Ứng Hải Sinh vẫn không quá tin tưởng, bởi vì hai người đã mắc lỗi quá nghiêm trọng.

Ứng Hoan đành phải nói: “Chờ ngày nào đó có thời gian, con mang ba đến câu lạc bộ, ba sẽ biết.”

Ứng Hải Sinh lúc này mới miễn cưỡng tin tưởng.

Giữa tháng 8, Ứng Hoan dạy xong một lớp, chờ phụ huynh đón học sinh đi rồi mới xuống lầu.

Tới dưới lầu, nghe thấy có người gọi tên cô.

Cô mang bàn vẽ, quay đầu lại nhìn.

Người con trai mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, mỉm cười nhìn cô: “Ứng Hoan, cô làm thêm ở chỗ này sao?”

Ứng Hoan nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, cảm thấy rất quen mắt, suy nghĩ lật lâu lại không nhớ đó là ai, cô cẩn thận gật đầu: “Phải.”

Anh cười, nhìn bàn vẽ trên tay cô, “Không nghĩ tới cô còn vẽ tranh.”

“Tôi đã học nhiều năm rồi.”

“Rất không tồi.” Chu Bách Hạo nhìn cô, cảm thấy cô quá mức câu nệ, lại cười: “Cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi?”

Ứng Hoan nghĩ thầm, anh là ai tôi cũng không biết, làm sao tôi có thể ngồi xe anh.

Cô lắc đầu: “Không cần, cảm ơn.”

Nói xong, liền chuẩn bị đi.

Mới vừa xoay người, cửa ghế phụ của xe mở ra, Từ Kính Dư ôm một đứa bé từ trên xe xuống, đi đến trước mặt cô, đứa bé là con trai của anh trai Chu Bách Hạo, sáu tuổi, đến đây học thư pháp. Từ Kính Dư cùng Chu Bách Hạo phải về đại viện, tiện đường nên đón tiểu gia hỏa này về luôn.

Ứng Hoan sững sốt một chút, nhìn anh: “Sao anh lại ở chỗ này?”

Không phải Ứng Trì nói mấy ngày nay câu lạc bộ luyện tập rất mệt sao?

Từ Kính Dư cong cong môi, “Nhận ra tôi?”

Ứng Hoan: “...”

Anh nâng cằm hướng Chu Bách Hạo: “Không nhớ rõ anh ta?”

Ứng Hoan nhìn thẳng anh, có chút không vui vì anh cứ như vậy mà chọc thủng ngực trái của cô, cô có thể giả vờ một chút, nói thêm vài câu liền có thể biết nam nhân này là ai, như vậy sẽ không đắc tội với người ta.

Từ Kính Dư nào hiểu trong bụng cô tính toán nhiều mưu mô như vậy, nói thẳng: “Chu Bách Hạo.”

Ứng Hoan há miệng thở dốc...

A, nghĩ tới, tên giả của gà rừng mà Từ Kính Dư dùng.

Người đầu tư câu lạc bộ, ông chủ của Ứng Trì.

Cô cong khóe miệng, nhìn về phía Chu Bách Hạo, nhấp miệng cười đến ngoan ngoãn: “Tôi nhớ rõ, Chu tổng.”

Chu Bách Hạo bị cô biến hóa vi diệu mà sững sốt, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cười cười.

Từ Kính Dư ý vị thâm trường mà nhìn cô.

Nhớ rõ cái rắm.

Cũng thật giỏi diễn.

Spoil: “Chị, Từ Kính Dư nói chị đang ở trên xe anh ta, anh ta còn muốn mang chị về nhà mình! Chị chạy nhanh xuống xe! Đừng để anh ta lừa!”

Editor lười quá nên up một chương thôi

12. Chương 12

Edit: Rùa

Đêm nay câu lạc bộ có một trận đấu đối kháng, đấu đối kháng là nội dung huấn luyện cần thiết của quyền anh, mỗi tháng cơ bản câu lạc bộ đều thi một lần, là huấn luyện viên khảo nghiệm thành quả tập luyện của quyền thủ, nhưng đêm nay thi đấu vì tuyển chọn tuyển thủ đi thi vào tháng sau.

Từ Kính Dư nhìn Ứng Hoan: “Ứng Trì không nói với cô?”

Ứng Hoan lắc đầu, nghĩ thầm Ứng Trì liệu có phải sợ mình không thắng được, cho nên mới không nói cho cô biết?

Cô nhìn về phía Từ Kính Dư: “Anh thì sao? Anh không cần thi đấu?”

Từ Kính Dư nói: “Thi đấu này trước đây tôi đã từng tham gia, gần đây phương hướng huấn luyện có thay đổi, huấn luyện viên Ngô không để tôi tham gia thi đấu cái này.”

Nhưng là, đêm nay anh cũng muốn thực chiến một lần.

Năm nay bắt đầu thi đấu từ tháng năm, Ngô Khởi đã chuẩn bị để anh đổi cấp bậc, từ hạng cân 75kg chuyển lên 81kg, huấn luyện ba tháng, còn chưa kiểm tra thành quả.

Ứng Hoan nhớ lại một chút, lúc trước Khương Manh cùng Lâm Tư Vũ ở ký túc xá đã gần như xem hết các video thi đấu của Từ Kính Dư rồi, Từ Kính Dư là một võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp thuộc ngoài hệ thống, anh đã tham gia vào cuộc thi chuyên nghiệp cá nhân APB, APB là cuộc thi chuyên nghiệp cá nhân được quảng bá bởi hệ thống Olympic quốc tế AIBA.

Ứng Hoan ôm cháu trai nhỏ của Chu Bách Hạo ngồi ở ghế sau, cho cậu nhóc xem hình cô vẽ.

Cô mềm giọng hỏi: “Em thích vẽ tranh không?”

Bạn nhỏ Hằng Hằng lắc đầu: “Không thích.”

“Vậy em thích cái gì?”

“Thích đánh quyền ả, chú nhỏ của em và Kính Vương đều đánh quyền, nhưng mà chú nhỏ đánh không lại Kính Vương, chú ấy là tay mơ.”

“Khụ...”

Bạn nhỏ xem Từ Kính Dư thi đấu, sau khi biết anh có danh hiệu Kính Vương, liền vẫn gọi như thế.

Chu Bách Hạo mặt tối sầm: “Chu Hằng, cháu còn nói hươu nói vượn chú liền ném cháu xuống xe!”

Từ Kính Dư ngồi ở ghế phụ, từ kính chiếu hậu liếc nhìn Ứng Hoan, phát hiện khóe miệng cô đang cười, không biết có phải vì đeo niềng răng hay không, cô rất ít khi nhe răng. Anh phát hiện cô đối với các bạn nhỏ đặc biệt ôn nhu kiên nhẫn, đặc biệt là Ứng Trì, nói thẳng nhóc đó năm tuổi là còn nhiều đấy.

Từ Kính Dư thu hồi ánh mắt, hừ nhẹ: “Này không phải nói thật sao?”

Chu Bách Hạo hừ lạnh: “Cậu đắc ý cái gì, tôi cũng là quyền thủ, có thể đánh không lại cậu sao?”

“Chuyện này nói không chừng.”

“Hôm nào tới so một lần.”

“Được thôi.”

Hai người con trai cứ thế mà hẹn một trận chiến.

Ứng Hoan ngược mắt nhìn bọn họ, đáy lòng cảm thấy Từ Kính Dư sẽ không thua. Di động trong túi vang lên, cô lấy ra xem, là Chung Vi Vi gọi tới, vừa mở máy, Chung Vi Vi hỏi: “Cậu đi dạy xong rồi? Lâm Tư Vũ đi du lịch cùng ba mẹ chưa muốn về, ở lại nhà gì nhỏ của cô ấy một thời gian. Cô ấy muốn chúng ta ra ngoài chơi, cậu không xem tin tức trong nhóm sao?”

“Tớ không chú ý, cậu chờ một chút.” Ứng Hoan che di động lại, nhìn về phía ghế lái, nhỏ giọng hỏi: “Chu tổng, tôi có thể dẫn bạn học đến câu lạc bộ xem một lát không?”

Đêm nay cô muốn xem thi đấu, Chung Vi Vi cùng Lâm Tư Vũ bên kia cũng không cự tuyệt được, hơn nữa Chung Vi Vi vẫn luôn muốn xem Ứng Trì thi đấu.

Chu Bách Hạo cười cười: “Có thể, cô dẫn bọn họ tới.”

Ứng Hoan lấy tay ra, cùng Chung Vi Vi nói một chút, Chung Vi Vi rất vui vẻ, lập tức nói cho Lâm Tư Vũ, hai người sẽ tới ngay.

Chấm dứt cuộc gọi, Ứng Hoan lại nhìn về ghế lái, ôn nhu nhỏ nhẹ mà nói: “Cảm ơn Chu tổng, nếu có yêu cầu gì cứ nói, tôi có thể hỗ trợ chữa bệnh và chăm sóc.”

Chu Bách Hạo vừa định nói không cần, Từ Kính Dư đã cười một tiếng: “Được a, bác sĩ nhỏ.”

Ứng Hoan: “...”

Học kỳ sau cô mới học năm hai, hiện tại kêu cô bác sĩ, căn bản là lấy cô ra nói giỡn.

Chu Bách Hạo thấy cô không nói lời nào, cho rằng cô gái nhỏ xấu hổ, cười nói: “Tôi còn nhớ rõ lần trước cô giúp em trai xử lý vết thương thật sự thuần thục, cùng nhân viên y tế của chúng tôi không kém, vết thương do thi đấu bình thường cô hoàn toàn có thể ứng phó được.”

Bởi vì cô đã đặc biệt đi học qua...

Lúc ấy Ứng Trì đi thi đấu lấy tiền thưởng, cô cũng muốn làm gì đó, chị họ của cô là trợ lý bác sĩ ngoại khoa tại ba bệnh viện hàng đầu, cô đi tìm chị họ để học tập, nhân viên y tế trong câu lạc bộ chữa trị cho quyền thủ cô cũng ở bên cạnh nhìn.

Sau nửa năm, xử lý vết thương của quyền thủ đã không thành vấn đề.

Thời điểm Ứng Hoan cùng Từ Kính Dư đến câu lạc bộ đã là bốn giờ rưỡi chiều, Chu Bách Hạo bị cháu trai nhỏ quần lầy, mang người đi vào trước. Lúc này, các quyền thủ đang kiểm tra thể trọng, Ứng Hoan theo bản năng mà quay lại hỏi Từ Kính Dư, “Từ Kính Dư, có phải anh nặng hơn rồi không?”

Vừa rồi cô đi ở phía sau anh, cảm giác anh so với trước xác thật có cường tráng hơn.

Từ Kính Dư dừng một chút, cúi đầu liếc cô, nhướn mày nói: “Có thể, không chỉ nhớ rõ tôi, còn nhìn ra cân nặng tôi thay đổi.”

Ứng Hoan không để ý anh trêu chọc, truy hỏi: “Phải không?”

Từ Kính Dư ừ một tiếng, nói: “Tôi hiện tại 81kg.”

Trước kia Khương Manh ở trong phòng xem video Từ Kính Dư thi đấu, Ứng Hoan cũng xem cùng, Từ Kính Dư cao 1m82, nặng 74.6kg, cho nên anh tăng 6kg? Quyền thủ đều vô cùng chú ý bảo trì thể trọng, bởi vì có nghi thức trọng lượng trong ba giờ đầu của mỗi trận đấu, trong một mùa giải không thể thay đổi cấp bậc, nếu nhận được vé Olympic ở vòng loại, thì càng muốn bảo trì thể trọng.

Ứng Hoan có chút tò mò: “Hạng cận 75kg không tốt sao?”

Từ Kính Dư liếc cô một cái, thấp giọng nói: “Huấn luyện viên Ngô nói tôi 75kg có vẻ hơi gầy, cho nên tăng cân thử xem, nói không chừng hạng cân 81kg càng thích hợp với tôi.”

Ứng Hoan đi đi mũi chân, nhin không được chỉ chính mình, lấy tay so sánh chiều cao của anh: “Anh còn cao nữa sao?”

“Cô không cao nữa?” Anh cười hỏi.

“...”

Từ sau lần cuối cùng đo được 1m63, giống như cô thật sự không cao được nữa

Từ Kính Dư nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, ngón tay khẽ nhúc nhích, dơ tay xoa xoa đầu cô, “Ăn nhiều một chút.”

Anh nói xong, bước đến cửa câu lạc bộ, đến chỗ ngoặt lấy tay vò tóc mình, bị một đầu tóc cứng đâm vào tay, bỗng nhiên nhớ tới cảm giác vừa rồi, tóc cô làm sao lại mềm như vậy?

Ứng Hoan nhìn bóng dáng cao lớn đỉnh đặc của anh, dơ tay vuốt thẳng lại đầu tóc bị anh làm rối, bước nhanh chân đuổi kịp anh. Vừa vào cửa liền nghe thấy Ứng Trì kêu: “A a a a vì cái gì tôi vẫn chỉ cao 1m79, từ khi kiểm tra sức khỏe trước khi thi đại học cho đến bây giờ vẫn không thay đổi! Tôi tưởng đã lên 1m80!”

Ứng Hoan: “...”

Từ Kính Dư hướng bên kia liếc mắt, khoe miệng khẽ nâng, đi thay quần áo.

Ứng Hoan còn nhớ rõ chính mình đã đáp ứng sẽ chữa trị và chăm sóc cho quyền thủ, đi qua hỗ trợ, chờ Từ Kính Dư mặc chiến bào (áo chòang chiến tranh, trước mình để là áo choàng, giờ để giống nguyên tác, nếu không thích hợp thì các bạn cmt để mình sửa lại) đi ra, cô liền đứng trước cân nhìn anh.

Từ Kính Dư cởi chiến bào ra, đứng lên cân.

Ánh mắt Ứng Hoan dừng ở cân nặng và chiều cao của anh vài giây, quay đầu đi xem tư liệu quyền thủ_____

Từ Kính Dư, 185cm, 81,2kg.

Cô vừa ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt bất cần của anh, không nhìn được mỉm cười, có chút đắc ý.

Ánh mắt cô thật tốt.

Từ Kính Dư nhặt chiến bào màu đỏ lên, nhìn cô, “Cười cái gì?”

Ứng Hoan nói: “Không có gì”

...

Buổi tối 7 giờ, sắc trời trong trẻo, màn đêm buông xuống.

Câu lạc bộ tiến hành thi đấu dựa theo quy tắc thi đấu chính thức, trừ trọng tài cùng nhân viên y tế, còn có quyền anh bằng bối (, mấy chương trước mình để ring girl, nghĩa không khác nhau) mang theo tấm bảng.

Thi đấu bắt đầu lúc 7 giờ rưỡi, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đã tới, hai người rõ ràng rất kích động, đặc biệt là Lâm Tư Vũ, hôm nay cô ấy mặc váy hai dây, trang điểm tinh xảo, thật sự rất xinh đẹp.

Lâm Tư Vũ vuốt vuốt tóc, mỉm cười nói: “Nghe nói Kính Vương cũng ở đây.”

Ứng Hoan nhìn cô ấy, nhìn không được hỏi: “Cho nên cậu mặc thế này là muốn quyến rũ anh ta sao?”

Lâm Tư Vũ trừng mắt liếc cô một cái, hơi đáng tiếc mà nói: “Không đâu, nghe nói quyến rũ anh ta rất khó, gọi cảm nóng bỏng như quyền anh bảo bối còn không câu đi được, tớ càng không nghĩ đến. Nhưng là, nơi có trai đẹp, chính mình không thể quá khó coi, đúng không?”

Nghe vậy, trong lòng Ứng Hoan bỗng nhiên buông lỏng.

Chung Vi Vi thăm dò phương hướng bên trong, thúc dục cô: “Mau, mau, mau. Hiện tại có thể vào chưa?”

Bên trong truyền ra âm thanh của Ngô Khởi: “Sắp đến 8 giờ rồi, ai thi đấu mau chuẩn bị.”

Ứng Hoan nói: “Đi thôi.”

Dưới khán đài có một ít người xem ngồi tùy ý, Ứng Hoan mang hai người đến hàng ghế đầu, nhìn lên võ đài, nói: “Các cậu ngồi đây, tớ đi đến khu vực thi đấu để chăm sóc tại chỗ.”

Chung Vi Vi nhìn không được cười: “Này có phải dịch vụ chăm sóc y tế không? Có tiền lương không?”

Ứng Hoan cũng cười: “Không có.”

Phía sau, bỗng nhiên truyền đến tiếng nói: “Cô muốn tiền lương?”

Ứng Hoan cứng người, quay đầu lại, liền thấy Chu Bách Hạo đang nhìn cô cười, cô rất khách khí mà nói: “Tôi cùng bạn học nói giỡn, tôi làm việc công, không cần tiền lương.”

Chu Bách Hạo nhàn nhạt mà nhìn cô: “Thật không cần?”

Ứng Hoan: “...”

Muốn tiền lương.

Không muốn làm việc công.

Ứng Hoan có chút hối hận vì đã nói không cần, chỉ có thể hào phóng nói: “Không cần, dù sao cũng không được bao nhiêu tiền.”

“Hối hận thì nói với tôi.”

“...”

Anh thật sự sẽ cho sao?

Thiếu chút nữa Ứng Hoan đã hỏi ra miệng, nhấp môi một chút, nhin xuống.

Chu Bách Hạo cười cười, ngồi xuống vị trí còn trống bên cạnh, nhắc chân lên bắt chéo, Lâm Tư Vũ ngồi bên cạnh nhìn anh một cái, ngồi nghiêm chỉnh, sắp nhin không được về mặt bất quái, này là ai vậy?

Thi đấu bắt đầu, Ứng Hoan vội vàng nói: “Tớ đi trước, lát nữa sẽ quay lại.”

Ngoài công việc tạm thời của Ứng Hoan, còn có một bác sĩ nữ hàng thật giá thật, tóc ngắn, giỏi giang lại xinh đẹp, các đội viên gọi cô ấy là bác sĩ Hàn. Bác sĩ Hàn nhìn cô một cái, nhướn mày cười: “Ai da, đây là mời đến một bác sĩ nhỏ sao?”

Ứng Trì ở phía sau kêu: “Bác sĩ Hàn, đây là chị gái em, là sinh viên ngành y của đại học A.”

Bác sĩ Hàn nhìn làn da trắng nõn non mịn của Ứng Hoan, có chút hâm mộ nói: “Trách không được làn da tốt như vậy, đại học năm mấy rồi?”

Ứng Hoan nói: “Khai giảng là năm hai.”

Bác sĩ Hàn cười: “Thật nhỏ.”

Phía sau, ngồi một loạt vận động viên, Trần Sâm Nhiên cười lên vài tiếng: “Cho nên, là bác sĩ nhỏ, chị gái về sau có phải sẽ thường xuyên tới không? Kêu cô bác sĩ nhỏ được không? Hay vẫn nên kêu hộ sĩ nhỏ?”

Ứng Hoan mỉm cười: “Tôi đây kêu cậu em trai nhỏ được không?”

Mọi người sững sốt, âm âm cười to.

Lại vừa thấy, Ứng Hoan cười nhàn nhạt, an tĩnh lại ngoan ngoan, một đám vận động viên đều không biết xấu hổ kêu lên, có người hỏi: “Ứng Hoan không phải học hộ lý đi?”

Thạch Lỗi nói: “Vẫn là bác sĩ nhỏ tốt, tiểu học muội không phải học hộ lý phải không? Tôi đoán cô ấy khẳng định học ngoại khoa hoặc khoa nào.”

Ứng Trì trừng Trần Sâm Nhiên, hung hăng nói: “Cậu đừng dùng loại ngữ khí này nói chuyện với chị tôi.”

Trần Sâm Nhiên không cho là đúng: “Tôi làm sao? Còn không thể nói chuyện?”

Phía sau, Từ Kính Dư không biểu tình nhìn cái ót Trần Sâm Nhiên, nhắc chân đạp lên ghế cậu ta một cái, Trần Sâm Nhiên đột nhiên ngã về phía trước, cậu ta đứng lên, phần nộ quay đầu lại: “Mẹ nó, Từ Kính Dư anh làm cái gì đấy?”

Từ Kính Dư nhàn nhạt nói: “Làm cậu cảm miệng.”

Trần Sâm Nhiên mặt đỏ tía tai đứng lên, Ngô Khởi đứng trên võ đài, chỉ vào cậu ta mắng: “Trần Sâm Nhiên cậu lại làm gì? Ngồi xuống ngay cho tôi!”

Trần Sâm Nhiên bỗng lên tiếng cười nhạo, đá bay ghế dựa, đặt mông ngồi xuống.

Thi đấu tiến hành giữa theo quy tắc của ABP, mỗi trận có sáu hiệp, mỗi hiệp ba phút, giữa hiệp nghỉ ngơi một phút. Đêm nay thời gian có hạn, Ngô Khởi chỉ kiểm tra hạng cân 56kg, 69kg, 81kg.

Thi đấu đầu tiên là hạng cân 56kg. Dương Cảnh Thành chính là thi ở hạng cân 56kg.

Ứng Hoan canh giữa bên cạnh, chờ cậu đi qua liên cầm máu ở khóe mắt cho cậu.

Dương Cảnh Thành cười nói: “Cảm ơn, bác sĩ nhỏ.”

Ứng Hoan: “...”

Được rồi, thích gọi thế nào thì gọi.

Trận thứ hai là hạng cân 69kg, Ứng Trì đấu với Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi không cao bằng Ứng Trì, nhưng cánh tay là một thể mạnh, nói như vậy, quyền thủ có cánh tay dài càng dễ đánh trúng đối thủ. Thạch Lỗi năm nay đã 23 tuổi, thời gian huấn luyện hơn Ứng Trì 4-5 năm.

Ứng Trì đánh tương đối bị động, cũng may tâm lý cậu tốt, cũng biết hiện tại bản thân không bằng Thạch Lỗi, sẽ không bị ép đến quá gấp.

Thạch Lỗi là quyền thủ tấn công, không giống Từ Kính Dư trêu đùa cậu.

Đấu xong, mắt Ứng Trì bị rách một chút, chảy không ít máu, khoe mắt cũng có chút hồng, Ứng Hoan cau mày giúp cậu cầm máu, nhỏ giọng nói: “Em cố lên, không thể luôn bị đánh, chị sẽ đau lòng.”

Ứng Trì uly khuất: “Vâng.”

Từ Kính Dư ném chiến bào xuống, đi qua hai chị em, nhảy lên đài, liền nghe Ứng Trì nói: “Chị, thoải cho em một chút, mắt em đau.”

Ứng Hoan nói: “Được.”

Anh cúi đầu, liếc qua.

Liền thấy khuôn mặt nhỏ của cô phồng lên, ôn nhu cẩn thận thổi đôi mắt cho Ứng Trì.

Anh không biểu tình mà nhìn một hồi, đợi đến khi trợ lý đem răng giả đưa tới bên miệng mới dời ánh mắt.

Trong lòng cười nhạo.

Thật mẹ nó là cái tiểu tử tông.

Từ Kính Dư đứng ở trên võ đài hoạt động thân thể một chút, một thân cơ bắp cường tráng làm người xem nữ ở dưới “Oa” một tiếng, Ứng Hoan cảm giác chính mình nghe thấy âm thanh của Lâm Tư Vũ.

Lâm Tư Vũ đứng là đang ở dưới đài cảm thán: “Dáng người Kính Vương, sờ một cái đều phải tính tiền đi?”

Chung Vi Vi nhỏ giọng thì thầm: “Không nghĩ tới tiểu Trì cơ bắp rắn chắc như vậy, tớ còn tưởng nó vẫn là đứa nhóc... Trách gương mặt kia quá xinh đẹp.”

Chu Bách Hạo: “...”

Hạng cân 81kg bắt đầu thi đấu, đối thủ của Từ Kính Dư là một lão tướng của câu lạc bộ, ở nước Mỹ đặc huấn hơn một năm. Cũng tham gia không ít giải đấu chuyên nghiệp. Trận thi đấu này tương đối kịch liệt, thời điểm Từ Kính Dư đấu ở hạng cân 75kg chính là tốc độ cùng linh hoạt đặc biệt tốt, sau khi chuyển qua hạng cân 81kg, đã đặc biệt tiến hành huấn luyện lực lượng, quyền đánh ra lực đạo so với trước kia mạnh hơn rất nhiều.

Ứng Hoan nhìn võ đài chăm chú, trong lúc đánh quyền khuôn mặt Từ Kính Dư vẫn luôn trầm tĩnh, thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, tay trái ra quyền đặc biệt mạnh, thuận tay trái sao?

Trong lúc thi nghỉ ngơi bốn lần, có hai lần nghỉ ngơi đều là bác sĩ Hàn lên đài cầm máu cho Từ Kính Dư.

Thi đấu kết thúc.

Máu chỗ xương lồng mày lại thấm xuống dưới, anh phun bộ răng giả ra, dựa vào biên giác, quay đầu nhìn Ứng Hoan còn đứng ở dưới, chỉ chỉ lồng mày của mình, “Bác sĩ nhỏ, tới trị thương, sắp chết.”

Ứng Hoan: “...”

Cô cầm theo miếng bông cùng băng gạc đi qua, ngồi xổm trước mặt anh, nhỏ giọng nói: “Nhắm mắt lại.”

Từ Kính Dư nghe lời mà nhắm mắt lại, lông mi của anh rất dài, vừa đen vừa dày, máu đã thấm đến dưới mí mắt, cô lau máu, phát hiện mi mắt anh sưng đến lợi hại, đầu óc vừa kéo căng, lại hỏi câu: “Có phải rất đau hay không?”

“Đúng vậy, đau muốn chết.” Nam nhân tiếng nói trầm thấp, khoe miệng khê nhếch.

“...”

Ứng Hoan trầm mặc nhìn anh, hoàn toàn không nhìn ra anh có cảm giác đau.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ Kính Dư: Bác sĩ nhỏ, tôi trị thương, sắp chết.

Tiểu Trì: A a a a a! Chij của tôi! Chỉ có thể phục vụ cho tôi!

Ứng Tiểu Hoan:.....[Làm cho tôi cao thêm 2cm đi.]

Editor: Càng edit càng thấy mãi không xong, hóa ra nó có hơn 3200 từ. Có ai suy nghĩ giống t không? Cảm giác Chung Vi Vi rất quan tâm Ứng Trì, chương sau sẽ biết rõ hơn vì sao t lại suy nghĩ thế.

13. Chương 13

Edit: Rùa

Đêm nay thi đấu, Từ Kính Dư thua, thua không khó coi, vừa rồi thi đấu kết thúc, Ngô Khởi chạy lại vỗ vai anh để anh yên tâm, “Đánh không tồi, đêm nay chỉ để xem thử thành quả, không cần quá để ý kết quả.”

Sao có thể không thêm để ý?

Anh không thêm để ý kết quả thi đấu như không có khả năng nhận thua, vĩnh viễn không có khả năng.

Từ Kính Dư trong đầu hồi tưởng lại quá trình thi đấu, hồi lâu không nghe thấy âm thanh của Ứng Hoan, miệng vết thương được cô chăm sóc rất tốt. Anh mở mắt ra, nhìn về phía cô gái nhỏ vẫn đang trầm mặc, khóe miệng khẽ nâng: “Như thế nào? Chỉ đùa một chút không được à?”

“Không được.”

Ứng Hoan dán lên xương lồng mào của anh một miếng băng dán cá nhân Vân Nam, ngón tay vuốt nhẹ lên trên.

Trung tâm võ đài đèn rất sáng, chiếu lên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô, Từ Kính Dư thậm chí có thể thấy được lông tơ nhỏ trên mặt cô, làn da tinh tế căng mịn, một cái lỗ chân lông cũng không thấy, lông mi dài tạo thành bóng nhỏ dưới khóe mắt, ngoan ngoãn mềm mại.

Trừ bỏ niềm rầu khiến miệng cô có chút kỳ quái, Ứng Hoan là một cô gái xinh đẹp, rất đẹp.

Từ Kính Dư nhắm mắt lại, dựa vào biên giác, duỗi đùi phải cho thoải mái, cười nhẹ một tiếng: “Đùa cô chơi, vết thương nhỏ này không tính là gì cả.”

Ứng Hoan lấy ra một túi chườm đá ẩn ở bên phải khóe miệng, “Tự mình ẩn.”

Anh giờ tay dè lại.

Ứng Hoan sửa lại hòm thuốc, sau khi thu dọn tốt, đứng lên chuẩn bị đi xuống. Đi được hai bước bỗng nhiên quay lại nhìn anh, anh nhắm hai mắt, thần sắc nhàn nhạt, vết thương trên mặt cũng không làm cho anh trở nên chật vật, ngược lại có chút mùi vị đàn ông.

Từ Kính Dư nói qua anh sẽ không chịu thua.

Cho nên, có phải anh đang khó chịu không?

“Ứng Hoan, cậu sao rồi?”

Lâm Tư Vũ đứng dưới võ đài gọi cô.

Ứng Hoan quay đầu lại nhìn về phía Lâm Tư Vũ và Chung Vi Vi, thoát nhìn hai người rất hưng phấn, Lâm Tư Vũ lặng lẽ dùng ngón tay chỉ Từ Kính Dư, không phát ra âm thanh hỏi: “Kính Vương không có việc gì chứ?”

Cô lắc đầu, lương lông mày sưng to như vậy, lúc cô xử lý cũng không nhăn mày một chút, dường như không có cảm giác đau, anh ta có thể có chuyện gì? Có việc thì cũng là trong lòng có việc.

Ứng Hoan mang theo hòm thuốc đi xuống.

Lúc này, Từ Kính Dư cũng ngồi dậy, tùy ý nhặt lên chiến bào, buộc lại đai lưng, nhảy xuống võ đài, động tác tiêu sái xinh đẹp.

Ứng Hoan cất hòm thuốc, thấy anh đi vào phòng nghỉ.

Thi đấu kết thúc đã rạng sáng, Lâm Tư Vũ cùng Chung Vi Vi còn phải về nhà, Lâm Tư Vũ dùng di động quay lại video, up lên nhóm chat, sau khi Khương Manh nhìn thấy đều cảm thấy muốn điên rồi, ở trong nhóm chat kêu lên: “Vì sao không nói cho tớ! Vì sao không gọi tớ! Tớ cũng muốn đi xem thi đấu! Kính Vương quá đẹp trai! Ứng Hoan cậu thật xấu! Em trai cậu và Kính Vương ở cùng câu lạc bộ sao không nói một tiếng, lần sau tớ nhất định phải đi, chờ khai giảng mang tớ đi!”

Ứng Hoan nhìn câu nói đầy điên cuồng kia, nói “Được.”

Lâm Tư Vũ mỉm cười mà nhìn cô: “Lần sau tớ cũng muốn đi, trước kia không quá chú ý đến thi đấu quyền anh, cảm thấy máu me bạo lực, bị đánh đến mặt mũi bầm dập cũng thật xấu, nhưng mà hôm nay tớ đã hiểu rõ, thứ này, thuần túy là xem mặt.”

“Người lớn lên đẹp trai, bị đánh cũng vẫn đẹp.”

“Hơn nữa, thật mẹ nó nhiệt huyết.”

“Cái này còn không phải thi đấu chính thức? Lần sau tớ nhất định phải đi xem trực tiếp, khẳng định càng nhiệt huyết.”

Lâm Tư Vũ cảm thán một phen, Chung Vi Vi nhìn sang hướng bên kia, cười tủm tỉm mà nói: “Tiểu Trì tới.”

Ứng Trì chạy chậm lại đây, đứng trước mặt Ứng Hoan, “Chị, em thu thập xong rồi, chúng ta trở về đi.”

Lâm Tư Vũ cùng Chung Vi Vi cũng đến bên cạnh, Chung Vi Vi nói: “Bọn tớ đi trước đây, tớ gọi xe về, Tư Vũ cậu thì sao?”

“Quá muộn, tớ cũng gọi xe.”

Bàn vẽ của Ứng Hoan còn chưa lấy ra, cô nhìn về phía Ứng Trì: “Em đưa hai cậu ấy đi gọi xe, chị đi lấy đồ, sau đó sẽ đi tìm em.”

Ứng Trì nhìn hai người Chung Vi Vi, cào cào đầu: “Được, vậy chị nhanh lên.”

Ứng Hoan ừ một tiếng, xoay người rời đi.

“Ai, Tiểu Trì, em đánh quyền rất đẹp trai nha, nhìn không ra trên người em còn có cơ bắp, chị có thể véo một cái được không?”

“Vẫn là không được đi... Em sợ ngứa, hơn nữa em cũng không đẹp trai, đánh quyền đều thua...”

“Không quan hệ, thua cũng đẹp! Lần sau thi đấu bọn chị đến cổ vũ cho em.”

“... Cảm ơn chị Vi Vi.”

...

Ứng Hoan đi vệ sinh xong mới đi lấy bàn vẽ, cô mang bàn vẽ qua khu nghỉ ngơi, bên kia đèn không mở, lơ mơ thấy có người ngồi trên sofa, thân hình người nọ cao lớn, gối đầu lên cánh tay, có thể mơ hồ thấy đường cong cơ bắp, cường tráng mà hữu lực.

Cảm giác quen thuộc mơ hồ, cô dừng bước chân, đi đến đó nhìn một cái.

Không biết người nọ đang suy nghĩ gì, rất chuyên chú, cũng rất trầm mặc, nhìn lâu thậm chí có thể nhìn ra cảm giác cô đơn.

Ứng Hoan vô tình quấy rầy anh, xoay người muốn đi, bỗng nhiên anh quay lại nhìn cô, tay cũng buông xuống, bốn mắt nhìn nhau vài giây, anh cười hỏi: “Bác sĩ nhỏ, ăn kẹo không?”

Ứng Hoan nhìn chăm chú, thấy rõ hình dáng anh, sau đó thấy anh từ trên bàn lấy ra viên kẹo bạc hà, cô vừa muốn nói mình không thích hương vị bạc hà thì anh đã ném đến, viên kẹo cứ thế bay đến trên đầu cô.

Cô không nghĩ tới anh sẽ trực tiếp ném kẹo cho mình, phản ứng chậm nửa nhịp, đến khi duỗi tay, kẹo bạc hà đã rơi xuống ngay trước mặt, cô không tiếp được.

Từ Kính Dư cười: “Cái này cũng không bắt được?”

Ứng Hoan: “... Tôi lại không kêu anh ném.”

Anh lại vớt một viên, dường như cố ý.

Kẹo bạc hà ở giữa không trung bay theo một quỹ đạo đẹp mắt, anh ném rất chuẩn, vừa vặn rơi xuống trước mặt cô, cô duỗi tay ra liền rơi vào chính giữa bàn tay.

Ứng Hoan nhìn viên kẹo, có loại cảm giác cổ quái ngày càng lan rộng khắp tâm trí, không nhìn được mà ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư lại lột một viên bỏ vào miệng, cô nghe thấy tiếng kẹo cứng và hàm răng va vào nhau vang lên rôm rốp.

Răng thật tốt, cô nghĩ.

Ứng Hoan theo bản năng liếm niềng răng của mình, bóp nhẹ viên kẹo bạc hà, nói: “Tôi đi về, anh tiếp tục thương cảm.”

Cô gái nhỏ mang bàn vẽ đi rồi.

Từ Kính Dư cắn mạnh một cái, thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mẹ nó, ai nói tôi thương cảm?”

“Cậu không thương cảm?”

Chu Bách Hạo không biết đã đứng sau anh từ khi nào, còn bật đèn lên.

Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, Ứng Hoan mang theo bàn vẽ chạy chậm ra ngoài, nhớ tới bộ dáng ôn nhu khi cô chăm sóc người khác, còn cổ vũ người, xác thật không tồi...

Chu Bách Hạo thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Từ Kính Dư.

Ánh đèn rất sáng, thần sắc Từ Kính Dư đậm đặc, hôm nay thì đầu thua, anh xác thật có chút cảm giác thất bại, khó có được lúc tự hoài nghi mình, không biết đối cấp bậc có phải lựa chọn sai không?

Anh nhíu mày nhìn về phía Chu Bách Hạo, “Anh làm gì mà còn chưa đi?”

Chu Bách Hạo ngồi bắt chéo chân trên sofa, cười nói: “Tôi đây không phải xem cậu lần đầu tiên đấu đối kháng bị thua sao? Sợ cậu tắc nghẽn cơ tim, hỏi cậu có muốn đi uống vài chén không?”

Từ Kính Dư đá đá bàn con, đứng lên, “Không đi, tôi đi về.”

“Sao lại không đi?”

“Lúc trước cấm rượu.”

“Cắt.”

...

Ứng Hoan cùng Ứng Trì ngồi ở hàng cuối cùng của tàu điện ngầm về nhà, cô đem viên kẹo bạc hà đưa cho Ứng Trì, “Ăn Không?”

Ứng Trì cũng giống cô, đều không thích bạc hà.

“Không ăn.”

“Được.”

Ứng Hoan nhét kẹo vào túi nhỏ bên cạnh balo, kéo khóa lên.

Ứng Trì cúi đầu, có chút mất mát, cậu thi đấu thua, danh sách dự thi có hạn, không thể tham gia thi đấu vào tháng sau. Ứng Hoan biết tâm tình của cậu, sờ sờ đầu cậu, “Không có việc gì, còn có lần sau, em còn trẻ.”

“Vâng, em biết.” Ứng Trì nhớ tới cái gì, bỗng nhiên lên tinh thần: “Từ Kính Dư còn bị thua, em sợ cái gì?”

“...”

Loại tật xấu tìm tự tin trên người người khác này từ đâu mà tới?

Hơn nữa, Từ Kính Dư cùng em không phải cùng một cấp bậc, người ta KO em không phải là nói chơi!

Ứng Hoan không đành lòng đả kích cậu tự tìm tích cực, cười cười không nói lời nào.

Ứng Trì cũng mặc kệ, cậu mừng rỡ tự chính mình tìm tự tin: “Nghe huấn luyện viên Ngô nói đây là lần đầu tiên Từ Kính Dư thi đối kháng trong câu lạc bộ bị thu. Chị nghĩ xem, trước đó tất cả mọi người đều gọi anh ta là Kính Vương, hiện tại vương giả cũng thua, phỏng chừng anh ta mới muốn khóc.”

Ứng Hoan nhớ tới bộ dáng Từ Kính Dư ngồi trên sofa ăn kẹo bạc hà.

Anh ta mới không khóc.

“Chị, tất cả mọi người đều gọi chị là bác sĩ nhỏ.”

“...Ừ, để bọn họ kêu đi.”

“Vậy chị có muốn làm người chăm sóc và chữa bệnh trong đội chúng em không, chị có thể theo đội thi đấu, cũng có thể cổ vũ em.”

“...”

Lại không phải cô muốn đi liền có thể đi!

Chủ yếu là không có tiền lương!

Hơn nữa, cô chỉ là sinh viên, tuy rằng câu lạc bộ không yêu cầu bằng cấp bác sĩ, nhưng nói thế nào cũng là câu lạc bộ quyền anh tốt nhất trong nước, vẫn phải có quy củ.

Sự thật chứng minh, quy củ thì vẫn có, nhưng phải xem ông chủ là ai.

Vài ngày sau, cô lại đi theo xem Ứng Trì huấn luyện.

Một nhân viên nữ của câu lạc bộ bỗng nhiên đi đến hỏi cô: “Ứng Hoan, em muốn làm thêm ở chỗ này không, làm trợ lý chữa bệnh và chăm sóc, tiền lương giữa tháng sẽ có, đối với em làm thêm thật không tồi.”

Ứng Hoan sững sốt một chút: “Ai để cho em làm? Em vẫn còn là sinh viên, có thể sao?”

“Chu Tổng đó.” Chị gái cười, “Đương nhiên có thể, lại không phải thi đấu chính quy yêu cầu bác sĩ từ bệnh viện, chỉ là xử lý vết thương ngày thường huấn luyện, em không thành vấn đề.”

Nghỉ hè nhanh kết thúc, học kỳ mới Ứng Hoan còn muốn đi làm thêm.

Cô suy nghĩ một chút, nghĩ đến Ứng Trì nói, khẽ cười: “Được, như vậy em cũng có thể chăm sóc Ứng Trì.”

Từ Kính Dư và Thạch Lỗi vừa kết thúc huấn luyện, mang theo bình nước lại đây lấy nước, nghe được lời này, khẽ cười.

Thạch Lỗi hô to: “Này không thể được đâu, trong đội phải quan tâm tất cả mọi người, ai cũng cần được chăm sóc, thổi miệng vết thương gì đó, cũng không thể chỉ mình Ứng Trì được đặc quyền, chúng tôi cũng muốn!”

Mọi người cười vang.

“Chính là, không thể chỉ mình Ứng Trì được đặc biệt!”

“Còn có, chúng tôi cũng muốn được cổ vũ, loại ôn nhu một chút.”

“Đúng đúng đúng, đều không thể thiếu, thối miệng vết thương, ôn nhu khích lệ, đều không thể thiếu, mọi người đều là đồng đội, đối đãi khác nhau thì không tốt, đúng không?”

Mọi người đều đã sớm xem tiểu tổ tông Ứng Trì kia.

May đây là chị gái, nếu là bạn gái, dễ như dễ trẻ, ai mà chịu nổi! Ngắm lại xương cốt đều muốn mềm.

Đừng nói, còn rất hâm mộ...

Có chị gái chiều chuộng, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, hỏi han ân cần, còn đặc biệt dễ dàng, xù lông cũng có thể đem người dễ đến ngoan ngoãn nhu thuận.

Ứng Hoan: “...”

Từ Kính Dư liếc nhìn Thạch Lỗi, nhàn nhạt nói: “Bằng khuôn mặt này của cậu, người ta cũng không thể hạ miệng xuống được.”

Thạch Lỗi: “...”

Lớn lên xấu thì không có nhân quyền đúng không?

Ứng Tiểu Hoan: Lúc trước cấm rượu?

Từ Kính Dư: Đúng thế, sau này có bạn gái phải thêm hạn nhất.

Ứng Tiểu Hoan: Cái gì?

Từ Kính Dư: Cấm dục.

Editor: Đạo này bạn làm tiểu luận nên sẽ ra chương chậm một chút ^-^

14. Chương 14

Edit: Rùa

Câu lạc bộ chủ yếu là các thành viên 20 tuổi, 17-23 chiếm phần lớn, hơn nữa cơ bản đều độc thân. Vận động viên quyền anh phân cấp theo thể trọng, cho nên chiều cao cùng thể trọng thoát nhìn rất không đồng đều, giá trị nhan sắc cũng vậy...

Dáng người rất tốt, nhưng đẹp trai thì là vật hi hữu.

Từ Kính Dư chính là vật hi hữu trong câu lạc bộ, anh luôn là quyền thủ nổi tiếng trong câu lạc bộ, rất nhiều nhà tài trợ không chỉ nhìn trúng thực lực của anh, mà còn nhìn trúng diện mạo. Đầu năm nay, làm cái gì đều phải xem khuôn mặt.

Thạch Lỗi nhất thời hít mạnh một hơi, chỉ vào anh nói: “Đối với cậu thì có thể thối sao?”

Từ Kính Dư đứng uống nước bên cạnh, liếc nhìn cô: “Cái này, anh phải hỏi cô ấy.”

Ứng Hoan: “...”

Tất cả mọi người nhìn về phía cô, chờ cô trả lời.

Ứng Hoan lướt qua nhóm người, nhìn về phía Từ Kính Dư, hôm nay anh mặc một cái áo màu đỏ, quần thể thao màu đen, vết thương trên mặt đã khỏi hoàn toàn, gương mặt góc cạnh rõ ràng, xác thật đẹp đến... Cho dù anh không mặc đồ màu đỏ, đứng lẫn trong đám người, cô cũng có thể liếc một cái liền nhận ra anh.

Người nọ uống nước, dù bận vẫn ung dung liếc cô: “Nói chuyện, có thối sao?”

Tại Ứng Hoan đột nhiên nóng lên, nghiêm mặt nói: “Không thể thối!”

Từ Kính Dư nhưn mày.

Thạch Lỗi sững sốt một chút, đột nhiên đập đùi cười to: “Ha ha ha ha, Kính Vương, cậu cũng có ngày hôm nay! Đừng tưởng bản thân lớn lên đẹp mà sẽ có đặc quyền!”

“Chính là chính là, cô ấy vẫn thối thối cho Ứng Trì.”

“Đây là chị gái, đãi ngộ đương nhiên không giống nhau...”

“Ứng Trì mệnh thật tốt.”

Một đám người đi theo nở nụ cười, cười đến mức làm Ứng Hoan mặt đỏ tai hồng, làm sao lại không đứng đắn như vậy...

Ứng Trì kết thúc huấn luyện, chạy tới tìm Ứng Hoan đi ăn cơm, liền thấy một đám người đang cười như bệnh tâm thần, cậu không rõ nguyên do, Thạch Lỗi tiến đến vỗ vai cậu: “Nhóc con, mệnh cũng thật tốt, về sau chị cậu sẽ làm bác sĩ nhỏ ở đây, vui không?”

Ứng Trì ngẩn ngơ, nhìn về phía Ứng Hoan: “Thật vậy không, chị?”

Ứng Hoan gật đầu: “Thật.”

“A a a a a! Thật tốt quá!”

Thiên niên vui đến điên rồi.

Từ Kính Dư khê nhú mày, thằng nhóc này đắc ý cái gì? Anh nhìn cô gái nhỏ đang cười tủm tỉm, cười nhạt một tiếng, xách bình nước lên, đi rồi.

Trần Sâm Nhiên vẫn luôn ngồi một bên rung chân xem náo nhiệt bỗng nhiên lên tiếng, khinh bỉ nhìn Ứng Trì: “Luyện tỷ không, trách không được bị người khác KO.” Cậu ta cà lơ phát phơ đứng lên, bỏ tay vào túi quần, ngữ khí đặc biệt thiếu đòn: “Cậu như vậy, cũng không làm được việc lớn gì.”

Ánh mắt Ứng Trì lạnh xuống, hằm hằm nhìn cậu ta: “Cậu nói cái gì?”

Nói xong liền tiến đến.

Trần Sâm Nhiên cười cười: “Tôi chính là nói cậu giống như bảo bảo.”

Ứng Trì: “...”

Ngực cậu phập phồng kịch liệt, lửa giận bốc lên, hung mãnh muốn lao tới, muốn cùng Trần Sâm Nhiên đánh một trận, một quyền KO cậu ta, vừa muốn tiến lên liền bị Ứng Hoan kéo lại.

Ứng Hoan đứng lên, đi đến gần Trần Sâm Nhiên, khuôn mặt nhỏ rất nghiêm túc, Từ Kính Dư dừng lại bước chân, dừng lại phía sau cô, sợ cô không kìm nén được lửa giận mà cho Trần Sâm Nhiên một bạt tai.

Nam nhân không đánh nữ nhân, nhưng Trần Sâm Nhiên không tốt, nói không chừng.

Ứng Hoan dừng lại trước mặt Trần Sâm Nhiên, bỗng cười nói: “Trần Sâm Nhiên, tôi nhớ rõ cậu nhỏ hơn Ứng Trì một tháng.”

Trần Sâm Nhiên không hiểu gì nhìn cô: “Phải, vậy thì như thế nào?”

Cô bỗng nhiên nâng tay lên, Từ Kính Dư híp mắt, cúi đầu nhìn cô, dịch lên phía trước một bước, cơ hồ dán sau lưng cô. Không biết vì sao dù cô thật sự đánh người anh cũng không nghĩ sẽ ngăn cản, nhưng nếu như Trần Sâm Nhiên muốn đánh trả, anh không có khả năng nhìn cô bị đánh.

Không chỉ anh, mấy người Thạch Lỗi đều căng thẳng thần kinh, trong lúc nhất thời không biết nên khuyên cô như thế nào.

Ai ngờ, tay cô dơ cao lên, dừng ở trên đầu Trần Sâm Nhiên, xoa nhẹ một cái: “Cho nên cậu cũng là một bảo bảo, ngoan một chút, đánh nhau ẩu đả là không đúng, tốt nhất có thể nói lời xin lỗi với Ứng Trì.”

Trần Sâm Nhiên cả người như bị sét đánh, ngốc tại chỗ, trước nay cậu ta chưa từng bị nữ sinh nào sờ đầu, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu nói chuyện với cậu, lỗ tai thiếu niên đỏ lên, đột nhiên nhảy về phía sau như bị điện giật.

“Cô, cô làm gì?”

Ứng Hoan cười vô tội: “Không có gì, không muốn hai người đánh nhau thôi.”

Từ Kính Dư cúi đầu, có chút cảm giác một lời không nói hết mà nhìn cô, lại liếc Trần Sâm Nhiên, bảo bảo.... Một cô mở miệng kêu cậu ta, anh nhìn bốn phía đều đang đứng đắn ra, nói: “Đều tan đi, nên làm gì thì làm.”

Ngô Khởi từ WC vội vàng đi ra, vừa rồi huấn luyện viên Lưu nói mấy đội viên sắp đánh nhau rồi, anh ta tiểu được một nửa, mắng câu: “Lũ nhãi ranh này, mẹ nó không bớt việc.” Liền kéo quần chạy ra, vừa thấy có chút ngốc.

Lũ gia hỏa này tụ tập một chỗ, vây quanh Ứng Hoan, nơi nào có đánh nhau?

Anh đi qua, hỏi Từ Kính Dư: “Sao lại thế này, vừa rồi huấn luyện viên Lưu nói các cậu có người muốn đánh nhau?”

Từ Kính Dư nhún vai” “Không thể nào, Ứng Hoan đang khen mọi người.”

Ngô Khởi: “...”

Trần Sâm Nhiên cảm thấy có cổ khí nghẹn ở ngực phát không ra được, vò mạnh tóc rồi bước đi.

Ngô Khởi nhìn mọi người, bực bội mà xua tay: “Đều đi ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi, mặc kệ các người mâu thuẫn gì, đều đừng nháo đến tôi, giữ cho thân thể ở trạng thái tốt nhất, muốn đánh, lên võ đài đánh.”

Một đám người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, giải tán.

Ứng Hoan cúi đầu, đi qua bên cạnh Từ Kính Dư.

“Chị đi đâu vậy?”

“Rửa tay.”

Ứng Hoan liếc cậu, “Em đi trước ăn cơm với bọn họ đi, không cần chờ chị, chị muốn đến phòng khám trước.”

Hôm nay là ngày kiểm tra niềng răng.

Từ Kính Dư nghe vậy, nhìn cô một cái, chậm rì rì đi phía sau cô, vào phòng nghỉ thay quần áo rồi lấy chìa khóa xe. Chiều nay anh không phải huấn luyện, chuẩn bị về nhà một chuyến, vừa lúc phòng khám nha khoa tiện đường.

Ứng Hoan đứng ở bồn rửa tay trước trạm xe bus, tỉ mỉ rửa từng ngón tay.

Từ Kính Dư cầm chìa khóa xe, dựa vào ven tường chờ cô.

Ứng Hoan rửa tay xong đi ra, thấy anh thì sững sốt một chút, chần chờ hỏi: “Anh tìm tôi sao?”

Anh ném chìa khóa xe, ngồi dậy, “Đi thôi, tôi đưa cô đi.”

Ứng Hoan không kịp phản ứng lại, đi theo phía sau anh, “Đưa tôi đi chỗ nào?”

Anh quay đầu lại: “Không phải cô muốn đi bệnh viện sao? Tôi tiện đường.”

Ứng Hoan đáp một tiếng, không khách khí với anh, nói: “Vây anh chờ tôi một chút, tôi đi lấy đồ.”

Từ Kính Dư ừ một tiếng, “Xe dừng ở ngoài cửa, lần trước cô đã ngồi trên xe đấy rồi.”

Nói hết lời, bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, đáy mắt có ý cười, “Đối với xe không mù mắt chứ?”

Ứng Hoan: “...”

Cô có chút cảm nín nhìn anh, “Tôi nhớ biển số xe!”

Ứng Hoan cầm túi, đi theo sau Từ Kính Dư ra khỏi câu lạc bộ, ánh nắng mặt trời lúc này rất gay gắt, cô nhắm mắt mà đi theo sau anh, thân thể cao lớn của anh chặn đi ánh nắng chói mắt. Từ Kính Dư liếc nhìn phía sau, phát hiện điều này, cười nhẹ.

Lên xe, Từ Kính Dư nghe điện thoại, là Ngô Khởi gọi tới, anh ta nói: “Đêm nay câu lạc bộ cùng nhau ăn tối, trong đội có người mới, cũng chưa cùng nhau tụ tập, đêm nay cậu nhớ đến đấy.”

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Ứng Hoan, “Được.”

Ngắt cuộc gọi, WeChat vẫn luôn có thông báo nhắc nhở tin nhắn, anh mở WeChat, trong nhóm chat đang kêu gào như sói, Thạch Lỗi nói: “Gọi bác sĩ nhỏ đi! Cô ấy cũng là thành viên trong câu lạc bộ! Cô ấy đâu rồi?”

Dương Cảnh Thành: “Tôi thấy cô ấy đi cùng Kính Vương rồi.”

Thạch Lỗi: “...”

Ứng Trì: “????”

Chuyện này tại sao cậu không biết?!

Ứng Trì vội vàng phát WeChat cho Ứng Hoan, khi ngồi trên xe Ứng Hoan rất ít xem di động, sợ choáng đầu.

Từ Kính Dư cười nhẹ, tay trái cầm vô lăng, chậm chạp trả lời: “Đúng vậy, cô ấy đang ở trên xe tôi.”

Thạch Lỗi gửi lại một biểu cảm khiếp sợ: “Oa! Cậu muốn mang cô ấy đi đâu?”

Từ Kính Dư: “Mang về nhà.”

“...”

Giây tiếp theo, điện thoại của Ứng Hoan điên cuồng vang lên.

Từ Kính Dư liếc mắt nhìn màn hình di động của cô, đem điện thoại thu hồi, ném vào ngăn kéo, phát động cơ, lái xe đi.

Ứng Hoan mở điện thoại, liền nghe thấy Ứng Trì sắp hồng mắt hô to: “Chị, Từ Kính Dư nói chị đang ở trên xe anh ta, còn muốn về nhà cùng anh ta! Chị nhanh chạy xuống xe! Đừng bị anh ta lừa!”

Ứng Hoan: “...”

“Ai nói?”

“Anh ta nói trong nhóm chat!” Thiếu niên lớn tiếng kêu, “Dù sao chị cũng mau xuống xe!”

Ứng Hoan trong lòng nhảy lên, nhìn về phía sườn mặt anh, có chút không giám tin tưởng: “Từ Kính Dư, anh nói trong nhóm chat muốn đưa tôi về nhà?”

15. Chương 15

Edit: Rùa

Từ Kính Dư có chút xấu hổ, nhưng cũng che giấu thật nhanh, anh đánh tay lái, nhìn thẳng về phía trước, mặt không đổi sắc mà nói: “Phòng khám là ba tôi đầu tư, là nhà tôi mở, nói về nhà tôi cũng không sai, tôi còn mang cô đi gặp mẹ tôi đấy.”

Ứng Hoan: “...”

Cô không có cách nào phản bác, nhưng vẫn cứ thấy có điểm kỳ quái.

Cô cau mày, giải thích với Ứng Trì: “Chị chỉ tiện đường ngồi xe anh ấy đến phòng khám thôi.”

“Thật vậy không?”

Ứng Trì vẫn có chút không yên tâm, không thể trông mặt mà bắt hình dong, dù sao Từ Kính Dư có thể dùng tên giả gạt người, ai biết anh ta còn làm được chuyện gì nữa hay không, với năng lực của anh ta, mười mấy người như chị cũng không thể phản kháng.

“Thật sự.”

Ứng Hoan lại dỡ vài câu mới khiến Ứng Trì yên tâm, cắt đứt điện thoại, cái loại cảm giác kỳ quái ấy vẫn không mất đi, thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn Từ Kính Dư.

Thời điểm đèn đỏ, Từ Kính Dư quay đầu nhìn cô, vừa vặn nhìn thấy cô đang liếc mình, anh không chút để ý mà mở miệng: “Không phải nói không thể hạ miệng sao? Nhìn nghiêm túc như vậy làm gì?”

Ứng Hoan nhe răng, quay đầu lại, “Không nhìn, được thôi.”

Anh thấp giọng cười: “Chưa nói không cho cô nhìn, nhìn nhiều lần mới có thể nhớ kỹ.”

Ứng Hoan: “...”

Cô nhẹ nhàng thở phào, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tới phòng khám, Từ Kính Dư nhìn về phía Ứng Hoan hỏi, “Niềng răng còn phải mang bao lâu?”

Nói đến cái này Ứng Hoan liền có chút buồn bực, cô bất đắc dĩ nói: “Bác sĩ Đỗ nói muốn làm thẳng thì hiệu quả không giống nhau, khả năng là một năm, dù sao cũng không nhanh như vậy, sớm biết tôi đã không đeo...”

Từ Kính Dư dựa lên ghế, cầm nhìn động nhìn thoáng qua nhóm chat, bọn Thạch Lỗi muốn mới Ứng Hoan vào nhóm, “Sợ đeo niềng răng không ai theo đuổi?”

Ứng Hoan tháo dây an toàn, cúi đầu nói: “Không phải, cũng có người theo đuổi tôi.”

Lớn lên ưa nhìn là được, hơn nữa cô không tham gia bất cứ câu lạc bộ nào, ngoại trừ đi học thì chính là làm thêm, xác thật không biết nam sinh nào cả. Tuy cô mang niềng răng nhưng làn da rất tốt, khuôn mặt xinh đẹp, mặt cũng nhỏ, cho dù mang niềng răng thì so với nữ sinh khác vẫn xinh đẹp, khẳng định có người theo đuổi.

Từ Kính Dư vuốt nhẹ ngón tay, ngược mắt nhìn cô.

Ứng Hoan đã ngẩng đầu lên, hướng anh mở miệng cười: “Cảm ơn, tôi đi vào trước.”

“Từ từ.”

“Hửm?”

“Thêm WeChat, mọi người muốn thêm cô vào nhóm chat.”

Ứng Hoan nhìn anh lấy QR trên di động, tên WeChat của anh là tên thật, cô cầm di động quét mã, hai người thêm bạn tốt, Từ Kính Dư thêm Ứng Hoan vào nhóm.

Bác sĩ nhỏ, cô thật sự cùng Từ Kính Dư về nhà?

Xem hình chụp.

Có người gửi hình câu nói lúc trước của Từ Kính Dư vào nhóm.

Ứng Hoan: “...”

Cô đi đến cửa phòng khám, nghĩ nghĩ, cảm thấy Từ Kính Dư thật hỗn đản, nói chuyện quá dễ gây hiểu lầm, cô đứng ở cửa, nhập một hàng ký tự.

Tôi chỉ là đi nhờ xe anh ấy đến phòng khám mà thôi, tôi cũng không phải bạn gái anh ấy, tại sao lại muốn cùng anh ấy về nhà?

Từ Kính Dư đang chuẩn bị lái xe trở về, WeChat lại nhảy ra tin nhắn, anh cúi đầu liếc mắt nhìn, “...”

Mọi người trong nhóm cười đến điên rồi.

Bác sĩ nhỏ nói câu đầu tiên trong nhóm chính là vả mặt Kính Vương, làm tốt lắm!

Bác sĩ nhỏ thật tuyệt vời.

Kính Vương mặt đau không?

Từ Kính Dư không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại ném vào ngăn kéo.

Liên hoan buổi tối ở hội sở trung tâm thành phố, cơm nước xong còn có thể chơi trong chốc lát, mọi người đều rất thích, chuyện này do trợ lý của Chu Bách Hạo sắp xếp. Buổi tối 6 giờ Ứng Hoan đến nơi, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy Từ Kính Dư, bởi vì anh mặc áo thun màu đỏ, đẹp đến chói mắt.

Ứng Trì hướng cô vẫy tay: “Chị, bên này.”

Ứng Hoan đi tiếp, ngồi xuống cạnh Ứng Trì, bên phải vừa lúc là Từ Kính Dư, cô nhớ lại chuyện trong nhóm lúc chiều, có chút không dám nhìn anh.

Có người nhắc tay hỏi: “Huấn luyện viên, có thể uống rượu không? Một chút cũng được?”

Uống rượu không tốt cho vận động viên, đặc biệt là trước khi thi đấu, nhưng hiện tại cách ngày thi đấu còn một khoảng thời gian khá dài, Ngô Khởi gơ tay lên: “Uống đi, không uống nhiều là được.”

Thạch Lỗi lập tức vui mừng hơn hớn hỏ mà mang rượu đến, những người khác hỗ trợ chia ly, đưa đến trước mặt Ứng Hoan, “Bác sĩ nhỏ, cô có uống rượu không?”

Ứng Hoan do dự một chút nói: “Một ly thì được.”

“Kính Vương, anh thì sao?”

“Không uống.”

Từ Kính Dư trực tiếp cự tuyệt, ở câu lạc bộ anh có tiếng khắc chế, yêu cầu đối với bản thân rất nghiêm khắc, nói không uống thì một giọt cũng không chạm vào.

Ứng Hoan quay đầu nhìn anh, có chút tò mò: “Anh không thể uống rượu sao?”

Thạch Lỗi giành trả lời trước: “Cậu ta chính là như vậy, trước khi thi đấu cấm rượu một tháng, không cần phải quan tâm cậu ta.”

Dương Cảnh Thành cười hì hì: “Về sau nếu có bạn gái, nói không chừng còn phải cấm dục?”

“Ha ha ha ha, nói không chừng là như thế.”

Trong đội có mấy thành viên còn là vị thành niên, trong đó bao gồm Ứng Trì, đến cuối tháng 10 cậu mới đủ 18 tuổi, vốn dĩ nam sinh nói chuyện với nhau sẽ không kiêng dè chuyện này, nhưng có Ứng Hoan ở đây cậu liền ngượng ngùng, tựa như đang xem phim người lớn thì bị phụ huynh bắt được, thực quẫn.

Triệu Tĩnh Trung quyền thủ hạng cân 91kg vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Vậy rốt cuộc là cấm hay không cấm?”

Mọi người rất có hứng thú nhìn Từ Kính Dư.

Xem anh trả lời thế nào.

Từ Kính Dư liếc mắt nhìn cô gái nhỏ đang cúi đầu thật thấp, tai hơi đỏ hơn, bỗng nhiên anh nhớ đến lời cô nói trong nhóm chat lúc chiều, chậm rì rì cầm cái ly không “bang” một tiếng để lên bàn, đổ vào một ly nước lọc.

“Cấm hay không cấm mấy người quan tâm cái rắm, quẩn thật nhiều.”

“...”

Lúc này Ngô Khởi cười, ngữ khí nghiêm túc: “Đối với quyền thủ mà nói, trước khi thi đấu cấm dục, cấm rượu, không thức khuya là yêu cầu cơ bản.”

Có người hừ cười: “Không phải nói mấy quyền thủ nổi tiếng sinh hoạt đều rất loạn sao? Phụ nữ bên người thay đổi liên tục, thi đấu cũng không ảnh hưởng, một lần thi đấu còn không phải lấy trước 5 triệu đô phí ra lên võ đài...”

Càng nói càng không có chừng mực...

Chu Bách Hạo nhìn Ứng Hoan này giờ vẫn luôn cúi đầu, khụ một tiếng: “Được rồi, đề tài này dừng ở đây.”

Anh dơ chén rượu lên, hứng tới thành viên mới, lại quay qua Ứng Hoan, “Hoan nghênh mọi người.”

Ứng Hoan chạm ly, chỉ có Từ Kính Dư ngồi không nhúc nhích, Ứng Hoan nhìn thoáng qua chén rượu, đây là rượu trắng? Ly rượu này hình như là Trần Sâm Nhiên đưa cho cô, cố ý sao?

Cô có thể uống một ít rượu đỏ, rượu trắng không thể uống, cau mày ngồi xuống, dự định uống một chút.

Bỗng nhiên, bàn tay bên cạnh duỗi lại, trực tiếp cướp đi chén rượu trên tay cô, lại đưa vào tay cô cái ly khác.

Nhanh chóng đến thần không biết quỷ không hay.

Cô sững sốt, cúi đầu nhìn về phía anh.

Từ Kính Dư để ly rượu xuống trước mặt, thông thả ung dung ăn đồ ăn, một ngụm rượu cũng không chạm vào.

Trần Sâm Nhiên ngồi nghiêng đối diện, cười nhìn cô: “Bác sĩ nhỏ sao lại không uống?”

Ứng Hoan mặt không biểu cảm nhấp một ngụm, là nước lọc, cô uống một hơi liền hết, Trần Sâm Nhiên nhìn đến há hốc mồm, Thạch Lỗi cũng trừng lớn đôi mắt: “Oa bác sĩ nhỏ, tửu lượng tốt như vậy sao?”

Ứng Hoan cười cười, khiêm tốn nói: “Còn tốt.”

Cô ngồi xuống, nhích lại gần Từ Kính Dư, cánh tay cọ qua tay anh, cơ thể thiếu niên rất ấm, trong phòng bật điều hòa nhưng cánh tay vẫn rất ả, làn da khá thô ráp, cùng cảm giác lạnh lẽo mềm mại trên tay cô rất bất đồng.

Hai người đều sững sốt.

Từ Kính Dư quay đầu nhìn cô, dè dặt giọng nói: “Hửm?”

Ứng Hoan buông lỏng cánh tay, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn như thế nào?”

“...”

Ứng Hoan cầm lấy đôi đũa, gấp cho anh hai cái chân gà.

Từ Kính Dư: “...”

Anh cụp mắt, mi hơi hạ, Ứng Hoan chớp chớp mắt, Từ Kính Dư khước miệng cong cong, nhàn nhạt cười.

Liên hoan kết thúc, bộ phận hậu cần đến lấy số đo để may đồng phục cho các thành viên mới, mấy người báo lại số đo của mình, nhân viên hậu cần Tiểu Lý ôm quyển sổ rời đi thì gặp Từ Kính Dư ở cửa, cười với anh, nói “Kính Vương, áo đồng phục mới của cậu tôi để trên bàn.”

Từ Kính Dư gật đầu, liếc nhìn sổ đăng ký số đo trên tay cô, hỏi: “Cô cho bọn họ đăng ký đồng phục của đội?”

Tiểu Lý: “Đúng vậy.”

Từ Kính Dư nhìn danh sách, nhớ tới cái gì, lại nói vài câu: “Còn thiếu một người, trong đội có một bác sĩ nhỏ đến làm thêm, cũng để cô ấy may áo đồng phục đi, có thể khi thi đấu cần đến. Cao 1m63, nặng khoảng 90 cân*, rất gầy.”

(*1 cân ở bên Trung bằng 1/2kg)

Tiểu Lý sững sốt một chút, vội vàng ghi nhớ, “Được.”

Việc này Ứng Hoan cũng không biết, các đội viên khác cũng không biết.

Ứng Hoan làm thêm ở trung tâm đến tháng 8 mới kết thúc, cho nên tạm thời không có biện pháp đến câu lạc bộ, khai giảng mới có thể làm thêm ở đây.

Đầu tháng 9, Ứng Hoan chính thức đến câu lạc bộ, trở thành nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, nhân viên bộ phận nhân sự còn làm cho cô cái hợp đồng.

Đại học A bên cạnh vẫn luôn náo nhiệt, nghiên cứu sinh và sinh viên trở về sớm rất nhiều, Khương Mạnh và Lâm Tư Vũ quay về trường đầu tiên, họ nói nghỉ lâu quá, ở nhà bị bố mẹ ghét bỏ.

Buổi tối Ứng Hoan trở về ký túc xá, bọn họ nghe cô nói đang làm thêm ở câu lạc bộ đều ngây người, Khương Mạnh vội vàng hỏi: “Còn nhận người không?”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Hẳn là không.”

Khương Mạnh nhut chí, không buông tha hy vọng, lôi kéo Ứng Hoan làm nũng, “Tớ cũng muốn đi mà! Cậu hỏi giúp tớ một chút?”

“Tớ sẽ hỏi.”

Lâm Tư Vũ: “Chúng ta có thể đến câu lạc bộ tham quan không?”

Ứng Hoan cũng không biết, bởi vì nơi đó là nơi các quyền thủ huấn luyện thường xuyên, còn có bảo vệ trông coi, ra vào còn phải đăng ký, cô biết Khương Mạnh muốn xe, nghĩ nghĩ nói: “Đến lúc đó tớ hỏi một chút.”

“Được được được, cậu nhớ hỏi nhé.”

“Được.”

.....

Thế vận hội trong nước năm nay sẽ được tổ chức từ ngày 13 tháng 9 đến ngày 3 tháng 10.

Câu lạc bộ vì chuyện này mà vội vàng chuẩn bị, từ lần thi đấu trước đã tuyển chọn quyền thủ, đại biểu cho tỉnh đi dự thi, mỗi đội có sáu người trở lên, nhưng báo lên có thể báo cho ba người (bao gồm cả trưởng nhóm, huấn luyện viên bác sĩ). Mỗi đội có thể có 11 vận động viên, có hai cấp bậc có thể có hai người.

Tuyển thủ dự thi đã định ra, Từ Kính Dư đại diện hạng cân 81kg, người đánh bại anh lần trước đã đi Mỹ thi đấu. Ứng Trì không đánh lại Trần Sâm Nhiên và Thạch Lỗi nên không thể đi, hạng cân 69kg Ngô Khởi chọn Thạch Lỗi và Trần Sâm Nhiên làm cậu buồn bực đến muốn đâm đầu vào tường.

Thời điểm Ứng Hoan đến câu lạc bộ, Thạch Lỗi vừa cởi đồ huấn luyện nghỉ ngơi, thấy cô gãi gãi đầu, chỉ chỉ ra ban công: “Cô đi xem Ứng Trì? Tiểu tổ tông này không được đi thi, cảm giác như sắp khóc.”

Ứng Hoan nhìn thoáng qua ban công, có chút bất đắc dĩ: “Đúng thế.”

Không chờ cô đi tìm Ứng Trì, Ứng Trì đã xụ mặt đi vào, trực tiếp đi tới trước mặt Trần Sâm Nhiên, “Chúng ta đấu lại một lần.”

Trần Sâm Nhiên ngẩng đầu liếc cậu một cái, hừ một tiếng: “Lại đánh thì cậu cũng không đánh lại tôi, hơn nữa tôi không có hứng.”

“Tôi đây giúp cậu luyện tập.”

“Được thôi.”

Thiếu niên cứng đầu, Ứng Hoan cũng không ngăn cản cậu, Ngô Khởi cũng không nói gì.

Cô ngồi bên cạnh nhìn, Trần Sâm Nhiên đánh cũng lạnh nhạt. Ứng Hoan để hòm thuốc ở bên chân, nếu có vận động viên vô ý bị thương cô cũng kịp thời chữa trị.

Từ Kính Dư kết thúc huấn luyện, một thân mồ hôi đi tới, đi qua bên cạnh cô, ném xuống một câu: “Lại đây một chút.”

Ứng Hoan a lên, vội vàng đi qua, “Làm gì?”

Từ Kính Dư đi phía trước, đẩy cửa phòng nghỉ, từ trên giá lấy một áo tui, nhét vào ngực cô. Tui rất to, có chút nặng, Ứng Hoan cuống quýt ôm lấy, bị tui che đi chỉ lộ ra đôi mắt có chút mê mang, cặp mắt kia nhìn thẳng anh, “Cái gì?”

Cô cúi đầu nhìn vào trong tui, phát hiện đều là vải màu đỏ, là quần áo.

“Đồng phục của đội.”

Ứng Hoan sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi cũng có sao?”

Từ Kính Dư giựt vào góc bàn, ôm hai tay liếc cô: “Đương nhiên là có. Hẳn là vừa người, cô xem thử đi, không vừa thì nói với bộ phận hậu cần một tiếng.”

Ứng Hoan nhìn anh cười cười: “Được.”

Từ Kính Dư nhướn mày, hướng cô nâng nâng cằm: “Ứng Hoan, nghe rằng cười một cái.”

Ứng Hoan: “....Không nghe.”

Cô choáng váng mới nhếch miệng cười, lộ ra niềng răng đẹp lắm sao?

Cô mím môi, ôm đồng phục ra ngoài, đang định đến phòng thay quần áo thì nghe thấy âm thanh ầm ĩ của Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên, nghe âm thanh giống như sắp đánh nhau rồi. Cô vội vàng xoay người, đưa tui đồ cho Từ Kính Dư, “Lát nữa tôi quay lại lấy.”

Nói xong, vội vàng xoay người, bước chân quá gấp mà vướng phải góc bàn, cả người trọng tâm không vững ngã về phía trước, cô sợ hãi kêu lên một tiếng: “A”

Từ Kính Dư nhanh tay ôm cô, mang cả người và tui quần áo kéo vào trong ngực.

Phía sau Ứng Hoan dính sát vào ngực anh, chỉ cảm thấy nơi anh ôm lấy có chút đau, cúi đầu nhìn, cả người cứng đờ, tay anh còn quấn băng vải, ngón tay thon dài ôm ở phía dưới ngực cô, nơi này hẳn cảm lại riêng tư, trách không được lại đau như vậy...

Mặt cô thoát một cái chuyển hồng.

Từ Kính Dư đem người kéo lên liền buông lỏng tay, mới vừa thả lỏng cô đã như con thỏ vội vàng tránh thoát, nhảy khỏi lòng anh.

Ứng Hoan ngược mắt, đôi mắt uất ức nhìn anh, rất giống vừa bị khi dễ.

Từ Kính Dư nhíu mày, “Sao vậy?”

Cô gái nhỏ há mồm, một chữ cũng không nói nên lời.

Cuối cùng, dậm chân một cái: “Tôi đi nhìn Ứng Trì.”

Sau đó, xoay người liền chạy.

Từ Kính Dư: “...”

Anh đem tui để lên bàn, cảm thấy có chút không thích hợp, dựa vào góc bàn nhớ lại cảnh vừa diễn ra, ánh mắt cứng lại, bên tai không nhận được mà nóng lên, khí huyết dâng lên, cả người không được tự nhiên.

Anh cúi đầu nhìn tay mình.

Nhìn một hồi, bỗng giơ tay đập lên đầu mình, giữa cổ tỏa ra một hơi, tay đè lên đôi mắt, âm thanh ảo não từ trong cổ họng bật ra:

“Muốn mệnh!”

Tác giả có lời muốn nói: Từ Kính Dư: Muốn mệnh, Ứng Tiểu Hoan, muốn hay không?

Ứng Tiểu Hoan:...

16. Chương 16

Edit: Rùa

Ứng Hoan chạy ra khỏi phòng, nhiệt độ trên mặt liên tục tăng, ngực ần ần đau, so với lúc trước còn đau hơn. Cô đỏ mặt, trộm dùng tay xoa một cái, cắn răng: “...Từ Kính Dư hỗn đản này, sức lực quá mạnh!”

Đau muốn chết!

Trong phòng huấn luyện, Ứng Trì cùng Trần Sâm Nhiên nắm cổ áo đối phương, cả hai đều đỏ mặt tía tai, không ai nhường ai, cũng không biết huấn luyện viên đi đâu, nếu ở đây mấy người này không dám lỗ mãng như vậy.

Thạch Lỗi muốn tách hai người ra, cố gắng khuyên nhủ: “Hai người các cậu mau buông tay, đừng thừa dịp huấn luyện viên đi họp mà gây sự, đợi chút nữa lại bị phạt.”

Trần Sâm Nhiên hai tay gắt gao nắm lấy Ứng Trì, Ứng Trì khóa chân cậu ta, hai người ôm nhau lăn xuống đất, ai cũng không chịu buông tay. Thạch Lỗi đang chuẩn bị dùng vũ lực mạnh mẽ tách hai người ra, liền thấy Ứng Hoan chạy tới, chạy nhanh nói: “Bác sĩ nhỏ, cô mau tới trị hai thằng nhóc này!”

Ứng Hoan: “...”

Cô đứng bên cạnh, rũ mắt nhìn hai thiếu niên, giọng nói vừa mềm mại vừa có ý dỗ dành: “Trần Sâm Nhiên, cậu buông tay, cậu xem cậu ôm đến nỗi Ứng Trì sắp thở không nổi.”

Trần Sâm Nhiên trầm xuống, càng dùng sức, “Dựa vào cái gì mà tôi phải thả trước? Cô là chị đương nhiên bao che cậu ta.”

Ứng Hoan không có biện pháp, chỉ có thể nhìn về phía Ứng Trì, giọng nói càng mềm hơn: “Ứng Trì, em bỏ trước.”

Ứng Trì cắn răng: “Không bỏ!”

Ứng Hoan: “...”

Lời cô nói cũng không nghe?

Ứng Hoan ngồi xổm xuống bên cạnh bọn họ, ngón tay chọc sau lưng Ứng Trì, chọc nhẹ một chút, ôn nhu hỏi: “Không bỏ sao?”

Ứng Trì ghen đến mức đỏ bừng mặt, cậu... Con mẹ nó thật muốn cười!

Dù sao cũng không thể nhận thua!

Trần Sâm Nhiên nhìn vẻ mặt táo bón của Ứng Trì, lại nhìn thoáng qua Ứng Hoan đang thông thả dung dung cười ôn nhu, bỗng nhiên cảm thấy chính mình giống như đồ ngốc, thật mẹ nó không thú vị... Vừa định buông tay, Ứng Trì đột nhiên cười ầm lên, nước miếng phun vào mặt cậu ta, luôn miệng xin tha: “Chị, chị... Em buông, em buông...”

Trần Sâm Nhiên mắng câu: “TMD! Mẹ nó Ứng Trì cậu thật ghê tởm!”

Cậu hung hăng lau mặt, nhìn cánh tay của mình, tức đến muốn dậm chân, chỉ vào Ứng Hoan mắng: “A a a a tại cô! Hai chị em cô thật quá đáng, ghê tởm muốn chết!”

Ứng Hoan cười nhìn cậu: “Tôi làm sao?”

Trần Sâm Nhiên nhìn đôi mắt vô tội của cô, đáy lòng có một trăm câu thô tục cũng không thể mở miệng mắng được, cậu ta ghét bỏ mà lấy tay bôi lên quần áo, đi vào về phía toilet.

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành nhìn đến trợn mắt há mồm,

Vài giây sau, vài người hướng Ứng Hoan giơ ngón tay cái.

“Chịu phục, quả nhiên nam nhân phải để nữ nhân ứng phó, lấy nhu thắng cương.”

“Vẫn là bác sĩ nhỏ có biện pháp, xem bộ dạng uất nghẹn của Trần Sâm Nhiên liền muốn cười ha ha ha!”

“Trần Sâm Nhiên có thói ở sạch, bị Ứng Trì phun mặt mặt nước miếng có lẽ còn khó chịu hơn bị đánh mấy cái...”

Ứng Hoan cười một chút, không quá để Trần Sâm Nhiên trong lòng, ngồi bên cạnh Ứng Trì, liếc nhìn cậu: “Em làm gì mà chọc đến cậu ta? Biết rõ cậu ta thích gây sự, sao không cách xa cậu ta một chút?”

Ứng Trì có chút buồn bực: “Em không trêu chọc cậu ta, là miệng cậu ta không sạch sẽ, nói em luyên tủy, còn nói chị đeo niềng răng khó coi, nói chị răng hô.”

“Cậu ta nói chị thì kệ cậu ta, dù sao cũng không nói em.”

Thiếu niên chống người ngồi dậy, lắc lắc đầu.

Trong lòng Ứng Hoan mềm nhũn, duỗi tay xoa đầu cậu, “Về sau cậu ta nói chị cái gì, em cũng đừng gây lộn với cậu ta, coi như không nghe thấy là được.”

Từ Kính Dư đi ra, nhìn về phía Ứng Hoan đang dỗ dành thiếu niên xù lông, mặt không biểu tình nhìn về phía Thạch Lỗi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thạch Lỗi đáp: “Hai thằng nhóc này đánh nhau.” Anh ta cười cười: “Không có việc gì, bác sĩ nhỏ đã dỗ tốt.”

Ứng Hoan nghe thấy thanh âm của anh, cảm thấy nơi anh đụng tới lúc nãy lại ần ần đau. Rốt cuộc cũng là cô gái nhỏ 19 tuổi, chưa có bạn trai, lần đầu tiên cùng con trai tiếp xúc thân mật như vậy, lại còn chạm vào ngực, nghĩ lại liền cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tại Ứng Hoan hơi hơi đỏ lên, trong đầu nghĩ anh có hiểu chính mình đụng tới nơi nào không?

Cô cúi đầu nhìn bản thân, hẳn là có cảm xúc chứ?

Cô cũng không phải sân bay...

Nhưng anh giống như nửa điểm cảm xúc cũng không có.

Nếu không biết, cô cũng làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ứng Hoan làm tốt tâm lý cho bản thân, nhìn mặt Ứng Hoan một chút thiếu niên không hiểu gì ngẩng đầu nhìn cô, Ứng Hoan đứng lên, làm như không có chuyện gì nói: “Nên làm gì thì làm đi, chị đợi một lúc nữa, nếu không có việc gì thì chị sẽ về trường học.”

Ứng Trì gật đầu: “Vâng.”

Ứng Hoan xoay người, chạm phải ánh mắt Từ Kính Dư, cô tận lực giữ vững biểu tình tự nhiên, “Cái kia, quần áo còn trong phòng nghỉ sao?”

Từ Kính Dư vẫn cảm thấy lòng bàn tay có chút không ổn, hồi tưởng kiểu gì đều cảm thấy cảm xúc vừa rồi quá mềm mại, cái loại cảm giác này quanh quẩn ở đầu ngón tay, thật lâu không tiêu tan. Ánh mắt anh mang theo chút tìm tòi nghiên cứu nhìn cô trong chốc lát, xác định cô đã coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thật mẹ nó tội lỗi.

Thông qua phương thức này chạm vào ngực cô gái nhỏ.

Cô muốn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, anh so với cô càng văn đạm phong khinh*

*văn đạm phong khinh - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Từ Kính Dư cho tay vào túi quần, giựt vào phía sau, khoe miệng khê nhếch: “Phải, ở trên bàn.”

Ứng Hoan gật đầu: “Tôi đi lấy.”

Cô nói xong liền xoay người đi, bước chân có chút vội vàng, bởi vì cô cảm thấy có ánh mắt chăm chú sau lưng mình, như là muốn xuyên thấu cô.

Anh nhất định có cảm giác!

Ứng Hoan quẹo vào hành lang, một bộ biểu tình sống còn gì luyến tiếc mà nhìn trần nhà, rất muốn học Ứng Trì tức giận hô to vài tiếng.

Đồng phục của đội cô cũng không thử, trực tiếp mang về ký túc xá, trở về ký túc xá, lấy quần áo ra, cô liền biết không cần mặc thử, số đo rất vừa.

Chung Vi Vi quay đầu nhìn cô, có chút kinh hãi: “Oa, cậu còn có đồng phục của đội?”

Ứng Hoan cũng không nghĩ tới cô chỉ làm thêm ở đây cũng có đồng phục, xuân hạ đều có, mỗi loại hai bộ, vừa lúc có thể thay đổi, “Ừ, khả năng sau này có tình huống yêu cầu phải mặc.”

Khương Manh thò người qua, đem áo bóng chày màu đỏ giũ ra, sờ sờ logo trên ngực, không biết vì sao, cô nhìn thấy đồng phục này liền cảm thấy nhiệt huyết, có chút hâm mộ mà nhìn Ứng Hoan: “Thế này không phải mặc cùng một kiểu với Kính Vương sao?”

“Vậy có tính là đồ đôi không?”

Lâm Tư Vũ tủm tỉm hỏi.

Ứng Hoan khâm phục trí tưởng tượng của họ, “Nói thế không phải toàn bộ đội bao gồm cả huấn luyện viên đều là đồ tình nhân sao? Các cậu suy nghĩ nhiều, chỉ là đồng phục của đội thôi mà...”

Thật sự là nghĩ nhiều sao?

Lâm Tư Vũ nhớ tới đêm đó Từ Kính Dư kêu cầu “Bác sĩ nhỏ, tới chữa trị cho tôi, sắp chết”, Hiện tại nhớ lại, liền cảm thấy có một loại thân mật không nói rõ, Từ Kính Dư sẽ cùng nữ sinh khác nói những lời như vậy sao?”

Không thể nào.....

Hai ngày trước Khương Manh còn thăm dò, nói Từ Kính Dư ở lớp rất ít, ngày thường đều đi huấn luyện, ở với bạn bè thật sự không nhiều lắm, ngẫu nhiên cũng sẽ tham gia hoạt động của lớp, nhưng cũng là cùng nam sinh chơi trò chơi mà thôi.

Từ Kính Dư đẹp trai như vậy, nữ sinh theo đuổi anh tất nhiên không ít, nhưng không nghe nói anh có bạn gái....

Có khi Ứng Hoan là nữ sinh anh tiếp xúc nhiều nhất.

Những lời này cô ngại Khương Manh nên không dám nói thẳng.

Ứng Hoan cắt hết nhãn ở đồng phục rồi bỏ vào chậu rửa mặt.

Buổi tối khi tắm rửa, Ứng Hoan kiểm tra ngực của mình, làn da cô gái trắng tuyết, đường cong mềm mại, có mấy vết xanh tím nhàn nhạt. Khương Manh mua một cái gương treo trong toilet, cô mặt đỏ tai hồng nhìn chính mình trong gương, cảm thấy cả người có chút choáng váng.

“Từ Kính Dư muốn đem mình bóp nát sao?”

Cái gì gọi là sức mạnh như trâu.

Cô nhịn không được lại phun trào lần nữa.

Ban đêm, ban công phòng 501 ký túc xá nữ treo mấy bộ quần áo màu đỏ, tủ quần áo của Ứng Hoan lần đầu tiên có đồ màu đỏ.

.....

Năm nay thể vận hội sẽ được cử hành ở Thiên Tân, thi đấu quyền anh ở võ đài trung tâm, vận động viên phải có mặt trước hai ngày, tham gia lễ khai mạc và tuyên truyền.

Đại học A khai giảng ngày 16 tháng 9, mà câu lạc bộ đi thi vào ngày 10 tháng 9, Ứng Trì tuy không thể dự thi nhưng vẫn sẽ đi cùng để học tập.

Trước khi đi, Ngô Khởi hỏi Ứng Hoan: “Em có muốn đi cùng không? Nếu muốn đi, anh có thể báo thêm tên em.”*

*Cảm thấy xưng hô nhân vật thật khó, Ngô Khởi hơn Ứng Hoan gần 20t, mọi người thấy nên xưng hô thế nào?

Ứng Hoan có hơi giao động, chỉ là Ứng Trì không thể dự thi, cho nên có chút do dự.

Hơn nữa...

Đi thi phải theo đội mỗi ngày, cùng Từ Kính Dư sớm chiều ở chung.

Trời biết gần đây cô đang cố ý tránh anh.

Từ Kính Dư xách theo hộp cơm từ phía sau họ đi đến, vòng qua người họ, trực tiếp đá ghế dựa bên cạnh rồi ngồi xuống, mở hộp cơm ra bắt đầu ăn từng miếng to.

Ứng Hoan yên lặng nhìn anh một cái, cùng với hộp cơm rất to của anh.

Từ Kính Dư ăn một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, khoe miệng khe khẽ: “Nhìn cái gì?”

Ứng Hoan lắc đầu: “Không có.”

Anh thông thả ung dung ăn tiếp, nhàn nhạt nói: “Muốn đi thì đi, không cần do dự, cũng không cần cô làm gì cả, coi như đi chơi một lần.”

Ngô Khởi cười cười: “Em suy xét một chút, lần này bác sĩ Đỗ có việc không thể đi theo đội, chỉ có bác sĩ Hàn, thêm một người cũng không vấn đề gì.”

Kỳ thật chính là để cô gái nhỏ có một lần ra ngoài đi chơi.

Đây cũng là ý Chu Bách Hạo.

Ngô Khởi nói xong liền đi.

Anh ta còn một đồng việc cần sắp xếp.

Từ Kính Dư đem hộp cơm để trên bàn, dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân, yên lặng nhìn cô gái nhỏ: “Không muốn đi xem tôi thi đấu?”

Ứng Hoan trong lòng nhảy dựng, ngược mắt nhìn anh.

Cô vẫn luôn cảm thấy đôi mắt Từ Kính Dư rất đặc biệt, lớn nhỏ vừa vặn, đuôi mắt dài hơi cong cong, hình dạng đặc biệt xinh đẹp, ánh mắt sắc bén, thần thái sáng láng. Từ đôi mắt có thể thấy anh làm việc nghiêm túc rất quy luật, không thức đêm, thân thể vẫn luôn giữ ổn định.

Từ Kính Dư cong khoe miệng: “Cô vẫn chưa thấy tôi thi đấu chính thức?”

“Không có...”

Ứng Hoan vừa định nói sẽ đi, phía sau liền truyền đến âm thanh vang dội.

“Còn có tôi nữa! Bác sĩ thật sự không đi? Tôi thi đấu cũng rất đẹp trai.”

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành đang chạy đến đây.

Ứng Trì theo phía sau, ném giấy ăn đã dùng qua vào thùng rác, nhảy mấy bước đến trước mặt cô, có chút đắc ý: “Nếu tôi cũng có thể dự thi chị của tôi khẳng định sẽ đi không chút do dự, nói không chừng dù phải trốn học cũng phải đi!”

Khoe miệng Từ Kính Dư hạ một chút, Ứng Hoan vậy mà thật sự gật đầu: “Đúng thế, về sau nếu em thi đấu, dù phải xin nghỉ chị cũng đi xem.”

Anh hơi nhướn mày.

Nhìn cô dễ tiểu tử tông.

Ứng Trì được một tắc lại muốn tiến một thước mà chọc chọc Thạch Lỗi, cười hì hì hỏi: “Lỗi ca, nếu không anh đem quyền dự thi nhường cho em?”

Thạch Lỗi trực tiếp xoay người bước đi.

Ứng Trì: “...”

Chỉ đùa một chút thôi mà!

Cậu quay đầu lại, khoe mắt liếc thấy Trần Sâm Nhiên đang đứng uống nước cách đó mấy mét.

Trần Sâm Nhiên tươi cười nhìn cậu: “Lăn.”

Ứng Trì mặt sầm xuống, dù sao tuổi cũng còn nhỏ, mong muốn đi thi đặc biệt mãnh liệt, cậu cười lạnh một tiếng: “Tôi nói cái gì sai sao?”

Trần Sâm Nhiên cười nhạt: “Biểu hiện rõ trên mặt như vậy, tôi có thể không biết sao?”

Ứng Hoan kéo kéo Ứng Trì, ý bảo cậu đừng cãi nhau, Ứng Trì nghe lời quay mặt đi, không hề nhìn Trần Sâm Nhiên. Trần Sâm Nhiên nhìn qua ứng Hoan, mím chặt môi, đặc biệt khó chịu, xoay người rời đi.

Ứng Hoan không chú ý Trần Sâm Nhiên, nhìn về phía Ứng Trì dặn dò: “Hành lý của em chị đã chuẩn bị rồi, tối nay về xem còn thiếu gì không, sau đó trước khi đến đây thì đến trường học xin nghỉ.”

Dương Cảnh Thành khiếp sợ: “Cô còn giúp cậu ấy thu dọn hành lý!”

Cái gì là thần tiên tỷ tỷ!

Làm sao tốt như vậy!

Ứng Trì cười: “Không cần hâm mộ.”

Từ Kính Dư vòng hai tay ra sau đầu, nhàn nhạt mà liếc nhìn Ứng Hoan. Thật quái người.

“Vâng, em nghe nói ngành của em ít người học, một khoa cũng chỉ có vài người...” Ứng Trì cau mày, đặc biệt rối rắm, “Nói như vậy em muốn trốn tiết để người khác điểm danh giúp cũng không được.”

Ứng Hoan liếc cậu một cái: “Còn chưa khai giảng đã muốn trốn học?”

Ứng Trì vội giải thích: “Đây không phải do đôi khi phải đi huấn luyện sao?”

Từ Kính Dư ngồi thẳng dậy, liếc Ứng Trì: “Muốn trốn học cứ việc nói thẳng.”

Anh thu dọn hộp cơm ném vào thùng rác.

Không đợi Ứng Trì xù lông đã bước đi.

Cũng lười không muốn xem Ứng Hoan dễ người.

Buổi chiều, Ngô Khởi cho vận động viên luyện tập thực tế một chút: “Thử huấn luyện thực chiến một lần, chuẩn bị đồ đạc, ngày mai chờ máy bay, đừng quên cầm giấy.”

Từ Kính Dư gật đầu, kéo băng vải qua ngón tay bắt đầu buộc.

Ứng Hoan đứng bên cạnh, ánh mắt không tự giác bị động tác của anh hấp dẫn, cô xem qua các đội viên khác buộc băng vải, rõ ràng cùng một động tác, Từ Kính Dư làm lại càng đẹp và tự nhiên.

Từ Kính Dư làm rất nhanh, sau khi cột chắc, vừa nhấc mắt liền thấy Ứng Hoan đang nhìn chằm chằm tay mình.

Anh hơi nhướng mày: “Nhìn cái gì?”

Ứng Hoan cúi đầu, lùi về phía sau một bước, không muốn giao lưu nhiều với anh.

Ai ngờ, cô vừa lùi về phía sau, Trần Sâm Nhiên từ phía cô chạy nhanh tới, đụng mạnh vào người cô, Ứng Hoan lại bị đẩy mạnh trở về, đầu gối trực tiếp đụng vào dụng cụ.

Cô kêu một tiếng.

Trần Sâm Nhiên dừng bước chân, quay đầu nhìn cô.

Ứng Hoan cắn môi dưới, nói với cậu ta: “Không có việc gì, cậu đi huấn luyện đi.”

Thạch Lỗi còn đang đợi cậu ta.

Từ Kính Dư đi tới, ánh mắt dừng trên đùi cô, đầu gối đã đỏ một mảng. Bởi vì da trắng, thoát nhìn rất rõ ràng, anh nhú mày nói: “Đã đỏ.”

Kỳ thật cũng không đau lắm, chỉ là da cô trắng nên nhìn càng đỏ thôi, Ứng Hoan lắc đầu: “Không có việc gì, da tôi hơi mẫn cảm, đụng một chút cũng dễ đỏ, qua hai ba ngày sẽ không sao rồi.”

Ánh mắt Từ Kính Dư bỗng nhiên dừng lại, nhìn cô một cái. Anh nhớ lại một chút, ngày đó cô ngã quá đột ngột, lúc anh kéo cô lên hình như không khống chế lực đạo.

Anh gần như luôn huấn luyện, cơ bắp trên cánh tay sao với trước kia càng cường tráng hơn, sức mạnh cũng tăng lên rất nhanh, anh cũng không nghĩ tới cô gái nhỏ chạm vào liền dễ bị thương.

Trách không được mắt cô có chút đỏ.

Thì ra là đau.

“Phải không?”

“Phải.” Ứng Hoan không rõ nguyên do gật đầu, vừa ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh, mơ hồ không biết mình đã tiết lộ cái gì.

Từ Kính Dư dựa lưng vào dụng cụ, ngón tay gãi gãi chóp mũi, quay đầu nhìn cô, thấp giọng nói: “Ngày đó... Xin lỗi, không phải cố ý.”

17. Chương 17

Edit: Rùa

Chuyện này đã trôi qua được một tuần, mấy vết xanh đỏ cũng đã biến mất, Ứng Hoan còn tính quên đi chuyện này, đột nhiên không kịp phòng ngừa, Ứng Hoan không ngờ Từ Kính Dư sẽ xin lỗi cô!

Ứng Hoan: “...”

Mặt cô đại ra nhìn anh, tim đập loạn lên, tai đỏ dần với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ.

Không phải đều làm bộ không biết sao?

Tại sao còn muốn nhắc lại?!

Trong lúc nhất thời Ứng Hoan không nói được câu nào, không biết nên phản ứng ra sao, cuống quýt nhìn bốn phía, sợ có người nghe thấy bí mật này, cũng may tất cả mọi người đều đang vây quanh Trần Sâm Nhiên cùng Thạch Lỗi, không ai chú ý tới bên này.

Cô nhẹ nhàng thở ra, đỏ mắt trừng anh: “Tôi biết anh không phải cố ý, cho nên không phải làm bộ không biết sao? Cứ nghĩ anh cũng sẽ như thế...”

Loại chuyện này nói ra thật xấu hổ...

Từ Kính Dư ho khẽ: “Tôi biết ý của cô...”

Ứng Hoan trừng mắt: “Vậy anh còn nói...”

Từ Kính Dư mặc mặc đồ thi đấu màu đỏ, áo choàng khoác lỏng lẻo, dựa cả người vào dụng cụ, cười khê: “Tôi vốn cũng định coi như chưa có chuyện gì, nhưng mấy ngày gần đây cô thấy tôi liền tránh đi nơi khác, trốn tôi như trốn sắc ma, tôi có thể không nói sao?”

Ứng Hoan phủ nhận: “Tôi không có.”

“Cô có.”

“...”

Ứng Hoan vô lực phản bác, chỉ có thể giương mắt nhìn anh.

Đứng ở hai bên dụng cụ luyện tập, hai người cách nhau khoảng 3m, Từ Kính Dư nghiêng đầu nhìn cô, buông tiếng thở dài: “Cho nên không còn cách nào khác, chỉ có thể nói ra, miễn cho cô thật sự nghĩ tôi là sắc ma.”

Anh lại hỏi: “Cô tức giận?”

“Không...”

Anh gật gật đầu, hơi nhường mày: “Có phải cảm thấy bản thân chịu thiệt?”

“...”

Rốt cuộc vẫn là cô gái nhỏ, chuyện này khiến da mặt càng mỏng hơn, Ứng Hoan sắp không nhịn được, kìm nén muốn xù lông, hít một hơi thật sâu, nhú mày nhìn anh: “Đúng vậy, tôi cảm thấy tôi chịu thiệt, không được sao?”

Từ Kính Dư liếm khóe miệng, thấp giọng nói: “Có thể.”

Ứng Hoan nhấp nhấp môi, đầu lưỡi đẩy nhẹ niềng răng, đôi mắt chớp chớp, đầu óc nhanh chuyển động, nỗ lực nghĩ cách để đề tài xấu hổ này nhanh kết thúc, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của người đối diện:

“Nếu cô cảm thấy bản thân chịu thiệt, có thể đến đòi lại.”

Ứng Hoan trừng anh, tức giận mà nói: “Đòi như thế? Sờ lại ngực anh sao?”

Từ Kính Dư liếc cô một cái, khê cười ra tiếng: “Nếu có cảm thấy có thể làm như vậy, tôi không có ý kiến.”

Ứng Hoan: “...”

Cô không nói chuyện, Từ Kính Dư đã đứng thẳng người, chậm rì rì tháo đai lưng, áo choàng tản ra hai bên vai lộ ra thân thể cường tráng, đường cong cơ bắp xinh đẹp, anh thông thả ung dung cởi ra, ném ở trên dụng cụ, động tác lưu loát tiêu sái.

Ứng Hoan ngơ ngác nhìn anh, “Anh, anh làm gì?”

Cô còn chưa nói muốn sờ anh ta!

Hôm nay Từ Kính Dư mặc quần quyền anh màu đỏ, đai lưng màu vàng, ánh mắt nhìn thẳng cô, cứ thế đi qua.

Ứng Hoan: “...”

Không phải anh ta sẽ ép cô sờ ngực anh ta chứ?

Tim đập nhanh hơn, cô lùi về phía sau một bước, duỗi tay ra dấu dừng lại, đem cánh tay không để anh đến gần.

“Không, không cần, tôi cũng không nghĩ sẽ sờ anh.”

Từ Kính Dư từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng hơi nâng lên: “Đừng, không đòi thì chẳng phải cô sẽ giận tôi, trốn tránh tôi sao?”

Ứng Hoan khê mím môi, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Không giận, không né, được chưa? Tôi chỉ cảm thấy quá xấu hổ, nếu anh không đề cập tới, qua mấy ngày tôi có thể quên rồi...”

Từ Kính Dư: “Thật sự?”

Ứng Hoan: “Thật sự!”

“Kia, hiện tại có thể đi theo đội chưa?”

“Tôi đi còn không được sao?”

Từ Kính Dư cười nhẹ, bên kia Ngô Khởi hô một tiếng: “Từ Kính Dư, mau tới đây, đến phiên cậu.”

Từ Kính Dư đáp lại: “Đã biết.”

Anh nhìn Ứng Hoan đang mặt đỏ tai hồng, vỗ nhẹ lên đầu cô, “Đi thôi.”

Ứng Hoan đứng bất động, giống như đang hồn dỗi, Từ Kính Dư quay đầu lại kêu cô, “Còn thất thần cái gì?”

Cô suy nghĩ có chút mông lung, vẻ mặt không vui quay đầu lại, ngữ khí cũng không tốt: “Đi làm gì?”

Từ Kính Dư nhướn mày: “Đi nói với huấn luyện viên Ngô muốn theo đội, cho người đặt vé máy bay, bằng không cô đi như thế nào?”

Ứng Hoan: “...”

Cô hít một hơi thật sâu, bình phục lại nhịp tim đang đập loạn, đi qua bên Từ Kính Dư, nói với huấn luyện viên Ngô mình muốn đi theo đội, Ngô Khởi cười cười: “Được, anh sẽ kêu người đặt vé máy bay cho em.”

Ứng Trì vui mừng: “Thật tốt quá!”

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cũng thấy rất vui, Thạch Lỗi cười nói: “Cô đi thật tốt quá, chẳng may tiểu tổ tông cùng Trần Sâm Nhiên nháo lên, cô còn có thể đỡ, còn có thể cổ vũ mọi người.”

Ứng Trì hừ một tiếng: “Tôi cùng cậu ta nháo cái gì? Miệng cậu ta không nói bấn thủ tôi sẽ không tranh luận với cậu ta.”

Trần Sâm Nhiên cười khẩy: “Mẹ nó, ai muốn cùng cậu tranh luận?”

Ứng Trì tức chết đi được, Ứng Hoan sờ sờ đầu cậu, “Đừng cãi nhau.”

“Được thôi.” Ứng Trì ngoan ngoãn gật đầu.

Ứng Hoan cười cười với Thạch Lỗi, dư quang thoáng nhìn Từ Kính Dư đi đến trước mặt Tào Uy, mang lên quyền bộ, liếc mắt nhìn cô, cả người tràn ngập tự tin.

Ứng Hoan nhìn anh, đột nhiên hối hận, cô đáng ra phải đánh anh một chút, đòi lại mới đúng.

Càng nghĩ càng cảm thấy nên làm như vậy.

Bằng không rất khó để nhịn xuống.

Sau khi Từ Kính Dư kết thúc huấn luyện, Ứng Hoan đi đến trước mặt anh, anh đang mở băng vải, từng vòng rơi trên mặt đất.

Anh nhướn mày nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Ứng Hoan cầm vở, cuốn lại thành vòng, nhìn về phía anh, giọng điệu giống như ra lệnh: “Anh đưa tay ra.”

Từ Kính Dư ném băng vải xuống đất, không rõ cô muốn làm gì, nhưng vẫn vươn tay trái ra, anh thuận tay trái nên khi duỗi tay luôn theo thói quen mà dơ tay trái.

Ứng Hoan nhớ lại một chút, nói: “Tay phải.”

Từ Kính Dư nhướn mày, thu hồi tay trái, vươn tay phải.

Tay của anh thon dài, to rộng, lòng bàn tay có nhiều vết chai, đây là tay của Quyền thủ.

Ứng Hoan nhấp môi, nâng cuốn vở lên, ấn đường Từ Kính Dư nhảy dựng, đã đoán được cô muốn làm cái gì, có chút không thể tưởng tượng mà nhìn cô, kinh ngạc không thôi.

Giơ tay đập xuống.

Cuốn vở nặng nề đập xuống lòng bàn tay.

Bang_____

Ứng Hoan dùng lực rất lớn.

Từ Kính Dư: “...”

Anh liếm môi, tâm tình phức tạp mà nhìn sắc mặt trầm tĩnh của tiểu cô nương.

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, cong mắt cười: “Như vậy liền huề nhau.”

Từ Kính Dư: “...”

Ứng Hoan cảm thấy mỹ mãn, tâm tình thoải mái xoay người rời đi.

Từ Kính Dư đứng tại chỗ, lòng bàn tay hơi tê dại, anh duỗi đầu lưỡi chống má, quay đầu lại nhìn cửa sổ, rơm rớm mắt xuống, trong cổ họng bật ra một tiếng: “A...”

Anh nhìn về phía bóng dáng Ứng Hoan, mặt trời đang lặn, hoàng hôn chiếu xuống cửa sổ sát đất của câu lạc bộ, bóng dáng thiếu nữ mảnh khảnh trải dài, cả người như phủ một tầng ánh sáng.

Một khắc kia, Từ Kính Dư cảm thấy cả người cô tràn đầy sức sống.

Anh vò mạnh lên đầu.

Cảm thấy buồn cười, cô cho là học sinh tiểu học sao?

Đánh lòng bàn tay.

Lần sau anh không được chạm vào tôi.

Chạm vào tôi liền đánh anh.

Không phải tay trái, là tay phải chạm vào, cho nên tôi muốn đánh tay phải, đây là tội do tay phải gây ra.

Như vậy sao?

Từ Kính Dư nhặt băng vải lên, dựa vào bên cạnh, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, cười nhẹ vài tiếng, cuối cùng cười đến cả vai run lên.

Thạch Lỗi đi qua, nhìn anh như nhìn quỷ: “Mẹ nó, một mình cậu ở chỗ này cười cái gì?”

Từ Kính Dư cuộn băng vải lên. Chậm rãi thu hồi nụ cười, nhàn nhạt mà nói: “Không có gì, bị đáng yêu chọc cười.”

Thạch Lỗi: “????”

Có lẽ Từ Kính Dư nói đúng, việc này sau khi nói ra không xấu hổ nữa, nhưng hai người vẫn có một bí mật, mỗi lần đối diện nhau, Ứng Hoan đều thấy ánh mắt Từ Kính Dư như có điều gì đó.

Từ Kính Dư phồng chùng từ bé tới giờ cũng chưa từng bị ai đánh vào lòng bàn tay.

Chuyện này...

Giống như rất khó quên.

Mấy người Chung Vi Vi sau khi biết Ứng Hoan có thể theo đội đi thi đấu liền muốn điên rồi, đặc biệt là Khương Manh, cô ấy vội nói: “Chúng tớ có thể đi không? Đi sân vận động xem thi đấu.”

Thi đấu quyền anh ở trung tâm sân vận động, võ đài được tạo trước khi thi đấu, có đài truyền hình cùng truyền thông đưa tin, đến lúc đó ở nhà cũng có thể xem, muốn đến nơi, có lẽ phải có vé vào cửa.

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Tớ hỏi xem có vé vào cửa hay không?”

Khương Manh lập tức cười, thúc giục cô: “Vây cậu mau hỏi!”

Ứng Hoan ngồi trước bàn, duỗi tay lấy điện thoại đang nạp điện, ba cô gái ngồi phía sau cô, cùng nhau nhìn màn hình di động. Ứng Hoan mở WeChat, vốn dĩ muốn hỏi Ứng Trì, nhưng gốc tử Ứng Trì kia có lẽ không quan tâm chuyện này, cô chỉ có thể hỏi trong nhóm chat.

Rất nhanh, Thạch Lỗi đã trả lời: “Có đấy, chỉ là đã đưa hết cho mọi người, huấn luyện viên Ngô chắc đang còn.”

Dương Cảnh Thành: “Hỏi Kính Vương, hôm đó cậu ấy lấy rất nhiều, nói là đưa cho mẹ.”

Trần Sâm Nhiên: “Tôi có, nhưng không nghĩ sẽ cho cô, cô xin tôi thì tôi sẽ suy nghĩ một chút.”

Ứng Hoan: “...”

Chung Vi Vi: “Nhóc con này, thiếu đánh đòn như vậy.”

Ứng Hoan đang do dự không biết nên hỏi Ngô Khởi hay Từ Kính Dư, bả vai đã bị Lâm Tư Vũ chọc chọc: “Đi hỏi Kính Vương đi.”

“Không phải huấn luyện viên Ngô cũng có sao?” Khương Manh hỏi.

Vừa dứt lời, trong nhóm chat liền xuất hiện tin nhắn của Từ Kính Dư.

Bác sĩ nhỏ muốn vé? Tôi hỏi một chút.

Ứng Hoan: “...Được.”

Chung Vi Vi khom lưng, cười tủm tỉm tiến đến trước mặt Ứng Hoan, “Bác sĩ nhỏ? Hiện tại Kính Vương đều kêu cậu như vậy sao?”

Lâm Tư Vũ nói to: “Nghe rất thân mật nha.”

Ứng Hoan có chút ngượng ngùng, giải thích nói: “Mọi người trong câu lạc bộ đều gọi tớ như vậy, cũng không biết ai gọi trước...”

Đầu óc chợt lóe, bỗng nhiên nhớ tới người đầu tiên gọi cô như vậy là Từ Kính Dư.

Cô nhấp môi, đôi mắt xoay chuyển.

Khương Manh nhìn Ứng Hoan, có chút ê ẩm nói: “Trách không được cậu không tham gia câu lạc bộ nào ở trường, mấy câu lạc bộ ở đây có cái nào có thể so sánh với câu lạc bộ Quyền anh sao? Khẳng định không có, trong trường chúng ta có được mấy nam sinh đẹp trai như Kính Vương? Tớ xem đều không có.”

Ứng Hoan nghe thế liền ngẩn người.

Chung Vi Vi nhìn về phía Khương Manh, cười tủm tỉm: “Có nha, Tiểu Trì, vừa trắng, vừa xinh đẹp, còn thích xù lông, rất đáng yêu.”

Lâm Tư Vũ vuốt mái tóc dài, cũng cười: “Nếu không phải Tiểu Trì, Ứng Hoan sẽ không đến câu lạc bộ, cho nên muốn làm thêm ở câu lạc bộ Quyền Anh, đầu tiên phải có em trai là quyền thủ.” Cô vỗ vỗ vai Khương Manh: “Đừng ghen ghét, ai bảo chúng ta không có em trai.”

Sắc mặt Khương Mang không quá tốt, cười một chút: “Đúng vậy.”

Ứng Hoan từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, chờ đợi câu trả lời của Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư đi ra khỏi phòng, đi phòng khách tìm Đỗ Nhã Hân, “Mẹ, vé vào cửa mẹ cho hết rồi sao?”

Đỗ Nhã Hân ngẩng đầu nhìn anh: “Không có, còn ba bốn cái, làm sao vậy?”

Từ Kính Dư cầm di động, trực tiếp nhắn tin cho Ứng Hoan.

Muốn mấy cái?

Đợi vài giây không ai trả lời, trong nhóm đám người kia vẫn đang spam, Ứng Hoan dừng lại ở cuộc nói chuyện, kiên nhẫn chờ Từ Kính Dư, đột nhiên Từ Kính Dư ở trong nhóm @ cô.

Không thấy được tin nhắn tôi nhắn cho cô? Xem trò chuyện riêng.

Ứng Hoan sững sốt, trong nhóm đã nổ tung, Thạch Lỗi thật sự đặc biệt thích ồn ào: “Làm gì mà muốn trò chuyện riêng? Các người có chuyện gì thì nói luôn ở đây!”

Dương Cảnh Thành: “Đường đi!”

Trong nhóm đều rối loạn.

Ứng Hoan vội vàng rời khỏi nhóm, quả nhiên nhìn thấy tin nhắn của Từ Kính Dư. Đây vẫn là lần đầu tiên hai người nhắn tin cho nhau.

Bốn vé có đủ không?

Cô vội nói: “Đủ rồi, chỉ cần ba cái thôi.”

Từ Kính Dư nhìn tin nhắn cô gửi đến, nhìn về phía Đỗ Nhã Hân: “Cho con ba vé.”

Được, giữ lại cho cô rồi

Đỗ Nhã Hân thuận miệng hỏi: “Ừ, con phải cho ai à?”

Hành lý của Từ Kính Dư đã thu dọn tốt, cũng không có việc gì, liền qua ghế sofa ngồi xuống, lười biếng nói: “Cho bác sĩ nhỏ làm thêm trong đội. Đúng rồi, mẹ cũng biết cô ấy, là Ứng Hoan, bệnh nhân nhỏ của mẹ.”

Đỗ Nhã Hân hơi há mồm, có chút kinh ngạc: “A, là cô gái nhỏ kia.”

“Vâng.”

“Cô ấy làm thêm trong đội? Không phải mới năm nhất sao?”

Từ Kính Dư nói: “Cô ấy đã năm hai, cái này không ảnh hưởng, cô ấy có thể xử lý tốt vết thương nhỏ, em trai cô ấy cũng ở trong đội.”

Đỗ Nhã Hân nghĩ cũng thấy có lý, lại không phải giống bệnh viện cần có chứng minh, cười nói: “Nói như vậy các con còn rất có duyên.”

Anh cười cười, còn không phải sao?

Di động sáng lên, Từ Kính Dư cúi đầu nhìn, Ứng Hoan trả lời anh một câu cảm ơn.

Anh cười nhẹ, chậm rì rì đáp lại: “Cảm ơn như thế nào?”

Ứng Hoan: “...”

Mấy người Chung Vi Vi nhìn màn hình di động của cô, sững sốt một chút, đại khái không nghĩ tới Từ Kính Dư còn muốn tạ lễ, Chung Vi Vi kéo cằm nói: “Chúng ta mời anh ấy ăn cơm thì thế nào?”

Khương Manh đặc biệt tích cực: “Đúng đúng, mời anh ấy ăn cơm.”

Ứng Hoan gật đầu, trả lời Từ Kính Dư: “Mời anh ăn cơm.”

Từ Kính Dư nhìn di động, bỗng nhiên nhớ tới một ít việc, lần này là lần thứ ba Ứng Hoan nói muốn mời anh ăn cơm.

Kết quả một lần cũng không có.

Ồ, gạt người là không tốt.

18. Chương 18

Edit: Rùa

Từ Kính Dư cười nhẹ, trả lời Ứng Hoan.

Được thôi, khi nào?

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn bạn cùng phòng, Chung Vi Vi cười nói, “Chờ bọn họ thi đấu trở về đi.”

Ứng Hoan gật đầu, nói với Từ Kính Dư kết thúc trận đấu sẽ mời khách, Từ Kính Dư gửi lại một icon ok, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra bộ dạng lưỡi biếng của anh khi làm động tác này, khóe miệng cười một cái, trả lời anh.

Được,

Cô đem điện thoại tiếp tục nạp, Lâm Tư Vũ kéo ghế ngồi bên cạnh, “Khi nào bọn tớ đi? Làm sao lấy vé?”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ nói: “Câu lạc bộ muốn đi trước hai ngày, còn có các hạng mục thi đấu khác, thi đấu Quyền Anh ngày 13 thi vòng loại, ngày 15 thi bán kết, trận chung kết phải mấy ngày sau... Các cậu mua vé máy bay vào ngày 12 đi, ngày 15 xem trận bán kết xong tớ sẽ về cùng các cậu. Tớ sẽ kêu Ứng Trì lấy vé cho tớ, đưa cho các cậu trước, chờ tớ qua bên kia xem tình huống thế nào rồi quay lại nói cho các cậu...”

Đây cũng là lần đầu tiên cô tham gia thi đấu thể này, tình hình cụ thể thế nào cũng không rõ lắm.

Nhưng sắp khai giảng, tối ngày 16 sẽ khai giảng rồi, không thể đến trễ.

Thời gian sinh viên năm nhất nhập học cũng đến rồi, Ứng Trì muốn nhập học sau, không nghĩ tới phải đối mặt với sự thật ngày nhập học trước ngày đi thi đấu một ngày.

Ngày đó Ứng Hoan không đến câu lạc bộ, cùng Chung Vi Vi theo Ứng Trì đi nhập học.

Ứng Trì đi phía trước các cô.

Chung Vi Vi nhìn bóng dáng thiếu niên đỉnh đặc như tùng phía trước, tiến đến gần Ứng Hoan lặng lẽ nói bên tai cô: “Cậu nói thật sao? Ngành của Ứng Trì chỉ có hai người?”

Cổ sinh vật là một ngành thần kỳ, có sau trường đại học ở Bắc Kinh đào tạo ngành này, đại học A cũng có ngành này, sinh viên ít đến thăm.

Thời điểm Ứng Hoan biết Ứng Trì đăng ký ngành này, cô không dám nói với cậu mỗi năm ngành này không vượt quá năm người, cô cố ý đi hỏi một chút, phát hiện năm nay càng thê lương, chỉ có hai người.

Ứng Trì luôn thích náo nhiệt, bất cứ nào nào thì duyên của cậu với mọi người cũng không tồi, cho dù lúc mới đến câu lạc bộ mọi người đều không quá thích thiếu niên động chút liền xù lông, thời qua qua dần, mọi người phát hiện tiểu tử này còn rất đáng yêu, vui vẻ như ánh mặt trời, đơn thuần nhiệt huyết.

Tiếp đón Ứng Trì là hai học tỷ, khi nhìn thấy Ứng Trì đôi mắt sáng lên có thể so với bầu trời sao.

“Oa, ngành chúng ta còn có học đệ xinh đẹp như vậy?”

“Bị lừa tới?”

Ứng Trì gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Em...”

Học tỷ nhìn cậu chăm chăm, lại nhìn hai nữ sinh xinh đẹp phía sau cậu, khụ một tiếng, nhìn về phía các cô, không phải là bạn gái đấy chứ? Ứng Hoan cười cười: “Tôi là chị cậu ấy.”

Chung Vi Vi: “Tôi cũng là chị cậu ấy.”

Ứng Trì: “...”

Cậu gãi gãi đầu, nhìn về phía học tỷ, hỏi vấn đề mà cậu sợ nhất, “Cái kia, học tỷ, ngành của chúng ta có mấy người?”

Học tỷ thương hại mà nhìn cậu, dơ ngón tay.

Ứng Trì mờ mịt: “Một?”

Học tỷ: “Không phải, là hai người, ngành này có hai người, còn có một tiểu học muội, vừa lúc một nam một nữ, âm dương phối hợp...”

Ứng Trì chỉ cảm thấy hai mắt đầu tối lại, sống không còn gì hối tiếc.

Ứng Hoan đã biết sẽ như vậy, cô thở dài, đi lên đỡ cậu, “Không có việc gì, về sau thời gian đa phần em đều ở câu lạc bộ, còn phải thường xuyên xin nghỉ, không có hoạt động của lớp, không phải còn có hoạt động của đoàn sao?”

Ứng Trì vừa nghe, cuối cùng phục hồi lại tinh thần, cậu nhìn về phía Ứng Hoan, tưởng tượng một chút...

Nhưng một khoa chỉ có hai người, nghĩ lại vẫn cảm thấy thê lương.

Chung Vi Vi cười tủm tỉm: “Nếu em cảm thấy buồn chán, có thể tới tìm chị, chị Vy mang em đi chơi.”

Ứng Trì: “...”

Không phải, sao lời này nghe lại kỳ quái như vậy?

Học tỷ ngành Cổ sinh vật cũng tủm tỉm cười: “Bằng không, học tỷ cũng có thể dẫn em đi chơi.”

Ứng Trì: “...”

Mặt cậu đỏ lên, không tự nhiên mà nói: “Không, không cần, em thích huấn luyện cùng đánh quyền hơn.”

Học tỷ: “...”

Tiểu học đệ, em như vậy thì không thể tìm được bạn gái!

Nhập học kết thúc, ba người cùng đi ăn cơm, Ứng Hoan nói Ứng Trì về lấy vé, Ứng Trì và cơm trong chén, hàm hồ nói: “Hôm nay Từ Kính Dư không đến câu lạc bộ, em không lấy được, ngày mai anh ta đến em sẽ lấy cho chị.”

“Vậy cũng được.”

“Ngày mai tập hợp ở đường Tây Môn lúc 8 giờ, chị đừng quên.”

“Ừ, chị không quên.”

Ngày hôm sau, Ứng Hoan dậy thật sớm, chưa đến 7 giờ đã dậy rồi, Khương Manh cũng thức dậy rất sớm, tiếng đồ trang điểm chạm nhau vang lên liên tục, Lâm Tư Vũ cùng Chung Vi Vi bị đánh thức, Lâm Tư Vũ khi rời giường hay nổi nóng, ngồi trên giường phát giận: “Cậu không thể nhẹ một chút sao? Không biết tớ còn đang ngủ?”

Khương Manh xin lỗi: “Thực xin lỗi, tớ sốt ruột.”

Lâm Tư Vũ: “Vội vã đi đâu thôi?”

Khương Manh: “...”

Chung Vi Vi vội trấn an nói: “Đừng tức giận, không phải cô ấy muốn đi cùng Ứng Hoan đến đường Tây Môn lấy vé sao, cho nên mới dậy sớm như vậy.”

Tối hôm qua đã nói, Khương Manh dậy sớm đi lấy vé cùng Ứng Hoan.

Ứng Hoan nhìn bọn họ, cười “Các cậu tỉnh thì dậy hết đi, cùng tớ đến đường Tây Môn ăn cơm, sau đó đi lấy vé.”

Khương Manh lạnh mặt, quay lại tiếp tục trang điểm.

Lâm Tư Vũ cùng Chung Vi Vi rời giường.

7 giờ, Ứng Hoan đeo ba lô, kéo hành lý chuẩn bị đi ra thì di động vang lên.

Cô nhìn thoáng qua, là số lạ.

Cô nghi hoặc nghe máy, liền nghe thấy thanh âm trầm thấp quen thuộc nói: “Bác sĩ nhỏ, tỉnh ngủ chưa?”

Ứng Hoan: “...”

“Chưa tỉnh?”

Ứng Hoan vội nói: “Tĩnh, hiện tại muốn đi ra ngoài.”

Từ Kính Dư cười nhẹ: “Vậy vừa lúc, tôi đang ở dưới ký túc xá, cô xuống dưới đi.”

Ứng Hoan sững sốt, “A? Anh ở dưới ký túc xá của tôi?”

Khương Mạnh nghe thấy, lập tức nhìn qua.

“Ừ, xuống lầu đi.”

Cắt đứt điện thoại, Ứng Hoan nhìn về phía mọi người, “A..Từ Kính Dư ở dưới lầu, mang vé cho chúng ta.”

Lâm Tư Vũ cười tủm tỉm: “Ồ, mặt mũi cậu cũng thật lớn, còn có thể làm Kính Vương mang vé đến, quan hệ hai người từ khi nào lại tốt như vậy? Anh ấy không phải muốn theo đuổi cậu chứ?”

Ứng Hoan nhe răng, làm lộ ra niềng răng, mặt không biểu tình nói: “Cậu cảm thấy có khả năng sao? Ai thích em gái niềng răng?”

Lâm Tư Vũ nhìn cô, chớp mắt nói: “Niềng răng bỏ đi không phải sẽ rất xinh đẹp sao? Có thể anh ấy muốn bắt cậu vào tay ngay khi cậu còn đeo niềng răng, cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường, chứ chờ đến khi cậu xinh đẹp thì không phải theo đuổi càng khó sao? Hơn nữa... Đối với niềng răng của cậu mà còn có thể hôn được, cái này chính là chân ái.”

Ứng Hoan: “...”

Cô cũng không muốn để người khác hôn niềng răng của mình.

Khương Mạnh cúi đầu, thúc dục nói: “Đi nhanh đi, không phải nói anh ấy ở dưới lầu sao?”

Vài người vội vàng xuống lầu.

Hôm nay Ứng Hoan mặc đồng phục của đội, áo thun màu đỏ, quần có màu đỏ và màu trắng đan xen, làn da cô rất trắng, dáng người mảnh khảnh, tóc buộc đuôi ngựa, tươi trẻ tràn đầy tinh thần, ăn mặc rất đẹp.

Chỉ là..

Một thân màu đỏ, thấy thế nào đều rất có phong cách.

Vừa ra khỏi cửa, liền thấy nam nhân mặc đồng phục màu đỏ dựa vào cửa xe, vô cùng hấp dẫn ánh nhìn.

Thời gian còn sớm, nhưng dưới ký túc người đi lại không ít, Ứng Hoan đứng ở bậc thang trước cửa nhìn về phía Từ Kính Dư. Lâm Tư Vũ nhìn anh, cảm thán câu: “Hôm nay Kính Vương vẫn đẹp trai đến người và thần đều cảm phấn, đi thôi.”

Ứng Hoan: “...”

Cô gạt đầu, mang theo hành lý xuống bậc thang.

Chung Vi Vi đang muốn giúp, Từ Kính Dư đã đi mấy bước lại đây, đoạt lấy hành lý, anh nhìn ba nữ sinh phía sau cô, không nghĩ đến cô sẽ dẫn bạn đến.

“Chào buổi sáng...”, Khương Mạnh hướng anh cười cười.

“Chào buổi sáng, Kính Vương.”

Từ Kính Dư gạt đầu với bọn họ, bước một bước hai bậc thang đi xuống, đem hành lý bỏ xuống đất.

Ứng Hoan nhìn anh cười: “Chào buổi sáng, anh không đến đường Tây Môn tập hợp sao?”

Từ Kính Dư móc từ trong túi ra mấy cái vé đưa Ứng Hoan, không chút để ý mà cười: “Còn không phải mang vé đến cho cô sao?”

Ứng Hoan chớp mắt, cầm lấy vé, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Cô quay đầu đưa vé cho Chung Vi Vi, Chung Vi Vi cầm vé hướng Từ Kính Dư vẫy vẫy, cười tủm tỉm: “Cảm ơn, Kính Vương.”

“Không có gì, việc nhỏ thôi.”

Từ Kính Dư nói, trên dưới đánh giá Ứng Hoan, phát hiện cô mặc màu đỏ khá xinh đẹp, làn da trắng nõn tựa như có thể nhéo ra nước, vì niềng răng nên hai bên má cô hơi phồng, anh hướng cô dương dương cảm: “Đi thôi, lên xe trước.”

Ứng Hoan gật đầu, Khương Manh nhin không được hỏi: “Cái kia, thời gian còn sớm, anh cùng đi ăn sáng đi.”

Từ Kính Dư liếc cô một cái: “Tôi ăn rồi, mọi người đi đi.”

Anh kéo valy bỏ vào cốp xe.

Quay đầu nhìn Ứng Hoan.

Tay vẫy cô: “Qua đây.”

Thất thần làm gì?

Ứng Hoan vội quay đầu nói với Chung Vi Vi: “Tớ đi trước đây, các cậu đi ăn sáng đi, lát nữa tớ mua gì đó rồi lên xe ăn cũng được.”

Chung Vi Vi cười: “Đi thôi, mấy ngày nữa gặp ở sân vận động.”

Ứng Hoan gật đầu, đeo balo chạy chậm qua, cửa sổ xe ghế phụ chậm rãi trượt xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn ôn hòa, Chu Bách Hạo cười nhìn cô: “Chào buổi sáng, Ứng Hoan.”

Ứng Hoan dừng bước, có chút kinh ngạc: “Chu tổng... chào buổi sáng.”

“Lên xe.”

Từ Kính Dư vòng qua, mở cửa xe nhét người vào trong, Ứng Hoan dịch vào trong, anh chen vào ngồi bên cạnh, đóng cửa xe lại, lấy một cái túi nhét vào ngực cô, toàn bộ động tác liền mạch lưu loát.

“Bữa sáng, mẹ tôi làm nhiều.”

Ứng Hoan ôm túi ngẩng đầu nhìn anh, tiếng nói mềm nhỏ: “Cảm ơn.”

Từ Kính Dư duỗi đôi chân dài, lười biếng dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn cô, cười nhẹ: “Cảm ơn như thế nào?”

Ứng Hoan: “...”

Về sau cô không bao giờ cảm ơn anh nữa.

Chu Bách Hạo kêu tài xế lái xe, quay lại nói một câu: “Trực tiếp ngồi xe của tôi đến sân bay đi, nói với Ngô Khởi một tiếng là được.”

Ứng Hoan theo bản năng nhìn về phía Từ Kính Dư, không phải đi tập hợp ở đường Tây Môn sao?

Từ Kính Dư: “Đưa bọn tôi đến đường Tây Môn.”

Chu Bách Hạo cười cười: “Không phải đều giống nhau sao?”

“Không giống nhau.”

“Được được được, lão Lý, đi đường Tây Môn.”

Ứng Hoan cắn bánh trứng, tải phải xé gói màng của ống hút, Từ Kính Dư rũ mắt, thoáng nhìn động tác chậm rì rì của cô, trực tiếp lấy ống hút cắm vào bình sữa, đưa cho cô, thuận miệng hỏi: “Vừa này cô muốn cùng bạn cùng phòng đi ăn sáng sao?”

Ứng Hoan tiếp nhận: “Bọn họ muốn đi lấy vé, tôi cho rằng anh sẽ đến thẳng đường Tây Môn.”

Vốn là như thế, nhưng Chu Bách Hạo và Từ Kính Dư ở cùng một tiểu khu, Chu Bách Hạo cũng phải đi Thiên Tân, Từ Kính Dư liền đi cùng anh đến đây, bọn họ ra cửa rất sớm, không kẹt xe nên tới sớm. Từ Kính Dư liền mang vé đến ký túc xá.

Anh nhìn thoáng qua Ứng Hoan, cái bánh trứng ăn nửa ngày cũng không xong, cái miệng nhỏ giống như mèo con uống nước, anh nào biết đeo niềng răng thì bất tiện thế nào.

Ở ký túc xá, mấy người Chung Vi Vi nhìn xe rời đi.

Bên cạnh có nữ sinh nhỏ giọng: “Nam sinh mặc đồng phục màu đỏ vừa này thật đẹp trai!”

Cô gái đi cùng cười: “Đúng vậy, nữ sinh vừa rồi là bạn gái đi? Đồ tình nhân, chỉ là bạn gái anh ta không quá xinh đẹp, miệng có chút kỳ quái...”

Chung Vi Vi quay đầu nhìn, cười tủm tỉm: “Miệng kỳ quái là do đeo niềng răng, Ứng Hoan rất xinh đẹp, mấy người không biết, nam sinh thích cậu ấy không có cách nào kiềm chế.”

Hai nữ sinh: “...”

Hai người ngưỡng chừng nhìn Chung Vi Vi, mặt xám xịt rời đi.

Lâm Tư Vũ cười ra tiếng: “Cậu làm gì mà nói ra tên Ứng Hoan, ngày nào đó Từ Kính Dư muốn tìm bạn gái, cô ấy không phải sẽ mất mặt chết?”

Chung Vi Vi nghĩ, cũng có chút hối hận.

“Tớ không cần thận...”

“Thôi, đi nào, đi ăn sáng.”

Hai người khoác tay nhau, Khương Manh đi sau, tâm tình có chút hạ xuống.

Gần đường Tây Môn có điểm dừng xe bus, các đội viên đều đến đủ, một đám người đứng ngoài trạm xe ăn sáng, mặc đồng phục đỏ phá lệ thu hút ánh nhìn.

Chu Bách Hạo dừng xe phía trước trạm, Từ Kính Dư xuống xe trước.

Chu Bách Hạo quay đầu lại nhìn Ứng Hoan: “Ứng Hoan ngồi xe tôi đi, không cần lấy hành lý.”

Ứng Hoan để balo trên đùi, hướng cửa xe bên kia mở ra, nghe vậy đang muốn cự tuyệt, đã bị một cánh tay lấy balo ra ngoài, Từ Kính Dư dẫn theo cô, nhìn về phía Chu Bách Hạo, nhàn nhạt mà nói: “Cô ấy chắc chắn muốn đi cùng tôi, không thấy bọn tôi đều mặc đồng phục của đội?”

“Mở cốp xe ra.”

Chu Bách Hạo: “...”

Lão Lý do dự một chút, mở cốp xe.

Từ Kính Dư lấy valy hành lý của Ứng Hoan ra, nhìn Ứng Hoan còn đang đứng bên kia, cười nói: “Như thế nào? Muốn ngồi Mercedes?”

Ứng Hoan không để ý tới anh, hướng Chu Bách Hạo xin lỗi: “Tôi đi theo bọn họ thôi, Ứng Trì cũng ở trên xe, tôi phải chăm sóc nó...”

Chu Bách Hạo đã từng thấy Ứng Hoan đỡ Ứng Trì, cũng nghe Ngô Khởi kể một số việc của hai chị em họ, anh cũng ở trong nhóm chat, dĩ nhiên biết bọn Thạch Lỗi kêu Ứng Trì là tiểu tổ tông.

Anh cười nhạo.

Thật đúng là tiểu tổ tông.

Chu Bách Hạo cười nhìn Ứng Hoan: “Cũng Được.”

Ứng Hoan xoay người, đoạt lại balo trên tay Từ Kính Dư, nhớ tới lời anh vừa nói, hừ khê: “Tôi còn muốn ngồi máy bay tư nhân, anh có ý kiến sao?”

Cô gái nhỏ nói xong, đeo balo lên lưng, xoay người bước đi

19. Chương 19

Edit: Rùa

Sau khi lên xe, Ứng Hoan trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Ứng Trì, đưa một cái bánh trứng còn dư cho cậu.

Bởi vì chuẩn bị thi đấu, nên đồ ăn của vận động viên đều được câu lạc bộ chuẩn bị, đảm bảo sức khỏe và đủ chất dinh dưỡng. Bữa sáng Ứng Trì đã ăn không ít, nhưng cậu thích ăn bánh trứng, hơn nữa bánh cũng không to, cậu liền cầm lấy cắn một miếng, sau đó nhìn về phía Ứng Hoan: “Chị, cái này thật ngon, chị mua ở đâu vậy?”

Ứng Hoan dừng một chút, thuận miệng bịa chuyện: “Mua ở siêu thị?”

Cách một lối đi, Từ Kính Dư ngồi bên cạnh nhẹ liếc cô, cười lên tiếng: “Thật sao? Siêu thị nào? Lần sau tôi cũng đi mua.”

Mọi người đều quay lại, nhìn về phía Ứng Hoan.

Thạch Lỗi nhìn Ứng Trì ăn ngon như vậy, cũng hỏi: “Đúng vậy, siêu thị nào?”

Ứng Hoan cảm thấy thật quẩn, chỉ có thể tiếp tục bịa: “Mùi Hoa Lúa.”

Từ Kính Dư nhìn cô một cái, quay đầu lại, đeo lên tai nghe, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Trần Sâm Nhiên, cậu mặc áo khoác không thấy nóng sao?”

Dương Cảnh Thành ở phía sau đột nhiên hỏi một câu, Ứng Hoan cũng vừa nhận ra, hiện tại là tháng chín, tất cả mọi người đều mặc đồng phục mùa hè, chỉ có Trần Sâm Nhiên mặc áo khoác bên ngoài, có chút khác thường.

Trần Sâm Nhiên trầm mặc vài giây, cười cười: “À, buổi sáng đột nhiên thấy lạnh, bây giờ sẽ cởi.”

Nói xong liền đứng dậy cởi áo.

Ngô Khởi nhìn cậu ta một cái, nhắc nhở: “Nếu không thoải mái thì nói ra, đừng để đến lúc thi đấu mới nói.”

“Được.”

Đến sân bay, một đám người mặc đồng phục màu đỏ đi vào, làm rất nhiều người quay đầu lại nhìn, khi đến gần, Ứng Hoan nghe thấy có người nói: “Đây chắc là vận động viên đi? Đội tuyển Quốc gia sao? Không biết thi hạng mục nào?”

“Xem dáng người, chắc là Quyền thủ...”

“Cái này tôi biết, trên áo bọn họ có logo, câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác, đại biểu tỉnh đi dự thi, nói là đội tuyển quốc gia cũng không sai, dù sao nếu có yêu cầu thì bọn họ cũng có thể đại diện quốc gia dự thi.”

“À, người đeo tai nghe kia thật đẹp trai. Còn người kia thật quá trắng!”

“Gần đây có đại hội thể thao sao?”

“Thế vận hội đó.”

.....

Ứng Hoan đứng trong đội ngũ, nhìn nhóm người bên cạnh, lại nhìn đồng phục đang mặc, bỗng nhiên ý thức được mình cũng là một phần trong đội, đột nhiên cả người dâng lên nhiệt huyết.

Bốn năm sau, cô có thể sẽ tận mắt nhìn thấy những người này từng bước từng bước phát triển, chứng kiến bọn họ trở thành quán quân trong nước, quán quân châu Á, thậm chí cả Olympic, thậm chí là giải Quyền Vương thế giới...

Tất nhiên không phụ những nỗ lực của thanh xuân.

Ánh mắt cô dừng trên người Từ Kính Dư, anh là người duy nhất ở đây đã nhận giải quán quân toàn quốc.

Từ Kính Dư dựa vào ghế ở sân bay, tựa hồ nhận thấy ánh mắt của cô, ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt hai người chạm nhau vài giây, Ứng Hoan yên lặng quay đầu đi.

Thế vận hội sẽ thi đấu rất nhiều hạng mục, như điền kinh, bóng chuyền, bắn cung...

Các lãnh đạo, tuyển thủ dự thi, huấn luyện viên sẽ đến sớm hơn.

Bởi vì các quyền thủ phải kiểm tra sức khỏe, cân nặng trước khi thi đấu, cho nên sẽ tương đối phức tạp, xe đưa vận động viên đến khách sạn, Ngô Khởi liền đi xuống trước sắp xếp cho mọi người.

“8 giờ ngày mai sẽ tiến hành kiểm tra sức khỏe cùng cân nặng, buổi chiều sẽ có kết quả, buổi tối có thể ra sân tập luyện. Cuối cùng sẽ rút thăm cặp thi đấu, hiện tại không biết sẽ đánh với đội nào, mọi người không cần gấp, nghỉ ngơi cho tốt, bảo trì trạng thái là được.”

“Kỹ thuật cùng chiến thuật lúc trước tôi đều đã nói qua, mấy người khi lên võ đài đừng quên là được.”

.....

Ngày hôm sau, vận động viên đến bệnh viện được chỉ định để khám sức khỏe, hạng mục kiểm tra sức khỏe bao gồm kiểm tra máu, chụp CT não, điện tâm đồ, chiều cao cân nặng, tim phổi mạch đập, thị lực, huyết áp.

Ứng Hoan cùng bác sĩ Hàn xem qua, tất cả đều đủ điều kiện.

Kiểm tra kết thúc, tất cả lại quay về khách sạn, lúc lên xe Ứng Trì đụng phải Trần Sâm Nhiên, không phải quá mạnh, đều là vận động viên, lại còn là Quyền thủ, va chạm chút này không đáng kể chút nào, nhưng Trần Sâm Nhiên bỗng dưng nổi giận, đột nhiên nhảy dựng lên, sắc mặt đều thay đổi, quay đầu mắng: “Mẹ nó! Cậu cố tình phải không? Nhìn không thấy đường à!”

Ứng Trì ngốc một chút, cảm thấy hết chỗ nói: “Cậu cũng không phải phải pha lê, chạm vào một chút liền nát?”

Trần Sâm Nhiên giận: “Ngày mai tôi còn phải thi đấu, chạm vào bị thương cậu bồi thường được sao?”

Ứng Trì nghĩ đến cậu ta còn phải thi đấu, nhịn xuống tức giận, bực bội lui ra sau mấy bước: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi đây sẽ cách đại gia ngài thật xa, được rồi chứ?” Cậu lại lùi tiếp mấy bước, đến bên cạnh Ứng Hoan.

Ứng Hoan vỗ vỗ vai cậu, nhìn Trần Sâm Nhiên, hôm nay cậu ta lại mặc áo khoác, chỉ có khi kiểm tra sức khỏe mới cởi ra, tất cả mọi người đều đã quen, cho rằng cậu ta đó là thói quen nhỏ của cậu ta, mặc áo khi khi khẩn trương.

Mỗi người đều có biện pháp để khắc phục sự khẩn trương của bản thân, nghe nói có Quyền thủ ở Nhật Bản mỗi buổi sáng còn uống một chén nước tiểu của chính mình, so với cái này, Trần Sâm Nhiên mặc áo khoác tính là gì?

Quá bình thường.

Cho nên không ai hoài nghi gì cả.

Ứng Hoan hơi nhú mày, nhìn về phía cánh tay phải của Trần Sâm Nhiên, khi cởi quần áo để kiểm tra sức khỏe, cô cảm thấy cậu ta có gì đó không đúng lắm.

Sau khi lên xe, Trần Sâm Nhiên trực tiếp ngồi hàng ghế cuối cùng, cách xa mọi người.

Thạch Lỗi lắc đầu: “Chắc, lần này thật nhiều tiểu tổ tông.”

Ứng Trì vội nói: “Em không phải!”

Dương Cảnh Thành cười chụp vai cậu: “Cậu chính là như vậy, tiểu tổ tông!”

Ứng Trì: “...”

Trở lại khách sạn đã là giờ cơm trưa.

Ứng Hoan đem thịt bò của mình cho Ứng Trì, Ứng Trì nhìn cô một cái, vùi đầu tiếp tục ăn, hàm hồ nói: “Chị, chị đừng gấp cho em nữa, chị ăn đi, cũng không ai thúc dục chị, chị cứ ăn từ từ, em lại không ăn nhiều thịt để làm gì...”

Ứng Hoan nói: “Chị không muốn ăn thịt.”

Từ Kính Dư mặt không biểu tình liếc cô một cái, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy cô chiều chuộng tiểu tổ tông này, nhưng anh chính là cảm thấy không thuận mắt, giọng lạnh xuống: “Gầy không tốt, cũng không được bao nhiêu lạng thịt”

Ứng Hoan: “...”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không biết vì sao lại cảm thấy lời này đặc biệt nhằm vào... ví dụ như.... cô có chút hoài nghi mà cúi xuống nhìn ngực mình.

Từ Kính Dư: “...”

Nửa ngày, anh bỗng bật cười, thấp giọng nói: “Nhìn cái gì thế, tôi không nói chuyện này.”

Muốn nói đến chuyện này thật thì...

Ứng Hoan cũng không phải ngực phẳng, cô gái nhỏ tuy gầy, nhưng tỷ lệ đáng người rất tốt, chỗ nên có thịt đều có, Từ Kính Dư nhớ tới cảm giác ngày đó, bỗng nhiên lòng bàn tay nóng lên, cảm thấy mình không nên nghĩ đến, suy nghĩ nhiều không khỏi xấu xa.

Giây tiếp theo, hình ảnh cô gái nhỏ cầm vỗ đánh vào tay anh bỗng nhiên chịu vào đầu, kiểu diêm vừa dâng lên, nháy mắt tiêu tán.

Ứng Hoan ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn anh một cái, cúi đầu lừa cơm

Bởi vì niềng răng, ăn cơm không quá thuận tiện, đặc biệt là ăn thịt, phải rất cẩn thận, mới vừa đeo niềng răng chưa đầy một tháng Ứng Hoan đã sút năm cân, sau không quá thích ăn thịt, ngại phiền toái.

Điểm này, Ứng Trì biết được, lúc ấy cậu còn hối hận, mang niềng răng để làm gì!

Một đám người nhìn Ứng Hoan, lại nhìn Từ Kính Dư.

Thạch Lỗi híp mắt hỏi: “Hai người có bí mật gì phải không?”

Từ Kính Dư lười biếng nhìn anh ta: “Nếu là bí mật, anh hỏi cái rắm à?”

Thạch Lỗi: “...”

Được, là tôi lảm miêng.

Ứng Trì lập tức ngẩng đầu nhìn Ứng Hoan, “Chị, chị và anh ta thực sự có bí mật?”

Ứng Hoan vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể ôn nhu cười: “Không có, chị làm sao có thể có bí mật với anh ta, em đừng nghĩ nhiều.”

Nếu Ứng Trì biết chuyện này, không phải lại muốn đấu một trận với Từ Kính Dư sao?

Ứng Trì yên tâm: “Vậy là tốt rồi.”

Sau khi ăn xong, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, phòng bên cạnh Ứng Hoan chính là phòng Trần Sâm Nhiên, có lẽ do nóng, lúc ăn cơm Trần Sâm Nhiên đã cởi áo khoác.

Ứng Hoan nhìn về phía cậu ta, ánh mắt dừng ở hình xăm trên cánh tay, càng nhìn càng thấy có điểm không thích hợp, cô trực tiếp tiến lên, bắt lấy tay Trần Sâm Nhiên, một tay khác hướng trên tay cậu ta ấn xuống.

Sắc mặt Trần Sâm Nhiên biến đổi, đột nhiên hất mạnh tay.

Sức lực cậu ta rất lớn, Ứng Hoan không kịp đề phòng, bị ném lui vài bước, cả người đập vào ngực người phía sau, đầu đập mạnh vào lồng ngực nam nhân, đầu cô choáng váng.

Từ Kính Dư cũng không kịp phòng bị, bị đâm lùi về phía sau hai bước, lập tức ôm lấy người trong ngực, ổn định bước chân, ngẩng đầu nhìn Trần Sâm Nhiên, ánh mắt lạnh đậm, thanh âm trầm xuống: “Trần Sâm Nhiên, mẹ nó, cậu phát điên cái gì?”

Hơi thở nam nhân ấm áp phun trên đỉnh đầu cô, thanh âm từ lồng ngực phát ra, như là dán ở trên tai cô, tim Ứng Hoan đập mạnh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh.

Hàm dưới Từ Kính Dư căng chặt, nửa híp mắt, lạnh lùng nhìn Trần Sâm Nhiên.

Người này, khi tức giận cũng thật đáng sợ.

Ngô Khởi từ phía sau chạy tới, nhíu mày nhìn Trần Sâm Nhiên: “Sao lại thế này?”

Ứng Hoan lấy bàn tay to đang ôm eo mình ra, đi lên phía trước vài bước, đứng trước mặt Trần Sâm Nhiên, nhẹ giọng nói: “Cho tôi xem tay cậu một chút.”

Trần Sâm Nhiên nổi giận đùng đùng nhìn cô, đôi mắt trừng đỏ: “Nhìn cái gì mà nhìn? Tay của tôi không bị sao cả! Kiểm tra sức khỏe đều rất tốt!”

Ứng Hoan trầm mặc nhìn cậu ta.

“Sao lại thế này?” Ngô Khởi nhìn về phía Ứng Hoan, “Bác sĩ nhỏ, em nói một chút?”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Em.. Em phát hiện hình xăm không giống trước kia, giống như to hơn một chút, có lẽ là sưng lên, nếu không nhìn lầm, tay cậu ta bị thương.”

Nhưng hình xăm trên cánh tay này, nếu thời điểm kiểm tra sức khỏe cậu ta chịu đựng không kêu lên, cũng không nhìn ra máu bị tụ hoặc sưng to, cũng mất công Ứng Hoan mù mắt, trước đây dựa vào hình xăm nhận người, xem nhiều nên khi hình xăm thay đổi một chút cô cũng có thể nhận ra.

Lúc trước cô không dám chắc, nhưng vừa rồi nhìn kỹ lại cô có thể chắc chắn.

Nghe cô nói xong, sắc mặt Ngô Khởi trầm xuống, trực tiếp dè lại cánh tay Trần Sâm Nhiên, Trần Sâm Nhiên còn muốn dấy dựa, bị Ngô Khởi trừng liền giận mà không dám nói, cả người uể oải.

Ngô Khởi nói: “Nhân viên y tế tới kiểm tra một chút.”

Ứng Hoan định bước lên thì bị Từ Kính Dư giữ lại.

Bác sĩ Hàn liếc bọn họ một cái, tiến lên kiểm tra.

Cô dùng ngón tay sờ tay Trần Sâm Nhiên, đột nhiên ấn một cái, sắc mặt Trần Sâm Nhiên liền thay đổi.

“Đã đau như vậy cậu còn gạt, cậu còn muốn thi đấu, định bỏ cánh tay này sao?”

Bác sĩ hàn không thể tưởng tượng mà nhìn cậu ta, có thể dấu điểm khi kiểm tra sức khỏe, cậu ta cũng thật lợi hại.

Ngô Khởi sợ nhất chính là vận động viên xảy ra chuyện trước khi thi đấu, anh ta cảm thấy tức chết đi được, sắc mặt âm u nói: “Sao lại thế này? Không phải lúc trước đã nói cậu chú ý sao? Bị thương khi nào?”

Trần Sâm Nhiên bị mọi người vây quanh, cả đội đều nhìn cậu ta, khí thế giảm vài phần, cúi đầu: “Tối hôm qua, không cẩn thận bị ngã.”

Từ Kính Dư nheo,ắt, nhìn cánh tay cậu ta, cười nhạo: “Ngã như thế nào?”

“Ngã ở toilet.”

“Thật sao?” Từ Kính Dư mặt không biểu tình đi qua, ấn trên cánh tay cậu ta một cái, liền nghe thấy âm thanh hít khí lạnh, cười lạnh, sờ theo vết thương một vòng, buông tay: “Có thể ngã thành ra thế này, thật trâu bò.”

Ứng Trì vừa nghe, lập tức bắt lấy trọng điểm: “Kia, cậu ta có thể thi đấu nữa không?”

Ứng Hoan nhìn cậu một cái.

Ứng Trì lập tức cúi đầu, trực tiếp lui về phía sau Ứng Hoan, nghĩ nghĩ cảm thấy chính mình nên giải thích một chút, gãi đầu nói: “Cái này, không phải tôi vui sướng khi người khác gặp họa, chính là muốn hỏi một chút, quan tâm một chút...”

Ứng Hoan trực tiếp nhéo một cái lên eo cậu, “Câm miệng.”

Thiếu niên lập tức câm miệng.

Đại hội thể thao lần này đã báo danh hai hạng cân có hai người dự thi, một cái là hạng 56kg, một cái 69kg, vốn dĩ 69kg là Thạch Lỗi và Trần Sâm Nhiên dự thi, hiện tại Trần Sâm Nhiên chỉ sợ không thể lên võ đài.

20. Chương 20

Edit: Rùa

Lần này Ngô Khởi là người phụ trách bọn họ, mấy huấn luyện viên thương lượng với nhau vài câu, trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra biện pháp, anh ta lạnh mặt mở cửa phòng: “Đều vào đây cho tôi, đứng ngoài đó cho mọi người chế diễu sao?”

Một đám người ulla vào phòng, mười mấy người đứng chen nhau trong phòng.

Huấn luyện viên Lưu nhìn bác sĩ Hàn: “Đã xác định là không thể đánh?”

Không đợi bác sĩ Hàn trả lời, Trần Sâm Nhiên đã vội kêu lên: “Tôi có thể đánh, chỉ là vết thương nhỏ, thật đấy.” Cậu ta nhìn về phía Ngô Khởi, sắc mặt vội vàng, “Huấn luyện viên Ngô, tôi thật sự có thể thể đánh, kiểm tra sức khỏe cũng qua.”

Mọi người nhìn cậu ta không nói gì, kiểm tra làm sao mà qua thì chỉ có cậu ta biết. Cũng mất công cậu ta nhin như vậy, thật không biết nên khen hay trách cậu ta nữa.

Từ Kính Dư đứng trước mặt cậu ta, thần sắc nhàn nhạt nhìn cậu ta, chỉ chỉ bụng mình, mặt không biểu cảm nói: “Tôi, dùng tay phải đánh một quyền vào đây, tôi xem tay cậu còn được bao nhiêu lực.”

Mọi người nhất loạt nhìn về phía anh.

Ngô Khởi nhíu mày: “Từ Kính Dư, cậu làm gì?”

Từ Kính Dư cười cười: “Không phải cậu ta nói vẫn có thể đánh sao? Cho cậu ta đánh thử xem như thế nào, đừng đánh ra quyền mềm như bông, một chút sức cũng không có.”

Trong lúc thi đấu Quyền Anh, nếu sức không đủ, cho dù đánh trúng điểm yếu của đối phương cũng không thể hạ KO được, cho nên sức lượng của quyền thủ là vô cùng quan trọng, hơn nữa một trận đấu có đến năm hiệp, cậu ta có thể kiên trì đến khi kết thúc hay không cũng là một vấn đề.

Trần Sâm Nhiên lại tức giận, giơ tay chỉ thẳng Ứng Trì: “Tôi không đánh chẳng lẽ để cậu ta thi? Cậu ta còn không đánh lại tôi, một đứa yếu gà thôi, làm gì có tư cách dự thi!”

“Mẹ nó cậu mới yếu gà!”

Ứng Trì tức giận chết khiếp, Ứng Hoan nhìn về phía Trần Sâm Nhiên nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, Ứng Trì trước kia quả thật không đánh được cậu, nhưng bây giờ cậu bị thương thể này, cậu xác định có thể đánh được sao?”

Ngô Khởi nhíu mày, nhìn về phía cậu ta: “Nói thật đi, rốt cuộc cậu bị thương thể nào?”

Kỳ thật Trần Sâm Nhiên cũng được anh ta tìm ra ở câu lạc bộ thi đấu ngầm, nhưng không giống Ứng Trì, cậu ta thật sự nổi loạn, sau khi nhập đội đã thu liễm không ít, nhưng ai biết trước đây cậu ta có chọc phải người nào hay không, những người đó chuyên môn chờ trước khi cậu ta thi đấu đến gây phiền toái.

Loại chuyện này, Ngô Khởi gặp không ít.

Trần Sâm Nhiên cứng họng, cúi đầu không nói.

Từ Kính Dư chỉ chỉ Ứng Trì: “Nếu bị thương mà từ bỏ thi đấu, hoặc là bị đối thủ KO, còn không bằng để thằng nhóc yếu gà này lên thi đấu.”

Ứng Trì vốn dĩ đối với anh có chút cảm kích, nhận ra mình bị anh mắng yếu gà, nháy mắt mặt lạnh xuống.

Ngô Khởi nhìn Trần Sâm Nhiên, nhíu mày nói: “Vận động viên bảo vệ cơ thể mình trước khi thi đấu là tổ chất cơ bản nhất, hiện tại cậu lại làm chính mình bị thương, mặc kệ là xuất phát từ nguyên do gì nhưng thắng lợi của đội vẫn quan trọng nhất, cậu không thể thi đấu được.”

Trần Sâm Nhiên cúi đầu, nửa ngày sau ngẩng đầu trừng Ứng Hoan mắng: “Em gái rằng hô*, xấu hoắc, ai mượn cô xen vào chuyện của người khác, nếu không phải do cô thì tôi vẫn có thể thi đấu!”

*nguyên văn của tác giả

Ứng Hoan sắc mặt trắng nhợt, có chút không thể tin mà nhìn cậu ta.

Hiện tại Trần Sâm Nhiên tựa như nổi điên, mắng xong liền xoay người bước đi, Ứng Trì phản ứng lại, tức giận đi qua muốn tóm người lại. Có người so với cậu càng phản ứng nhanh hơn, hung hăng nắm chặt cổ Trần Sâm Nhiên, kéo người trở lại.

Từ Kính Dư cao hơn cậu ta, trầm mặt từ trên cao nhìn xuống, hướng Ứng Hoan, âm thanh lạnh lùng nói: “Xin lỗi cô ấy.”

Ứng Hoan sửng sốt, ngơ ngác nhìn Từ Kính Dư.

Hàm dưới anh căng chặt, cả người lộ ra sự lạnh lùng, sắc bén, rất dọa người.

Trần Sâm Nhiên cũng bị ánh mắt của anh dọa sợ, cậu ta không ngờ anh sẽ ra mặt cho chị em họ, cũng biết anh là quyền thủ Ngô Khởi xem trọng nhất, cậu ta giây giụa: “Anh buông tay ra, tôi nói sai sao? Kiểm tra sức khỏe tôi đều qua, nếu không phải do cô ta nhiều chuyện...”

“Cô ấy nhiều chuyện sao?” Từ Kính Dư cười lạnh, “Cậu kiểm tra sức khỏe được thông qua, nhiều người như vậy cũng không phát hiện cậu bị thương, mất công cô ấy cẩn thận nhận ra, cậu không cảm ơn cô ấy thì thôi, còn mắng một cô gái nhỏ, cậu đáng mặt là đàn ông không?”

Trần Sâm Nhiên nghẹn lại, nói không ra lời.

Ứng Trì cả giận nói: “Chính là như thế, nhiều bác sĩ như vậy cũng không phát hiện, chị tôi một mình có thể nhận ra, cậu còn mắng chị ấy!”

Ứng Hoan dù sao cũng là cô gái nhỏ, hơn nữa hàm răng lớn lên khó coi, cô còn mang niềng răng, đây là điều duy nhất khiến cô không tự tin, bị Trần Sâm Nhiên mắng trước mặt nhiều người như vậy, trong lòng vốn đang khó chịu, hiện tại...

Cô nhìn về phía sườn mặt anh tuấn của Từ Kính Dư, bỗng nhiên bình thường trở lại.

Ứng Hoan đi đến bên cạnh Từ Kính Dư, giơ tay nắm chặt tay áo anh, Từ Kính Dư sửng sốt, cúi đầu nhìn cô.

Cô gái nhỏ nói: “Buông tay đi.”

Cô lại tóm tóm, tiếng nói mềm mại: “Bỏ nha.”

Từ Kính Dư hơi hơi nhướng mày, thật sự buông tay, cho tay vào túi quần, nhìn xem cô muốn làm gì.

Loại tình huống này, cho Trần Sâm Nhiên một cái bạt tai còn nhẹ.

Không chỉ Từ Kính Dư, mấy người huấn luyện viên cũng không nói gì, bọn Thạch Lỗi càng là đôi mắt tỏa sáng, đặc biệt muốn biết bác sĩ nhỏ sẽ xử lý chuyện này thế nào. Chu Bách Hạo sau khi biết tin cũng tới đây, dựa vào cửa toilet nhìn về phía cô, cũng có chút tò mò.

Trần Sâm Nhiên nhíu mày nhìn cô, ngữ khí không tốt nói: “Đừng lấy bộ dạng cô dễ em trai đi dễ tôi.”

Ứng Hoan nói: “Tôi không dễ cậu, tôi chỉ dễ em trai tôi.”

Trần Sâm Nhiên: “...”

Ứng Trì cười nhạo.

Từ Kính Dư không chút để ý nhìn cô, khoe miệng khê nhếch.

Ứng Hoan khê liếm niềng răng, dùng tay sờ nhẹ mặt kim loại của nó, nghiêm túc nói: “Có lời cậu nói sai rồi, tôi không phải răng hô, là hàm răng không quá đều, răng nanh hơi nhô ra mà thôi, hơn nữa tôi cảm thấy bản thân rất xinh đẹp, sang năm bỏ được niềng răng sẽ càng xinh đẹp.”

Trần Sâm Nhiên: “...”

Cậu ta ngây ngẩn cả người, làm sao cũng không nghĩ tới cô sẽ tự khen mình như vậy.

Ứng Hoan quay đầu nhìn một vòng, cuối cùng, ánh mắt dừng trên người Từ Kính Dư, cô có chút khấn trương hỏi: “Từ Kính Dư, anh cảm thấy tôi xinh đẹp sao?”

Bởi vì anh là người đẹp nhất ở đây, người đẹp nhất nguyện ý khen cô một câu, vậy mới có sức thuyết phục.

Mấy người Thạch Lỗi hoàn toàn ngây dại

Bác sĩ Hàn cùng Ngô Khởi cũng sững sốt, nhưng thật có chút buồn cười nhìn cô gái nhỏ.

Từ Kính Dư đối diện với ánh mắt đen nhánh nhu thuận của cô, cúi đầu cười một tiếng, tiếng cười trầm thấp mê người, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt đen nhánh thâm sâu: “Phải, xinh đẹp, đeo niềng răng cũng xinh đẹp. Chờ sang năm bỏ được niềng răng thì càng xinh đẹp hơn so với hiện tại, gọi là hoa hậu giảng đường cũng không có vấn đề gì.”

Ứng Hoan mặt đỏ lên, anh làm gì mà nói lại toàn bộ lời của cô?

Cô cúi đầu không dám nhìn anh, lại nhìn về phía Trần Sâm Nhiên: “Cậu không xin lỗi cũng không sao cả, với tôi mà nói những lời này không làm tổn thương tôi được. Còn chuyện thi đấu, nếu lần sau Ứng Trì trên võ đài, nhất định sẽ thắng thật đẹp mắt.”

Ngụ ý, cậu cứ muốn lên võ đài như vậy, chỉ có thể thua rất khó xem.

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, ném xuống một câu “Tôi về phòng trước” liền rời đi.

Nếu không đi, cô mắc cỡ chết mất.

Ứng Hoan cúi đầu vội đi qua, Ứng Trì nhìn thoáng qua Trần Sâm Nhiên, hô to: “Chị, lát nữa em sẽ tìm chị.”

Ứng Hoan đáp lời, vừa ngẩng đầu liền thấy Chu Bách Hạo đang dựa ở cửa toilet, nhìn cô cười.

Ứng Hoan: “...Chu tổng.”

Chu Bách Hạo gật đầu, nhướn mày khen: “Kỳ thật đeo niềng răng cũng không xấu, rất xinh đẹp.”

Ứng Hoan quăn: “Cảm ơn.”

Vội rời đi.

Lưu lại một phòng người, Trần Sâm Nhiên đứng ngốc tại chỗ, cũng không chạy, bác sĩ Hàn vuốt nhẹ tóc mái, cười cười: “Cô gái nỏ thật sự có ý tứ, thật lợi hại.”

Thủ đoạn này, cô tự cảm thấy không bằng.

Ngô Khởi cũng chịu phục, bị Ứng Hoan chinh như vậy, không khí đè nén cũng bình tĩnh trở lại, anh nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, “Lần này Ứng Trì sẽ thay thế cậu thi đấu, chuyện của cậu đợi thi đấu xong lại nói.”

Trần Sâm Nhiên không rên một tiếng, cam chịu trừng phạt.

Ứng Trì nghe được những lời này, cả người nhiệt huyết sôi trào, nén cười nhìn Ngô Khởi, cúi người làm động tác vãi chào: “Cảm ơn huấn luyện viên, tôi nhất định nỗ lực thi đấu!”

Ngô Khởi cười cười gật đầu, vỗ vỗ vai Thạch Lỗi.

Hạng cân 69 kg, dựa vào cậu.

Thạch Lỗi nhìn cửa sổ xuất thần, ấp úng nói: “Đời này nữ nhân khiến tôi chịu phục không nhiều lắm, một người là mẹ tôi, một người là bác sĩ nhỏ. Mẹ tôi là do quá hung hãn làm tôi chịu phục, bác sĩ nhỏ là do người, dễ đến mức làm tôi chịu phục.”

Dương Cảnh Thành gật đầu: “Chịu phục, đột nhiên có chút hâm mộ tiểu tổ tông.”

Triệu Tinh Trung: “Tôi cũng muốn làm tiểu tổ tông.”

Ứng Trì: “...Chỉ bằng anh?”

Cậu không thể tưởng tượng mà nhìn diện mạo thô lỗ của Triệu Tinh Trung, cùng với chiều cao 190cm, nặng tới 92kg, này mẹ nó ai mà dễ nổi!

Từ Kính Dư cười nhạo, trực tiếp bước đi.

Chu Bách Hạo đi theo sau anh, nhìn cửa phòng Ứng Hoan, nhin không được cười: “Cô gái Ứng Hoan này, xác thật rất có ý tứ.”

Từ Kính Dư không bày tỏ ý kiến, móc ra chìa khóa, trực tiếp đóng cửa trước mặt Chu Bách Hạo.

.....

Ngô Khởi liên hệ tổ trọng tài, đem Ứng Trì báo lên.

Chuyện Ứng Trì dự thi đã định xuống dưới.

Ứng Hoan không biết chuyện này là tốt hay xấu, nhưng cậu vui vẻ thì tốt. Cho dù là Trần Sâm Nhiên, việc đã thành, cậu ta không phục cũng không được, sau khi đi kiểm tra lại, cậu ta vẫn luôn đi theo đội ngũ, không nói chuyện, ngẫu nhiên liếc cô một cái, lại hừ lạnh quay đi.

Từ Kính Dư nhìn cậu ta, cúi đầu nhìn Ứng Hoan: “Nếu cậu ta tìm đến cô gây phiền toái, nói cho tôi biết.”

Ứng Hoan chớp chớp mắt: “Sau đó thì sao?”

Anh cong cong khóe miệng: “Cho cậu ta một trận.”

Ứng Hoan: “...”

Thi đấu rất nhanh đã đến.

Trung tâm sân vận động, đài thi đấu Quyền Anh là lâm thời dựng lên, người chủ trì đã sớm đứng ở trên đấy, nhân viên y tế, trọng tài và người giám sát thi đấu cũng đã vào chỗ, hệ thống tính điểm cũng đã trang bị xong, quyền anh bảo bối đứng cầm biển đứng bên cạnh đội lên sân khấu.

Nơi thi đấu cũng không có ít người đến xem, mong chờ trận thi đấu này.

Ứng Hoan đi theo đội ngũ vào phòng nghỉ, đối thủ bọn họ gặp đầu tiên ở đội Hà Bắc, Ngô Khởi không quá lo lắng, bởi vì năm trước bọn họ cũng đã thi đấu một lần cùng đội Hà Bắc.

Hai đội đều đã thay đổi thành viên, đối với Từ Kính Dư bọn họ vẫn rất có lòng tin.

Vận động viên đều đã thay quần quyền anh cùng chiến bào, băng vải quấn tay của quyền thủ được quy định trước, do chính phủ phát xuống. Chờ nhóm vận động viên cột chắc, Ứng Hoan sợ Ứng Trì khẩn trương, một bên xoa tay cậu, một bên nhẹ giọng giận dỗi: “Không cần khẩn trương, cũng không cần có áp lực, vốn dĩ em là người thay thế, tận lực là tốt rồi.”

Ứng Trì lần đầu tiên chính thức thi đấu, quả thực có chút khẩn trương, hít một hơi thật sâu: “Vâng, chị yên tâm đi.”

Cậu nhất định không thể làm mất mặt chị.

Cậu nhất định phải làm Trần Sâm Nhiên vỡ mặt.

Ứng Hoan đang muốn đứng lên, một bàn tay to rộng thon dài đưa đến trước mặt, nam nhân lười biếng mà nói: “Bác sĩ nhỏ, tôi cũng muốn ần.”

Ứng Hoan: “....”

21. Chương 21

Edit: Rùa

Từ Kính Dư dựa lưng vào ghế, để tay lên tay vịn trên ghế của Ứng Hoan, nghiêng đầu nhìn cô, nhướn mày cười: “Như thế nào, không muốn ần?”

Kỳ thật, nhân viên y tế trong câu lạc bộ ngoại trừ việc chăm sóc chữa bệnh, còn chuyên môn mát xa, đúng giờ các quyền thủ sẽ đi mát xa thả lỏng cánh tay, sau khi Ứng Trì đến câu lạc bộ, Ứng Hoan liền làm việc này cho cậu.

Cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, “Anh tham gia náo nhiệt làm gì?”

“Ừ, tôi đã hiểu.” Từ Kính Dư như cười như không nhìn cô, như là bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đứng lên, xoay người một cái, liền ngồi ở bên phải cô, “Không ần tay phải, tay trái có thể được không? Tay trái không có tội, sẽ không ác cảm.”

Ứng Hoan nháy mắt đã hiểu, trong lòng nhảy một chút, vội trừng anh: “Anh đừng nói bậy!”

Từ Kính Dư cười nhẹ: “Vậy ần hay không ần?”

Ứng Hoan tức giận mà ần trên cổ tay anh, ngón tay thiếu nữ mảnh khảnh mềm mại, lực đạo không quá lớn, nhưng cơ bắp của anh cứng như đá, cô dùng ngón trở chọc chọc hai cái, nói: “Cơ bắp của anh cứng quá.”

“Bằng không vẫn nên mềm?”

“....”

Đột nhiên, cả hai người đồng thời trầm mặt.

Ứng Hoan cúi đầu, tận trách mà ần lên tay anh.

Bên kia, Ứng Trì một bên nghe Ngô Khởi dặn dò, một bên ngó sang bên này, thấy Từ Kính Dư không biết xấu hổ mà để Ứng Hoan mát xa, cậu thất thần một chút, liền bị Ngô Khởi lạnh mặt đập vào óc: “Nhìn đi chỗ nào?”

Ứng Trì vội vàng quay đầu lại xin lỗi: “Không có, ngài tiếp tục nói, tôi đang nghe.”

Ngô Khởi nói: “Đối thủ của cậu là cái gì Hạo, cao 174 cm, nặng 67.8 kg, vóc dáng không cao bằng cậu nhưng hơn cậu ở sức mạnh, ưu thế của hắn là sức lực lớn, nhưng có chút lỗ mãng, hiện tại kinh nghiệm của cậu không bằng cậu ta, thực lực cũng không bằng, không cần đánh bừa, phải dựa vào chiến lược...”

Ứng Hoan xoa bóp tay của anh, thuận miệng hỏi: “Từ Kính Dư, anh thật sự thuận tay trái?”

Từ Kính Dư ừ một tiếng: “Không thích thuận tay trái?”

Ứng Hoan vội nhìn anh: “Tôi có nói sao?” Cô chỉ là tò mò, “Vậy anh sẽ viết bằng tay trái sao? Khi tôi còn ở nhà trẻ, trong lớp có bạn học thuận tay trái, ngay từ đầu cậu ấy chỉ biết dùng tay trái để viết, nhưng viết ra đều bị ngược, giáo viên cùng ba mẹ cậu ấy phải dạy cậu ấy viết bằng tay phải rất lâu.”

“Sẽ, tay trái của tôi có gì cũng có thể làm.” Từ Kính Dư cong cong môi, “Ký tên cho cô nhé?”

“...”

Cô ần mạnh trên tay anh một cái, đứng lên, hừ nhẹ: “Hiện tại chữ ký của anh không đáng tiền.”

Từ Kính Dư không tỏ ý kiến, cười nhẹ đứng dậy, tay của cô gái nhỏ mềm mại, lại có chút lạnh, hơi lạnh khiến anh dừng một chút, nói: “Thôi, đến lúc thi đấu rồi.”

“Đều lại đây.”

Ngô Khởi hô to.

Mọi người tụ tập đi qua, Ngô Khởi duỗi tay, những người khác cũng đặt tay lên, Ứng Hoan đứng bên cạnh Ứng Trì, Từ Kính Dư không nói gì mà kéo cô qua, cầm lấy tay cô cùng đặt ở phía trên, tay anh hoàn toàn bao trùm hết tay cô.

Hơn mười cánh tay dùng sức, giọng của thiếu niên và đàn ông mười phần khí thế hô to: “Cố lên!”

Ứng Hoan bị tiếng nói này chấn động.

Chờ tất cả mọi người bỏ tay xuống, cô vẫn chưa thoát ra khỏi nhiệt huyết, hướng bọn họ cong môi cười: “Cố lên nhé!”

Thạch Lỗi đâm mạnh vào ngực, khoa trương nói: “Không biết vì sao, nghe được bác sĩ nhỏ nói cố lên tôi liền đặc biệt có tự tin.”

Dương Cảnh Thành: “Tôi cũng cảm thấy.”

Ứng Trì: “...”

Cứ cảm thấy có thứ gì bị mọi người chiếm đoạt chia sẻ.

19:30 thi đấu chính thức bắt đầu.

Ứng Hoan, Chu Bách Hạo, bác sĩ Hàn cùng bộ phận hậu cần của câu lạc bộ ngồi ở vị trí chỉ định xem thi đấu, khoảng cách với Quyền đài rất gần, là một vị trí tốt. Trên Quyền đài ánh đèn rất sáng, cô gọi cho Chung Vi Vi, “Các cậu đang ở đâu?”

Chung Vi Vi cũng đứng lên, cười kêu: “Tớ ở phía sau, bên trái, bọn tớ vừa mới vào được một lúc, cậu vừa vào tớ liền thấy cậu, đồng phục màu đỏ của đội rất dễ thấy, rất đẹp.”

Ứng Hoan trầm nghĩ: Từ Kính Dư mặc màu đỏ mới thật sự đẹp.

Ứng Hoan nhìn theo hướng Chung Vi Vi chỉ, quả nhiên thấy bọn họ, cô cười vẫy tay, xoay chuyển ánh mắt liền thấy Đỗ Nhã Hân ngồi ở phía trước bọn họ, bên cạnh bà còn có vài người, như là cùng nhau tới xem thi đấu.

Cô sửng sốt một chút, nhưng Đỗ Nhã Hân nhìn cô cười, Ứng Hoan cũng vội cười với bà, cô thật sự không nghĩ bác sĩ Đỗ cũng sẽ đi xem...

Nhưng là, Từ Kính Dư thi đấu, bà đến cổ vũ con trai cũng không sai.

Ứng Hoan nói cho Chung Vi Vi: “Lát nữa Ứng Trì cũng thi đấu.”

Chung Vi Vi kinh ngạc: “A? Không phải nó không được thi sao?”

Ứng Hoan đối diện với ánh mắt của Trần Sâm Nhiên, tươi cười cũng nhạt bớt, đơn giản nói: “Lâm thời có thay đổi, tớ cúp trước.”

Trận thi đấu tiên là hạng cân 59 kg, tuyển thủ quốc nội cấp bậc nhỏ đều lấy được thành tích cao ở các trận thi đấu quốc tế, như hạng cân 49 kg và 56 kg đều có giải vô địch thế giới, hạng cân 49kg còn có quán quân olympic.

Ngô Khởi vẫn luôn tìm kiếm hạt giống tốt nhưng không có, cho nên hạng cân 49kg trong câu lạc bộ luôn bỏ trống, đội tuyển tỉnh Hà Bắc cũng không thi đấu cấp này.

Dương Cảnh Thành luôn đánh rất ổn, cả sức lực lẫn chiến thuật, Ngô Khởi xem xong hiệp đầu liền nói: “Ổn.”

Trận thứ hai bắt đầu, Ứng Hoan có chút khấn trương mà nhìn về phía lối đi của các quyền thủ, Ứng Trì mặc chiến bào màu đỏ đi theo sau Ngô Khởi chạy ra, cậu hít một hơi thật sâu, ở dưới quyền đài nhảy vài cái, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Ứng Hoan.

Ứng Hoan cười, giơ ngón tay cái lên.

Ứng Trì nhếch miệng cười, dùng sức đấm ngực, Từ Kính Dư đứng bên cạnh giật giật khoe miệng, anh nhìn thoáng qua cái gì đó Hạo của tỉnh Hà Bắc, nhích lại gần Ngô Khởi nói mấy câu.

Ngô Khởi nghe xong tròng lớn đôi mắt, ngay sau đó cười cười.

Sau khi Ứng Trì nhảy lên quyền đài, người xem phía dưới kêu lên lớn tiếng, đặc biệt là người xem nữ.

“Oa, nam sinh này thật xinh đẹp, thật trắng, không muốn thấy cậu ấy bị đánh đâu!”

“Không đành lòng nhìn gương mặt kia bị đánh!”

“Cảm giác...vừa thấy chính là gà luộc, được chưa?”

...

Dưới đài, Chung Vi Vi quay đầu nhìn về phía nữ sinh ngồi sau, nữ sinh này hẳn là sinh viên, cô mỉm cười nói: “Đừng xem thường cậu ấy, không có chuyện gì là tuyệt đối cả.”

Nữ sinh sửng sốt: “Phải không? Cô biết cậu ta?”

Lâm Tư Vũ chỉ Ứng Hoan: “Thấy không? Cô ấy là bạn cùng phòng của bọn tôi, người lên đài là em trai cô ấy, chúng ta ngồi gần như vậy, đợi chút nữa cùng nhau cổ vũ nha!”

Nữ sinh cùng bạn của mình đều ngây ngẩn cả người, các cô tại sao phải cổ vũ cho cậu ta?

Lâm Tư Vũ lại chỉ Từ Kính Dư: “Nhìn thấy soái ca kia không? Rõ ràng đội đồ giá trị nhan sắc cao, cổ vũ cho soái ca không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa*?”

(*thiên kinh địa nghĩa nói cái đạo thường như trời đất không thể di dịch được)

Khương Manh dùng ánh mắt trên người Từ Kính Dư, nhin không được cười cười: “Chính là như thế!”

“...”

Nhưng mà, nam sinh kia quá đẹp trai rồi!

Đỗ Nhã Hân nghe được lời mấy nữ sinh nhỏ nói mà không nhin được cười, quay đầu lại ôn hòa hỏi: “Các cháu là sinh viên đại học A?”

Khương Manh gật đầu: “Đúng vậy.”

Đỗ Nhã Hân cười: “Vừa vừa lúc, cô cùng các cháu cổ vũ cho bọn họ, thằng bé kia rất đẹp trai.”

Bà chỉ chỉ Từ Kính Dư

Lâm Tư Vũ gật đầu: “Được ạ được ạ, cùng nhau cổ vũ cho Kính Vương!”

Ở trên Quyền đài, Ngô Khởi hết xoa nắn cho cậu thả lỏng, sau đó bỏ đi chiến bào và áo thun của cậu, lộ ra thân hình trắng nõn, dù gầy nhưng rắn chắc cường tráng, phía dưới lại được một trận kêu gào.

Ngô Khởi hỏi: “Còn nhớ rõ khi thi đấu với Từ Kính Dư không?”

Ứng Trì gật đầu: “Nhớ rõ, làm sao vậy?”

Ngô Khởi kiểm tra quyền bộ của cậu, cho cậu đeo răng giả, nói: “Từ Kính Dư đã từng đấu với cái gì Hạo kia, cái gì Hạo đó thích tấn công, cậu cứ vòng qua cậu ta phòng thủ, không cần vội tấn công, chờ hấn bị chọc giận, quyền đánh loạn thì chủ động công kích.”

“Từ Kính Dư nói?”

“Đúng vậy.”

Ngô Khởi không yên tâm nhất chính là Ứng Trì, có lẽ thi đấu như vậy thật không tốt, nhưng không có biện pháp khác.

Ứng Trì gật đầu đáp ứng.

Quyền anh bảo bối giơ thẻ bài, trên quyền đại chỉ còn trọng tài và quyền thủ.

Hiệp thứ nhất bắt đầu, Ứng Trì vòng quanh quyền đài như đang trên đùa cái gì Hạo, cậu dựa vào linh hoạt để né tránh các đợt tấn công của đối thủ, cái gì Hạo đã đánh mạnh vài quyền nhưng chỉ sượt qua mặt cậu, đều là đánh không trúng, Ứng Trì một bên tránh một bên nhớ các đường ra quyền của đối thủ.

Dưới đài, vẻ mặt người xem muốn phát khùng, nam sinh xinh đẹp thế này sao lại có vẻ yếu gà, còn không chịu tấn công.

Trên quyền đài xuất hiện trạng thái giằng co.

Ứng Hoan cũng không hiểu Ứng Trì đang làm gì, Từ Kính Dư dựa lại gần, thấp giọng nói bên tai cô: “Ứng Trì không mạnh bằng cái gì Hạo kia, nếu ngay từ đầu đã ra sức đánh, mấy vòng sau chỉ sợ sẽ không còn đủ sức, như thế rất dễ bị KO.”

Nam nhân dựa vào gần, hô hấp phun ở bên tai cô, Ứng Hoan cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, xoa nhẹ một chút, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật tôi cảm thấy Ứng Trì có chút gầy.”

Thiếu niên đáng người cao gầy, so sánh với cái gì Hạo, quả thật có chút yếu hơn.

Từ Kính Dư cong cong môi, Ngô Khởi giống như cố ý để Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên đánh ở hạng cân 75kg, Trần Sâm Nhiên khi mới vào đội cao 175cm, hiện tại cũng đã cao hơn, so với Ứng Trì cũng không chênh lệch nhiều.

Hiệp thứ hai, Ứng Trì vẫn cố ý kéo dài khoảng cách, sau đó đột nhiên cất bước áp sát lại gần, lợi dụng trọng tâm đánh cái gì Hạo, động tác của cậu vô cùng nhanh, cái gì Hạo phòng thủ cũng rất nhanh, đỡ quyền đánh đến rất tốt, sau khi đứng vững lập tức phản kích, mấy quyền đánh ra, lại nắm lấy quyền chủ động, Ứng Trì bắt đầu bị đè nặng.

Trần Sâm Nhiên đối với tình hình trên quyền đài cất tiếng cười lạnh.

Ứng Hoan nhú mày, nhìn trên đài, mi cốt Ứng Trì bị rách, máu chảy xuống dưới.

Kết thúc hiệp đấu, lúc nghỉ ngơi, nhân viên y tế cầm máu cho Ứng Trì, Ngô Khởi rót nước cho cậu, nói: “Tiếp theo vẫn phòng thủ, tìm lúc cậu ta lộ ra sơ hở lại tấn công, cánh tay của hắn mạnh hơn cậu, nếu cậu muốn sử dụng ưu thế của cánh tay thì phải dùng chiến thuật.”

Tay của quyền thủ rất quan trọng, một chút ưu thế cũng có thể thay đổi kết quả thi đấu.

“Đã rõ.”

Ứng Trì gạt đầu, nhìn cái gì Hạo ở phía bên kia quyền đài, trong đầu nhớ lại hai hiệp trước.

Cậu phát hiện, cái gì Hạo luôn thích đánh về phía bên phải của mình.

Hiệp ba hiệp bốn, Ứng Trì chậm rãi tìm hiểu cách đánh, dùng phòng thủ làm nhiễu loạn cái gì Hạo, Thể lực và sức mạnh của Ứng Trì không đủ, nhưng né đòn vô cùng tốt, hơn nữa cũng thông minh, sẽ quan sát cách ra đòn của đối phương. Nắm tay của cái gì Hạo rất mạnh, nhưng ra đòn không nhanh bằng Ứng Trì, hai hiệp đánh này Ứng Trì chiếm ưu thế hơn một chút.

Hiệp thứ năm, gì Hạo vẫn đánh hướng về phía mi cốt bị thương bên phải Ứng Trì, Ứng Trì ăn một trọng quyền lập tức đầu choáng mắt hoa, phòng thủ chậm nửa nhịp. Liên tục bị đánh mấy quyền, cả người đều mềm ra.

Trọng tài ra mặt, ngăn trở cái gì Hạo.

Bắt đầu đếm người từ 8, nếu hết 8 giây Ứng Trì vẫn không tỉnh lại, chẳng khác nào bị KO.

“5,4,3,..”

Ứng Trì bỗng nhiên đứng thẳng, dùng sức đâm vào ngực của mình, đôi mắt mở to, nhìn về phía trọng tài, nói cho anh ta, mình thanh tỉnh.

Ứng Hoan gấp đến mức đứng lên, trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Thi đấu rốt cuộc kết thúc, cô chậm rãi ngồi xuống ghế, chờ đợi trọng tài công bố kết quả.

Ứng Trì liếm khóe miệng, vẫn luôn an tĩnh mà thở dốc, chỉ có Ứng Hoan biết, cậu đang khấn và sợ hãi.

Ứng Hoan hỏi Từ Kính Dư, không quá xác định: “Có phải điểm của Ứng Trì cao hơn không?”

Từ Kính Dư: “Phải, ưu thế nhiều hơn một chút.”

Khi trọng tài dơ tay Ứng Trì lên, nháy mắt cậu nhảy dựng lên.

Cậu giơ tay làm tư thế thắng lợi, chạy đến biên quyền dài lớn tiếng hô: “Chị! Em thắng!”

Ứng Hoan còn vui hơn cậu, đứng lên liền cong cánh tay, cười cho cậu một hình trái tim.

Từ Kính Dư: “...”

Anh đột nhiên không kịp phòng ngừa mà sững sốt, nhìn cô gái nhỏ cười làm mắt cong cong, lông mi nhấp nháy, ánh mắt trong suốt đen trắng rõ ràng, kiêu ngạo trong mắt giấu không được.

Kiêu ngạo như vậy sao?

Chỉ là thắng vòng loại thôi mà.

Ứng Hoan giơ hình trái tim xong, lại giơ lên ngón tay cái, cô nhìn Từ Kính Dư, cười tủm tỉm nói: “Ứng Trì thắng!”

Từ Kính Dư nhìn thấy cái trái tim chói lọi tình yêu kia, đột nhiên có chút bức bối, càng ngày càng không quen nhìn Ứng Trì trên đài, tên kia còn ở trên đài đập tay với huấn luyện viên, cả người cười lên ngớ ngẩn như đồ ngốc.

Mẹ nó, tiểu tổ tông này cả người đều là tật xấu.

Thắng ở vòng loại mà thôi, còn muốn được người bắn tim, dơ ngón tay cái, cậu ta cho rằng cậu ta năm tuổi sao?

Anh liếm liếm khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Đúng thế.”

Ứng Hoan không thèm để ý, vui vẻ xong rồi, nhìn về phía một người đang nhìn cô đến phát ngốc, nhàn nhạt nói: “Ứng Trì thắng rồi, cậu nên xin lỗi tôi và Ứng Trì.”

Trần Sâm Nhiên: “...”

Cậu ta nhìn thiếu nữ trước mặt, không biết tại sao cô lại yêu cầu mình xin lỗi, cậu ta không nhận được cười nhạo: “Cậu ta chỉ thắng một trận, có cái gì mà kiêu ngạo.”

“Nhưng mà nó đã thắng, tôi đã nắm chắc.”

“...”

Từ Kính Dư ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng cười: “Vậy không bằng cô đặt hy vọng lên người tôi, tự tin càng lớn.”

22. Chương 22

Edit: Rùa

Ứng Hoan sững sốt một chút, thật tự nhiên nói: “Chuyện này không giống nhau, Ứng Trì là em trai tôi.”

Đáy lòng Từ Kính Dư cảm thấy rất bức bối về chuyện này, anh trực tiếp đứng lên, nháy mắt liền cao hơn cô một cái đầu. Hai người đều mặc đồ màu đỏ, cô mặc đồng phục của đội, anh mặc chiến bào, anh lẳng tuấn tú, khí thế lẫm nhâm.

Anh dừng một chút, cúi đầu cười một tiếng: “Đúng là không giống, Ứng Trì là tiểu tổ tông của cô.”

Ứng Hoan: “...”

Mấy người Thạch Lỗi cười lên tiếng, “Nào phải, hiện tại rất nhanh sẽ trở thành tiểu tổ tông của cả đội.”

Từ Kính Dư cười nhạo, đang muốn tránh ra, liền nghe thấy Ứng Hoan nhỏ giọng: “Hơn nữa anh khẳng định sẽ thắng, anh là toàn bộ câu lạc bộ.. tỉnh cùng quốc gia đều sẽ kiêu ngạo!” Nói đến câu sau, thanh âm dần lớn, ngẩng đầu nhìn anh cong môi cười.

Từ Kính Dư yên lặng nhìn cô, dời ánh mắt, ngữ khí nhàn nhạt: “Khen cũng thật dễ nghe.”

Ứng Hoan: “...”

Cô rõ ràng nói rất chân thành.

Ứng Trì nhảy xuống quyền đài, thiếu niên thần thái rạng ngời hướng cô chạy tới, vui vẻ kêu: “Chị!”

Ứng Hoan vội chuyển ánh mắt sang Ứng Trì, duỗi tay sờ đầu cậu, đôi mắt cong cong, nhếch môi cười đặc biệt vui vẻ: “Siêu lợi hại, chị không nghĩ em có thể thắng, trở về khoe với ba, miễn cho ba mắng em.”

Ứng Trì gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không nhịn được đắc ý: “Chờ vào trận trung kết rồi nói sau.”

Ứng Hoan nghĩ thấy cũng đúng, trận trung kết sẽ có các đài truyền hình đến đưa tin, lúc đó có thể xem trực tiếp trên TV.

Từ Kính Dư nhìn cô vui đến mức quên luôn việc che dấu niềng răng và răng nanh nhỏ, cong cong môi, cảm thấy bản thân có chút không thể hiểu được, nhìn không được mà xem thường bản thân.

Trước kia khi anh thi đấu chưa từng suy nghĩ lung tung, cũng không có cảm xúc khác lạ.

Anh nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, cảm xúc bức bối cũng không còn nữa.

Ứng Trì cùng Ứng Hoan vui vẻ xong rồi, nhìn về phía vẻ mặt lạnh nhạt của Trần Sâm Nhiên, cười cười: “Trần Sâm Nhiên, tôi có còn là yếu gà không?”

Trần Sâm Nhiên khinh thường cười lạnh: “Nếu là tôi, tôi khẳng định thắng càng dễ dàng.”

Ứng Trì có chút ngượng ngùng, hừ một tiếng: “Dù sao cũng thắng, về sau cậu còn nói chị tôi đeo niềng răng xấu, tôi sẽ không tha cho cậu.”

Trần Sâm Nhiên: “...”

Cậu ta mím môi, nhìn Ứng Hoan một cái, không nói gì.

Huấn luyện viên Lưu nói: “Được rồi, việc này cho qua đi, Ứng Trì thắng là chuyện tốt, mọi người đều rất vui.”

Phía sau còn ba lần thi đấu, nếu thắng hai trận sẽ được tiến vào vòng bán kết, nếu chỉ thắng một trận, còn phải đánh thêm nữa, nếu thắng mới có thể vào bán kết.

Hạng cân 75 kg, sau khi Từ Kính Dư từ 75 kg lên 81kg, cấp bậc này liền có chút xấu hổ, không có lấy một tay quyền thủ đặc biệt giỏi, vì thi đấu lần này mà phải mời một người không thuộc câu lạc bộ. Bọn họ mời một người hạng cân 75kg tên Tăng Nhất Vĩ, tỉnh Hà Bắc mời một người hạng cân 81kg, là người da trắng tên Rusiaa, thân thể rất cường tráng, Từ Kính Dư híp mắt đánh giá đối thủ, phát hiện đối thủ cũng đang đánh giá mình.

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua quyền dài, xoay người đi chuẩn bị, Thạch Lỗi néo giọng hô: “Kính Vương cố lên nha!”

Từ Kính Dư liếc nhìn câu ta: “Đừng dùng loại âm thanh này làm tôi ghê tởm.”

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành cười to, ánh mắt Từ Kính Dư như có như không đảo qua Ứng Hoan, cô gái nhỏ đang nhìn anh, như là phát hiện ánh mắt của anh, bỗng dưng cong đôi mắt, nói: “Kính Vương cố lên.”

Từ Kính Dư dừng một chút, ánh mắt dừng trên mặt cô, cong cong khóe miệng: “Ừ.”

Anh tiêu sái xoay người, đôi mắt rũ xuống, chậm rãi che đi khóe miệng đang cong lên, chạy đi chuẩn bị.

Thạch Lỗi hướng bóng dáng anh dơ quyền: “Oa, phân biệt đối xử!”

Ứng Trì không chút nề tình nói: “Nếu anh cũng dùng loại thanh âm này nói tôi có lên, tôi cũng sẽ kêu anh lần, quá ghê tởm, không đánh anh là may.”

Thạch Lỗi: “...”

Ứng Hoan “Phốc” cười ra tiếng.

.....

Từ Kính Dư nhảy lên quyền đài, người xem nữ phía dưới lại được một trận kinh hô.

“Oa, đây là người đẹp trai nhất ở đây phải không?”

“Siêu man!”

“Dáng người thật tuyệt, muốn sờ một chút, mắt tiền cũng muốn sờ.”

Từ Kính Dư tựa hồ đã thành thói quen, sắc mặt không đổi, ánh mắt cũng không liếc xuống một cái. Ngô Khởi lấy đi chiến bào của anh, thấp giọng nói: “Đối thủ của cậu so với cậu không chênh lệch nhiều, thấp hơn cậu 2 cm, trước kia không thấy hấn thi đấu nhiều, không biết thực lực thế nào, hiệp đầu cậu nhớ chú ý.”

“Được.”

Từ Kính Dư ngửa đầu, trợ lý rót cho anh một ngụm nước, anh súc miệng, cúi đầu phun ra.

Trợ lý lại đưa qua bộ răng giả, anh cúi đầu ngậm vào miệng.

Ứng Hoan nghiêm túc nhìn lên nam nhân trên quyền đài, anh giống như trời sinh đã thích hợp với Quyền đài, ở trên quyền đài, khí thế đều thay đổi.

“Kính Vương cố lên!”

Ứng Hoan sững sốt, quay đầu lại, Khương Manh bỗng nhiên đứng lên, dơ tay làm loa, nhìn lên nam nhân trên đài, hô lớn câu nói kia.

Không chỉ cô, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đều ngây ngẩn người.

Chung Vi Vi kéo váy cô ấy, ngượng ngùng cười nói: “Manh Manh, cậu đây là kích động quá đi?”

Lâm Tư Vũ phát hiện người xem bốn phía đều nhìn về phía các cô, có chút cảm nín, đang muốn kêu Khương Manh ngồi xuống thì bác gái xinh đẹp phía trước đột nhiên cũng hô lớn: “Kính Vương cố lên!”

Ứng Hoan: “...”

Cô hoàn toàn sững sốt, không nghĩ tới người ôn nhu như bác sĩ Đỗ cũng ở dưới khán đài mà hô cổ vũ.

CHung Vi Vi: “Kính Vương cố lên!”

Lâm Tư Vũ: “Kính Vương cố lên!”

“Kính Vương cố lên!”

“Kính Vương cố lên!”

“Kính Vương cố lên!”

.....

Bỗng nhiên, tiếng hô phát ra từ bốn phía hết đợt này đến đợt khác, có chỗ là sinh viên đại học A, có chỗ lại là người xem nữ.

Trong nháy mắt, mọi người đều quên mất Khương Manh.

Khang Mạnh nhìn chăm chăm lên đài, phát hiện Từ Kính Dư không nhìn lại đây dù chỉ nửa ánh mắt, hoàn toàn chuyên chú thi đấu.

Cô thất vọng ngồi trở lại ghế, có chút mất mát.

Quyền anh bảo bồi dơ thẻ vòng một, hiệp thứ nhất chính thức bắt đầu.

Ứng Hoan quay đầu lại, ánh mắt nhìn lên quyền đài, đặt trên người quyền thủ mặc quần quyền anh màu đỏ, đối thủ của anh thoát nhìn rất lợi hại, cô có chút khản trương, những vẫn tin anh có thể thắng.

Từ Kính Dư thuộc về quyền thủ tấn công có chiến lược, không lỗ mãng, không vội tiến, một khi tìm được lỗ hổng của đối phương sẽ tấn công rất mạnh, loại quyền thủ này vừa thông minh, vừa bình tĩnh, tiến lùi đều có tính toán, được coi là người mạnh.

Hiệp thứ nhất: Quyền thủ mặc đồ màu trắng tấn công trước, Từ Kính Dư có thói quen quan sát hướng ra đòn của đối thủ trước, sau khi thích ứng sẽ tìm cơ hội phản công. Lực lượng ở eo và bụng anh vô cùng linh hoạt, né đòn nhanh chóng, nhưng quyền thủ mặc đồ màu trắng ra quyền không ngừng, cho nên ván này tương đối kịch liệt.

Dưới đài, Ứng Trì phảng phất thấy được cảnh chính mình bị anh trêu đùa, cậu có chút không đành lòng xem.

“Cái người mặc đồ màu trắng kia giống như bị chọc giận.”

Ứng Trì nhìn biểu tình của quyền thủ mặc đồ trắng, phát hiện đối phương quả thật có chút mất kiên nhẫn.

Thạch Lỗi cảm thán: “Eo của Kính Vương cũng thật mẹ nó tốt!”

Dương Cảnh Thành: “Hâm mộ ghen ghét, hận.”

Ứng Hoan: “...”

Hạng cân 81 kg tương đối mạnh, bất kể là lực lượng hay trọng quyền đều mạnh hơn mấy hạng cân kia, nếu bị đánh trúng thì thân thể cũng sẽ bị tổn thương nặng hơn, yêu cầu với khả năng chịu đòn càng cao hơn.

Hiệp thứ hai: Từ Kính Dư vẫn là người không chế tiết tấu, dành thắng lợi nhờ số điểm cao hơn ở những giây cuối.

Hiệp thứ ba: Từ Kính Dư đã rất quen thuộc với đường ra quyền của đối thủ, không ngừng áp chế tung ra tổ hợp quyền, tìm cơ hội tung ra những đòn mạnh, hơn nữa nhiều lần trúng chỗ yếu của đối phương.

Quyền thủ mặc đồ trắng thoát nhìn khỏe mạnh nhưng kinh nghiệm ra sân không bằng Từ Kính Dư, thân thể và tay không quá linh hoạt. Bị đè nặng vài lần, có khuynh hướng muốn bạo phát, thi đấu quyền anh kiêng kỵ bạo phát tức giận, một khi phần nộ rất dễ loạn, một khi loạn rất dễ suy sụp phòng thủ.

Từ Kính Dư dè dặt người, trước sau kết hợp, trước đánh vào bụng, sau đập vào phần đầu, quyền thủ mặc đồ màu trắng thần sắc nhóang lên, dùng sức lắc đầu, trọng tài đếm giây.

Còn hai giây cuối cùng.

Quyền thủ mặc đồ trắng khôi phục trạng thái, thi đấu tiếp tục, còn một phút cuối.

Từ Kính Dư lại đánh mạnh một quyền rất có thể đối thủ sẽ lại bị choáng, thậm chí là KO. Mi cốt và xương gò má của Quyền thủ mặc đồ trắng đều chảy máu, máu chảy theo dòng xuống dưới, nhìn qua có chút đáng sợ, so sánh với Từ Kính Dư, mi cốt của anh chỉ bị rách một chút.

Một phút đồng hồ cuối cùng, đối phương luôn tiến lên ôm Từ Kính Dư, không để anh ra trọng quyền. Từ Kính Dư bị ôm vài lần, trong quá trình ôm, trọng tài sẽ đến tách hai người ra, thời gian trôi qua rất nhanh, anh căn bản không ra được trọng quyền.

Còn hai mươi giây, Từ Kính Dư lại bị ôm lần nữa, Quyền thủ mặc đồ trắng đột nhiên dùng khuỷu tay dùng sức đập vào cổ anh vài cái, Từ Kính Dư không kịp phòng ngừa, nhú mày đẩy người ra, nhấp nhấp môi.

Thạch Lỗi đứng lên: “TMD! Phạm quy!”

Ứng Trì sửng sốt, “Tay thật bẩn!”

Ứng Hoan nhúm mày, khi thi đấu quyền anh không thể đập phần cổ và sau lưng, đây là hành vi vô cùng nguy hiểm. Nhưng trọng tài không cảnh cáo, tình huống này chắc chắn đã phạm quy, hẳn phải cảnh nghiêm trọng.

Trọng tài chưa nói, thi đấu tiếp tục.

Dưới đài, người xem hoặc là tới xem náo nhiệt hoặc là đi cùng bạn bè, căn bản không nhiều người hiểu quy tắc, trong đó bao gồm Lâm Tư Vũ, cô cũng không quá hiểu quy tắc thi đấu nhưng gần đây Khương Manh xem thi đấu quyền anh rất nhiều, quy tắc cơ bản thì vẫn biết.

Cô vừa muốn mắng chửi, liền nghe thấy âm thanh lạnh lùng của người phụ nữ trung niên phía trước: “Trọng tài này chắc là mù rồi? Thế này còn không cảnh cáo, trọng tài cái rắm.”

Chung Vi Vi cả kinh trừng lớn đôi mắt, vị nữ sĩ này thoát nhìn xinh đẹp ưu nhã vậy mà còn mắng chửi người?

Quả nhiên người có tình yêu với quyền anh thì tính tình không thể nào tốt sao?

Bạn của nữ sĩ xinh đẹp phụ họa: “Đúng thế, chính là mù rồi.”

“Nói không chừng vòng tiếp theo sẽ bị KO.”

“Ha ha ha ha.”

.....

Hiệp ba còn mười lăm giây.

Quyền thủ mặc đồ trắng không bị trọng tài cảnh cáo, có chút đắc ý nhìn Từ Kính Dư, liếc mắt một cái, mang chút khiêu khích.

Từ Kính Dư chuyển động cổ, mặt không biểu tình mà nhìn hấn, híp híp mắt, ánh mắt sắc bén như đao. Hai người di chuyển rất nhanh, Từ Kính Dư đánh một quyền rất mạnh vào tai đối thủ, quyền thủ mặc đồ trắng choáng váng, bước chân chập choạng, lùi về biên quyền đài.

Từ Kính Dư đem người đè lên biên quyền đài, đánh mấy tổ hợp quyền, quyền thủ mặc đồ trắng chỉ dám được vài cái liền không còn lực đánh trả...

“Đinh_____”

Đã hết giờ.

Từ Kính Dư thu hồi nắm tay, cúi đầu nhìn hấn một cái, lùi về biên giác.

Mi cổ của anh bị rách, máu chảy ra, nhân viên y tế cầm máu cho anh, Ngô Khởi rót cho anh ngụm nước, hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Từ Kính Dư trả lời đơn giản: “Không có việc gì.”

Sau một phút, hiệp bốn bắt đầu.

Lần này kết thúc vô cùng nhanh, có người xem thậm chí chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Từ Kính Dư bị đánh một quyền vào mi cốt, trong nháy mắt, quyền thủ mặc đồ trắng đã bị Từ Kính Dư đánh lại một trọng quyền KO đã ngã xuống đất.

Trọng tài nhanh chóng chạy tới, ngồi xổm xuống bên cạnh quyền thủ mặc đồ trắng, bắt đầu đếm giây.

“10,9,8,7..3,2,1.”

Quyền thủ mặc đồ trắng bị trúng một quyền rất mạnh, đầu óc trống rỗng, phát ngốc mà nhìn trần nhà, căn bản không kịp phản ứng.

Tiếp theo là một hồi tiếng hoan hô:

“Mẹ nó! Mười lăm giây liền KO!”

“Trâu bò! Mới vừa rồi nói anh ta tên gì? Kính Vương!”

“Chính là trả thù nha, anh phạm quy đánh tôi, tôi liền KO anh!”

....

Quyền thủ mặc đồ trắng chịu đòn quá mạnh, chủ động từ bỏ hiệp thi đấu thứ năm.

Từ Kính Dư thắng lợi áp đảo.

Ứng Hoan kích động đứng lên, Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên mặc dù đều không ưa Từ Kính Dư, nhưng không thể không chịu phục, Từ Kính Dư đánh quyền xác thật rất lợi hại, ít nhất bây giờ bọn họ còn kém xa, hai thiếu niên mặt vô biểu tình kỳ thật nội tâm vô cùng kích động.

Đây là sự nhiệt huyết và tình yêu đối với quyền anh, đây là đội của bọn họ, mỗi một thắng lợi đều có thể làm bọn họ nhiệt huyết sôi trào, hướng chỉ là màn KO tuyệt đẹp như thế.

Thạch Lỗi ôm tay, huyết sát: “Vẫn là Kính Vương trâu bò!”

Từ Kính Dư cùng đối thủ đập tay một cái, cùng trọng tài nói một chút, liền chạy đến biên quyền đài.

Nam nhân thân hình thon dài cường tráng, mồ hôi chảy xuống theo cơ bắp, lại mới vừa KO đối thủ, cả người tràn ngập khí thế, hormon bùng phát.

Trên mặt anh không có biểu tình nào khác, ánh mắt nhìn qua dưới đài, thấy Ứng Hoan bị vây quanh bởi một đám người mặc đồng phục màu đỏ của đội, đặc biệt nhỏ xinh, trắng nõn mảnh khảnh đến có chút yếu ớt.

Cô gái nhỏ cong đôi môi mắt mà cười, thoát nhìn rất vui vẻ.

Cô phát hiện anh đang nhìn mình, vô cùng hào phóng mà cười với anh, sau đó dựng thẳng ngón tay cái đang đưa giữa không trung.

Từ Kính Dư sững người vài giây, bỗng nhiên nhếch khóe miệng, yên lặng nhìn cô đột nhiên rất muốn biết, giây tiếp theo, cô có thể gửi cho anh một hình trái tim hay không?

Nhưng mà, cô gái nhỏ chỉ dùng ngón tay với anh một chút liền buông tay.

Anh khịt mũi.

Suy nghĩ nhiều.

Từ Kính Dư khom lưng, chui ra khỏi quyền đài, nhảy xuống.

Dưới khán đài, Chung Vi Vi cùng Lâm Tư Vũ theo sau mấy nữ sinh hồi nãy cổ vũ cho Kính Vương, phát hiện bọn họ còn ghi hình.

“Có thể phát lên mạng không?”

“Chắc là có thể! Dù sao trận chung kết cũng có đài truyền hình, lại không phải bí mật.”

“Hơn nữa thi đấu quyền anh không được chú ý nhiều, loại thi đấu vòng loại thể này cũng không được nhiều người quan tâm.”

Chung Vi Vi đang nghĩ có nên ngăn cản hay không, nữ sĩ xinh đẹp phía trước liền đứng lên, nhàn nhạt nói: “Đi thôi, trở về.”

“Không xem nữa? Không phải còn một trận sao?”

Nữ sĩ xinh đẹp nói: “Hạng cân 91 kg rất khó coi, hai tên gốc to con, đánh lại hung tàn, vốn dĩ cũng chỉ tới xem con trai thi đấu, nó đánh xong rồi còn nhìn cái gì?”

Mấy người phía sau sôi nổi đứng lên, “Không cần nói cho Tiểu Dư một tiếng sao?”

Nữ sĩ xinh đẹp cười: “Không cần, nó còn không muốn ứng phó chúng ta đâu.”

Con trai?

Tiểu Dư?

Chung Vi Vi, Lâm Tư Vũ và Khương Manh liếc nhìn nhau, ánh mắt ba người lại nhìn về phía vị nữ sĩ xinh đẹp.

Đỗ Nhã Hân nhìn về phía các cô, ôn hòa cười: “Các cháu tiếp tục xem, cô đi trước.”

“...Vâng, hẹn gặp lại.”

Mấy người vừa đi, Chung Vi Vi liền phản ứng lại, vẻ mặt không thể tin nổi: “Đây là mẹ Kính Vương?”

Lâm Tư Vũ gật đầu: “Tiểu Dư, ngoại trừ Từ Kính Dư còn ai khác sao?”

Ánh mắt Khương Manh khẽ động, sờ mặt mặt, mình vừa rồi rất mất mặt sao? Hình như không có?

.....

Từ Kính Dư xuống dưới liền bị mọi người vây quanh, Thạch Lỗi cũng rất hưng phấn, hưng phấn lên liền muốn làm loạn, đầu óc vừa lóe, liền học Ứng Hoan cong cánh tay thành hình trái tim, có nheo nheo giọng nói: “Kính Vương thật tuyệt!”

Ứng Hoan: “...”

Dương Cảnh Thành: “Ha ha ha ha ha ha!!!”

Ý cười trên mặt Từ Kính Dư nháy mắt cứng đờ, anh giờ mất, nhấp nhấp môi, nhin rồi lại nhin...

Rốt cuộc, không thể nhin được nữa, ở trong tiếng cười của mọi người, trực tiếp đập Thạch Lỗi một cái.

“Lăn!”

Mẹ nó, ai muốn xem tình yêu ghê tởm như vậy!

Anh liếm liếm khóe miệng, phát hiện Ứng Hoan nhìn chăm chăm mình, tức giận nói: “Nhìn cái gì?”

Ứng Hoan chỉ chỉ mi cốt của anh: “Chảy máu.”

Từ Kính Dư cong khóe miệng: “Chảy máu vậy cô xem có thể trị cho tôi không?”

Ăn sao?*

* nguyên gốc:

Quả nhiên, tính tình nam nhân đánh quyền tương đối bạo.

Đặc biệt là người vừa mới KO đối thủ.

Cô yên lặng tránh ra, chạy lấy miếng bông cầm máu và nước muối sinh lý.

Từ Kính Dư vừa mới thi xong còn không thể nghỉ ngơi, anh nhìn một vòng, đến trong góc dựa vào tường, Ứng Hoan mang đồ trở về không thấy anh, đứng tại chỗ xoay một vòng, ánh mắt dừng ở trong góc, cô cười một chút, lập tức chạy tới.

Ứng Hoan đứng trước mặt anh, vừa muốn xử lý vết thương trên mi cốt, xấu hổ phát hiện chiều cao của bản thân...

Với không tới!

Cô đành phải nói: “Anh cúi đầu xuống.”

Từ Kính Dư cong cong môi, nghiêng người vừa đủ, cúi đầu đến gần cô, giọng nói mang theo ý cười: “Đủ thấp chưa? Có muốn tôi nằm xuống không?”

“...”

Ứng Hoan nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: “Đủ rồi.”

Ứng Hoan nhìn mặt anh, đổ một ít nước muối sinh lý vào bông, lau đi máu và mồ hôi trên mặt anh, động tác của cô ôn nhu lại tinh tế, lông mi thật dài nhấp nháy, giống cây quạt nhỏ.

Làn da Ứng Hoan rất trắng khuôn mặt nhỏ, ở trong bóng tối giống như sáng lên, nhìn lâu rồi phát hiện dù cô có mang niềng răng hay không đều rất xinh đẹp, kiểu xinh đẹp rất dễ nhìn.

Từ Kính Dư nhìn mắt cô, cảm thấy lông mi nhấp nháy làm tâm anh có chút ngứa.

“Ai.”

“Hửm?” Ứng Hoan dừng một chút, cho rằng mình làm anh đau, ngược mắt đối diện mắt anh, “Đau sao?”

Nam nhân cong khóe miệng, cười có chút lưu manh, mang vài phần trêu đùa: “Tôi nói đâu thì cô sẽ thối sao?”

Ứng Hoan: “...”

Edit: Thật muốn gọi quyền thủ mặc đồ trắng là tiểu bạch, vừa ngắn gọn, vừa dễ hiểu, không thì đại bạch cũng được (-_-)/

23. Chương 23

Edit: Rùa.

Từ Kính Dư nhìn cô mở to hai mắt, một bộ khó có thể tin, cúi đầu sờ sờ mũi, ngồi dậy dựa lên tường, không chút để ý cười: “À, tôi biết, tôi không phải em cô, đái ngô không giống nhau.”

Ứng Hoan sững sốt, kỳ quái nói: “Đương nhiên không giống nhau, nó như đứa trẻ ba tuổi, anh lại không phải.”

Từ Kính Dư: “...”

Lời này làm anh khó có thể phản bác, Ứng Hoan nắm lấy cổ áo của chiến bào, kéo xuống dưới: “Còn chưa xong, anh mau cúi xuống.”

Từ Kính Dư nhếch miệng, phối hợp mà cúi đầu, nhìn biểu tình nghiêm túc của cô, trong lòng có chút ngứa, muốn nói gì đó trêu chọc cô, thậm chí còn muốn chơi xấu, anh hỏi: “Vậy tôi là cái gì?”

Lực chú ý của Ứng Hoan đặt cả lên miệng vết thương, thuận miệng trả lời: “Anh là đàn ông, anh không biết, vừa rồi có thật nhiều người xem nữ nói muốn ngủ với anh. Ứng Trì nói rất nhiều người khen nó đẹp, nhưng không ai muốn ngủ với nó, nó chính là đứa nhóc, không giống anh...”

Từ Kính Dư ngồi dậy, hai tay khoanh trước ngực, không chút để ý mà nhìn cô: “Gì mà người xem nữ? Cô sao?”

Ứng Hoan: “...”

Trên tay cô còn cầm băng keo cá nhân vừa mới xé, còn chưa kịp dán lên cho anh, bị anh nói một câu làm cho đỏ mặt, cũng may ánh đèn không chiếu tới nơi này, anh sẽ không nhìn thấy được, giọng nói của cô có chút nhanh: “Tôi không phải người xem nữ, tôi là nhân viên y tế của đội.”

Từ Kính Dư gờ ta: “Tôi sai rồi, không phải của mình tôi.”

Ứng Hoan hừ nhẹ: “Đương nhiên không phải, là đội y tế, phục vụ cả đội.”

Bọn họ đứng rất gần quyền đài, có thể nghe thấy âm thanh nắm đấm chạm vào da thịt, hiệp thứ hai đã kết thúc. Hai người cũng chưa nói chuyện, Ứng Hoan nhìn anh một cái, phát hiện anh đang dùng đầu lưỡi chống má, ánh mắt sâu xa, không biết đang nghĩ gì.

Cô lại kéo cổ áo chiến bào của anh, kéo xuống dưới, nhón chân lên, Từ Kính Dư quay đầu lại nhìn cô, khóe miệng mỉm cười: “Làm gì?”

Ứng Hoan trực tiếp đem băng keo cá nhân dán trên mi cốt của anh, dùng ngón tay đè cho chắc, đứng vững lại: “Được rồi, chúng ta quay lại xem thi đấu đi, Triệu Tĩnh Trung sắp thi đấu hiệp ba rồi.”

Từ Kính Dư sờ nhẹ lên băng keo cá nhân, Ứng Hoan nhớ tới cái gì, quay lại hỏi: “Mẹ của anh cũng đến xem, tôi thấy bác ấy...”

Anh gật đầu: “Ừ, tôi biết.”

Cô quay đầu nhìn khán đài, phát hiện vị trí phía trước Chung Vi Vi đã không còn ai, cô sững sốt, “Không thấy nữa.”

Từ Kính Dư liếc nhìn bên đó, cười nhẹ, “Tôi thì đấu xong thì đi luôn, không cần quan tâm bà ấy, bà ấy chính là cùng bạn bè đến xem cho vui thôi.” Anh xoa nhẹ lên ót cô một hồi: “Đi thôi, quay lại xem thi đấu.”

Hai người quay lại đội ngũ, Triệu Tĩnh Trung đã bắt đầu đấu hiệp thứ ba, quyền thủ hạng cân 91kg vì quá cao, thể trọng hạn chế, độ linh hoạt không được tốt, thi đấu không đẹp như mấy trận trước, người xem đã rời đi khá nhiều.

Khi Triệu Tĩnh Trung đánh thắng đã là rạng sáng, trọng tài tuyên bố Quyền anh Thiên Bác tiến vào bán kết, thi đấu đêm nay rốt cuộc kết thúc.

Các đội viên tụ tập lại, Triệu Tĩnh Trung không ngừng liếc nhìn Ứng Hoan, một điệu muốn nói lại thôi, Từ Kính Dư nghiêng người, che đi hơn nửa thân thể nhỏ nhắn của Ứng Hoan ra phía sau, nhìn về phía anh ta: “Muốn làm gì?”

Triệu Tĩnh Trung cào cào đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Cái kia, bác sĩ nhỏ cũng chưa khen tôi một chút, cũng chưa nói tôi cố lên, tôi cũng đánh thắng thi đấu mà...” Bọn họ đánh thắng đều được khen, chỉ có mình anh ta lạnh lẽo, quá thê lương.

Từ Kính Dư: “...”

Ứng Hoan: “...”

Cô nhìn thân thể gần 190 cm của Triệu Tĩnh Trung, còn nặng đến 200 cân, gương mặt kia lại ra vẻ chịu tổn thương nặng nề, vô cùng gian nan mà giờ ngón cái lên: “Anh rất tuyệt.”

Mọi người cười to, Thạch Lỗi mắng Triệu Tĩnh Trung không biết xấu hổ.

Về mặt Ứng Trì đại ra.

Từ Kính Dư cười lạnh một tiếng, đều bị bệnh, một đám bệnh!

Chu Bách Hạo đến gần, vừa lúc nghe thấy câu nói của Ứng Hoan, nhin không được cười: “Xem ra Ứng Hoan không chỉ là nhân viên y tế, còn phải kiêm chức trấn an cùng khen đội viên, tôi có nên tăng tiền lương cho cô không?”

Từ Kính Dư cười khê: “Nên tăng, tăng gấp mười lần.”

Ứng Hoan: “!!!”

Gấp mười lần!

Chu Bách Hạo nhìn Ứng Hoan cười nói: “Thật sự muốn gấp mười lần?”

Ứng Hoan quăn, vội nói: “Đừng nghe anh ấy nói vậy, tôi không cần tăng.”

Người gốc cũng nghe ra chỉ là nói đùa, cô chỉ là nhân viên làm thêm sao có thể lấy gấp mười lần tiền lương, bác sĩ Hàn chẳng phải sẽ lấy gấp năm mươi lần sao? Chu Bách Hạo cười cười, mọi người cũng chỉ cười một chút chứ không coi là thật.

Ứng Trì vuốt bụng, nói: “A, đói quá.”

Ngô Khởi nhìn cậu, cười nói: “Đợi một lát nữa mọi người về khách sạn sẽ đi ăn khuya, ăn xong nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay mọi người đều vất vả.”

“Ứng Tiểu Hoan.”

Ứng Hoan vội quay đầu lại, Chung Vi Vi, Lâm Tư Vũ và Khương Manh đang ở phía sau bọn họ, cô hé miệng cười: “Cũng chưa kịp hỏi các cậu, các cậu ở đâu?”

Chung Vi Vi nhìn nhóm người mặc đồng phục màu đỏ, nếu chen vào thì có chút ngượng ngùng, cô đứng lại nói: “Bọn tớ ở khách sạn gần đây, vốn định thuê cùng khách sạn với cậu nhưng hết phòng rồi.”

Khách sạn mà Ứng Hoan ở đều được các đội khác thuê nên không còn phòng.

Ánh mắt Khương Manh không tự giác mà nhìn về phía Từ Kính Dư, lúc sau mới nhìn Ứng Hoan: “Các cậu chuẩn bị trở về à?”

Ứng Hoan gật đầu: “Ừ, bây giờ phải về rồi.”

Lâm Tư Vũ cười cười: “Bọn tớ đi trước đây, chỉ đến đây để nói với cậu một tiếng, ngày mai nếu rảnh thì gọi cho bọn tớ nhé.”

Ứng Hoan hiện tại không thể tùy tiện đi lại, đành phải nói: “Được chúng ta nói chuyện trên Wechat.”

“Bọn tớ đi đây.”

Lâm Tư Vũ và Chung Vi Vi đi trước, Khương Manh đi sau cùng, khi đến cửa nhện không được mà quay đầu lại nhìn.

Ứng Hoan vừa vặn quay đầu lại nhìn bọn họ, ánh mắt hai người chạm nhau, cô dừng một chút, cười cười rồi phát tay chào cô ấy.

Khương Manh: “...”

Cô cũng vẫy tay, vội chạy theo Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ.

Thạch Lỗi thấy, không nhện được đi đến trước mặt Ứng Hoan, cười hì hì hỏi: “Bác sĩ nhỏ, bạn học của em thật xinh đẹp, khi nào giới thiệu làm quen đi?”

Dương Cảnh Thành: “Đúng vậy, giới thiệu để làm quen! Trong đội chúng ta có rất nhiều cầu độc thân.”

Ứng Hoan: “....Khi quay về tôi sẽ hỏi một chút xem họ có nguyện ý hay không.”

Thạch Lỗi dặn dò: “Nhớ rõ đấy.”

Ứng Hoan: “Được.”

Trở lại khách sạn, người phụ trách sinh hoạt đã chuẩn bị thịt nướng, Chu Bách Hạo nói nói: “Đến phòng của tôi đi, trong phòng có phòng khách, có bàn và ghế dài.”

Cả đám liền đi theo.

Ứng Hoan cũng hơi đói bụng, chờ mọi người đem cơm hộp mở ra, cô nhìn thoáng thoáng qua liền không muốn ăn nữa, tất cả đều là thịt, cả một miếng khoai tây nướng cũng không có.

Mấy người này đều là động vật ăn thịt.

Mặt cô không có biểu cảm gì mà nói: “Mọi người ăn đi, tôi về ngủ trước.”

“A, cô không ăn chút thịt sao?”

“Không đâu, mọi người ăn đi, tôi đi ngủ.”

Ứng Hoan rời khỏi phòng, sờ sờ bụng, cô nhớ ở trong túi dường như còn một ít bánh mì.

Từ Kính Dư cầm lấy một hộp thịt bò, trực tiếp rời đi.

Chu Bách Hạo gọi anh: “Đi đâu thế?”

Từ Kính Dư cũng không quay đầu lại: “Ngủ.”

Anh đi xuống dưới lầu, vừa lúc thấy Ứng Hoan đi vào phòng, thân hình mảnh khảnh chột lóe, cửa phòng đóng lại.

...

Ứng Hoan vừa vào phòng, cởi giày và vớ, lại thay một cái váy dài thoải mái, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô chần chờ hỏi: “Ai vậy?”

“Tôi.”

Con người Ứng Hoan xoay chuyển, mở cửa, nhìn chàng trai còn đang mặc đồng phục của đội, anh cầm hộp thịt bò, trên miệng còn cắn xiên thịt nướng, dựa vào cửa phòng, nhìn cô: “Không đói bụng hay là không muốn ăn thịt?”

Cô ở câu lạc bộ một thời gian, số lần ăn cơm cùng nhau cũng không ít, Từ Kính Dư đã sớm phát hiện, Ứng Hoan không thích ăn thịt, đặc biệt là thịt bò.

Ứng Hoan nhìn anh kéo xiên tre ra, một chuỗi thịt liền vào miệng anh, thấp giọng nói: “Không muốn ăn thịt, rất phiền.”

Từ Kính Dư dời ánh mắt, liếc chân cô, trắng nõn tinh tế, ngón chân mượt mà, giống như móng tay, móng chân của cô cũng có màu hồng nhạt, anh dời mắt, hướng trong phòng cô nâng cằm, “Đi giày vào.”

Ứng Hoan mê mang: “Đi làm gì?”

“Dẫn cô đi ăn.”

Anh nói xong liền xoay người rời đi.

Ứng Hoan sững sốt một chút, vào phòng lấy giày đi vào, lúc ra cửa liền nhìn thấy anh đang dựa trên vách tường, hộp thịt trong tay đã ăn hết rồi.

Từ Kính Dư liếc cô một cái, đứng thẳng lên: “Đi thôi.”

Ứng Hoan đi theo sau anh, giọng nói mềm mại: “Đã trễ thế này còn đi ra ngoài có phải không tốt lắm không? Thật ra tôi cũng không phải rất đói bụng.”

Từ Kính Dư không quay đầu lại, dừng trước cửa thang máy, ấn nút đi xuống, “Ai nói muốn ra ngoài? Tầng sáu có nhà ăn cung cấp bữa ăn khuya, chỉ là không có thịt nên mọi người không hay đến thôi. Đồ ăn khuya cung cấp đến 1 giờ sáng, còn hai mươi phút, chắc vẫn còn một chút đồ ăn.”

Tĩnh_____

Cửa thang máy mở ra.

Trần Sâm Nhiên nhìn thấy bọn họ, có hơi ngạc nhiên, ánh mắt lướt qua Ứng Hoan, ngay sau đó mặt không biểu cảm bước ra ngoài, lướt qua bọn họ, cả chào hỏi cũng không nói.

Từ Kính Dư đi vào thang máy, nhìn Ứng Hoan: “Thất thần làm gì? Vào đi.”

Ứng Hoan đi vào thang máy, như suy nghĩ gì đó, ngắc đầu hỏi Từ Kính Dư: “Anh nói xem, tại sao Trần Sâm Nhiên lại chán ghét tôi như vậy? Chẳng lẽ vì ngày đây tôi nói chuyện cậu ta bị thương? Chuyện này là tôi sai sao?”

“Nếu cô không sai thì cô nghĩ nhiều vậy làm gì? Cô lại không phải nhân dân tệ, còn muốn mọi người đều thích cô?” Từ Kính Dư bỗng nhiên nhớ tới cái gì, bỏ tay vào túi quần, cười nhẹ: “Ngoại trừ Trần Sâm Nhiên, giống như mọi người trong câu lạc bộ đều thích cô.”

Ứng Hoan: “...”

Cô liếc anh một cái: “Nào có.”

Cô làm gì có mị lực như vậy, mỗi người đều thích cô.

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, như cười như không nói: “Chẳng lẽ không phải? Một đám thi xong đều muốn được cô khen, kể cả Triệu Tĩnh Trung cũng mặt dày mà muốn cô khích lệ. Ứng Tiểu Hoan, cô thật đúng là có bản lĩnh, trở thành đoàn sủng của cả đội.”

Đoàn sủng*...

*Được cả đội sủng ái, yêu quý

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, nghĩ mãi vẫn không cảm thấy ai sủng cô, hiện tại mỗi ngày cô đều dỗ Ứng Trì, vuốt lông cho Ứng Trì, trong đội có người bị thương thì giúp họ trị thương, có người cãi nhau cô sẽ đi khuyên can. A đúng rồi, hiện tại không chỉ khuyên Ứng Trì, có đôi khi trong đội có người khác cãi nhau cô cũng bị đẩy đi khuyên can, cái này gọi là đoàn sủng?

Đến tầng sáu, thang máy “tinh” một tiếng, cửa mở ra.

Tầng sáu được thiết kế không quá giống các tầng còn lại, cửa thang máy vừa mở ra liền trực tiếp đến cửa nhà ăn.

Nhân viên phục vụ đang thu dọn bát đĩa, nhà ăn không có khách, nghe thấy tiếng thang máy liền nhìn thoáng qua bên này, sững sốt một chút, nói: “Hai người muốn ăn khuya? Hiện tại chỉ còn một chút cháo trắng và một ít đồ ăn sáng, còn một cái trứng gà và một chén súp, không biết có đủ cho hai người không...”

Từ Kính Dư nói: “Đủ rồi.”

Anh sai đôi chân dài, bước ra khỏi thang máy.

Ứng Hoan đi theo sau anh, không nhận được mà lên tiếng phản bác: “Cái gì mà được cả đội sủng, ai sủng tôi...”

Bước chân Từ Kính Dư hơi dừng lại, quay đầu nhìn cô, nhướn mày, tiếng nói lười biếng: “Vì sợ cô đói mà hơn nửa đêm rồi còn dẫn cô đi ăn khuya, không phải tôi sủng cô sao?”

Ứng Hoan: “...”

Cô ngơ ngác nhìn anh, Từ Kính Dư đã quay người đến ngồi trước nôi, mở nắp ra, khom lưng lấy hai cái chén, tự mình múc cháo ra, quay lại nhìn cô: “Lại đây, không phải muốn ăn sao?”

Ứng Hoan phục hồi lại tinh thần, vội đi qua.

Từ Kính Dư kêu nhân viên phục vụ mang súp và đồ ăn sáng cho vào lò vi sóng, mang đồ ăn bỏ lên bàn, cả người dựa vào lưng ghế, bắt chéo chân, hướng cô dương dương cầm.

“Ăn đi, đoàn sủng.”

“...”

Ứng Hoan cảm thấy anh kêu cô như vậy giống như kêu thú cưng, có chút không vui nhướn mày: “Không được kêu tôi như vậy.”

Từ Kính Dư khẽ nhếch khóe miệng: “Được, Ứng Tiểu Hoan.”

Ứng Hoan: “...”

Ứng Hoan xoay chuyển tròn mắt, cười tủm tỉm nhìn anh: “Nếu tôi là đoàn sủng, vậy anh kêu tôi một tiếng nữ vương đi.”

Từ Kính Dư: “...”

24. Chương 24

Edit: Rùa

Hai người ăn khuya xong đã là 1 giờ sáng, những người khác đều đã về nghỉ ngơi. Ứng Hoan đương nhiên không thể nghe được Từ Kính Dư kêu mình là nữ vương, cô tắm rửa xong liền lên giường nằm, nghĩ lại cảnh

ở nhà ăn, Từ Kính Dư hơi nhượng mảy nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Chuyện này e là không được, tôi chỉ gọi bạn gái là nữ vương, cô khẳng định muốn tôi kêu sao?”

Ứng Hoan lúc đấy quả thật bị dọa rồi, lập tức ngăn cản anh: “Không, không cần, anh đừng gọi vậy.”

Lúc ấy tim cô như sắp nhảy ra ngoài.

Từ Kính Dư thật là...

Má cô lại hơi nóng lên, thở ra một hơi thật dài, vùi mặt vào gối, lại nhin không được sờ sờ niềng răng, suy nghĩ miên man, không biết người được Từ Kính Dư coi như nữ vương sẽ như thế nào?

Ứng Hoan vốn dĩ chỉ đùa một chút, cô cũng không thật sự muốn Từ Kính Dư kêu mình là nữ vương. Chỉ là không nghĩ tới Từ Kính Dư sẽ trả lời nghiêm túc như vậy, cô cảm thấy mình đã biết được một bí mật của anh.

Cô xoa xoa mặt, xoay người ôm lấy chăn.

Một đêm không mộng寐.

Ngày hôm sau, trận bán kết vẫn còn tiếp tục, Ngô Khởi mang mọi người đi xem đội Bắc Kinh và đội Quý Dương thi đấu. Mấy đội này đều là đội mạnh, nếu không có chuyện gì xảy ra bất ngờ thì họ nhất định sẽ vào bán kết, thậm chí là chung kết, rất có thể đây sẽ là đối thủ của bọn họ.

Trên cơ bản mỗi đội đều có vận động viên mới, Ngô Khởi chủ yếu là muốn cho bọn họ xem mấy người mới này.

Thi đấu để vào vòng bán kết còn hai ngày nữa mới kết thúc, tổng cộng có mười đội được vào, lại chọn ra năm đội để vào trận chung kết, tranh đoạt á quân và quán quân.

Xem xong đội Bắc Kinh thi đấu, mọi người kéo nhau về khách sạn, trên đường, Thạch Lỗi nói: “Vòng bán kết đừng gặp phải đội Bắc Kinh và Quý Dương, nếu không rất khó thắng.”

Dương Cảnh Thành đá mông anh ta một cái: “Mẹ nó, anh đừng nói vậy, không biết miệng anh rất xấu sao? Nói cái gì mà nói!”

Thạch Lỗi vội vàng đánh vào miệng: “Phi phi phi!”

Dương Cảnh Thành nhìn anh ta một cái, lại nhìn Ứng Hoan, đưa ra chủ ý: “Để bác sĩ nhỏ tát anh một cái đi, cô ấy vận khí tốt, khẳng định có thể đánh bay vận đen.”

Ứng Hoan: “...”

Vì sao cô phải làm chuyện này?

Thạch Lỗi sờ mặt, hơi do dự, nhìn chằm chằm Ứng Hoan.

Ứng Hoan xấu hổ, vội cự tuyệt: “Không được đâu.”

Từ Kính Dư liếc nhìn anh ta, cong khóe miệng: “Hay là để tôi tới.”

Thạch Lỗi vội vàng né tránh, lắc đầu mạnh: “Không không không, tôi nói đùa.”

Vui đùa cái gì vậy, để Kính Vương tát một cái, anh có thể bị gãy mấy cái răng chứ chẳng đùa.

Ngô Khởi và Chu Bách Hạo đi sau cùng, nhìn thoáng qua phía trước, cười nói: “Cô gái nhỏ Ứng Hoan này rất tốt, khó được đám gia hỏa này đều thích cô ấy như vậy.”

Chu Bách Hạo cười cười: “Sẽ dễ người, biết tiến biết lui, suy nghĩ rất tốt, xác thật rất lợi hại.”

Anh nhìn Trần Sâm Nhiên đi phía trước, không quá hòa nhập với tập thể, “Cậu ta sao thế? Còn ghi hận chuyện lần trước Ứng Hoan vạch trần cậu ta?”

“Trong lòng có chút không phục đi, thằng nhóc này thật sự có chút phản nghịch.”

“Để ý một chút, đừng để cậu ta gây chuyện.”

“Tôi biết.”

Trần Sâm Nhiên đi một mình ở giữa, nhìn một đám người vây quanh Ứng Hoan ở phía trước, trong lòng có chút khinh thường, không rõ tại sao mọi người lại thích cô như vậy, cô ấy có cái gì tốt, còn không phải chỉ biết dỗ người thôi sao? Cậu nghĩ nghĩ, dường như mỗi lần có ai thi đấu cô cũng đều khen.

Nếu cậu cũng dự thi, có phải cô cũng sẽ khen cậu hay không?

Trần Sâm Nhiên nhú mày, cảm thấy bản thân có bệnh, muốn cô khen làm gì? Nếu không phải cô ấy, hiện tại cậu cũng là vận động viên tham gia thi đấu, nơi nào đến lượt Ứng Trì.

Nghĩ như vậy, Trần Sâm Nhiên càng cảm thấy Ứng Hoan nhìn không vừa mắt.

Đi đến cửa khách sạn, đi động của Ứng Hoan vang lên, là Chung Vi vi gọi.

Thiên Tân có một hiệu sách rất nổi tiếng, thiếu kết đặc biệt, Lâm Tư Vũ vẫn luôn muốn đi xem, hôm nay sau khi ăn trưa xong liền kéo Chung Vi Vi đi cùng. Khương Manh muốn đi xem thi đấu, nhưng đi một mình thì ngại nên đành đi cùng bọn họ dạo quanh hiệu sách nửa ngày.

Chung Vi Vi nói trong điện thoại: “Cậu muốn đi ăn với bọn tớ không?”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Được, tớ đi cùng các cậu.”

Tắt điện thoại, cô nhìn Ứng Trì, nói: “Chị đi ăn cơm cùng bọn Vi Vi.”

Ứng Trì hỏi: “Muốn em đi cùng chị không?”

Ứng Hoan cười cười: “Không cần, buổi tối em còn phải huấn luyện, nghỉ ngơi cho tốt, chị sẽ về muộn.”

“Vâng.”

Từ Kính Dư nghiêng đầu nhìn cô: “Nhận ra nên đi đường nào sao?”

Ứng Hoan cảm thấy anh có hiểu nhầm với bệnh mù mắt của mình, không phải cả xe và đường đều không nhận ra, có chút tức giận nhìn anh: “Đương nhiên nhận ra, tôi cũng không phải đồ gỗ, tôi biết xem bản đồ.”

Từ Kính Dư nâng khóe miệng: “Vậy là tốt rồi.”

Ứng Hoan bĩu môi, “Tôi đi đây.”

Cô xoay người, đi đến ven đường bawsg xe.

Mấy người Chung Vi Vi đã tìm một quán ăn ở gần khách sạn, lúc Ứng Hoan đến bọn họ đã gọi xong đồ ăn, cô vội vàng đi qua ngồi xuống, Chung Vi Vi cười: “Tớ còn tưởng rằng Tiểu Trì sẽ tới cùng cậu.”

“Nó không thể tùy tiện ra ngoài, nếu đi còn phải xin phép huấn luyện viên, buổi tối cũng phải huấn luyện, rất phiền.”

“Thật vất vả.” Chung Vi Vi nhớ tới cái gì, hỏi: “Sao Ứng Trì có thể tham gia thi đấu?”

“Có đội viên bị thương, nó được thay thế.” Ứng Hoan nói đơn giản chuyện Trần Sâm Nhiên.

Mấy người lấp bắp kinh hãi, Khương Manh nói: “Nếu cậu không phát hiện, cậu ta cứ lên đài như vậy sao?”

Ứng Hoan gật đầu: “Ừ.”

Chung Vi Vi nhú mày, có chút lo lắng: “Vậy chắn chắn cậu ta hận cậu lắm.”

Ứng Hoan cầm ly nước, nhấp một ngụm, nhớ tới Từ Kính Dư nói đoàn sủng, không quá để ý: “Hận thì hận thôi, cũng không thể mỗi người đều thích tớ, bị thương cũng không phải tớ làm cậu ta bị thương.”

“Cũng đúng.”

Người phục vụ mang đến một ly nước trái cây, để trước mặt Khương Manh, Khương Manh quấy ổng hút, nhìn Ứng Hoan, thấp giọng nói: “Đúng rồi, Ứng Hoan, lúc trước nói cậu hỏi câu lạc bộ còn tuyển nhân viên không, cậu hỏi chưa?”

Ứng Hoan sững sốt.

Cái này...

Cô thật sự quên mất.

Cô nhấp môi, nói thật: “Xin lỗi, tớ quên mất, chờ tớ về tớ sẽ hỏi.”

Khương Manh bĩu môi: “Vậy cậu phải nhớ đấy.”

Lâm Tư Vũ liếc cô ấy một cái, cười nói: “Làm gì vậy? Cậu thật sự thích quyền anh hay là do Kính Vương?”

Khương Manh cúi đầu: “Tớ thật thích quyền anh, càng chú ý càng thích.”

Lâm Tư Vũ cười cười, nhìn về phía Ứng Hoan: “Người theo đuổi Từ Kính Dư hẳn là rất nhiều đi? Cậu ở câu lạc bộ lâu như vậy, có thấy anh ấy thân thiết với ai không?”

Ứng Hoan suy nghĩ, lắc đầu: “Hình như không có.”

Nếu thân thiết một chút, đó chính là cô...

Tối hôm qua bọn họ còn cùng đi ăn khuya.

“Kia, có ai mặt dày tương đối lì lợm mà bám lấy anh ấy? Ví dụ như quyền anh bảo bối, fans...” Lâm Tư Vũ trước nay đều nói chuyện trực tiếp như vậy, cũng không sợ đả thương người, cô cười tủm tỉm, “Nghe nói có một vài quyền thủ còn ngủ cùng rất nhiều người, đặc biệt là mấy quyền thủ chuyên nghiệp. Kính Vương còn đẹp trai như vậy, fans nữ không ít, ít nhiều cũng có người muốn ngủ với anh ấy...”

Ứng Hoan: “...”

Cô nhớ rõ trước kia Khương Manh cũng nói qua mấy lời này, nhưng là khi đó cô chưa đến câu lạc bộ, chưa quen biết Từ Kính Dư.

Hiện tại quen Từ Kính Dư rồi, nghe được mấy lời này, không hiểu sao lại cảm thấy kỳ quái.

Trong ấn tượng của cô, việc khiến Từ Kính Dư cảm thấy hứng thú quả thật không nhiều, ngoại trừ hứng thú với quyền anh thì những cái khác anh đều không quá để tâm.

A, không đúng, anh thích nghe nhạc, có đôi khi còn xem phim điện ảnh, xem nhiều nhất là thi đấu quyền anh. Cô chưa bao giờ thấy anh ra ngoài hệ hồ, cũng không gặp nữ sinh nào đến câu lạc bộ tìm anh.

Cho nên, cô rất khó đem chuyện có bạn gái hay lên giường với nữ nhân gắn lên người anh.

Thậm chí, bạn gái anh sẽ như thế nào cô cũng thấy rất khó tưởng tượng.

Rốt cuộc, anh muốn tìm một người giống như nữ vương.

Dạng nữ sinh như thế nào mới có thể làm nữ vương của anh?

Khí chất giống ngự tỷ sao?

Ứng Hoan thật sự không nghĩ ra được.

Khương Manh nhìn cô chăm chú: “Có sao?”

Ứng Hoan lắc đầu: “Không có, ít nhất tớ chưa từng thấy qua.”

Lâm Tư Vũ nhướn mày: “Nói như vậy, anh ấy còn rất biết giữ mình sạch sẽ, đến bạn gái cũng chưa từng có?”

Ứng Hoan cứng họng, lắc đầu, cái này... Cô cũng không biết.

Chung Vi Vi buồn cười: “Đẹp trai như vậy, nếu thật sự chưa từng có bạn gái, đó thật sự khó có được.” Cô nhìn Ứng Hoan, “Ai, sao cái gì cậu cũng không biết, trong câu lạc bộ nhiều người độc thân như vậy, cậu có thể tìm hiểu bát quái một chút mà.”

Ứng Hoan nhất thời không nói gì, nửa ngày mới nói: “Tớ làm gì muốn bát quái chuyện của anh ấy, hỏi nhiều người khác hiểu nhầm thì sao?”

Chung Vi Vi vốn muốn nói hiểu nhầm thì để họ hiểu nhầm, nhưng nhìn qua Khương Manh, lại nhin xuống. Cơm nước xong, Ứng Hoan đi dạo với bọn họ, thấy sắp đến 10 giờ, chuẩn bị trở về, Ứng Trì liền gọi điện thoại tới, cậu nói: “Chị, khi nào chị trở về?”

Ứng Hoan nói: “Bây giờ chị về.”

Ứng Trì cười: “Em ra cửa chờ chị.”

Ứng Hoan bật cười: “Không cần, chị tự mình lên lầu được, em cứ nghỉ đi, không cần chờ chị.”

“Không được, em phải thấy chị về phòng mới yên tâm.”

“... Được được được, chị đến khách sạn cho em nhìn trước, để em an tâm.”

“Vâng.”

Ứng Hoan cất điện thoại, nói với Chung Vi Vi: “Tớ đi về trước.”

Chung Vi Vi nói: “Nếu không cậu ở với tớ một đêm? Dù sao nơi này cũng gần nơi cậu ở, sáng mai cậu lại về.”

Ứng Hoan lắc đầu: “Không được, biết đâu trong đội có chuyện gì cần tớ giúp đỡ tớ lại không có thì không tốt, hơn nữa Ứng Trì còn ở bên đấy.”

“Được rồi được rồi, cậu về đi.”

Ứng Hoan đi rồi, Lâm Tư Vũ có chút cảm khái: “Quan hệ của Ứng Hoan và Ứng Trì thật tốt.”

Chung Vi Vi biết sự tình nhà Ứng Hoan, cô cười nhẹ: “Đúng vậy, Ứng Trì rất che chở cô ấy, tớ hâm mộ muốn chết, mẹ tớ sao còn chưa sinh cho tớ một em trai nhỏ cơ chứ!”

“Ha ha.” Lâm Tư Vũ cười lạnh, “Tớ nghĩ chỉ đánh chết em trai tớ.”

.....

Ứng Hoan trở lại khách sạn, đi đến trước cửa phòng Ứng Trì gõ cửa.

Ứng Trì mở cửa rất nhanh, thấy cô trở về liền an tâm, mắt đào hoa khẽ nhú: “Chị, cuối cùng chị cũng trở lại.”

Ứng Hoan định đi vào, liền nghe thấy giọng nói của Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành, nhìn vào liền phát hiện mấy người này đang ở đây chơi bài, cô nhỏ giọng hỏi: “Các người hơn nữa đêm còn đánh bài, không sợ huấn luyện viên mắng sao?”

Thạch Lỗi vội nói: “Đừng nói chuyện.”

Ứng Hoan: “...”

Cô nhìn Ứng Trì, Ứng Trì gãi gãi đầu, đem chậu nước bẩn hắt qua Thạch Lỗi: “Là anh Lỗi muốn em chơi.”

Ứng Hoan nhìn Thạch Lỗi, Thạch Lỗi bị ánh mắt của cô làm cho áy náy, gãi gãi đầu, khụ một tiếng: “Kia không phải, tôi chỉ muốn thả lỏng một chút, huấn luyện viên Ngô đang nói chuyện với Từ Kính Dư, bọn tôi chỉ chơi một chút liền trở về ngủ.”

Ngoài cửa, bỗng nhiên truyền đến tiếng của Từ Kính Dư, thanh âm lãnh đạm: “Cảm ơn, nhưng tôi không đói bụng, cũng không thể tùy tiện ăn đồ ăn bên ngoài, cô đi đi.”

Thạch Lỗi vừa nghe, lỗ tai đều dựng thẳng lên.

“Đây là lại có nữ sinh mang đồ đến cho Kính Vương?”

“Tám phần là như thế.”

“Chắc, chắc là fans nữ, không biết Kính Vương không thích người khác theo đuổi sao? Tối một người cự tuyệt một người.”

Một chân Ứng Hoan còn ở ngoài cửa, nghe được rõ ràng hơn, cô không nhận được quay đầu nhìn về phía hành lang, quả nhiên thấy có nữ sinh đứng ở hành lang, chặn Từ Kính Dư trước cửa phòng Ngô Khởi.

Nữ sinh kia cao gầy, mặc một thân váy ngắn, da trắng, dáng người đẹp, tóc dài đến eo, rất xinh.

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, thái độ không chút để ý, quay đầu nhìn bên này.

Ứng Hoan đối diện anh vài giây, cảm thấy nhìn lên như vậy thật không tốt, vội rụt người lại.

Cô đi vào phòng Ứng Trì, nhớ tới lời Chung Vi Vi nói, lòng hiếu kỳ dâng nên, hỏi một câu: “Tại sao Từ Kính Dư không thích người khác theo đuổi?”

Thạch Lỗi cũng thấy khó hiểu, anh không biết cảm giác cảm giác được người khác theo đuổi như thế nào, mỗi lần thấy Từ Kính Dư cự tuyệt nữ sinh, đặc biệt là nữ sinh xinh đẹp, đều cảm thấy đặc biệt khó hiểu.

Anh suy nghĩ thật lâu, cảm thấy chỉ có một nguyên nhân.

“Khả năng người nào đẹp một chút đều thích làm bộ lạnh lùng.”

Ứng Hoan: “...”

25. Chương 25

Edit: Rùa

“Anh tới làm gì?”

Ứng Trì thấy Từ Kính Dư đi đến, lập tức đem cửa đóng lại, Từ Kính Dư chống một tay lên cánh cửa, liếc nhìn cậu, hai người nhìn nhau cùng dùng sức, âm thầm phân cao thấp, Từ Kính Dư sức lực tốt hơn, cậu mạnh đẩy cửa ra.

Anh trực tiếp đi vào, không chút lưu tình trào phúng cậu.

“Bằng cậu mà cũng đòi ngăn tôi? Đi về luyện tập thật nhiều rồi nói sau.”

Ứng Trì sững sốt, cảm giác bản thân lại bị người ta mắng yếu gà, tức giận quay đầu lại kêu: “A a a anh không được vào! Tôi đồng ý cho anh vào phòng chưa?”

“Lỗi ca, chạy nhanh đem đồ cất đi!”

Ai biết người này có tố cáo với huấn luyện viên hay không?

Từ Kính Dư đi đến bên cạnh Ứng Hoan, rũ mắt nhìn cô, lại nhìn vào trong phòng, mấy người Thạch Lỗi, Triệu Tinh Trung, Dương Cảnh Thành đều ở đây, an vị trên sàn nhà đánh bài, anh không có vẻ gì là ngoài ý muốn cả: “Lại tụ tập đánh bài?”

Thạch Lỗi hướng ra ngoài cửa sổ, cười hì hì hỏi: “Cậu lại bị fans nữ truy đuổi?”

Từ Kính Dư lạnh giọng: “Cậu nhàm chán quá phải không?”

Thạch Lỗi: “Thật vô tình mà!”

Dương Cảnh Thành: “Thật hâm mộ mà!”

Ứng Hoan: “...”

Cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, anh quả thật rất đẹp trai, chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ hấp dẫn người khác. Cho nên anh không thích người khác theo đuổi anh, giống như Thạch Lỗi nói, người lớn lên xinh đẹp đều không thích bị theo đuổi sao?

Từ Kính Dư nhìn cái túi trên tay cô, hỏi: “Đó là gì?”

Ứng Hoan đáp một tiếng, đem túi giấy mở ra, mùi hương trong túi tỏa ra ngoài, còn mang theo hơi ẩm, “Là bánh bao, mới ra lò.” Cô vốn dĩ muốn hỏi anh có ăn hay không, nhớ tới lời anh vừa nói, lại đem túi cất đi, “Quên mất anh đã nói không ăn đồ ăn bên ngoài.”

Khóa miệng Từ Kính Dư hơi giật, trực tiếp đoạt lấy túi đồ, cầm bánh bao cắn một miếng to, “Cô mang thì sẽ ăn.”

Anh nghiêng đầu liếc cô một cái: “Những lời này nói để lừa người khác, cô cũng tin?”

Tiếp theo nháy mắt, túi bánh trên tay đã bị đoạt đi.

Ứng Trì ôm túi trừng anh: “Chị của tôi mua cho tôi, có nói cho anh ăn sao?”

Từ Kính Dư cong cong môi, thông thả ung dung mà nhai, liếc nhìn Ứng Hoan: “Có cho ăn hay không?”

Ứng Hoan: “...”

Ăn cũng đã ăn rồi, còn hỏi cái gì?

Cô sờ sờ cái ót của Ứng Trì, nhỏ giọng nói: “Không nên keo kiệt như vậy.”

Ứng Trì hừ một tiếng, cầm lấy bánh bao bỏ vào trong miệng, đem túi ném qua cho Thạch Lỗi, Thạch Lỗi giữa không trung tiếp được, cầm bánh bao bỏ vào miệng, lại đem túi ném cho Dương Cảnh Thành, Dương Cảnh Thành cũng lấy một cái, sau đó ném túi cho Triệu Tĩnh Trung.

Triệu Tĩnh Trung cầm cái túi trống rỗng, vẻ mặt ủy khuất nói: “Không còn nữa...”

“Tôi không biết mọi người ở trong phòng Ứng Trì, chỉ mua bốn cái...”

Ứng Hoan chỉ mua cho Ứng Trì, lúc này có chút ngượng ngùng, “Mọi người muốn ăn sao? Tôi lại đi mua, cũng không phải quá xa.”

Từ Kính Dư đem nửa cái bánh bao còn lại nhét vào trong miệng, nhìn về phía cô: “Đi cái gì, sắp đến 11 giờ rồi, bọn họ muốn ăn thì tự đi mua, cũng không phải không có chân.” Anh đi qua, rút bài trên tay Thạch Lỗi ném lên bàn, “Đều tan đi, trở về ngủ.”

Thạch Lỗi vốn dĩ cũng không định chơi lâu, hai ba miếng ăn xong bánh bao, đứng lên.

“Đi thôi, trở về ngủ.”

“Tiểu tổ tông cất bài kỹ một chút, đừng để huấn luyện viên nhìn thấy.”

“...Được.”

Ứng Hoan nhìn bọn họ trở về, nhìn Ứng Trì: “Chị cũng về phòng, em ngủ sớm đi.”

Ứng Trì gật đầu: “Vâng.”

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành ở mấy phòng bên cạnh, phòng của Từ Kính Dư gần phòng Ứng Hoan, ở phía đầu khác của hành lang, Ứng Hoan nhắm mắt đi theo ừ Kính Dư, thẳng đến khi Từ Kính Dư dừng lại ở cửa phòng, anh quay đầu lại nhìn cô: “Cô muốn nói gì với tôi sao?”

Ứng Hoan mờ mịt nhìn anh: “Không có.”

Từ Kính Dư nhướn mày: “Thật không có?”

Cô nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu.

“Không có thì thôi.” từ Kính Dư mở cửa, quay đầu nhìn cô, khóe miệng cong cong, “Ngủ ngon.”

Ứng Hoan không hiểu sao tâm lại nhảy lên một cái, cứ như vậy nhìn anh, nửa ngày sau mới nói: “Ngủ ngon.”

Trở lại phòng, WeChat vang lên thông báo, là tin nhắn trong nhóm.

Chung Vi Vi hỏi: “Trở lại phòng ngủ chưa?”

Ứng Hoan ném túi lên giường, cả người đổ xuống giường lớn, “Về rồi.”

Khương Manh, “Chuyện kia, cậu nhớ phải hỏi nha.”

Ứng Hoan nhấp môi, nhìn di động thất thần, cô mơ hồ nhận ra Khương Manh thích Từ Kính Dư, nhưng mà... Thạch Lỗi nói, Từ Kính Dư không thích người khác theo đuổi, bộ dáng vừa rồi anh cự tuyệt, rất lạnh lùng.

Khương Manh nếu thật sự đi đến câu lạc bộ, sẽ rất thảm.

Cô trầm mặc làm nhóm chat cũng an tĩnh lại.

Lúc nhìn vào màn hình điện thoại cô mới giật mình phục hồi lại tinh thần trả lời: “Được.”

Có một số việc nếu còn chưa đắm vào tường thì sẽ không quay đầu lại, cô mà ngăn cản, ngược lại có vẻ cô đang cố ý.

....

Ngày 15 tháng 9 là vòng bán kết, vận khí của câu lạc bộ rất tốt, Hoan mặc đồng phục của đội, theo mọi người vào phòng nghỉ, ngoại trừ Ứng Trì, tinh thần mọi người tương đối thả lỏng.

Dương Cảnh Thành đặc biệt tri kỷ mà an ủi cậu: “Đừng lo lắng, đánh thua còn có Kính Vương và Triệu Tinh Trung, bọn họ ở phía sau che chở, phía trước tôi nhất định sẽ đánh thắng, cậu đừng khẩn trương.”

Triệu Tinh trung nói: “Đúng vậy.”

Ứng Trì phát cuồng: “Ai muốn mấy người anh ủi kiểu này!”

Từ Kính Dư khẽ cười ra tiếng, ngồi xuống bên cạnh Ứng Hoan, tay trái đặt lên tay vịn của ghế.

Ý tứ thực rõ ràng.

Ứng Hoan ngẩng đầu liếc anh một cái, yên lặng ấn lên cánh tay anh, Từ Kính Dư không chút để ý mà nhìn tay cô. Tay của cô rất đẹp, ngón tay thon dài tinh tế, làn da trắng nõn non mịn, cùng màu da lúa mạch của anh tương phản rất lớn, đôi tay kia xoa ấn trên tay anh, đẹp mắt giống như đang chơi dương cầm.

Anh nhìn mặt cô, “Không đi an ủi tiểu tổ tông?”

Ứng Hoan cúi đầu, thanh âm mềm nhỏ: “Đã nói qua rồi.”

Bởi vì hạng cân 69kg báo lên hai người cho nên nếu Ứng Trì thua, còn Thạch Lỗi có thể thi đấu.

Ứng Trì đương nhiên muốn thắng, nhưng cậu tham gia huấn luyện quá ngắn, không thể tiến bộ nhanh như vậy, Ứng Hoan nói cậu không nên gấp gáp, về sau sẽ tốt hơn. Ứng Trì cũng hiểu rõ, vẫn khẩn trương, nhưng tâm trạng khá tốt.

Từ Kính Dư thích nghe cô nói chuyện, âm thanh của cô rất mềm mại, nghe rất thoải mái, cũng thích hợp dễ người. Không trách được một đám thô lỗ kia muốn được cô khen, tùy tiện khen một câu đều cảm thấy dễ nghe.

“Từ Kính Dư, anh làm gì mà bắt chị tôi mát xa cho anh!”

Ứng Trì đột nhiên đứng ở trước mặt hai người, khó chịu nhìn Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư dựa lưng vào ghế, liếc cậu một cái: “Nghĩ.”

Ứng Trì: “...”

Cậu thế nhưng nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Ứng Hoan dừng động tác, quay đầu nhìn cậu, Từ Kính Dư thu hồi tay, đứng lên, hoạt động ngón tay một chút, khịt mũi: “Được rồi, trả lại chị cho cậu.” Nói xong liền quay người rời đi.

Ứng Trì nhú mày, nhìn về phía Ứng Hoan: “Chị, chị đừng bị anh ta khi dễ, anh ta có người chuyên môn mát xa, vậy mà còn tới nô dịch chị, lần sau chị trực tiếp cự tuyệt, không phải sợ anh ta.”

Ứng Hoan không nhịn được cong khóe miệng: “Được, chị biết rồi, em đừng lo lắng.”

Ứng Trì vẫn không vui: “Tuy rằng anh ta là bạn của Chu tổng, nhưng chị cũng đừng quá chiều anh ta, cũng đừng sợ anh ta.”

Ứng Hoan: “...Được.”

Nhưng mà, cô cảm thấy Ứng Trì lo lắng có chút thừa.

Ngô Khởi tập hợp mọi người, dặn dò những việc cần chú ý, cũng sắp đến thời gian thi đấu rồi.

Ứng Hoan vẫn ngồi trên ghế, chờ đến khi Ứng Trì lên võ đài, cả người đều căng thẳng, Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, nói thẳng: “Cô khẩn trương cũng vô dụng, quyền thủ hạng cân 69kg của bọn họ là vương bài, cho dù là Thạch Lỗi cũng chưa chắc sẽ thắng.”

Ứng Trì tám chín phần là phải thua.

Thể năng là vấn đề lớn đầu tiên.

Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng nói: “Tôi biết là rất khó, nhưng vẫn mong có kỳ tích, cho dù không có kỳ tích, tôi cũng hy vọng nó đừng bị đánh quá nặng.”

Từ Kính Dư trầm mặc nhìn cô, ánh mắt quay lại võ đài.

Hiệp thứ năm kết thúc, không ngoài dự kiến, Ứng Trì thua, còn bị đánh rất thảm, bên tai chảy không ít máu, cả người bị đánh đến phát ngốc. Nhân viên y tế giúp cậu xử lý vết thương, Ứng Hoan không yên tâm, lại cẩn thận kiểm tra lại lần nữa, giúp cậu ấn lên đầu túi chườm đá, đau lòng hỏi: “Còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Ứng Trì đã tỉnh táo lại, lắc đầu: “Khá hơn nhiều.”

Cậu nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: “Chị, về sau chị đừng tìm người yêu là quyền thủ, bằng không về sau còn phải lo lắng nhiều, không chịu nổi.”

Ứng Hoan nhìn cậu bị đánh thảm, rất mềm lòng, cậu nói cái gì cô cũng đáp ứng, gật đầu nói: “Được.”

Từ Kính Dư bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô một cái.

Ứng Hoan không phát hiện.

12 giờ tối, thi đấu kết thúc, câu lạc bộ Quyền anh Thiên Bác tiến vào trận chung kết.

Ứng Hoan thu dọn hòm thuốc, nhìn thoáng qua khán đài, mấy người Chung Vi Vi còn ngồi ở đấy, cô bỗng nhiên nhớ tới việc Khương Mạnh nhờ.

Chu Bách Hạo còn đang nói chuyện với nhà tài trợ.

Cô nhìn một vòng, cũng không biết nên hỏi hai, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Từ Kính Dư, cô đi qua, nhỏ giọng hỏi: “Từ Kính Dư, tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

Từ Kính Dư cầm bình nước, uống mấy ngụm, cúi đầu nhìn cô, “Chuyện gì?”

“Câu lạc bộ yêu cầu nhiều nhất mấy nhân viên y tế.”

“Thời điểm nhiều nhất, ba người.”

Ba người sao?

Hiện tại có cô cùng bác sĩ Hàn, có nghĩ là về sau có khả năng sẽ nhận thêm người.

Ứng Hoan liếc nhẹ môi dưới, không tự giác mà tiến lại gần anh, nhỏ giọng hỏi: “Cái này, nếu bạn học của tôi muốn đến làm thêm, có thể chứ?”

Từ Kính Dư nhìn một chút, ném bình nước vào thùng rác, không chút để ý hỏi: “Bạn học cô có chỗ nào hơn người sao?”

“Hả?” Ứng Hoan có chút mờ mịt: “Chỗ hơn người là gì?”

“Ví dụ như...” Anh nhìn cô, khoe miệng khê nâng, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô: “Sẽ dễ người giống cô sao?”

Ứng Hoan: “...”

Cô cảm thấy anh dựa vào quá gần, lỗ tai có chút ngứa, cúi đầu rút bả vai, hô hấp chậm nửa nhịp: “Không có...”

Khương Manh có chút tính tình đại tiểu thư, ở trong phòng ngủ, đến Lâm Tư Vũ cùng lười không muốn nói, khả năng cô ấy dễ người tương đối khó.

“Không có vậy cô hỏi cái gì? Không nhận.”

Ứng Hoan: “....”

26. Chương 26

Edit: Rùa

(chương này gần 4500 từ, bảo sao tui gõ mãi, gõ mãi không hết)

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, cảm thấy logic của Từ Kính Dư có vấn đề, cô không nhận được hỏi: “Tiêu chuẩn tuyển người của câu lạc bộ là biết dỗ dành người khác sao?”

“Trước kia không phải, hiện tại thì chính là như thế.” Từ Kính Dư nhìn bọn Thạch Lỗi, hướng bọn họ dương dương đắc ý, “Cô đi hỏi bọn họ, có nguyện ý đổi một bác sĩ nhỏ hay không?”

Ứng Hoan sửa đúng lời của anh, “Không phải đổi, là thuê thêm người.”

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, vừa đúng lúc Thạch Lỗi đi tới bên này, anh tùy ý túm cổ áo Thạch Lỗi kéo qua, nhàn nhạt hỏi: “Bác sĩ nhỏ hỏi mấy người, mấy người có muốn thêm một nhân viên y tế hay không?”

Thạch Lỗi hơi sững sốt, có chút khó hiểu: “Tại sao muốn nhiều hơn? Chu tổng nói sao? Tôi cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, có bác sĩ Hàn và bác sĩ nhỏ là đủ rồi.” Anh ta nói một câu dài, không dứt, lại nhìn Ứng Hoan, “Người được thêm kia có xinh đẹp không?”

Ứng Hoan có chút ngốc, nhưng vẫn gật đầu: “Xinh đẹp.”

Dương Cảnh Thành thò người qua: “Sẽ giống cô đi khuyên can mọi người? Giống cô dỗ dành mọi người sao?”

Triệu Tinh Trung: “Sẽ cổ vũ cho bọn tôi sao?”

Ứng Hoan: “...”

Trần Sâm Nhiên nghe bọn họ nói, hướng bên này nhìn qua ánh mắt lạnh nhạt.

Từ Kính Dư buông Thạch Lỗi ra, theo mọi người đi về phía trước, thân hình cao lớn che phía trước Ứng Hoan, cười có chút biếng nhác, “Suy nghĩ nhiều, tiểu bác sĩ thế này, là nghìn năm khó gặp.”

Nghìn năm khó gặp...

Ứng Hoan hoàn toàn hết chỗ nói, nói giỡn cũng hơi quá rồi, cô nhận không được duỗi tay chọc eo anh: “Tôi lại không phải đồ cổ.”

Từ Kính Dư cứng người, xem chút nhảy dựng lên, quay đầu nhìn cô: “Đừng chọc loạn.”

Ngữ khí của anh hơi nghiêm túc, biểu tình Ứng Hoan hơi cứng lại, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tại anh nói tôi là đồ cổ.”

“Không trách cô, chọc đến chỗ ngứa của tôi.” Lúc cô chọc lên eo của anh, nơi đó anh ngứa thật, anh nhìn cô, cười nhẹ ra tiếng: “Cô còn đáng giá hơn đồ cổ, được chưa?”

Ứng Hoan sững sốt, có chút ngốc mà nhìn anh.

Thạch Lỗi thò người tới, cười to nói: “Đúng đúng đúng, so với đồ cổ còn đáng giá hơn, hiện tại cô gái nhỏ giống như cô không còn nhiều nữa.”

Những người này so sánh thật là...

Đáy lòng Ứng Hoan vừa dâng lên một tia kiêu diễm nháy mắt liền biến mất, đúng lúc này di động vang lên, Chung Vi Vi gọi tới: “Tớ thấy cậu một lúc nữa cũng không đi được, bọn tớ về khách sạn trước, ngày mai nhớ về cùng bọn tớ.”

Vòng bán kết đã kết thúc, ngày mai bọn họ phải về, Chung Vi Vi mua bốn vé, bốn người cùng nhau trở về.

Ứng Hoan nói: “Được.”

Sáng ngày hôm sau, Ứng Hoan kéo valy ra cửa, Ứng Trì chờ ở cửa tiếp nhận valy, “Chị, em đưa chị đi.”

Ứng Hoan nhìn vết thương trên mặt cậu còn chưa khỏi, lại cầm lấy valy, nhú mày nói: “Không cần, em nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Từ Kính Dư cầm di động từ phòng đi ra, nhìn về phía bọn họ, nói: “Cậu chờ ở cửa đi, tôi đưa cô ấy xuống.” Anh cắt điện thoại, nhìn về phía Ứng Hoan, “Tôi gọi cho tài xế, bảo ông ấy đưa các cô đến nhà ga.”

Cuối hành lang, Chu Bách Hạo chậm rì rì đi tới, nhìn về phía Ứng Hoan: “Đi nhà ga? Vừa lúc tôi có việc ra ngoài, tiện đường đưa em đi luôn.”

Ứng Hoan hơi có dự.

Từ Kính Dư liếc nhìn Chu Bách Hạo, nhàn nhạt nói: “Bọn họ có bốn người, xe của anh chở hết được sao?”

Chu Bách Hạo mỉm cười: “Lão Lý không khỏe, hôm nay tôi tự mình lái xe.” Anh trực tiếp đi qua lấy valy của Ứng Hoan, “Đi thôi.”

Ứng Hoan vội nói: “Tôi còn phải đi gặp bạn của mình, sẽ chậm trễ thời gian, vẫn không nên làm phiền Chu tổng.”

Cô muốn lấy lại valy, Chu Bách Hạo đã kéo valy đi được vài bước, “Vây đi gặp bạn của cô trước, tiện đường, không phiền gì cả.”

Ứng Hoan nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, chỉ chỉ Chu Bách Hạo, nhỏ giọng nói: “Kia... Tôi ngồi xe Chu tổng.”

Từ Kính Dư hơi cong đầu lưỡi chống má, dựa trên khung cửa, nhàn nhạt nói: “Đều được thôi, Mercedes thoải mái hơn xe bus.”

“Máy bay tư nhân càng thoải mái hơn!” Cô hừ một tiếng, không để ý đến anh, quay đầu nhìn Ứng Trì: “Chị đi rồi, em đừng có gây sự.”

Ứng Trì vẫn có vài phần sợ Chu Bách Hạo, hơn nữa cậu tin Chu Bách Hạo thực sự tiện đường mới đưa Ứng Hoan đi, cậu cào cào đầu, cười nói: “Chị yên tâm, em sẽ không gây chuyện với Trần Sâm Nhiên, em đảm bảo.”

Ứng Hoan yên tâm, vẫy vẫy tay, xoay người bước đi.

Ứng Hoan không biết, cô vừa mới bước vào thang máy, cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, Trần Sâm Nhiên lạnh mặt bước ra ngoài, cũng không thèm nhìn Từ Kính Dư và Ứng Trì, trực tiếp đi gõ cửa phòng Ngô Khởi.

Ứng Trì sửng sốt, Từ Kính Dư mặt không biểu cảm.

Chờ Trần Sâm Nhiên vào phòng, Ứng Trì liền hỏi Từ Kính Dư: “Có phải cậu ta đã nghe thấy rồi không?”

“Không biết, nếu cậu ta chưa nghe thấy gì thì cậu cứ giả ngốc đi.” Từ Kính Dư xoay người trở về phòng.

Vòng bán kết kết thúc, Ngô Khởi tìm Trần Sâm Nhiên nói chuyện.

Vận động viên trước khi thi đấu còn đánh nhau là vi phạm kỷ luật, Trần Sâm Nhiên nhất định phải chịu phạt và kiểm điểm, mấy ngày nay cậu ta cũng ghen khuất nhiều rồi, không được thi đấu, không thể hòa đồng với mọi người.

Quan hệ của mọi người với bác sĩ nhỏ đều rất tốt, duy chỉ mình cậu ta không tốt.

Trần Sâm Nhiên đôi khi cảm thấy bản thân như quái vật, nhưng cậu cũng không để ý.

“Có phải cậu đánh nhau với người ta không?”

Ngô Khởi nhìn thiếu niên trước mặt, rõ ràng là một bộ dáng không dễ bụng, cổ tình cái tính cách sốc nổi bốc đồng không kìm chế được, giống như bom hẹn giờ, anh thật sự không nhìn được, thằng nhóc này lại muốn gây chuyện.

Trần Sâm Nhiên cúi đầu, trầm mặc một hồi, nói: “Phải.”

Ngô Khởi tức giận mắng, “Cậu xem cậu, tôi đã nói với cậu rồi, lúc trước phải chú ý bảo vệ thân thể, không thể bị thương hay bị bệnh, nếu nếu ngoài ý muốn thì không sao, cậu lại chạy đi đánh nhau với người ta? Cậu cũng thật mẹ nó có năng lực.”

Trần Sâm Nhiên trầm mặc.

“Đánh nhau với ai? Vì sao?”

Trần Sâm Nhiên vẫn không nói gì.

Ngô Khởi nhíu mày: “Không nói?”

Trần Sâm Nhiên có chút bực bội, cào cào tóc, không kiên nhẫn mà nói: “Không phải tôi cố ý muốn đánh nhau với bọn họ, là bọn họ cứ quấy rối tôi.”

Ngô Khởi bắt lấy từ ngữ mấu chốt: “Bọn họ?”

Trần Sâm Nhiên càng không kiên nhẫn: “Trước khi tham gia câu lạc bộ, có chút mâu thuẫn với bọn họ...”

Ngô Khởi nhíu mày: “Mâu thuẫn gì?”

Trần Sâm Nhiên mím môi, hiển nhiên không muốn nói.

“Nếu cậu đã chọn tới nơi này, thì nên tuân theo kỷ luật, cậu có chuyện gì thì có thể nói với tôi, huấn luyện viên và đội viên đều có thể giúp cậu. Cậu đều không nói, nếu lần sau chuyện này lại xảy ra thì sao?”

“Nói ra, mọi người cùng nhau giải quyết.”

“Trần Sâm Nhiên, cậu còn muốn ngốc mãi ở đây sao?”

Ngô Khởi nói lời tàn nhẫn, trước kia anh cũng là vận động viên quyền anh, tính tình dĩ nhiên không chạy đi đâu được.

Trần Sâm Nhiên vẫn không chịu nói, cúi đầu: “Lần sau tôi nhất định sẽ chú ý, viết kiểm điểm và trừng phạt, tôi đều nhận.”

Ngô Khởi tức giận đến cắn răng: “Cậu.”

Trần Sâm Nhiên nhàn nhạt nói: “Ai có thể giúp tôi, không ai có thể giúp tôi, chính tôi trước kia không tốt, anh cũng đã nói như thế, hiện tại bọn họ muốn báo thù mà thôi, cũng không phải chuyện gì ghê gớm, tôi không gặp bọn họ là được. Tôi cũng đâu thể lôi kéo mọi người giúp tôi đánh nhau? Hay là huấn luyện viên có thể giúp tôi đánh bọn họ?”

Ngô Khởi: “...”

Nói chuyện hơn nửa giờ, Trần Sâm Nhiên giống như bị bịt miệng, một chữ cũng không chịu nói.

Ngô Khởi không có biện pháp, đem người đuổi đi, mang đội viên khác đi huấn luyện.

Câu lạc bộ có thuê một chỗ cho các vận động viên luyện tập.

.....

Sau khi Ứng Hoan lên xe cùng Chu Bách Hạo cô liền gọi cho Chung Vi Vi, để bọn họ xuống lầu chờ, miễn cho Chu Bách Hạo phải đợi lâu, lãng phí thời gian quý báu của sếp là tội.

Chung Vi Vi vừa nghe, liền vội nói Khương Manh và Lâm Tư Vũ mang hành lý xuống lầu, đến ven đường chờ.

Chu Bách Hạo nhìn Ứng Hoan đang ngồi ở ghế phụ, khoe miệng mỉm cười: “Quan hệ giwaux mọi người trong phòng ngủ của em dường như rất tốt, còn cùng nhau đến đây xem thi đấu.”

“Vâng, khá tốt.” Ứng Hoan buột miệng thốt ra, “Chủ yếu là tới xem Từ Kính Dư.”

“Phải, thằng nhóc đó rất được nữ sinh hoan nghênh.” Chu Bách Hạo lại không cảm thấy ngoài ý muốn, anh không chút để ý nói: “VẬY còn em? Em cũng chú ý đến cậu ta?”

“A?” Ứng Hoan dừng một chút, cúi đầu nhìn đầu gối: “Tôi chú ý đến em trai tôi nhiều hơn.”

Chu Bách Hạo cười nhẹ: “Nghe nói em sẽ dễ dàng em trai, toàn đội đều rất thích em.”

Ứng Hoan: “...”

Cô có chút xấu hổ, kỳ thật căn bản cô cảm thấy mình không làm gì cả, không biết tại sao mọi người đều cảm thấy cô sẽ dễ người, còn tranh nhau muốn cô khen...

Dễ người đó, là cách cô đối phó với Ứng Trì từ nhỏ.

Ai biết cũng có tác dụng với một đám vận động viên.

Chu Bách Hạo nói: “Đây là chuyện tốt.”

Ứng Hoan: “Vâng...”

Thật ra cũng phong phải toàn đội đều thích cô, Trần Sâm Nhiên không thích cô.

Rất nhanh liền đến khách sạn tiện lợi, mấy người Chung Vi Vi đã đứng ở ven đường, Ứng Hoan chỉ chỉ: “Bọn họ ở chỗ này.”

Chu Bách Hạo dừng xe ở ven đường, đẩy cửa xe ra, quay đầu nhìn Ứng Hoan: “Em cứ ngồi trên xe đi, em giúp bọn họ mang đồ lên.”

Ứng Hoan gật đầu: “Vâng.”

Chu Bách Hạo xuống xe, mỉm cười nhìn Lâm Tư Vũ: “Hành lý để trong cốp xe đi.” Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, tay áo xắn cao, lộ ra một đoạn cánh tay gầy nhưng cơ bắp rắn chắc, anh xách hành lý lên, vòng ra sau đuôi xe.

Lâm Tư Vũ có chút thụ sủng nhược kinh: “Cảm ơn.”

Chu Bách Hạo bỏ valy vào cốp, nhìn về phía các cô: “Lên xe đi.”

Mấy cô gái ngồi vào ghế sau, lần trước Khương Manh không đến câu lạc bộ nên không biết Chu Bách Hạo là ai, vừa định hỏi Chung Vi Vi bên cạnh thì Chu Bách Hạo đã mở cửa ngồi vào ghế lái.

Cô liền nhịn xuống.

Bởi vì có Chu Bách Hạo, mấy cô gái đều có chút câu nệ, không nói chuyện nhiều.

Chu Bách Hạo nghe một cuộc điện thoại, là công việc, một cuộc gọi chính là hai mươi phút, mấy cô gái nhỏ càng không dám lên tiếng quấy rầy. Chờ anh cắt đứt điện thoại, cũng đã sắp tới nhà ga rồi.

Chu Bách Hạo có chút bất đắc dĩ, nhìn về phía Ứng Hoan: “Xin lỗi.”

Ứng Hoan vội nói: “Không có việc gì, anh là ông chủ, bạn là chuyện thường.”

Ông chủ?

Khương Manh có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Chu Bách Hạo.

Chu Bách Hạo dừng xe ở gần nhà ga, nói với Ứng Hoan: “Chỉ có thể dừng ở chỗ này, phía trước không thể dừng xe.”

Ứng Hoan cảm kích nói: “Ổ chỗ cũng rất tốt, bọn tôi tự đi qua.”

“Được.”

Chu Bách Hạo biết cô không quá tự nhiên, cười cười không nói gì, xuống xe giúp mấy cô gái lấy valy ra, nhìn các cô đi đến nhà ga mới lên xe rồi đi.

Ứng Hoan kéo valy đi trước, Khương Manh tò mò hỏi: “Người đàn ông vừa rồi là ông chủ của câu lạc bộ sao? Lúc trước Chung Vi Vi nói có người tiện đường đưa bọn họ đến nhà ga, cô không nghĩ sẽ là ông chủ của câu lạc bộ.”

Lâm Tư Vũ cười, trả lời thay: “Đúng vậy, hàng thật giá thật, tuổi trẻ tài cao, còn đẹp trai nữa.”

Thời gian có chút gấp, Ứng Hoan lấy vé xong liền đi đến nơi kiểm tra vé, sau khi lên xe, vé của các cô mua không được ngồi cùng nhau, Ứng Hoan ngồi đối diện Khương Manh, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ ngồi phía sau.

Khương Manh ngồi xuống, từ trong balo lấy ra một lọ sữa chua, đưa cho Ứng Hoan, “Cậu uống cái này đi.”

Ứng Hoan cầm lấy, nói: “Cảm ơn.”

Khương Manh nhìn cô: “Cậu đã hỏi chưa?”

Ứng Hoan đã biết cô ấy muốn hỏi, liền đem những từ đã nghĩ tốt trong đầu sắp xếp lại một chút nói ra: “Hỏi qua, nhưng bọn họ nói không cần thêm người... Cho nên, tớ không có cách nào cả, nếu về sau họ tuyển thêm người, tớ lại hỏi giúp cậu.”

Khương Manh rất thất vọng, bả vai hơi sụp xuống: “Được rồi, cậu hỏi ai?”

“Đều hỏi.”

Nếu đội viên nói không cần, có lẽ huấn luyện viên sẽ không tìm thêm người.

Khương Manh bĩu môi: “Cứ nghĩ có thể cùng cậu làm thêm.”

Ứng Hoan nhìn cô một cái, nói thật: “Tớ làm thêm vì thiếu tiền, nếu không thiếu tiền thì tớ cũng không đi làm thêm.”

Gia cảnh Khương Manh không tồi, lại là con một, trong nhà chưa bao giờ thiếu cô ấy tiền tiêu vặt, quả thật không biết cảm giác thiếu tiền là gì, cô nhìn Ứng Hoan cười một chút, cuối cùng không rồi rắm chuyện này.

Học kỳ mới khai giảng, chương trình học năm hai nặng hơn năm nhất, Ứng Hoan chuẩn bị trước những gì cần dạy cho các bạn nhỏ ở lớp mỹ thuật.

Cuối tuần, cô về nhà một chuyến.

Ứng Hải Sinh thấy cô trở về, hỏi câu: “Tại sao Ứng Trì không về?”

Ứng Hoan bỏ balo xuống, nhìn ông: “Không phải con đã nói với ba sao, nó đi thi đấu.” Lúc trước Ứng Hải Sinh vẫn luôn muốn đến câu lạc bộ, nhưng vì trường học cách chỗ này rất xa, ngồi xe điện ngầm cũng phải mất hai ba tiếng, Lục Mĩ không cho ông đi xa, nói chờ khai giảng rồi đi, thuận tiện xem Ứng Trì đi học ra sao.

Việc này cứ như vậy mà trì hoãn.

Ứng Hải Sinh không quá tin tưởng Ứng Trì tham gia thi đấu chính quy.

Ứng Hoan mở ra video thi đấu đã quay lại trong di động cho Ứng Hải Sinh xem. Nhẹ giọng giải thích: “Ba xem, Ứng Trì đại diện cho tỉnh đi thi đấu, về sau còn có cơ hội tham gia Olympic...”

Ứng Hải Sinh nghiêm túc xem video, chỉ chỉ đồng phục màu hồng trên người bọn họ, “Đây là đồng phục của đội?”

“Vâng.”

“Sao con cũng có?”

“Con làm thêm ở câu lạc bộ, giúp bọn họ chăm sóc và chữa bệnh.”

Ứng Hải Sinh nhìn cô, thở dài: “Con là sợ nó không nghe lời nên cố ý đi theo, có phải không?”

Ứng Hoan cười cười: “Không phải đâu, là vì tiền lương cao, công việc cũng nhẹ nhàng, Ứng Trì ở đó, con cũng tiện chăm sóc, ba và mẹ không phải từ nhỏ đã luôn dạy bọn con, chị em phải tương thân tương ái sao?”

Từ nhỏ Ứng Hải Sinh và Lục Mĩ đã giáo dục bọn họ, nói cô và Ứng Trì, ngoại trừ ba mẹ thì hai người họ là người thân nhất, về sau nếu trong nhà có khó khăn, đều không thể dựa vào người ngoài được, chỉ có chị em ruột mới đáng tin, đây là người nhà.

Cho nên, quan hệ của hai chị em từ nhỏ đã rất tốt.

Ứng Hải Sinh xem lại video một lần nữa, càng xem càng nhún nhún sâu hơn: “Ba nghe nói đánh quyền anh không tốt cho cơ thể, sau này già rồi, bệnh liên xuất hiện, đầu óc là dễ bị nhất...”

Chuyện này đương nhiên Ứng Hoan biết, nhưng cô càng cảm thấy không thể ngăn cấm yêu thích và ước mơ của người khác, cô trấn an Ứng Hải Sinh: “Không sao đâu ba, sau này sẽ dần hồi phục, không nghiêm trọng như vậy.”

Ứng Hải Sinh ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày hỏi: “Nó thực sự rất thích đánh quyền?”

“Thật sự.” Ứng Hoan sợ Ứng Hải Sinh còn không tin, lại nói: “Qua mấy ngày nữa sẽ đến trận chung kết, tuy nó bị thua, không thể thi tiếp, nhưng hẳn cũng sẽ được quay đến, ba có thể thấy nó trên TV.”

Ứng Hải Sinh như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên trả điện thoại cho cô, “Được rồi không xem nữa, càng xem càng khó chịu, giống như chính mình bị đánh.”

Ứng Hoan cười cười, lấy lại điện thoại.

Buổi tối, nhóm chat của câu lạc bộ bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Thạch Lỗi: “Bác sĩ nhỏ, trận chung kết cô có đến cổ vũ cho bọn tôi không?”

Dương Cảnh Thành: “Kia, ai sẽ cấp vé máy bay?”

Triệu Tĩnh Trung: “Tới giúp chúng tôi nâng cao tinh thần!”

Ứng Trì: “Mấy người thật không biết xấu hổ, chị của tôi là nhân viên y tế, không phải cổ động viên.”

Vài người ở trong nhóm náo loạn lên.

Ứng Hoan tắm rửa xong trở về, đã thấy mấy chục tin nhắn được gửi đến, cô vừa định xem mấy tin nhắn cũ thì có thông báo tin nhắn mới, là Từ Kính Dư gửi.

[Cho cô một vé máy bay vào buổi sáng?]

Ứng Hoan ngạc nhiên một chút, trả lời anh: “Quản lý nói sao?”

[Ừ, nếu cô không đi buổi sáng được thì có thể đi buổi chiều.]

Ứng Hoan không nghi ngờ anh, vội nói: “Không cần, cứ đi buổi sáng đi.”

Từ Kính Dư gửi lại một icon ok, sau đó nhắn tin cho quản lý, dặn anh ta đặt vé cho Ứng Hoan. Chờ nửa ngày không thấy ai trả lời, nhíu mày, đang định gọi điện thoại hỏi thì quản lý trả lời: “Kỳ nghỉ Quốc Khánh ở Thiên Tân có rất nhiều người về quê, không đặt vé máy bay được, mua vé xe có được không? Cũng rất nhanh.”

Anh liếc nhìn màn hình điện thoại, thoát khỏi Wechat, gọi điện thoại cho mẹ.

Sau đó nói cho bà chuyện Ứng Hoan muốn mua vé máy bay.

....

Kỳ nghỉ Quốc Khánh, Lâm Tư Vũ phải về nhà, gia đình Khương Mạnh đã sớm có kế hoạch đi Singapore du lịch, nếu không cô ấy nhất định sẽ đi Thiên Tân xem trận chung kết.

Lúc Khương Mạnh đi, còn đặc biệt dặn Ứng Hoan: “Cậu nhớ quay video đấy.”

Ứng Hoan nhấp miệng cười: “Tớ nhớ mà.”

Đêm trước hôm đi, Ứng Hoan nấu xong cơm chiều, hành lý cũng đã chuẩn bị tốt, ngồi trên sofa chờ Ứng Hải Sinh kiểm tra ở bệnh viện xong về ăn cơm. Chờ đến 8 giờ tối, Lục Mỹ gọi điện thoại tới nói: “Tiểu Hoan, con ăn cơm trước đi, lần này ba con đi kiểm tra không tốt lắm, phải nằm lại để theo dõi.”

“A?” Ứng Hoan ngây ngốc, sốt ruột hỏi: “Sao lại như vậy?”

Lục Mỹ sợ cô lo lắng, vội nói: “Không có việc gì, con đừng lo lắng, chỉ là cần ở lại mấy ngày để tiện quan sát một chút, không phải chuyện lớn gì, mẹ ở bên này cùng ông ấy là được.”

“Con cũng đến bệnh viện ”

Ứng Hoan sao có thể không lo lắng, cô cắt đứt điện thoại, sắp xếp đồ ăn vào hộp rồi mang đến bệnh viện.

Đi đến nơi, nhìn Ứng Hải Sinh trên giường bệnh, tinh thần khá tốt, cuối cùng cũng yên tâm đôi chút, Lục Mỹ trách cứ cô: “Nói con ở nhà, con tới làm gì? Ngày mai không phải còn đi Thiên Tân sao?”

Ứng Hải Sinh cũng nhú mày: “Con mau về đi, ba không có việc gì.”

Ứng Hoan đặt đồ ăn lên bàn, ngoan ngoãn cười: “Con đến xem mới yên tâm, bằng không ở nhà cũng không yên tâm được.”

Cô hỏi Lục Mỹ tình huống cụ thể, biết không có vấn đề gì lớn, cuối cùng cũng yên lòng.

Buổi tối, Ứng Hoan muốn ở lại chăm sóc, nhưng bị Lục Mỹ và Ứng Hải Sinh đuổi về.

“Không cần, con mau về ngủ đi, sáng mai còn phải lên máy bay, chỗ này cũng không có chỗ cho con ngủ.”

“Đúng vậy, con đến Thiên Tân xem Ứng Trì đi.”

“Trở về trở về.”

Lục Mỹ đẩy người ra cửa phòng, liên tục nói cô mau về.

Ứng Hoan không còn cách nào, chỉ có thể về nhà.

Về đến nhà, cô nằm trên giường, nhìn valy phía sau cánh cửa, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn nhấn tin vào nhóm: “Cái kia, tôi có việc, không thể đến xem mọi người thi đấu trận chung kết, mọi người cố lên nhé.”

Sau đó, cô lại nhắn riêng cho Ứng Hoan, kể ngắn gọn chuyện ở nhà.

Cô đợi vài phút, không thấy ai trả lời.

Nhìn thời gian, mới 10 giờ, chắc vẫn chưa ngủ đâu nhỉ?

Cô không biết, lúc ấy Ngô Khởi vừa thu điện thoại của mọi người, sợ có thiếu niên buổi tối mải chơi di động, ngủ muộn làm ảnh hưởng đến trận thi đấu ngày mai. Ai ngờ, anh ta vừa thu di động xong, liền thấy tin nhắn của Ứng Hoan, lại quay lại gọi mọi người: “Từ từ, Ứng Hoan nhắn tin cho mọi người, nói chuyện xong thì đưa điện thoại cho tôi.”

Ứng Trì vừa nghe, liền nhảy đến lấy di động.

Vừa thấy tin nhắn, lập tức gọi điện thoại cho cô, vội la lên: “Chị, ba thật sự không có việc gì?”

Ứng Hoan biết cậu lo lắng, ôn nhu nói: “Thật sự không có việc gì, em an tâm đi, chị sợ em lo lắng mới nói cho em, dù sao thì xong em liền trở lại, cũng chỉ có hai ngày, không cần lo lắng.”

Ứng Trì nhìn thoáng qua đồng đội và huấn luyện viên, cầm di động đi đến bên cửa sổ, thấp giọng hỏi: “Chị đừng dỗ em, Ba.... Có phải sắp phải làm phẫu thuật hay không?”

Ứng Hoan: “....”

Cô đỡ khóc đỡ cười: “Không có, còn chưa nghiêm trọng như vậy, em yên tâm đi.”

Nói, lại an ủi vài phút, mới có thể làm cho cậu an tâm.

Ứng Hoan cắt đứt điện thoại, phát hiện trong nhóm đã có hơn mười tin nhắn.

[Bác sĩ nhỏ, nhà cô có việc sao?]

[Bác sĩ nhỏ, thật không thể tới sao? Cô không tới thì ai sẽ cổ vũ cho bọn tôi?]

.....

[Nhà cô ấy có việc, cậu gốc sao? Sao lại hỏi chuyện này... Nhưng là, có thể phát giọng nói, cho bọn tôi cố lên không?]

Ứng Hoan: “...”

Còn phát giọng nói cổ lên: “...”

Mấy người này đang nói giỡn với cô sao?

Cô trả lời: “Trong nhà tôi không có việc gì, ba tôi chỉ ở bệnh viện ít hôm. Cảm ơn mọi người đã quan tâm.”

Thạch Lỗi cũng coi như biết thấu hiểu, nghe được Ứng Trì gọi điện thoại, biết là nhà bọn họ có việc, cố ý làm bầu không khí sinh động hơn, anh trả lời một câu: “Đúng vậy, phát giọng nói, cho chúng tôi thêm tự tin hơn!”

“Muốn cổ vũ từng người mới được!”

Ứng Hoan: “...”

Cô nhìn trần nhà góc một lúc, không biết tại sao Từ Kính Dư nói loại chuyện này là đồn sùng?

Cô trợn mắt, cúi đầu xem di động, ấn loa nói.

“Thạch Lỗi, cố lên.”

“Dương Cảnh Thành cố lên!”

“A, Triệu Tĩnh Trung cũng cố lên!”

“Tăng Nhất Vĩ... A, anh ta không có trong nhóm? Vậy không tính anh ta.”

Phát xong, cô nhấn tắt loa, nhẹ nhàng thở ra.

Lại cúi đầu xem màn hình, có nhiều tin nhắn.

Từ Kính Dư: “Bác sĩ nhỏ, có phải cô quên ai rồi không?”

Ứng Hoan: “...”

Trong lòng cô hơi nhảy, nhấp nhấp môi: “A?”

Cô không phải cố ý quên anh, là cảm thấy anh không có khả năng cần cổ vũ ngọc ngà này....

Cho nên, tự động bỏ qua.

Từ Kính Dư: “Hửm? Cố ý sao?”

Anh phát giọng nói, Ứng Hoan click mở, tiếng nói của anh trầm thấp từ tính, giống như chạm nhẹ vào tai cô.

Ứng Hoan nghe được, cảm thấy da đầu tê dại, Thạch Lỗi ồn ào: “Đúng vậy, làm sao có thể không có Kính Vương của chúng ta? Bác sĩ nhỏ bắt công, hay là sợ tiểu tổ tông không cao hứng?”

Ứng Hoan quẫn, không biết vì sao bỗng nhiên có chút khẩn trương.

Cô hít một hơi thật sâu, da đầu căng ra, lại ấn loa: “Kính Vương, cố lên nha.”

Từ Kính Dư dựa vào khung cửa, đem điện thoại dán bên tai, nghe được thanh âm mềm mại của cô gái nhỏ, khóe miệng cong lên, lại để điện thoại bên miệng, gửi qua một câu nói.

Ứng Hoan mở ra nghe, chỉ có ba giây, thanh âm của anh rất rõ ràng, giọng nói trầm thấp, cô nghe ra được bên trong bao hàm sự tự tin_____

“Hừm, sẽ lấy huy chương vàng về cho cô.”

Edit: Đứng hỏi mình vì sao để xưng hô Chu Bách Hạo - Ứng Hoan là tôi - em, mọi người hiểu mà, phải không?

27. Chương 27

Edit: Rùa

Những lời này, Ứng Hoan nghe lại lần thứ ba, nghe đến nỗi bên tai ửng đỏ, máu trong người nhanh chóng len lõi, cả người nhiệt huyết sôi trào.

Cảm giác tự hào lấp đầy trái tim.

Cô không biết cảm giác tự hào này đến từ câu lạc bộ, vì cô là thành viên trong đó, hay chỉ đơn thuần vì anh mà kiêu ngạo.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người muốn điên rồi_____

Thạch Lỗi: “???”

Dương Cảnh Thành: “Không phải, Kính Vương, cậu làm trò trước mặt huấn luyện viên Ngô một lần nữa, huy chương vàng cho ai?”

Triệu Tinh Trung: “...”

Ứng Trì: “...”

Mấy người một bên cầm di động nhắn tin trên wechat, một bên nhất loạt nhìn Từ Kính Dư, Thạch Lỗi trực tiếp kêu: “TMD, cậu lại thả thính? Không biết diện mạo của bản thân hay sao mà còn đi thả thính loạn? Bác sĩ nhỏ đơn thuần như vậy, bị cậu lừa thì làm sao bây giờ?”

Ứng Trì cũng phản ứng lại, đột nhiên nhìn về phía Từ Kính Dư: “Anh là kẻ lừa đảo! Anh còn muốn lừa gạt chị tôi sao?”

Ứng Trì đối với việc Từ Kính Dư dùng tên giả vẫn luôn canh cánh trong lòng, cậu cảm thấy thi đấu phải quang minh lỗi lạc, cho dù thắng hay thua cũng là chuyện của bản thân. Nếu không phải bọn họ vừa vận tới câu lạc bộ, chẳng phải cả đời cậu cũng không biết ai đã KO mình sao? Cả đời thì hơi khoa trương, Từ Kính Dư chỉ cần thi đấu, sớm muộn gì cậu cũng phát hiện...

Nhưng là, dù sao cũng không thay đổi được thành kiến của Ứng Trì đối với Từ Kính Dư.

Huống chi, anh ta còn mắng cậu yếu gà.

Từ Kính Dư đứng thẳng, đi tới, trực tiếp bỏ điện thoại vào ngăn kéo, liếc nhìn Ứng Trì: “Cậu mắc chứng vọng tưởng bị hại rất nghiêm trọng.”

Ứng Trì: “...”

Từ Kính Dư lại nhìn mấy người đồng đội, khẽ nâng khóe miệng: “Như thế nào, mấy người không muốn lấy huy chương vàng?”

Kia tất nhiên không phải...

Huy chương vàng làm gì có ai không muốn!

Dương Cảnh Thành kêu: “Đương nhiên muốn! Mẹ nó, ai không muốn thì không phải đàn ông.”

“Không phải cô ấy đã nói cổ lên với từng người sao?” Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, không chút để ý mà cười nhẹ, phảng phất như chuyện anh nói đến là chuyện rất tự nhiên, “Nếu đều muốn lấy huy chương vàng, tôi đồ cô ấy một chút cũng có sao?”

Nói xong, ung dung bước đi.

Thạch Lỗi sững sốt vài giây, phục hồi lại tinh thần, hướng bóng dáng của anh dơ ngón tay cái: “Vẫn là Kính Vương khí chất.”

Nhưng quay đầu nghĩ lại, vẫn cảm thấy có chút không thích hợp.

Từ Kính Dư sẽ đồ nữ sinh sao? Hình như chưa từng thấy qua.

Ngô Khởi nhìn mấy người lúc như lên cơn lúc ngớ ngẩn, nhận không được cười nói: “Tốt nhất đều cố gắng lấy huy chương vàng cho tôi. Không riêng gì Thế vận hội trong nước mà còn cả ở Olympic, các người cũng cố gắng mang huy chương vàng về, lúc đó trên mặt tôi cũng có thể mang vàng!”

Thạch Lỗi nhắc tay: “Tôi lấy! Huấn luyện viên, anh chờ tôi mang về cho anh, đủ để anh dát vàng lên mặt”

Ngô Khởi nhướn mày cười: “Được thôi, tôi chờ.”

Bên kia, Ứng Hoan thấy tin nhắn trong nhóm, Từ Kính Dư nói ở trong nhóm, cô ngốc vài giây, sắc mặt nhanh chóng đỏ rồi lan cả tai. Cô cắn môi nghĩ nghĩ, gõ nhanh một tin nhắn gửi qua.

[Mọi người cố lên, đều phải nỗ lực giành lấy huy chương vàng, không thể để Từ Kính Dư đắc ý.]

Rất nhanh, Triệu Tĩnh Trung đã trả lời lại: “Bác sĩ nhỏ, tôi sẽ nỗ lực lấy huy chương vàng về cho cô.”

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cũng trả lời giống như vậy.

Ứng Hoan: “...”

Cô không nhận được mà cười ra tiếng, rốt cuộc cũng có cảm giác đoàn sủng.

Trận chung kết vào ngày mừng 3 tháng 10, câu lạc bộ Thiên Bắc bốc thăm phải đội Bắc Kinh, Thạch Lỗi bị Dương Cảnh Thành cho một quyền: “Ai bảo anh miệng bần!”

Thạch Lỗi thực vô tội, anh ta cũng chỉ thuận miệng, ai biết...

Từ Kính Dư thẳng thắn nói: “Chuyện sớm hay muộn, có gì mà cãi nhau.”

Ngày thi đấu, có mấy đài truyền hình cùng phóng viên thể thao đến sân vận động, khắp nơi đều là camera, vé vào cửa đã mở bán được một tuần, bởi vì không phải thi đấu chuyên nghiệp nên vé vào cửa cũng không quá đắt, hơn nữa vé miễn phí gửi ra ngoài cũng không ít.

Ngày hôm qua, vé vào cửa bỗng nhiên bị mua sạch.

Camera đảo qua, phát hiện rất nhiều cô gái trẻ tuổi, đa phần là học sinh, thi đấu quyền anh trong nước không được nhiều người yêu thích cho nên khi thấy ghế ngồi ở khán đài kín chỗ, đài truyền hình và các phóng viên cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Phóng viên đi đến thính phòng, phỏng vấn một cô gái trước mặt: “Xin chào, xin hỏi cô vẫn là học sinh hay đã đi làm?”

Cô gái có chút ngượng ngùng nhìn vào camera, cười tủm tỉm nói: “Năm nay năm ba đại học.”

Phóng viên mỉm cười: “Mọi người cố ý đến xem thi đấu sao? Có đặc biệt thích quyền thủ hay đội nào không?”

Cô gái nhìn mấy người bạn xung quanh, vài người đồng thời kêu: “Chúng tôi tới xem Kính Vương! Chính là Từ Kính Dư.”

....

Thi đấu có phát sóng trực tiếp, nhưng không phải lúc nào cũng được chú ý, nhưng các kênh truyền hình của tỉnh và Weibo chính thức của Official Website Thể dục thể thao luôn cập nhật tin tức mới nhất.

Đêm hôm đó, Chung Vi Vi mang theo một túi đồ ăn vặt đến nhà Ứng Hoan, hai cô gái nhỏ ngồi trên sofa ở phòng khách xem thi đấu.

Ứng Hoan vốn dĩ muốn xem cùng ba mẹ, nhưng bệnh viện không có TV, cô chỉ có thể xem trước rồi quay lại cho bọn họ xem.

Thi đấu sắp bắt đầu, Chung Vi Vi bỗng nhiên đưa điện thoại cho cô, “A, cậu mau xem cái video này.”

Ứng Hoan chỉ liếc mắt một cái liền ngây người, “Này không phải ngày video đó Từ Kính Dư KO đối thủ sao?”

Video quay ở khoảng cách khá xa, xem không rõ ngũ quan của anh, nhưng vẫn làm người xem cảm thấy Từ Kính Dư đẹp trai quá mức, Chung Vi Vi mở bình luận, rốt cuộc hiểu rõ vì sao cái video này nổi tiếng.

Bác chủ video thả vào bình luận một bức hình Từ Kính Dư, dĩ nhiên là chụp trộm, nhưng góc độ chụp rất khá, Từ Kính Dư mặc chiến bào màu đỏ, đứng trên quyền đài, ánh đèn chiếu lên thân hình cao lớn đỉnh đặc của anh, vô cùng đẹp cũng rất khí chất, làm người đã gặp qua không quên được.

Bình luận cũng đã quá một vạn.

[TMD! Trai đẹp này là ai đây? Dáng người và khuôn mặt này quá phạm quy rồi! Quyền thủ sao? Tên là gì?]

[Từ Kính Dư, đại học A, năm tôi đã xem qua anh ta thi đấu, có thể tìm thấy video ở trên mạng, thật sự là đẹp trai đến nứt màn hình! Vừa lên quyền đài khí thế liền thành hai mét tám!]

[Tôi mới vừa điều tra một chút, 21 tuổi, cao 185 cm, quyền thủ hạng cân 81 kg, thật đẹp trai, trước kia không chú ý đến thi đấu quyền anh, cảm giác giá trị nhan sắc của quyền thủ đều... Không nghĩ tới còn có một người đẹp trai như vậy!]

[Đại học A của chúng mình giấu kín như vậy rồi mà cũng bị mọi người phát hiện a a a a a a!]

.....

Ứng Hoan nhìn ngày đăng video, là chiều hôm qua.

Chung Vi Vi cảm thán: “Kính Vương lúc này rất nổi tiếng đi?”

Cô mở nick chủ weibo nhìn nhìn bên trong còn có mấy ảnh chụp, “Y, đây không phải là cô gái hôm đó ngồi sau bọn tớ sao? Không nghĩ tới cô ấy thật sự phát weibo...”

Ứng Hoan cũng mở weibo, Từ Kính Dư trong những bức ảnh đó rất tuần tú, cô liền lưu lại.

Trên mạng náo động như vậy, trung tâm thể dục bán hết vé nhanh như thế chắc là do weibo này.

Đài truyền hình chỉ phát trực tiếp thi đấu quyền anh có vài phút, cũng may đài truyền hình cho đội Từ Kính Dư lên sóng đủ. Còn cố ý đem camera chiếu đến, tất cả mọi người đều lộ mặt.

Thạch Lỗi đang thi đấu trên quyền đài, đối thủ của anh là Lương Dục, tuyển thủ đội Bắc Kinh, vẫn chưa tới lượt Từ Kính Dư thi đấu....

Chung Vi Vi lúng túng: “Không chiếu sao?”

Ứng Hoan cúi đầu: “Ừ, không nghe phóng viên nói sao? Toàn bộ trận đấu sẽ được chiếu trên đài truyền hình Thanh Đảo sau hai ngày.”

“Được rồi.”

Không xem được thi đấu, Ứng Hoan cũng ngồi không được, cũng may chủ weibo kia cũng ở hiện trường, ngẫu nhiên sẽ phát một đoạn video, chờ đến 11 giờ, rốt cuộc cũng chờ được video thi đấu của hạng cân 81 kg.

Đối thủ của Từ Kính Dư là quyền thủ của câu lạc bộ Bắc Kinh tên Vương Thịnh, cô vừa nghe xong liền tra tên anh ta trên baidu. Vương Thịnh đã từng đoạt huy chương đồng tại giải vô địch thế giới, cũng là quyền thủ giỏi, trận đấu này tương đối kịch liệt, Ứng Hoan nhìn Từ Kính Dư, mi cốt và khoe mắt của anh đều bị thương, hơn nữa do ánh sáng trong video, vết thương kia nhìn càng đáng sợ.

Ứng Hoan nhú mày, nhỏ giọng thì thầm: “Lần đầu tiên mình thấy Từ Kính Dư bị đánh thảm như vậy.”

Chung Vi Vi một bên ăn khoai lát, một bên nhìn chăm chăm video: “Cái người Vương Thịnh kia cũng rất thảm.”

Cô dừng một chút, nhìn Ứng Hoan: “Ai, Từ Kính Dư đẹp trai như vậy cậu với anh ấy sớm chiều ở chung mà không động tâm sao?”

Ứng Hoan sững sốt, quay đầu nhìn cô ấy, nghe rằng ra: “Cậu cảm thấy Từ Kính Dư sẽ thích em gái niềng răng sao?”

Anh lại có nhiều fans nữ như vậy.

Chung Vi Vi cười tủm tỉm: “Niềng răng đúng là ảnh hưởng đến nhan sắc, nhưng chuyện này không hoàn toàn dựa vào khuôn mặt, mà là xem cảm giác.” Cô chọc chọc gương mặt Ứng Hoan, “Hơn nữa, dù cậu đeo niềng răng cũng vẫn xinh đẹp, làn da rất tốt, da của cậu và Tiểu Tri sao lại đẹp như vậy?”

Ứng Hoan đập tay của cô ấy, cúi đầu tiếp tục xem video, “Trời sinh.”

“Cậu thật sự không thích Từ Kính Dư sao? Rất đẹp trai nha!”

“...Đeo niềng răng không yêu đương.”

“Tại sao?”

“Tớ không muốn sau này nhớ lại nụ hôn đầu, là khi đang mang niềng răng...” Ứng Hoan nghĩ đến nụ hôn sâu mà mấy tiểu thuyết ngôn tình hay miêu tả, có chút hít thở không thông, “Một chút cũng không tốt đẹp, vẫn nên từ bỏ thôi.”

Chung Vi Vi: “...”

Rạng sáng 12 rưỡi.

Ứng Hoan xem được video trao giải của chủ weibo, trong video, Từ Kính Dư hôn lên huy chương vàng, không biết vì sao, cô đang cảm thấy kích động đến mức muốn nhảy lên lại bởi vì hành động của anh mà trở nên bình tĩnh ôn nhu.

Chung Vi Vi nhìn chủ weibo đang kích động, cùng những lời khen ngợi xuất hiện ngày càng nhiều ở khung bình luận, nói câu: “Kính Vương lần này thật lợi hại.”

Ứng Hoan nhìn thoáng qua, khoe miệng cong lên: “Hy vọng Ứng Tri sau này cũng có thể như vậy.”

Chung Vi Vi chớp mắt, thấp giọng nói: “Tiểu Tri...”

Cô cười cười, đem lời nói đã đến bên miệng nuốt xuống.

.....

Sân vận động Thiên Tân, Từ Kính Dư mang theo vết thương trên mặt bước khỏi quyền đài, Thạch Lỗi hướng anh giơ ngón tay cái, lại dùng giọng nheo nhéo kêu: “Kính Vương thật tuyệt!”

Mỗi lần Từ Kính Dư thi đấu xong, Thạch Lỗi đều phải nói một câu như vậy.

Từ Kính Dư mặt không biểu tình liếc anh ta một cái, hừ lạnh, dựa vào ghế, ngẩng đầu. Bác sĩ Hàn mở hòm thuốc, lại cẩn thận kiểm tra cho anh, hỏi: “Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Từ Kính Dư nhắm hai mắt, tiếng nói hơi khàn: “Vẫn tốt.”

Đầu lưỡi anh lướt qua hàm răng, có chút đau, mấy ngày nữa phải đi kiểm tra một chút.

Ngô Khởi khá vừa lòng với thành tích lần này, cười cười đem điện thoại trả lại cho mọi người, “Thi đấu lần này, chúng ta được 1 vàng, 2 bạc, 3 đồng, mỗi người đều có huy chương, tốt hơn năm trước một chút, mọi người vất vả rồi.”

Thạch Lỗi giành được huy chương bạc ở hạng cân 69 kg, anh ta lấy di động chụp lại phát lên vòng bạn bè, lại đăng một tin nhắn trong nhóm.

[Bác sĩ nhỏ, huy chương bạc, không phải thất vọng về tôi!]

Từ Kính Dư cầm di động, vốn dĩ cũng muốn chụp một hình, nhưng khi cầm lấy di động lại do dự.

Anh hơi cong khóe miệng, từ từ đi, xem cô ấy có chủ động hỏi anh không.

Xử lý tốt vết thương, Từ Kính Dư đi thay quần áo, lúc tập hợp ngoài sân thể dục, Ứng Hoan chúc mừng từng người đạt huy chương trong nhóm chat.

Cuối cùng, gửi cho Từ Kính Dư một tin nhắn.

[Chúc mừng Kính Vương, Kính Vương ra tay, huy chương vàng tới tay.]

Từ Kính Dư: “...”

Khóe miệng Từ Kính Dư hơi giật giật, nhét điện thoại vào túi quần.

Sau khi lên xe, anh điều chỉnh cho lưng ghế hạ thấp hơn, cả người thả lỏng, đầu ngửa ra sau, đường cong ở cổ lộ rõ, hầu kết nhô lên phá lệ gợi cảm. Thạch Lỗi ngồi bên cạnh quay đầu nhìn anh, nhắc nhở nói: “Bác sĩ nhỏ phát tin tức cho cậu trong nhóm.”

Trong cổ họng Từ Kính Dư bật ra một tiếng: “Ừ.”

Thạch Lỗi: “Cậu không trả lời lại một câu?”

“Không trả lời.”

“...”

Thạch Lỗi tỏ vẻ vô cùng hiểu lòng người mà gửi lại một câu cho Ứng Hoan: “Kính Vương quá mệt mỏi, cậu ấy ngủ rồi.”

Ứng Hoan nhìn thời gian, đã sắp 1 giờ sáng, cô nói câu: “Mọi người vất vả rồi, ngủ ngon.” liền rời khỏi wechat.

.....

Trở lại khách sạn, Từ Kính Dư tắm rửa xong đi ra, cầm lấy di động trên bàn, nhớ tới câu nói ngốc nghếch của Ứng Hoan, một chút thành ý chúc mừng cũng không có, dựa vào cạnh bàn, bỗng nhiên cười một tiếng, tâm tình đột nhiên tốt lên rất nhiều.

Ngày mùng 5 tháng 10, cả đội trở về, Ứng Trì vừa xuống xe liền đi đến bệnh viện.

Vừa lúc Ứng Hoan cũng đang ở đây.

Ứng Trì mặc đồng phục màu đỏ của đội, lại đẹp trai, vừa đến khu giường bệnh liền hấp dẫn ánh mắt của chị gái y tá và hộ lý, Ứng Hoan đi lấy nước, hướng cậu vẫy vẫy tay. Ứng Trì chạy tới, nhìn vào bên trong: “Ba đâu?”

Ứng Hoan cười: “Mới ăn cơm xong, chị cho ba xem video, biết em thi đấu chính quy, sẽ không mắng em, em yên tâm.”

Ứng Trì không sao cả: “Mắng thì mắng, em cũng không sợ ba mắng.”

Hai chị em vào phòng bệnh, Ứng Hải Sinh nhìn đồng phục mà cậu mặc, hừ một tiếng: “Nhìn qua cũng được, có tinh thần.”

Ứng Trì hời hợt gật đầu, cười.

Đại học A được nghỉ Quốc Khánh 8 ngày, mỗi tháng Ứng Hoan đều phải đi kiểm tra niềng răng một lần, 8 giờ sáng hôm sau, Ứng Trì thay cô mang cơm đến bệnh viện, chính mình ngồi xe đến phòng khám.

Cô vừa đến cửa, liền thấy Từ Kính Dư.

Anh đứng ở cửa, hôm nay vẫn mặc áo thun màu đỏ, thân hình cao lớn đỉnh đặc, vết thương trên mặt hồi phục khá tốt, rất đẹp trai.

Ứng Hoan thoáng dừng bước, chạy chậm qua, đứng trước mặt anh, cong môi cười: “Từ Kính Dư, anh tới kiểm tra hàm răng sao?”

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, ngón tay vuốt nhẹ đồ vật bên trong, gật gật đầu: “Ừ.”

Ứng Hoan chỉ chỉ bên trong: “Tôi đi kiểm tra niềng răng...”

“Tôi biết.” Từ Kính Dư xoa nhẹ ót của cô, “Đi thôi.”

Ứng Hoan đi trước, khi đến trước cửa phòng của Đỗ Nhã Hân, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn anh: “Anh không đi kiểm tra sao? Đi theo tôi làm gì?”

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô: “Tôi kiểm tra xong rồi.”

Ứng Hoan dừng lại, lùi phía sau hai bước, giống như cảnh cáo nói anh: “Vậy anh cũng dừng lại đây, không được nhìn tôi.”

Cô không muốn anh nhìn thấy bộ dáng cô há to miệng chỉnh niềng răng...

Từ Kính Dư dựa vào tường, ra dấu ok, nghiêng đầu cười nhẹ: “Được, tôi ở chỗ này chờ cô, được chưa?”

(Edit: Mọi người giáng sinh vui vẻ, ai còn độc thân thì sớm thoát khỏi kiếp độc thân, ai đã có ný thì mãi luôn hạnh phúc, chó độc thân như tôi chỉ có thể ở nhà ăn cầu lương thôi, mọi người đừng như tôi.)

28. Chương 28

Edit: Rùa

Ứng Hoan vẫn luôn nhớ rõ ngày đầu tiên cô đeo niềng răng, Từ Kính Dư lười biếng dựa vào góc tường ở phòng khám, cúi đầu cười thỏa hiệp rồi ra dấu OK với cô, ánh nắng nhỏ vụ rơi trên mặt anh, hình ảnh đó giống như trong tranh bước ra.

Thế nên sau này, mỗi lần Ứng Hoan nhìn thấy anh ra dấu OK, hoặc là gửi một icon Ok trên wechat, liền có thể nghĩ ngay đến hình ảnh đó.

Ứng Hoan nhìn anh lười biếng dựa trên tường, tâm tình cực kỳ tốt, đôi mắt cong cong, nhấp miệng cười: “Được, không được nhìn lên.”

Từ Kính Dư cười: “Sợ tôi nhìn lên như vậy sao?”

“Ai cũng không được xem.” Ứng Hoan làm bộ hung dữ chỉ chỉ anh, “Dù sao anh cũng phải đứng góc ở chỗ này, nếu làm loạn... Tôi sẽ tìm anh tính sổ!”

“Tính sổ như thế nào?”

“Đánh anh một trận.”

Ứng Hoan học ngữ khí của anh, vừa dứt lời liền thấy bác sĩ Đỗ đứng ở cửa phòng khám, mỉm cười nhìn bọn họ.

Ứng Hoan như bị sét đánh, cả người ngốc tại chỗ.

Xong rồi, xong rồi, cô làm trò trước mặt bác sĩ Đỗ, còn nói muốn đánh con trai của bác sĩ Đỗ một trận, bác sĩ Đỗ có phải không muốn khám răng cho cô nữa không?

Bên tai cô nhanh chóng đổ lên, đôi mắt không dám nhìn thẳng, quẩn bách mà nhỏ giọng chào hỏi: “Bác sĩ Đỗ...”

Đỗ Nhã Hân nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, Từ Kính Dư đoạt huy chương vàng, lại đang trong thời gian nghỉ ngơi, cả người đều thả lỏng, lười nhác kêu: “Mẹ.”

Đỗ Nhã Hân ý vị thâm trường mà liếc anh một cái, lại nhìn Ứng Hoan, ôn hòa cười: “Lại đây đi.”

Nói xong liền xoay người quay vào phòng.

Ứng Hoan đáp một tiếng, trừng mắt liếc Từ Kính Dư một cái, bước nhanh theo sau.

Từ Kính Dư dựa vào cửa phòng, cúi đầu mỉm cười.

Ứng Hoan đi vào phòng, Đỗ Nhã Hân đã ngồi xuống, vỗ vỗ đùi mình, “Đến đây, gối đầu lên đùi cô.”

Ứng Hoan còn chút thấp thỏm, thấy thần sắc Đỗ Nhã Hân vẫn bình thường, thái độ đối với cô giống như còn ôn nhu hơn trước kia, cuối cùng cũng an tâm. Nếu Đỗ Nhã Hân không nhắc tới, Ứng Hoan cũng sẽ coi như chưa có chuyện gì, cô ngoan ngoãn đi qua nằm xuống, gối đầu lên đùi Đỗ Nhã Hân.

Đỗ Nhã Hân mỉm cười: “Há miệng.”

Ứng Hoan hé miệng, Đỗ Nhã Hân nhìn qua, đeo niềng răng rất phiền, mỗi lần ăn gì đó đều không thoải mái, có đôi khi còn bị mắc lại, xử lý càng phiền hơn, đặc biệt là lúc ăn thịt, niềng răng của Ứng Hoan rất sạch, Đỗ Nhã Hân hỏi: “Có phải cháu rất ít ăn thịt không?”

Ứng Hoan đang há miệng nên không nói được, chỉ có thể gật nhẹ đầu.

Đỗ Nhã Hân cười: “Không trách được, vẫn có thể ăn thịt, ăn chút cá, dinh dưỡng lại không sợ vướng vào niềng răng, cháu cứ ăn chạy như vậy rất dễ thiếu máu.”

Ứng Hoan lại gật nhẹ.

Đỗ Nhã Hân cười cười, lại nói: “Cô biết cháu làm thêm ở câu lạc bộ Quyền anh Thiên Bác, ngày đó nhìn thấy cháu, Từ Kính Dư đã nói với cô rồi...” Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng ho nhẹ, giọng nói của bà dừng lại một chút, nhìn qua cửa, nhin không được cười thành tiếng, cố ý nói: “Mấy thằng nhóc ở câu lạc bộ đều suốt ngày đánh quyền, tính tình khó tránh khỏi có chút thô lỗ, nếu cháu bị khi dễ, liền tìm Từ Kính Dư, để nó giúp cháu. Tuy rằng tính tình của nó không quá tốt, nhưng sẽ không khi dễ nữ sinh.”

Ứng Hoan thụ sủng nhược kinh mà trừng lớn đôi mắt, sau đó lại chậm rãi gật đầu.

Thật vất vả điều chỉnh xong, Ứng Hoan khép miệng lại, xoa xoa hai bên má đã mỏi.

Đỗ Nhã Hân dặn dò vài câu: “Tháng sau nhớ phải tới kiểm tra, còn phải ăn nhiều thịt một chút, cơ thể cháu còn phát triển, cô gái nhỏ vẫn nên chú ý, đừng ảnh hưởng đến phát dục.”

Ứng Hoan: “...”

Ánh mắt cô nhìn qua ngực Đỗ Nhã Hân, năm này Đỗ Nhã Hân đã hơn 40 tuổi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, thoát nhìn chỉ đến 35 tuổi, xinh đẹp ưu nhã, dáng người cao gầy, ngực no đủ, phụ nữ có tuổi thế này đặc biệt quyến rũ.

Ứng Hoan cúi đầu nhìn ngực của mình, đột nhiên cảm thấy bản thân có chút cần cỗi.

Tai cô ửng đỏ, ngượng ngùng nói: “Vâng, cháu về trước, cảm ơn bác sĩ Đỗ.”

Đỗ Nhã Hân tươi cười ôn hòa: “Đi đi.”

Ứng Hoan cầm ba lô đi ra khỏi phòng khám, vừa ngẩng đầu liền thấy Từ Kính Dư, anh vẫn đứng ở chỗ khi này, chỉ thay đổi tư thế.

Đáy mắt anh tràn đầy ý cười, cười đến có chút không đành lòng.

Mặt Ứng Hoan đỏ lên, đều đã quên anh đứng gần như vậy, Đỗ Nhã Hân nói gì anh khẳng định đều đã nghe được rõ ràng, cô đi đến trước mặt anh, thấp giọng nói: “Cười cái gì. Tôi đi về trước.”

Từ Kính Dư thôi cười, tay nắm lấy balo của cô: “Tôi lái xe đến đây, đưa cô một đoạn.”

Ứng Hoan đi phía trước, nghiêng nghiêng đầu nhìn anh: “Tôi muốn đến bệnh viện.”

Từ Kính Dư lấy chìa khóa xe, “Vậy đưa cô đến bệnh viện.”

Ứng Hoan hỏi: “Anh có thời gian sao? Bệnh viện khá xa đấy.”

Hai người đến cửa phòng khám, Từ Kính Dư dừng chân, nghiêng đầu nhìn cô, “Có rất nhiều thời gian, mỗi lần thi đấu xong huấn luyện viên sẽ cho quyền thủ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó lại quay về huấn luyện.”

Ứng Hoan sắp quên mất việc này, cô làm bộ cười: “Được, anh thích ăn gì?” Tối nay về ký túc, thương lượng với bọn Chung Vi Vi một chút, đi ăn ở nơi nào, dù sao lúc trước cũng là các cô ấy nói muốn mời khách.

“Đều có thể, nhưng muốn ăn thịt.”

“....Tôi biết.”

Cô đương nhiên biết anh muốn ăn thịt, sức ăn của các vận động viên trong câu lạc bộ đều rất lớn, lúc trước cô còn đặc biệt quan sát Từ Kính Dư, sức ăn của anh chỉ sau Triệu Tĩnh Trung.

Ngay cả sức ăn của Ứng Trì cũng lớn hơn trước.

Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh mặt trời sáng lạn, Ứng Hoan vừa dưới ánh nắng liền nheo mắt, cô cúi đầu nói: “Tôi nghĩ xem nên đi ăn ở đâu, buổi tối sẽ nói cho anh.”

Từ Kính Dư rũ mắt nhìn cô, Ứng Hoan rất trắng, ở dưới ánh nắng giống như phát sáng vậy, anh hơi nâng cằm chỉ chỉ hướng xe: “Được, đi thôi, xe đỗ ở bên kia.”

Hai người đi đến bên cạnh xe, Từ Kính Dư mở cửa ghế phụ, Ứng Hoan đang muốn ngồi vào thì bả vai bị đè lại.

Cô quay đầu lại nhìn Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư cúi đầu, từ túi quần lấy ra một cái huy chương vàng nặng trĩu, ngón tay kéo dải lụa, vòng qua đầu cô, treo trên cổ. Động tác liền mạch, Ứng Hoan còn chưa kịp phản ứng, trước ngực đã có thêm một tấm huy chương vàng.

Cô ngơ ngác cúi đầu, nắm huy chương vàng trong tay, lại ngẩng đầu nhìn anh, có chút mờ mịt: “Làm gì mà đeo lên cổ tôi?”

Huy chương vàng còn có thể mang theo bên mình sao?

Từ Kính Dư thấy dải lụa vướng vào tóc cô, buông cánh tay đang đỡ cửa xe ra, trực tiếp giúp cô kéo dải lụa ra, ngón tay có chút thô ráp không cẩn thận chạm vào cổ thon mịn của cô.

Thân thể Ứng Hoan tê rần, hơi rụt người lại.

Anh dừng một chút, cúi đầu nhìn cô: “Xin lỗi.”

Ứng Hoan: “... Không có gì.”

Từ Kính Dư dựa vào cửa xe, cúi đầu cười khê: “Tôi cho rằng cô lại muốn đánh lòng bàn tay.”

Ứng Hoan: “....”

Việc này có thể không nhắc đến nữa có được không?

“Đánh em gái anh!”

Cô đẩy anh ra, khom lưng chui vào trong xe.

Từ Kính Dư có chút ngoài ý muốn mà nhướng mày, không nghĩ tới cô còn biết mắng chửi người, cười cười vòng sang qua ghế lái.

Sau khi xe chạy, Ứng Hoan cầm lấy huy chương vàng trên cổ, quay đầu nhìn anh: “Cái này là cổ ý mang tới cho tôi xem sao?”

Từ Kính Dư không chút để ý mà nói: “Cô muốn mang về nhà cũng được.”

Ứng Hoan cảm thấy anh nói giỡn, nhưng được cầm huy chương vàng cô cũng rất vui, sờ rồi lại sờ, còn ước lượng một chút, hỏi Từ Kính Dư, huy chương vàng này nặng bao nhiêu, sau đó nói: “Hy vọng sau này Ứng Trì cũng có thể dành được huy chương vàng, treo ở trong nhà cho ba mẹ tôi được nở mày nở mặt.”

Từ Kính Dư cười cười không tỏ ý kiến.

Hai người đến cửa bệnh viện, Ứng Hoan cởi dây an toàn, xoay người tới gần anh, lại lấy huy chương treo trên cổ anh, cong mắt cười: “Kính Vương cố lên, lần sau lấy huy chương vàng ở Olympic đi.”

Cô dựa lại rất gần, Từ Kính Dư thậm chí có thể ngửi được hương thơm thiếu nữ trên người cô, hương thơm thanh mát, rất dễ ngửi.

Anh nhấp môi, quay đầu cười: “Được.”

.....

Buổi tối, Ứng Hoan và Ứng Trì đều không về nhà.

Ký túc xá của Ứng Hoan khá xa, cô vòng một đoạn đường, đưa Ứng Trì đến lý túc xá, ôn nhu dặn dò: “Nhớ phải đặt đồng hồ báo thức, tiết tự học ngày mai không nên đến muộn, đi học cũng không được đi muộn, lúc trước vì thi đấu mà em đã không đi học hơn nửa tháng rồi, nếu giảng viên hỏi đến, em khả khiếm tốn lắng nghe, biết không?”

Ứng Trì ngày thường rất nghe lời Ứng Hoan, nhưng lần này cậu cũng sẽ cảm thấy không kiên nhẫn, đặc biệt là việc đi học, vừa nghĩ đến liền muốn chết, càng bức bối hơn: “Ai, em biết rồi, chị cũng mau trở về đi.”

Ứng Hoan cười cười, xoay người rời đi.

Trở lại ký túc xá, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đều đã đến rồi.

Lâm Tư Vũ mang theo rất nhiều đồ ăn, để đầy bàn, tiếp đón cô: “Mau tới đây ăn chút gì đi, mẹ tôi làm xương sườn và chân gà rất ngon.” Cô nói xong, lại đập một cái vào ót mình, “Ai, quên mất, cậu không ăn mấy cái này, sẽ bị vướng.”

Ứng Hoan cười cười, hỏi: “Khương Manh đâu?”

Chung Vi Vi ăn đến vui vẻ: “Chắc cô ấy cũng sắp đến rồi.”

Vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra.

Khương Manh đẩy một cái valy cao bằng nửa người vào phòng, trên mũi còn có một cái kính râm, cô kéo kính râm xuống, đem valy đẩy vào ngăn tủ, lại ném túi LV mới mua lên giường, ngồi xuống ghế, “Cuối cùng cũng đến nơi, mệt chết tôi.”

Lâm Tư Vũ nhìn valy hành lý, khoa trương nói: “Trời ạ, cậu đã mua bao nhiêu thứ vậy?”

Khương Manh vuốt vuốt tóc: “Không nhiều lắm, chỉ có quần áo và túi xách, tớ đi dạo cùng mẹ liền không kìm chế được, đến lúc thu dọn đồ đạc mới phát hiện đã mua khá nhiều...”

Lâm Tư Vũ cười cười: “Muốn ăn gì không?”

“Ăn.” Khương Manh đứng lên, “Tớ còn chưa ăn cơm, đói muốn chết.”

Ứng Hoan đi rửa tay, nghe được hai chữ “ăn cơm”, vội vàng nói: “Đúng rồi, lúc trước không phải các cậu nói muốn mở Từ Kính Dư ăn cơm sao? Anh ấy vừa thi đấu xong, mấy ngày nay đang nghỉ ngơi....”

Khương Manh lập tức quay lại, vui vẻ nói: “Được đấy, ăn ở đâu? Anh ấy thích ăn gì?”

Ứng Hoan: “Thịt...”

Chung Vi Vi đã ăn được kha khá, rút khăn ướt ra lau tay, xoay người tìm tư thế thoải mái ngồi trên ghế, tay chống cằm, nghĩ nghĩ: “Ăn thịt nướng được không? Gần Tây Môn mới có nhà hàng khai trương, hôm nay tớ đi ngang qua, thấy cũng không tệ lắm, còn có phòng bao riêng.”

Lâm Tư Vũ nói: “Được đấy.”

Khương Manh do dự: “Bên đường Tây Môn sao? Có phải hơi keo kiệt không?”

Ứng Hoan theo bản năng nói: “Không đâu, anh ấy không để ý mấy chuyện này.”

Từ Kính Dư xác thật không quá bắt bẻ chuyện này, ngày thường anh ấy ăn cũng rất tùy ý, có thịt có cơm, đủ dinh dưỡng là được.

Khương Manh ngẩng đầu liếc cô một cái.

Lâm Tư Vũ vỗ tay: “Quyết định như vậy đi, buổi tối ngày mai, Tiểu Hoan Hoan nhớ nói rõ với Kính Vương. Nhưng nếu anh ấy không thích ăn thịt nướng, cũng có thể đổi.”

Ứng Hoan gật đầu: “Ừ.”

Cô liền lấy di động ra, gửi một tin nhắn qua Wechat cho anh.

[Tối mai ăn thịt nướng ở gần Tây Môn, có thể chứ?]

Rất nhanh, Từ Kính Dư trả lời.

[Đổi chỗ khác, nhà ăn Học trường.]

Nhà ăn Từ Kính Dư nói cũng ở trên đường Tây Môn, cách câu lạc bộ khoảng 2 km, ông chủ tên Đỗ Hằng, trước đây cũng là quyền thủ ký hợp đồng với câu lạc bộ, sau này vì bị thương nên rời đội, chưa đến 25 tuổi, còn rất trẻ.

Đỗ Hằng rời khỏi câu lạc bộ liền mở một nhà ăn ở gần trường học, nhân viên ở cửa hàng đều là sinh viên đại học A đến làm thêm, hơn nữa đều là nam, rất xứng với tên nhà ăn Học trường.

Từ Kính Dư quen Đỗ Hằng, hơn nữa.... không phải cô không ăn thịt sao? Ăn thịt nướng cái gì.

Ứng Hoan quay đầu lại nhìn mọi người: “Từ Kính Dư nói không ăn thịt nướng, đi nhà ăn Học trường.”

Chung Vi Vi ném khăn ướt vào thùng rác, “Vậy thì đi nhà ăn Học trường.”

Việc ăn cơm, cứ như vậy mà định xuống.

.....

Ngày hôm sau có tiết tự học, Ứng Hoan gửi tin nhắn cho Ứng Trì, hỏi cậu cảm thấy học hành thế nào.

Lúc ấy Ứng Trì đang ngồi ngốc trong phòng học trống rỗng, chết lặng nhìn giảng viên mỉm cười hòa ái trên bục giảng, càng chết lặng quay đầu nhìn thoáng qua bạn học duy nhất ngồi bên cạnh cậu.

Nữ sinh tên Nhan Tịch, đáng người nhỏ xinh, hai bên má có lúm đồng tiền, rất đáng yêu, lúc nói chuyện đều như ẩn như hiện.

Buổi sáng Nhan Tịch đến phòng học trước, vốn dĩ cũng chết lặng mà ngồi yên chờ giảng viên, bởi vì bạn học duy nhất của cô ngày khai giảng đã không thấy tăm hơi, nghe nói là thi đấu quyền anh, cô không quá chú ý đến chuyện này.

Ở trong ấn tượng của cô, đánh quyền anh không phải phải mấy người gầy nhỏ mà là cơ bắp, cường tráng, hơn nữa đều không đẹp trai.

Cho nên, khi Ứng Trì xuất hiện ở phòng học, cô còn tưởng cậu đi nhầm, nhìn thấy cậu rút sách từ trong cặp ra mới dám xác nhận.

Bạn học duy nhất của cô...

Mẹ nó, quá đẹp rồi! Còn xinh đẹp hơn cả cô!

Ứng Trì ngồi xuống, Nhan Tịch không nhịn được liền ngồi gần cậu, giơ tay chào hỏi: “Xin chào, bạn học, vậy mà cậu lại trở về, cậu không biết, lúc trước mình tớ đi học, có bao nhiêu tịch mịch nhàm chán!”

Ứng Trì trầm mặc một lúc, nói: “Hiện tại cũng rất nhàm chán....”

Nhan Tịch thở dài: “Đúng vậy, tớ còn nghĩ năm sau sẽ đổi chuyên ngành.”

Ứng Trì có chút bực bội: “Chuyển đi, tớ cũng muốn chuyển.”

Nhan Tịch thỉnh thoảng quay đầu nói với cậu vài câu, Ứng Trì hỏi gì đáp nấy.

“Lần trước cậu thi đấu ở đâu?”

“Thiên Tân.”

“Có vé vào cửa sao?”

“Có vé.”

“Cậu còn thi đấu không? Có vé vào cửa không? Tớ chưa xem thi đấu quyền anh bao giờ, lần sau tớ sẽ đi xem, dù sao bọn mình cũng là bạn học duy nhất, tớ sẽ đi cổ vũ cho cậu! Hơn nữa giảng viên cũng đã nói, chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, lát nữa tớ sẽ đưa vở cho cậu, cậu đã bỏ mất khá nhiều bài học, tớ giúp cậu bổ túc lại từ đầu nha.”

“Cảm ơn....” Ứng Trì gãi gãi đầu, nghĩ đến thi đấu, lại nói: “Sau này tớ vẫn tham gia thi đấu, đều có vé vào cửa, trên mạng cũng bán, cậu muốn đi xem thì có thể mua trên mạng, tớ có thể gửi link cho cậu.”

“Nhan Tịch: ”... Ừ.”

Cô còn tưởng rằng, trong lớp chỉ có hai người, nam sinh khẳng định sẽ rất chiều cổ mình.

Một cái vé, cậu ấy mời cô đi xem thì tốt rồi!

Quả nhiên, nam sinh đẹp trai không đáng tin cậy!

Ứng Trì đã bỏ mất khá nhiều chương trình học, dù không thích ngành này thì việc học bổ túc cũng không thể bỏ, vội vội muốn điên rồi.

Giữa trưa Ứng Hoan đến ăn trưa cùng cậu, thấy cậu học khá tốt liền an tâm...

.....

Ứng Hoan hẹn Từ Kính Dư 6 giờ tối, 5 rưỡi cô vẫn còn ở thư viện, thư viện rất gần Tây Môn, đi đến nhà ăn khoảng 20 phút. Cô gọi điện cho Chung Vi Vi, hỏi: “Các cậu ra ngoài chưa?”

Chung Vi Vi nhìn thoáng qua Khương Manh còn ngồi trước gương tô son, cười lạnh: “Đang đợi người chải chuốt trang điểm.”

Lâm Tư Vũ dựa vào cửa, thúc dục: “Khương Manh, cậu chuẩn bị đi hẹn hò sao? Nhanh lên chút!”

“Được được!”

Khương Manh mím môi, xách túi lên.

Lúc họ đến nhà ăn chỉ còn vài phút nữa là đến 6 giờ, Từ Kính Dư đã dặn Đỗ Hằng để lại cho bọn họ một phòng riêng.

Ứng Hoan đưa cặp sách cho Chung Vi Vi: “Cậu cầm giúp tớ, tớ đi WC một chút.”

“Được, cậu nhanh lên, một chút nữa Từ Kính Dư đến, bọn tớ lại không thân, rất xấu hổ.” Chung Vi Vi cầm cặp sách nặng trĩu của cô, nói “Cậu nên kêu Ứng Trì tới, có hai người con trai sẽ không xấu hổ như vậy.”

Ứng Hoan: “...”

Không, mang Ứng Trì tới mới gọi là tai nạn.

Ba người ngồi xuống ghế lô, Khương Manh kêu người phục vụ mang lên trà lúa mạch, có chút thất thần nhìn ra cửa.

Từ Kính Dư là từ trong nhà đến đây, tìm nơi dừng xe mất vài phút, đến nhà ăn vừa đúng 6 giờ.

Anh bước vào nhà ăn, trực tiếp đến ngoài ghế lô, cái gọi là ghế lô kỳ thật chính là dùng trúc ngăn cách một không gian riêng, chỉ cần không kéo màn thì có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Từ Kính Dư vừa nhìn tới, bước chân liền dừng lại.

Trên ghế lô có ba nữ sinh.

Anh nhận ra đây là bạn cùng phòng của Ứng Hoan, mặt không biểu cảm quay người, lấy di động gọi cho Ứng Hoan, muốn hỏi cô tại sao lại thế này.

Vừa quay người, liền thấy Ứng Hoan bước ra từ toilet.

Ứng Hoan thấy anh liền cười: “Anh đến rồi.”

Từ Kính Dư híp mắt, đi đến trước mặt cô, đè thấp âm thanh hỏi: “Sao lại thế này? Cô tới cùng bạn cùng phòng?”

Ứng Hoan: “Lần trước anh cho bọn họ vé vào cửa, bọn họ nói muốn mời cơm anh, cảm ơn anh.”

Từ Kính Dư liếm khóe miệng, cười lạnh: “Khá tốt.”

Để cho anh, một đại nam nhân đi ăn cơm với nạn cùng phong? Một cho cô nghĩ ra!

Từ Kính Dư giơ tay, đập một cái lên ót cô, Ứng Hoan bị đập ngốc, sờ sờ ót, mờ mịt ngẩng đầu: “Làm gì nha?”

“Chờ tôi một lát.”

Từ Kính Dư ném xuống một câu liền xoay người bước đi.

Ứng Hoan: “...”

Cô quay đầu lại kêu anh: “Đi đâu vậy?”

Từ Kính Dư không thèm quay đầu lại, đi đến quầy bar, ngồi lên ghế cao gọi điện thoại cho Thạch Lỗi: “Đến nhà ăn Học trưởng ăn cơm, tôi mời khách.”

Mấy người Thạch Lỗi đang chơi game, chơi hăng say không muốn dứt ra, không chút do dự cự tuyệt: “Không đi, chúng tôi ăn cơm hộp.”

“Xác định?” Từ Kính Dư chậm rì rì nói: “Ứng Hoan kêu mấy người đến đây, bạn cùng phòng của cô ấy cũng ở chỗ này.”

“TMD!” Thạch Lỗi có chút không thể tưởng tượng, trực tiếp ném con chuột: “Thật hay giả?”

“Thật sự.” Từ Kính Dư có chút không kiên nhẫn, “Trong vòng mười phút, các người mau lặn đến đây cho tôi.”

29. Chương 29

Edit: Rùa

Ngoài cửa nhà ăn, có một chiếc xe phân khối lớn đỗ ở đó, là xe Đỗ Hằng mới mua.

Từ Kính Dư dựa trên xe máy hút thuốc, anh không nghiện thuốc lá, cũng ít khi hút, hơn nữa hút thuốc không tốt cho cơ thể, thường ngày anh rất hạn chế, nếu là lúc trước tuyệt đối sẽ không hút.

Lúc này thật sự bị nha đầu Ứng Hoan kia làm tức giận rồi, vốn dĩ anh tưởng hai người, ai biết.....

Ứng Hoan không quay về ghế lô, cô cảm thấy bản thân hình như đã chọc tức Từ Kính Dư rồi, do dự một chút, vẫn đi tìm anh. Cô không thấy anh ở quầy bar, đi ra ngoài mới thấy anh đang dựa vào xe hút thuốc, cô đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng: “Từ Kính Dư, tại sao anh không đi vào?”

Từ Kính Dư phun ra một hơi khói, Ứng Hoan nhăn mũi, anh liền quay mặt đi, dập tắt thuốc, rũ mắt liếc cô: “Tại sao không nói cho tôi biết là bạn cô mời khách?”

Ứng Hoan sững sốt một chút, hỏi anh: “Khác biệt rất lớn sao?”

Lúc trước cô cũng đã nghĩ có nên kêu Ứng Trì đến không, hai nam sinh tương đối tốt, nhưng nghĩ đến Ứng Trì và Từ Kính Dư vừa thấy mặt liền muốn xù lông, ngồi ăn cơm cùng bàn sắc mặt cũng không tốt, ý tưởng này cứ thế mà chết từ trong trứng nước.

Đến nỗi bọn Thạch Lỗi...

Khương Manh không muốn kết giao, cho nên cô cũng không miễn cưỡng.

Từ Kính Dư: “.....”

Anh nên đánh cô một cái hay nên hôn cô đây?

Đều rất muốn.

Từ Kính Dư nhìn cô, khóe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt: “Khác biệt rất lớn, cô muốn nghe sao?”

“Cái gì?”

Anh vừa muốn nói chuyện, di động lại vang lên.

Là Chu Bách Hạo gọi tới.

“Ở đâu? Hạ Trì và An Tình Nhượng gọi cậu đi uống một chén.”

“Không rảnh.”

Chu Bách Hạo không tin: “Không thi đấu không huấn luyện thì bận cái gì? Không rảnh, cậu lừa ai chứ, nhanh lại đây đi.”

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hoan, cà lơ phát phơ nói: “Hẹn hò, cúp đây.”

Nói xong, trực tiếp cắt điện thoại.

Hẹn hò?

Ứng Hoan bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, đối diện với ánh mắt đen nhánh của anh, tim bỗng nhiên lỡ nửa nhịp.

Đầu bên kia, Chu Bách Hạo trừng mắt nhìn điện thoại, nhú mày nói: “Hẹn hò? Với ai?”

Càng nghĩ càng thấy không thích hợp, lại gọi điện thoại qua.

Từ Kính Dư trực tiếp tắt máy, không thèm để ý đến anh ta.

“Mẹ nó.” Chu Bách Hạo chửi nhỏ một câu, không phải là Ứng Hoan chứ?

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn thời gian, sắp quá mười phút rồi, vừa ngẩng đầu, quả nhiên thấy Thạch Lỗi, Dương Cảnh Thành từ bên đường chạy tới.

Đi cũng rất nhanh.

Anh hướng đường cái đối diện hếch cằm: “Người tới rồi, chuẩn bị đi thôi.”

Ứng Hoan nhìn theo ánh mắt anh, thân hình cao to của Triệu Tĩnh Trung thực sự quá dễ thấy, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh ta, bên cạnh có Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành, còn có một nam sinh không phải người của câu lạc bộ, chắc là bạn học.

Cô ngơ ngác quay đầu lại nhìn Từ Kính Dư: “Anh gọi bọn họ tới.”

Từ Kính Dư đứng thẳng dậy, cho tay vào túi quần, ánh mắt chuyển đến người cô: “Không được sao? Cô mang bạn cùng phòng đến tôi liền mang anh em của tôi đến, vừa lúc cho bọn họ kết giao, đám người kia vẫn luôn muốn yêu đương.”

Ứng Hoan: “....”

Cô dừng một chút, nhúu mày nói: “Sao anh không nói cho tôi biết một tiếng.”

Từ Kính Dư liếc cô một cái: “Không phải cô cũng chưa nói sao?”

Ứng Hoan nheo, một câu phản bác cũng không nói được.

Mấy người Thạch Lỗi đã chạy đến, ăn mặc rất có tinh thần, rõ ràng chú ý hơn ngày thường. Thạch Lỗi cười hì hì nhìn Ứng Hoan: “Bác sĩ nhỏ, cô thật tốt, không nghĩ tới thật sự liên hoan làm quen.”

Ứng Hoan ngoài cười nhưng trong không cười: “Ừ... nếu tới rồi thì vào thôi, ở phòng bao cuối cùng.”

Cô cúi đầu, nhắn cho Chung Vi Vi, thông báo cho cô ấy biết.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành rất hưng phấn mà đi phía trước, còn đứng trước gương ngắm nghía lại bản thân.

Từ Kính Dư chậm chạp đi sau cô, lúc sắp đến ghế không chút để ý nói: “Ứng Tiểu Hoan, cô có biết lúc trước cô mang bạn cùng phòng đến đây ăn cơm với tôi giống cái gì không?”

Ứng Hoan nhắn tin xong, Chung Vi Vi đã trả lời lại một câu dài: “A a a a a a! Kết giao hữu nghị? Tại sao đột nhiên lại biến thành kết giao hữu nghị???”

Việc cũng đã thành như vậy, cô chỉ có thể giả ngu, cắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư: “Cái gì?”

“Mang bạn trai đi gặp bạn cùng phòng.” Anh đứng yên, như cười như không nhìn cô, “Không biết đại học có cái quy định bất thành văn sao? Trong phòng ngủ có người nói chuyện yêu đương thì đều phải mời bạn cùng phòng một bữa cơm.”

Ứng Hoan sửng sốt: “Biết...”

Cái này cô biết, nhưng cô và Từ Kính Dư lại không phải người yêu, lý do mời khách cũng không phải như vậy.

Từ Kính Dư vỗ vỗ ót cô, bỗng nhiên tâm tình rất tốt.

Cô nàng này có độc, còn chưa biết thế nào đã khiến cho người khác phải nghĩ ngợi lung tung, về sau chẳng phải càng khó sống hơn sao...

“Vào thôi, Ứng Tiểu Hoan.”

Từ Kính Dư ném xuống một câu, bước đi trước cô, Ứng Hoan sửng sốt vài giây, nơi nào đó dưới đáy lòng dâng lên cảm xúc kích động không tên, tay khẽ vuốt tóc, cô còn chưa làm cho tóc gọn gàng lại thì Chung Vi Vi đã gọi: “Ứng Tiểu Hoan, mau tiến vào!”

Chung Vi Vi cho rằng Ứng Hoan muốn để cho các cô làm quen trước nên không tiến vào.

Ứng Hoan quay đầu nhìn bọn họ, cười cười: “Ừ.”

Phòng bao không lớn, mấy nam sinh tiến vào, đặc biệt là Triệu Tĩnh Trung, đầu của anh ta đã sắp chạm vào đèn treo trên trần nhà, hơn nữa lại thêm Từ Kính Dư cao hơn 1m8, nháy mắt liền cảm thấy chật chội.

Khương Manh và Lâm Tư Vũ đều có chút lúng túng nhìn mấy người con trai đi vào, phục hồi lại tinh thần, nhúu nhúu mày.

Từ Kính Dư đi đến bên cạnh Chung Vi Vi, kéo ghế ra trực tiếp ngồi xuống, anh nhìn Lâm Tư Vũ, khoe miệng hơi cong: “Tôi mang bạn đến đây, không ngại chứ?”

Ứng Hoan bị Chung Vi Vi lôi kéo ngồi xuống giữa cô ấy và Từ Kính Dư, Chung Vi Vi cười tủm tỉm: “Không ngại, nhiều người sẽ càng thêm náo nhiệt.”

Mấy người Thạch Lỗi đều sững sốt, nhất loạt nhìn về phía Từ Kính Dư.

Không phải đến kết giao hữu nghị sao? Nghe lời này thấy thế nào cũng không phải ý đây.

Trong lúc nhất thời, mấy đại nam sinh đều có chút câu nệ.

Từ Kính Dư kêu người phục vụ mang thực đơn tới, anh đưa thực đơn cho Chung Vi Vi, “Nữ sinh chọn món trước.”

Chung Vi Vi không khách khí, trực tiếp gọi hai món mình thích nhất, Ứng Hoan chọn món đậu hũ Nhật Bản liền đưa thực đơn cho Lâm Tư Vũ, Lâm Tư Vũ và Khương Manh chọn xong rồi, Khương Manh ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, cười hỏi: “Kính Vương anh muốn ăn gì, tôi gọi giúp anh.”

Từ Kính Dư dừng một chút, dựa vào lưng ghế cười cười: “Gọi cá hấp.”

Ứng Hoan quay đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư nhướn mày: “Nhìn cái gì, không phải mẹ tôi đã nói cô phải ăn nhiều cá sao?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn bọn họ, Khương Manh như bị điểm huyết, trong phòng chỉ có Chung Vi Vi biết chuyện này. Ứng Hoan đỏ mặt, cúi đầu giải thích: “Mẹ anh ấy là nha sĩ của tôi.”

Thạch Lỗi bình tĩnh đại ngộ: “Thì ra là như thế, đúng rồi, bác sĩ nhỏ, tôi vẫn luôn muốn hỏi cô, cô phải đeo niềng răng trong bao lâu?”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ nói: “Sang tháng sáu năm sau hoặc tháng chín.”

“Lâu như vậy?”

“Hai năm đi, phải lâu như vậy mới có hiệu quả tốt nhất.”

Khương Manh đưa thực đơn cho Triệu Tĩnh Trung bên cạnh, Triệu Tĩnh Trung khá nhát, đối mặt với nữ sinh đều sẽ thẹn thùng, anh ta ngượng ngùng nói câu “cảm ơn”. thực đơn trên tay đã bị Thạch Lỗi lấy mất.

Thạch Lỗi nói: “Để tôi chọn.”

Anh nhanh chóng gọi mấy món thịt, đều là thịt dê và thịt bò, gọi xong rồi thì đưa lại cho người phục vụ, thúc giục: “Mang đồ ăn nhanh lên chút.”

Tất cả mọi người đều không thân, cũng may Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đều là người nói nhiều, rất nhanh đã làm bầu không khí sôi động lên, Dương Cảnh Thành nói: “Các cô đều học ngành Y sao? Ngành này phát triển rất tốt.”

Lâm Tư Vũ cười cười: “Ở quốc gia chúng ta không được coi trọng như vậy, phương Tây phát triển tốt hơn, có điều kiện ra nước ngoài học thì càng tốt.”

Từ Kính Dư kêu người phục vụ mang cá hấp đến trước mặt Ứng Hoan, Ứng Hoan gấp một miếng cá bỏ vào bát, biểu cảm hai người tự nhiên, Chung Vi Vi bất động thanh sắc nhìn hai người, không biết hành động của Từ Kính Dư do thân sĩ, hay là...

Hay là đối xử với Ứng Hoan có chút đặc biệt?

Chung Vi Vi học cùng Ứng Hoan từ cấp hai, năm bọn họ đang học cấp hai thì Ứng Hải Sinh phát hiện bản thân bị mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu, mặc dù bệnh này không lập tức mất mạng, nhưng khi mắc phải thì sức khỏe sẽ bị suy giảm, khi còn nhỏ, Ứng Trì đánh nhau, Ứng Hoan còn có thể vác gậy đi hỗ trợ.

Sau khi Ứng Hải Sinh bị bệnh, tính tình của cô trở nên mềm hơn rất nhiều, đối với chuyện tình cảm, cô ấy không giống Ứng Trì, Ứng Trì là thật sự trì độn, không thông suốt...

Ứng Hoan thì quá ít suy nghĩ đến nó, cô ấy sợ có một ngày Ứng Trì phải hiến thận cho Ứng Hải Sinh, ảnh hưởng sức khỏe, ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu ấy, cho nên cô ấy cứ như thế, luôn đổ dành Ứng Trì, đối với nam sinh căn bản không có phản ứng.

Hơn nữa sau khi đeo niềng răng, càng ít nghĩ đến chuyện yêu đương.

Chung Vi Vi nghĩ đến Ứng Trì, có chút thất thần, lắc đầu mạnh để tỉnh táo lại, ánh mắt đồng tình nhìn Từ Kính Dư.

Thạch Lỗi cười hì hì: “Sợ cái gì, về sau làm việc ở mấy câu lạc bộ cũng tốt, tự do hơn ở bệnh viện.”

Khương Manh dừng một chút, nhìn anh ta, mỉm cười: “Phải không? Vậy khi nào câu lạc bộ của anh lại tuyển người? Thật ra tôi rất muốn làm ở đây...”

Lâm Tư Vũ nghiêng đầu nhìn một cái, cười khê: “Không phải chứ Khương Manh, ba cậu là phó viện trưởng của một trong ba bệnh viện hàng đầu, cậu còn sợ sau này không tìm được chỗ làm tốt sao?”

Khương Manh tức giận liếc nhìn cô ấy: “Chuyện này không giống nhau, hiện tại là làm thêm.”

“Câu lạc bộ bọn tôi....” Thạch Lỗi có chút do dự, bởi vì anh ta cũng không biết có tuyển hay không, trước kia mỗi năm tuyển thêm thành viên cho câu lạc bộ đều sẽ tuyển người làm thêm cho bộ phận y tế, nhưng rất ít khi tuyển sinh viên năm hai, ít nhất cũng là thực tập sinh, Ứng Hoan là ngoại lệ.

Nhưng mà, đây là ông chủ tuyển vào, hơn nữa tất cả mọi người đều thích cô ấy, chuyện này liền khác.

Anh ta nhìn Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư rót ly trà, thuận tiện rót thêm trà cho Ứng Hoan, đặt ấm trà xuống, nhàn nhạt nói: “Không tuyển, có bác sĩ Hàn và Ứng Hoan là đủ rồi.”

Sắc mặt Khương Manh cứng đờ, ngượng ngùng cười: “Như vậy sao...”

Từ Kính Dư cười cười: “Phải, xin lỗi.”

Khương Manh nhấp môi: “Không có việc gì.”

Lâm Tư Vũ yên lặng trợn trắng mắt.

Ứng Hoan cũng khê nhú mày, cô đã nói với Khương Manh không nhận thêm người, không biết tại sao cô ấy còn muốn hỏi lại, cho rằng cô đang gạt người sao?

Cơm nước xong, Thạch Lỗi làm bộ làm tịch mà lấy di động ra, nhìn Lâm Tư Vũ, thử hỏi: “Cái kia, thêm wechat được chứ?”

Lâm Tư Vũ:.... Được.”

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ hoàn toàn là vì lịch sự mà trao đổi wechat với mấy nam sinh, thế nhưng không ai đi hỏi Khương Manh, chỉ có đứa trẻ thật thà Triệu Tĩnh Trung đi hỏi, sắc mặt Khương Manh xấu hổ đồng ý.

Đi ra nhà ăn, Từ Kính Dư nhìn Ứng Hoan, “Muốn tôi đưa về không?”

Ứng Hoan còn đeo ba lô nặng trĩu, lắc đầu nói: “Không cần, tôi đi về cùng bọn họ, tiêu thực.”

Đêm nay ăn cá rất ngon, cô ăn nhiều hơn bình thường nửa bát cơm, hiện tại bụng có chút căng.

Từ Kính Dư gật đầu, “Được, gặp lại ở câu lạc bộ.”

Ứng Hoan: “Được.”

Cô vẫy tay, đeo ba lô đến chỗ Chung Vi Vi.

Đi được vài bước, quay đầu nhìn thoáng qua, Từ Kính Dư còn đứng tại chỗ nhìn cô, Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đang cúi đầu nhìn di động, nhìn anh càng thêm cao lớn, tuần khí tiêu sai.

Cô bỗng nhiên buông tay Chung Vi Vi ra, “Chờ tởm một chút.”

Chạy qua lại.

Ứng Hoan chạy đến trước mặt Từ Kính Dư, ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: “Từ Kính Dư, lần sau tôi vẽ một bức tranh cho anh nhé.”

Từ Kính Dư nhướng mày: “Dễ tôi sao?”

Ứng Hoan gật đầu: “Bồi tội.”

Cô đều đã nghĩ nên vẽ cái gì, đột nhiên rất muốn vẽ cho anh một bức.

Anh nhìn về phía trước, khóe miệng nâng lên, lại nói, anh còn chưa thấy cô vẽ lần nào. Trước kia ở câu lạc bộ thấy cô vẽ gì đó, không cần nhìn cũng biết đang vẽ Ứng Trì.

Từ Kính Dư rũ mắt nhìn cô: “Vẽ đẹp một chút, bằng không phạt cô vẽ lại một trăm bức.”

Ứng Hoan: “.....”

Cô trừng anh: “Đừng có được một tắc lại muốn thêm một thước.”

Nói xong, chạy nhanh như thỏ đi mất.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đã xem một vòng bạn bè của Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ, Triệu Tĩnh Trung gãi đầu, hỏi: “Sao các cậu không thêm wechat của Khương Manh?”

Thạch Lỗi liếc nhìn anh ta, cười nhạt: “Không phát hiện trên người cô ấy đều là hàng hiệu sao? Vừa nhìn đã biết đắt cao hơn đầu.” Thạch Lỗi nhìn trên dưới Triệu Tĩnh Trung một lần, vỗ vỗ vai anh ta, “Anh em, nghe tôi một câu, chờ sau khi cậu thi đấu chuyên nghiệp, phí lên sân khấu là 100 đô một lần, cô ấy sẽ liếc cậu một cái. Hoặc là cậu phải có cái túi da giống Kính Vương mới được, hơn nữa Kính Vương của chúng ta không chỉ có túi da mà còn có gia thế, muốn so sánh cũng không thể so nổi, đừng nghĩ.”

Triệu Tĩnh Trung: “....”

Dương Cảnh Thành: “Trở về chơi game đi.”

Thạch Lỗi nhún vai: “Tiếp tục cày game lên cấp.”

Anh ta nhìn Từ Kính Dư: “Kính Vương, không về ký túc xá sao?”

Từ Kính Dư ở chung cư gần câu lạc bộ, anh ngại ký túc ồn ào, thỉnh thoảng sẽ trở về chung cư vài lần, anh quay đầu nhìn Thạch Lỗi: “Không về.”

Thạch Lỗi tò mò: “Hôm nay rốt cuộc có chuyện gì thế? Cái gì mà kết giao bạn bè, cậu lừa bọn tôi phải không?”

Từ Kính Dư liếc anh ta, cười nhạt nói: “Tôi đã có túi da còn có gia thế, các cậu không thể so sánh với tôi, bị người ta chướng mắt, các cậu còn trách tôi?”

Anh hừ lạnh, xoay người rời đi.

Thạch Lỗi: “....”

Con mẹ nói!

.....

Ứng Hoan cùng mọi người trở về ký túc xá, suốt đường đi sắc mặt Khương Manh đều không tốt, có lẽ bị chọc tức.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ thấy nhưng không nói, nói tính Khương Manh không tốt sao? Cũng không phải, bình thường không có gì thì ở chung rất tốt, hơn nữa người cũng hào phóng. Nhưng khi gặp gỡ nam sinh thì lòng tự ái lại lớn hơn bình thường, có chút tính tình đại tiểu thư, cảm thấy nam sinh đều phải chiều cô ấy, nghe theo cô ta, coi cô ta như tiểu công chúa.

Cho nên, không có gì đáng nói.

Trở lại ký túc xá, Ứng Hoan ra ban công rửa tay.

Khương Manh đứng ở cửa, nhìn Lâm Tư Vũ, do dự một chút, nói thẳng: “Tư Vũ, cậu chắc không thích Từ Kính Dư phải không?”

Lâm Tư Vũ không thể hiểu được, buồn cười nói: “Cậu cảm thấy tớ thích Từ Kính Dư? Làm ơn.... Tớ đối với trai đẹp chỉ đơn thuần là thưởng thức.” Cô dừng một chút, kỳ quái nhìn Khương Manh, “Cho nên, lúc trước cậu vẫn luôn ngưỡng chừng xoắn xuýt là vì cho rằng tớ thích Từ Kính Dư?”

Khương Manh cúi đầu: “Ừ, bởi vì lúc xem thi đấu, chỉ có cậu là hứng thú nhất, cùng tớ nói muốn ngủ với anh ấy.”

Lâm Tư Vũ nhìn một cái, có chút xem thường, “Tiểu thư, tớ còn nói muốn ngủ với Hồ Ca, muốn sinh khi con cho anh ấy, cậu không nhớ rõ sao?”

Khương Manh: “....”

Ứng Hoan rửa tay xong đi vào, nghe được bọn họ nói chuyện, hơi nhú mày.

Khương Manh giống như suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Ứng Hoan, tớ muốn theo đuổi Từ Kính Dư, cậu giúp tớ được không?”

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn cô ta, trầm mặc vài giây.

Cô.... Không muốn giúp.

Không tại sao cả, thanh âm dưới đáy lòng chính là không muốn giúp.

Cô cảm thấy tính cách của Khương Manh không hợp Từ Kính Dư, Từ Kính Dư cũng sẽ không thích cô như vậy.

Chung Vi Vi cười: “Sao cậu không hỏi xem Ứng Hoan có thích Từ Kính Dư hay không?”

Ứng Hoan: “....”

Khương Manh sững sốt, nhìn về phía Ứng Hoan: “Ứng Hoan đeo niềng răng...Không phải, ý tớ là Ứng Hoan đã nói cậu ấy đeo niềng răng nên không muốn yêu đương.”

Ngụ ý, Ứng Hoan đeo niềng răng nên không xinh đẹp, Từ Kính Dư không thích.

Hơn nữa Ứng Hoan làm việc rất tự giác và có kế hoạch, đặc biệt là việc học, so với các cô đều nghiêm khắc hơn rất nhiều.

Cô nói không yêu đương....

Chắc là sẽ không đi?

Ứng Hoan nghe ra ý tứ của Khương Manh, đáy lòng có chút không thoải mái, cũng không thích Khương Manh nói chuyện này tùy tiện như vậy, cô dừng một chút, nhớ tới lời Thạch Lỗi, nói thẳng: “Từ Kính Dư không thích người khác theo đuổi.”

Khương Manh nhú mày, âm thanh lạnh lùng nói: “Cậu làm sao biết được, cậu cũng không phải anh ấy.”

Thái độ của Ứng Hoan cũng lạnh xuống: “Tớ làm ở đội y tế, cùng anh ấy ăn cơm, đi thi đấu phòng anh ấy bên cạnh phòng tớ, chúng tớ rất quen thuộc. Hơn nữa anh ấy nhiều đồng đội như vậy, sẽ có người nói ra, chuyện này tớ cũng không cần phải lừa cậu đi?”

Khương Manh bị nghẹn đến nói không ra lời.

Lâm Tư Vũ quay đầu cười, “Tại sao không thích người khác theo đuổi? Có người theo đuổi không phải chuyện tốt sao?”

Ứng Hoan dựa vào khung cửa, mặt không biểu cảm,: “Khả năng người đẹp một chút đều thích ép buộc*.”

* / ép buộc

Khương Manh: “???”

Lâm Tư Vũ và Chung Vi Vi sững sốt, đồng thời cười to: “Ha ha ha ha ha!”

Thật mẹ nó thích ép buộc!

30. Chương 30

Edit: Rùa

Ngày hôm sau, Ứng Hoan vẫn tới câu lạc bộ làm thêm, gần đây câu lạc bộ tương đối thiếu người, bởi vì vừa kết thúc thi đấu, vận động viên cần có thời gian nghỉ ngơi.

Khác với các môn thể thao khác, cơ thể các quyền thủ thường bị tổn thương khá lớn, mỗi lần kết thúc một mùa thi đấu đều phải nghỉ ngơi ba tháng mới có thể làm thân thể khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Câu lạc bộ còn có các quyền thủ khác, cùng với các thành viên mới được tuyển vào, công việc chủ yếu của Ứng Hoan là giúp bọn họ xử lý vết thương trong quá trình huấn luyện, cô ngồi trên sofa trong phòng nghỉ, lấy ra tập giấy phác họa từ trong ba lô.

Ngày hôm qua cô đã suy nghĩ kỹ, sẽ vẽ lại cảnh Từ Kính Dư đứng ở cửa bệnh viện.

Vẽ bằng màu nước, nhất định sẽ rất đẹp.

Ứng Hoan phác họa một lần trong đầu, cầm lấy bút bắt đầu vẽ. Hôm nay cô mặc áo lông mỏng, tóc dài đen nhánh thả bên hông, đuôi tóc hơi cong, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe cửa, dừng lại bên chân cô, bác sĩ Hàn đi qua, dừng một chút, cười cười, lấy di động ra chụp lại khoảng khắc này.

Ứng Hoan quá mức chuyên chú, căn bản không chú ý.

Bác sĩ Hàn lên tiếng: “Ứng Hoan, chị có việc ra ngoài, phải mất một lúc mới có thể về, em chú ý bọn họ giúp chị.”

Ứng Hoan vội vàng ngẩng đầu, quay lại nhìn cô, cười nói: “Vâng, chị đi đi.”

Bác sĩ Hàn đi rồi, Ứng Hoan đứng lên nhìn một vòng, không thấy có chuyện gì lại ngồi xuống tiếp tục vẽ tranh.

Chu Bách Hạo đi đến, dừng xe ở trước cửa câu lạc bộ, nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngồi an tĩnh như một bức họa qua khung cửa sắt đất, anh nhướng mày, chạy xe đến mảnh đất trống bên cửa sổ. Chu Bách Hạo ngồi trên xe nhìn một hồi, bước xuống xe, đi đến trước cửa gõ vài cái.

Cốc cốc cốc_____

Ứng Hoan nghe tiếng ngẩng đầu lên, thấy Chu Bách Hạo, vội đem bức tranh đang vẽ dở bỏ vào trong ba lô, mỉm cười chào: “Chu tổng.”

Chu Bách Hạo không nghe thấy, nhưng nhìn khẩu hình có thể đoán được, anh cười một tiếng, chỉ chỉ bên trong.

Ứng Hoan thấy anh bước qua cửa chính, biết anh muốn đến đây, cô khom lưng nhét nốt phần bức tranh còn ở bên ngoài vào. Ông chủ đã tới, cô tất nhiên không thể về nữa, chỉ có thể nhét lại vào ba lô.

Chu Bách Hạo đi đến trước mặt cô, thấy cô đang cất tập tranh, nhẹ nhàng nói: “Hiện tại không có việc gì, em cứ về tiếp đi.”

Ứng Hoan nào không biết xấu hổ mà tiếp tục, lắc lắc đầu: “Không cần, có thời gian tôi sẽ vẽ tiếp.”

“Vẽ gì vậy? Nhìn rất nghiêm túc.”

Chu Bách Hạo ngồi xuống đối diện cô, nhớ tới bộ dáng chuyên chú của cô, nhin không được mà cười.

Ứng Hoan hơi dừng, “Vẽ cho Từ Kính Dư một bức họa, chọc anh ấy nổi giận, muốn xin lỗi.”

Chu Bách Hạo: “...”

Vẽ Từ Kính Dư?

Anh nhìn cô, khóe miệng hơi cong: “Vẽ cho tôi một bức?”

Ứng Hoan hơi sững sốt, nhìn về mặt anh, bình thường Chu Bách Hạo không hay tới câu lạc bộ, cho dù tới cũng không ở lại lâu, cho nên cô còn không quen anh bằng bọn Thạch Lỗi, ít nhất nói cô vẽ Trần Sâm Nhiên cô còn có thể vẽ được.

Nhưng Chu Bách Hạo...

Cô có thể nhận ra anh ta, nhưng lại không thể vẽ được.

Ứng Hoan chỉ có thể thành thật: “Tôi... có chút mù mắt, tôi không gặp anh nhiều, cho nên dù muốn vẽ cũng rất khó.”

Chu Bách Hạo ngăn người, nhìn cô một lượt, một bộ khó có thể tin: “Em bị mù mắt?”

Ứng Hoan rất ít khi nhận mình bị mù mắt trước mặt người khác, lúc này chỉ có thể căng da đầu gật gật: “Chỉ một chút, không phải nghiêm trọng, thành viên trong câu lạc bộ tôi có thể nhớ được, sẽ không nhận sai.”

Chu Bách Hạo dường như bị đả kích, từ dáng người đến gia thế anh đều có cả, phụ nữ theo đuổi anh cũng không ít thế mà ở chỗ Ứng Hoan nửa ngày thì đến cả Thạch Lỗi anh cũng không bằng? Anh trầm mặc vài giây, bỗng dưng cười: “Không sao cả, tôi ngồi đây cho em vẽ thì có thể vẽ chứ?”

Ứng Hoan: “....Có thể.”

Chu Bách Hạo vừa muốn tìm một tư thế thích hợp, Ngô Khởi đã kêu anh: “Đúng rồi, Chu tổng, đội Quyền Anh quốc gia cho người tới, có lẽ tối nay chúng ta phải tiếp đón một chút.”

Hai lần trước giải đấu Quyền anh thế giới WSB đều chọn người của câu lạc bộ Thiên Bắc đại diện cho Trung Quốc đi thi, lần này vẫn quyết định chọn bọn họ, vòng đầu tiên sẽ vào tháng 2 năm sau.

WSB là một trong những giải đấu của Olympic, cho nên Chu Bách Hạo rất coi trọng, vừa nghe liền trực tiếp đứng lên, nhìn về phía Ứng Hoan, cười nói: “Sau này lại vẽ đi, chờ về sau khi em có thể nhớ kỹ tôi rồi lại vẽ.”

Ứng Hoan có chút quẫn, gật đầu nói: “Được, tôi sẽ cố gắng.”

Chu Bách Hạo nhếch miệng cười, rồi đi cùng Ngô Khởi.

Một lát sau, Ứng Hoan lại lấy bản vẽ ra tiếp tục phác thảo.

Phác thảo hoàn thành, cô nhìn lại một lần, nhin không được mỉm cười, phía sau liền truyền đến tiếng cười nhạo khinh thường: “Có người bị thương, cô còn nhàn nhã ngồi đây vẽ hình đàn ông?”

Ứng Hoan hoảng sợ, quay đầu lại liền thấy Trần Sâm Nhiên đứng phía sau, từ trên cao nhìn xuống cô.

Cô lập tức đem bản phác họa nhét vào balo, trấn tĩnh nói: “Tôi sẽ qua ngay.”

Ứng Hoan kéo khóa balo, nhìn thoáng qua khu huấn luyện, vội đi qua.

Trần Sâm Nhiên đứng tại chỗ, nhìn balo cô để trên sô pha, vừa rồi cậu ta đã thấy hình cô vẽ, nhìn rất rõ ràng, người cô vẽ là Từ Kính Dư. Cậu trầm mặc một hồi, khóe miệng nâng lên một nụ cười trào phúng, cô ấy thích Từ Kính Dư?

Trần Sâm Nhiên quay đầu lại nhìn về phía Ứng Hoan.

Có quyền thủ mới đến không cẩn thận bị thương đầu gối, Ứng Hoan đang ngồi trước mặt cậu ta kiểm tra, cô đề đầu gối cậu ta lại, ôn nhu hỏi: “Nơi này đau không? Hay nơi này?”

“Có lẽ bị thương đến đây chẳng, vẫn nên đến bệnh viện chụp MRI xem có nghiêm trọng không.”

“Không nghiêm trọng như vậy, cậu không cần lo lắng, nhưng vẫn phải đi làm kiểm tra.”

“Tôi đi tìm người lái xe đưa cậu đi.”

Trần Sâm Nhiên nhìn cô bạn trước bạn sau, mặt không có biểu cảm mà trở về tiếp tục huấn luyện, trong lòng cậu tỏ vẻ khinh thường: Cũng phải, Từ Kính Dư bảo vệ cô ta như vậy, cô ta khẳng định thích anh ta.”

.....

Nhóm vận động viên tham gia dự thi được nghỉ gần nửa tháng, cuối cùng cũng quay lại huấn luyện.

Buổi trưa, sau khi Ứng Hoan tan học liền mang theo balo đến câu lạc bộ, trên đường còn ghé vào hiệu sách mua mấy quyển tư liệu tiếng Anh cấp bốn và cấp sáu, Từ Kính Dư ăn trưa xong liền đi ra ngoài hít thở không khí, thấy cô mặc áo lông màu tím nhạt đi tới, làn da trắng tuyết, không buộc tóc, trong ngực ôm một chồng sách, cả người toát ra hơi thở tri thức.

Anh nhướn mày, bước về phía cô.

Đã mấy ngày Ứng Hoan không gặp Từ Kính Dư, có lẽ anh giống Ứng Trì, đều đang đi học bù. Hôm nay Từ Kính Dư vẫn mặc đồng phục bóng chày màu đỏ, dường như tóc anh dài hơn trước một ít, thoát nhìn có chút lười biếng, anh trực tiếp duỗi tay lấy đi mấy quyển sách trong ngực cô, một tay khác lại xách lên cặp sách của cô, ước lượng, cười nhạt: “Nhiều như vậy, đọc hết được sao? Hay cô chuẩn bị đem chỗ sách này ăn hết?”

Ứng Hoan: “....”

Cô tức giận trừng anh: “Tan học tôi liền đến đây, thuận tiện mượn mấy quyển sách tham khảo ở thư viện.”

Từ Kính Dư liếc nhìn tài liệu tham khảo tiếng Anh cấp sáu, cúi đầu nhìn cô: “Thi tiếng Anh cấp sáu?”

Ứng Hoan gật đầu: “Ừ.”

Từ Kính Dư cười: “Vừa lúc tôi cũng phải thi, giúp tôi tóm tắt phần trọng điểm, tôi không có thời gian.”

“Được.”

Ứng Hoan ngoan ngoãn đáp ứng.

Từ Kính Dư lại lật xem mấy quyển phía dưới, phát hiện còn có tiếng Anh cấp bốn, anh liếc nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Cấp bốn là cho tiểu tổ tông?”

Ứng Hoan đã quen anh gọi Ứng Trì như thế, gật đầu nói: “Phải, tôi muốn nó thi một lần liền qua tiếng Anh cấp bốn, huấn luyện viên Ngô nói các anh sẽ tham gia WSB, nếu không thể tham gia Olympic thì sẽ tham gia giải thi đấu cá nhân APB, tôi sợ về sau nó sẽ quên hết từ đơn, cho nên muốn nó thi nhân lúc còn sớm.”

Mấy người này, hết đời ngành rồi lưu ban, người lớn nhất câu lạc bộ đã 25 tuổi nhưng vẫn chưa tốt nghiệp.

Cô bỗng nhiên nhớ tới chuyện Từ Kính Dư tạm nghỉ học hơn một năm, ngẩng đầu tò mò nhìn anh: “Nghe nói lúc trước anh tạm nghỉ học hơn một năm, tại sao vậy?”

“Đầu gối bị thương trong lúc thi đấu do đối thủ phạm quy, đi Mỹ chữa trị.” Từ Kính Dư đi phía trước, thuận miệng nói, “Đi tám tháng, cho nên dứt khoát nghỉ học luôn.”

Ứng Hoan không nghĩ tới lý do này, ánh mắt cô dờ xuống, dừng ở hai chân của anh, nhìn đến có chút xuất thần.

Hai người đi tới cửa, Từ Kính Dư cúi đầu liếc cô, hỏi: “Tranh của tôi đâu?”

Ứng Hoan vội ngẩng đầu, nói: “Ở trong ba lô, đợi chút nữa tôi đưa cho anh.”

Từ Kính Dư gật đầu, mang toàn bộ sách của cô để lên bàn trong khu nghỉ ngơi, thuận tay cầm một viên kẹo bạc hà bỏ vào miệng ngậm, anh ném cho Ứng Hoan một cái, Ứng Hoan khó khăn tiếp được, cầm cái kẹo trong tay, nhỏ giọng nói: “Tôi không thích bạc hà, cái kẹo lần trước anh cho tôi vẫn còn ở trong ba lô đây.”

Cô khom lưng, kéo khóa ba lô, lấy ra một cái kẹo bạc hà giống y đúc cái đang cầm trên tay.

Từ Kính Dư nhìn kẹo bạc hà trong tay cô, nhớ tới hôm đó là lần đầu tiên anh thi đấu hạng cân 81 kg, anh cố ý vứt cho cô, anh cúi người lấy kẹo bạc hà, nhướn mày nói: “Đã lâu như vậy rồi, còn giữ.”

“Thật không thích bạc hà?”

“Không thích....”

“Kem đánh răng vị bạc hà cũng không thích?”

“Vậy nếu bạn trai vừa ăn kẹo bạc hà xong liền muốn hôn cô, có cho hôn hay không?”

“....”

Ứng Hoan trừng lớn đôi mắt, không biết tại sao lại nói đến chuyện hôn môi rồi, cô nhìn anh, Từ Kính Dư dựa vào ghế sofa, nghiêng đầu cười đến có chút không đứng đắn. Tim cô bỗng nhiên như bị kéo nhẹ, giống như một cây huyền cầm bị người khê gảy, chạm một cái, liền run một lần.

Từ Kính Dư thông thả ung dung quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Ứng Trì đang bước nhanh chạy vào, anh nhú mày.

Tiểu tổ tông lại tới đoạt người.

Tai Ứng Hoan đỏ ửng, bỏ vào viên kẹo vào đĩa, trấn tĩnh nói: “Không cho.”

Ăn kẹo bạc hà hôn môi cùng đeo niềng răng hôn môi giống nhau, cô không thể nào tiếp thu.

Từ Kính Dư cúi đầu cười cười, lại đem viên kẹo bạc hà kia bỏ vào ba lô của cô, kéo khóa lên, cúi đầu nhìn cô: “Tranh của tôi.”

Ứng Hoan lấy từ trong ba lô một tập phác thảo, ở phía dưới cùng rút ra một bức tranh, giống như hiện vật quý mà đưa cho anh: “Có phải rất giống hay không? Màu sắc cũng rất ấm áp đúng không? Tôi mang đi bọc một lớp màng cho nó, dính vào nước cũng không sợ hỏng.”

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn bức tranh, “Đây là phòng khám?”

Ứng Hoan gật đầu: “Phải phải, tôi... Ngày đầu tiên đeo niềng răng đó, anh ở đây.”

“A?” Từ Kính Dư chuyển ánh mắt lên khuôn mặt cô, hơi nhường mày, “Ứng Tiểu Hoan, sớm như vậy cô đã nhớ tôi rồi?”

Ứng Hoan dừng một chút: “Ừ.”

Từ Kính Dư cười nhẹ vài tiếng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Ứng Trì đã chạy đến trước mặt, anh đưa tranh cho Ứng Hoan, “giúp tôi bảo quản, tối lại đưa cho tôi.”

“Được.”

Ứng Hoan bỏ tranh vào tập phác họa, thấy Ứng Trì, chỉ chỉ tài liệu thi tiếng Anh trên bàn: “Chị mua cho em, đợi chút có thời gian rảnh thì xem một chút, buổi tối nhớ mang về ký túc xá.”

Ứng Trì nhìn Từ Kính Dư, có chút khó chịu khi thấy anh đứng gần Ứng Hoan như vậy, kéo Ứng Hoan dịch ra: “Chị, chị lại đây.”

Ứng Hoan bị cậu kéo qua, “Làm gì?”

Ứng Trì đem ba lô ném lên sofa, Từ Kính Dư liếc nhìn cậu, bỏ tay vào túi quần, xoay người đi ra ngoài.

“Lát nữa chị giúp em chép lại bài học được không?”

“Được.”

“Rất nhiều, tối hôm qua em chép rất lâu...”

“Đưa chị xem.”

“Ồ đây có mấy bài, em viết cũng được kha khá rồi, đợi chút nữa em đi huấn luyện, chị chép nốt giúp em, ngày mai tiết tự học em phải trả vở cho bạn học rồi.”

“Được, em đi huấn luyện đi, tiếng Anh cấp bốn chị sẽ tổng hợp lại phần trọng điểm cho em.”

.....

Từ Kính Dư quay đầu lại, thấy hai chị em dựa đầu vào nhau, rất thân mật, Ứng Hoan đối với Ứng Trì giống như chỉ cần cậu muốn cô đều đáp ứng, sung sướng vô cùng.

Thật mẹ nó, đúng là tiểu tử tông.

Anh hoài nghi có phải nhà cô trọng nam khinh nữ, từ nhỏ cô đã bị nô dịch hay không.

Từ Kính Dư nhíu mày, cảm thấy khả năng này rất lớn, sau nhất định phải hỏi cô.

Ứng Hoan chép lại bài học cho Ứng Trì xong, lại đánh dấu phần trọng điểm, mới đứng dậy đi đến khu dụng cụ luyện tập nhìn một vòng xem có vận động viên nào cần giúp đỡ hay không, Từ Kính Dư ở một mình trong phòng huấn luyện nhỏ, lúc cô đi đến, anh vừa kết thúc huấn luyện, đưa lưng về phía cô, mô hồ trên cơ thể chảy theo đường cong cơ bắp xuống phía lưng quần.

Anh vẫn mặc quần quyền anh màu đỏ, lưng quần có chút thấp, Ứng Hoan thấy anh xoa xoa eo, bỗng nhiên nhớ tới lần trước cô đã chọc vào eo của anh, eo anh rất thon.

Con trai có eo thon... Kỳ thật rất gợi cảm.

Từ Kính Dư cầm khăn lông lau mồ hôi, xoay người liền nhìn thấy cô gái nhỏ đang đứng ở cửa, anh cười một chút: “Đứng ở đây nghĩ cái gì?”

Ứng Hoan cũng không thể nói cô đang nhìn eo của anh.

Cô cúi đầu, có chút hàm hồ mà nói sang chuyện khác: “Có phải anh đặc biệt thích màu đỏ hay không?”

Từ Kính Dư: “Màu Quốc kỳ, khó coi sao?”

Kỳ thật, làn da của anh không được coi là trắng, nhưng ngũ quan rất đẹp, dáng người cũng tốt, mặc màu đỏ khiến cả người thêm phần khí phách và hăng hái, mười phần khí chất.

Cô cảm thấy Từ Kính Dư thích hợp với màu đỏ.

Ứng Hoan nhìn anh, trả lời thật: “Đẹp, chỉ là có rất ít người chỉ mặc một màu...”

Trong đầu cô chợt lóe, không phải cả quần lót của anh cũng là màu đỏ chứ?

Nói không chừng.

Rất tao khí đấy...

Cô không nhịn được muốn cười.

Từ Kính Dư vừa thấy sắc mặt cô liền biết cô nghĩ cái gì, thần sắc tự nhiên nói: “Bên trong không phải màu đỏ, màu đen.”

Ứng Hoan: “....”

Từ Kính Dư dựa người vào dụng cụ luyện tập, cả người lười biếng liếc cô, lại muốn trêu chọc cô một chút.

Ngón tay anh móc vào đai lưng, hơi kéo ra ngoài, ngừng một chút, thả ra, đai lưng to rộng đập vào cơ bụng “bang” một tiếng, cười hỏi cô: “Muốn xác nhận một chút sao?”

Ứng Hoan ngơ ngác nhìn động tác của anh, bên tai nóng như thiêu cháy, “Không cần...”

Ai muốn xem bên trong anh mặc màu gì!

Từ Kính Dư khom lưng, trực tiếp mặc vào, cầm theo bình nước đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn thấy tai cô đỏ ửng, gơ tay nhéo, “Lỗ tai đỏ cái gì? Không xem thì không xem, lại không ép cô.”

Từ Kính Dư dừng một chút, trực tiếp duỗi tay đến trước mặt cô.

Ứng Hoan nhìn bàn tay to rộng của anh.

Bộp_____

Một cái tát đánh vào lòng bàn tay anh.

31. Chương 31

Edit: Rùa

Lòng bàn tay anh khá thô, đều là vết chai.

Ứng Hoan đánh xong, chính tay mình bị đau, cô chà xát đầu ngón tay, ném xuống một câu: “Không để ý đến anh.”

Từ Kính Dư nhìn cô chạy như con thỏ, hơi sững sốt, thu hồi tay chậm rì rì đi theo phía sau cô, ý cười bên khóe miệng không áp xuống được, vừa đi ra khỏi cửa liền gặp Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi nhìn anh như thấy quỷ: “Cậu lại cười cái gì? Cười đến như vậy.....” Anh ta nghĩ nghĩ, tìm không ra từ thích hợp để hình dung.

Từ Kính Dư liếc nhìn anh ta một cái: “Không có gì.”

Thạch Lỗi nhìn Ứng Hoan đang chạy nhanh phía trước, nghiêng người nhìn: “Có phải cậu lại khi dễ bác sĩ nhỏ hay không?”

“Nào dám.” Từ Kính Dư cười nhạo, “Cô ấy khi dễ tôi cũng không ít, mới vừa rồi còn đánh tôi đấy.”

“Lừa ai chứ? Bác sĩ nhỏ sẽ đánh người?” Thạch Lỗi không quá tin tưởng nhìn anh, nhưng thật ra anh ta không dừng ở đề đề tài này, hỏi: “Mùa giải WSB sắp bắt đầu rồi, cậu nói xem Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên ai có thể tham gia thi đấu?”

Gần đây, Trần Sâm Nhiên và Ứng Trì đều nỗ lực tăng cân, nhưng việc tăng cân không phải dễ như vậy, đặc biệt là cơ bắp.

Thời gian không còn nhiều.

Hơn nữa chỉ một người được đi thi.

Nháy mắt hai người liền trở thành đối thủ.

Từ Kính Dư suy nghĩ một chút, nhàn nhạt nói: “Xem tạo hóa của bọn họ đi, thật sự không được thì có thể tham gia APB, nếu vẫn không được thì có thể thi đấu mấy giải trong nước. Hơn nữa chưa chắc chúng ta có thể thuận lợi vào vòng trong, Cuba và Kazakhstan đều rất mạnh.”

Nếu không thể tham gia WBS, vẫn có thể tham gia thi đấu chuyên nghiệp cá nhân ở giải APB để giành vé tham dự vòng loại Olympic.

Thạch Lỗi gãi đầu, cười ha ha: “Cũng đúng, là tôi không xa được như vậy.”

Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên mỗi ngày đều liều mạng ăn lòng trắng trứng, nỗ lực tăng cơ, cũng may hai người tuổi còn nhỏ, mới mười tám, mười chín tuổi, vận động nhiều, tiêu hao cũng nhanh, muốn tăng cân cũng không quá khó.

Hai người vô hình trung trở thành đối thủ cạnh tranh, ăn cơm xong đều phải quan sát một phen.

Ngô Khởi hiện tại luôn nhìn chằm chằm hai người này, thấy Trần Sâm Nhiên ăn dư lại vài miếng thịt bò, lạnh lùng nói: “Ăn hết đi, thừa lại vài miếng là muốn tôi dứt cho cậu sao?”

Trần Sâm Nhiên bất động, nhú mày nói: “Ăn không vô.”

Ứng Trì ăn sạch chỗ thức ăn của cậu, đặt hộp cơm xuống, có chút đắc ý: “Xem tôi ăn nhiều hơn cậu rồi? Cân nặng của tôi tăng nhanh hơn cậu, đây là thành công bước đầu tiên!”

Trần Sâm Nhiên khinh thường nói: “Heo ăn càng nhiều, cậu như thế không giống heo sao?”

Ứng Trì ngẹn lại: “.....”

Sao người này lại xấu miệng như vậy! Cậu nhìn về phía Ứng Hoan.

Ứng Hoan nhẹ giọng nói: “Heo lại không đánh quyền.” Cô dừng một chút, nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, “Cậu vẫn nên ăn nhiều một chút đi.”

Trần Sâm Nhiên: “.....”

Thạch Lỗi ném dưa, cười như điên: “Ha ha ha ha ha ha!”

Dương Cảnh Thành cũng cười, giơ ngón tay cái lên với Ứng Hoan, cô gái nhỏ nói hai câu này thật tuyệt, điển hình của việc tát một cái rồi cho một viên kẹo, làm người tức nhưng không có chỗ phát, chỉ có thể ghen.

Từ Kính Dư cũng ăn no, buông hợp cơm, không chút để ý nhìn cô, mặc kệ là ứng phó với ai, cô đều có cách, đối phó với anh là giỏi nhất, đánh lòng bàn tay cũng có thể đánh tới tâm của anh.

Sắc mặt Trần Sâm Nhiên tối lại, bỗng nhiên cảm thấy đặc biệt bức bối, cậu ta không biết muốn làm thế nào, tay đã trực tiếp cầm dưa gấp ba miếng thịt còn lại nhét vào miệng, “bang” một tiếng đặt mạnh khay cơm, nhìn về phía Ứng Hoan: “Sao cô lại phiền như vậy!”

Ứng Hoan dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Từ Kính Dư quay đầu nhìn, mặt cũng lạnh xuống: “Cậu nói chuyện kiểu gì thế?”

Ứng Trì nhú mày: “Chị của tôi là có ý tốt, sao cậu lại không hiểu nhân tình như thế?”

Trần Sâm Nhiên nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, bởi vì Từ Kính Dư có huy chương vàng, năng lực cũng còn ở đó, cậu ta vẫn có vài phần chịu phục Từ Kính Dư, cái gì cậu ta cũng không nói, trực tiếp nhìn Ứng Trì, giọng điệu vẫn mang ý khinh thường: “Nói cậu là bảo bảo cậu còn không thừa nhận, làm cái gì cũng đều phải tìm chị, ở xa chị thì cậu sẽ chết đứng không?”

Ứng Trì trực tiếp đứng dậy, tiến lên muốn nắm cổ áo cậu ta, Ngô Khởi đứng lên, tức giận nói: “Làm cái gì? Coi tôi như không tồn tại có phải không?” Anh ta nhìn Trần Sâm Nhiên: “Cậu nói khó nghe vậy làm gì? Tất cả đều ở trong một đội, Ứng Hoan ở bộ phận y tế, nói như thế là muốn tốt cho cậu.”

Trần Sâm Nhiên mím môi, không nói lời nào.

Ứng Hoan cũng đã ăn no, cô vẫn luôn cảm thấy tính tình Trần Sâm Nhiên cá biệt, không muốn so đo với cậu ta, cô đứng lên, mặt không biểu cảm nói: “Huấn luyện viên Ngô, không có chuyện gì, cũng không phải việc lớn gì.”

Cô cầm cốc nước lên, đi lấy nước.

Ngô Khởi đau đầu nhìn Trần Sâm Nhiên, xua xua tay.

Trần Sâm Nhiên xoay người rời đi.

Thạch Lỗi phục hồi lại tinh thần, đè thấp giọng nói: “Bác sĩ nhỏ sẽ không khóc chứ?”

Ứng Trì có chút không nói nên lời: “Chị của tôi sao có thể khóc vì chuyện này, anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Dương Cảnh Thành tò mò: “Vậy chuyện gì mới có thể làm cô ấy khóc, tôi thấy nhiều nữ sinh bị nói nặng vài câu liền khóc.”

Ứng Trì nghĩ nghĩ: “Khi còn nhỏ tôi bị ba đánh rất tàn nhẫn, chị ấy sẽ khóc một chút, lúc thận của tôi phù hợp với ba cũng ôm tôi khóc...” Cậu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Chị ấy không thích khóc.”

Triệu Tĩnh Trung đặc biệt hâm mộ nói: “Cậu thật hạnh phúc, cô ấy dỗ cậu, sủng cậu, vì cậu mà đến câu lạc bộ, còn chỉ khóc vì cậu...”

“Đây là đương nhiên!” Ứng Trì cười, đôi mắt hoa đào cong cong, “Chị của tôi thương tôi nhất.”

Từ Kính Dư mặt không biểu cảm nghe vài phút, nghe không nổi nữa, trực tiếp cầm bình nước đứng lên.

Buổi tối, Ứng Hoan mang tranh đưa cho Từ Kính Dư, Từ Kính Dư tùy ý ném ba lô lên vai, cúi đầu nhận bức tranh, liếc mắt nhìn qua: “Cô tự trở về?”

Ứng Hoan lắc đầu: “Không phải, tôi về cùng Ứng Trì, còn có bọn Thạch Lỗi nữa.”

Từ Kính Dư gật đầu, đột nhiên hỏi: “Cô ở nhà...”

Ứng Hoan ngẩng đầu: “Hả?”

Khóe miệng anh cong một chút, dựa vào cạnh bàn, tay chống lên mép bàn, nói: “Có phải nhà cô có chút trọng nam khinh nữ? Ở nhà... Có hay bị khi dễ không?”

Ứng Hoan: “...”

Cô lúng túng nhìn anh: “Sao anh lại cảm thấy nhà tôi trọng nam khinh nữ?”

Từ Kính Dư nhíu mày: “Không phải?”

Ứng Hoan có chút căm nín: “Đương nhiên không phải! Ba mẹ tôi không trọng nam khinh nữ, ba tôi còn thương tôi hơn Ứng Trì.”

Được, hiểu lầm.

Từ Kính Dư ngồi dậy, khóe miệng cong cong, “Tôi suy nghĩ nhiều, cho rằng cô chiều tiểu tổ tông là do ở nhà bị nô dịch tạo thành thói quen.” Anh xoa nhẹ đầu cô, tóc của cô rất mềm, “Không phải thì tốt.”

Ứng Hoan không quan tâm chuyện anh lại xoa tóc mình, trực tiếp trợn trắng mắt, “Sức tưởng tượng của anh thật phong phú.”

Còn bị nô dịch...

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, cúi đầu nhìn cô: “Không phải là do tôi quan tâm cô sao?”

Ứng Hoan sững sốt, anh đã quay người rồi đi.

Cô đóng cửa lại, đi theo sau anh.

Đến chỗ ngoặt ở hành lang, Từ Kính Dư dừng lại, quay đầu nhìn cô, bên miệng gợn lên nụ cười: “Bác sĩ nhỏ, lần sau hãy mặc đồng phục của đội, cô mặc màu đỏ cũng khá xinh đẹp.”

Ứng Hoan nhìn anh, cong môi cười: “Được.”

.....

Qua tháng 10, thời tiết ngày càng lạnh, câu lạc bộ chuẩn bị cho mùa giải WBS nên huấn luyện càng nhiều hơn.

Trong đội lại có mấy vận động viên mới, là đội Quyền Anh quốc gia gửi đến, đều là quyền thủ cấp bậc thập, ở hạng cân 49 kg và 52 kg.

Hai năm sau, vòng loại Olympic ngoài các cuộc thi chuyên nghiệp cá nhân WSB và APB, còn có giải vô địch thể giới vào năm tới. WSB là một cuộc thi đồng đội, trước đây đội tuyển quốc gia thi đấu giải này không tốt nên họ đặt trọng tâm vào giải APB và giải vô địch thể giới.

Từ Kính Dư bị huấn luyện viên Ngô Gọi lên văn phòng, anh ta nói thẳng: “Bên trên muốn cậu tham gia giải đấu cá nhân APB.”

Từ Kính Dư không cảm thấy ngoài ý muốn, anh lắc đầu, “Tôi vẫn nên đánh xong WBS thì hơn, hiện tại hạng cân 81 kg không có người, tôi phải đi, thi đấu tranh vị trí xếp hạng hạng đến vòng thứ bảy, đội Thiên Bác đều chưa vào được. Nếu thi đấu đoàn đội bị thua, lại tham gia APB cũng chưa muộn.” Anh cười nhẹ.

“Cậu nghĩ như vậy sao?” Ngô Khởi nhẹ nhàng thở ra, thật đúng là lo lắng Từ Kính Dư sẽ rời khỏi đội, như vậy đoàn đội sẽ yếu đi vài phần.

Mấy năm trước quốc gia không cho phép tuyển thủ tham gia Olympic đi thi đấu giải WBS, sau này WBS thiết lập quan hệ với hệ thống giải Olympic, quốc gia mới coi trọng, tuyển thủ cũng có nhiều cơ hội dự thi hơn.

Ngô Khởi nói: “Nhưng như vậy thì áp lực của cậu sẽ lớn hơn.”

Từ Kính Dư liếm khóe miệng: “Không có việc gì, tôi chịu được.”

Ngô Khởi vỗ vai anh, cười nói: “Vậy thì được rồi, tôi sẽ nói lại với bọn họ, cậu đi cùng tôi một chuyến.”

Từ Kính Dư không có ý kiến, gật đầu, “Được.”

Thời điểm huấn luyện ngày hôm sau, Thạch Lỗi tiến đến bên cạnh Từ Kính Dư, nhỏ giọng hỏi: “Ai, cậu thật sự muốn trực tiếp tham gia APB?”

Từ Kính Dư đem tạ gần 200 kg buông xuống, nghiêng đầu liếc nhìn anh ta một cái: “Ai nói với anh?”

Thạch Lỗi nói: “Nghe được một ít tiếng gió.”

Từ Kính Dư hừ ra một tiếng: “Tôi thấy cậu là nghe được tiếng mưa rơi, hồ ngôn loạn ngữ.”

Thạch Lỗi: “....”

“Tôi đi thi đấu với các anh.” Ánh mắt Từ Kính Dư chuyển qua Ứng Hoan phía đối diện, cô đang ấn cẳng chân cho Lưu Sưởng, cậu ta là đội viên mới, hạng cân 52 kg, Lưu Sưởng nhìn cô chăm chăm, cả một cái chớp mắt cũng không có, anh nhíu mi, đi qua, đứng phía sau cô, chậm rãi nói: “Bác sĩ nhỏ, đầu gối tôi bị đau, xem giúp tôi.”

Ứng Hoan lập tức quay đầu lại, nhìn chăm chăm đầu gối của anh, “Làm sao vậy? Kéo bị thương?”

Từ Kính Dư ngồi trước mặt cô, “Cô xem thì chẳng phải sẽ biết sao?”

Ứng Hoan nhấp nhấp môi, nhìn về phía Lưu Sưởng: “Còn đau không?”

Lưu Sưởng nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, có chút ngượng ngùng mà đứng lên tại chỗ nhảy nhảy mấy cái, cười nhìn Ứng Hoan: “Không có việc gì, cảm ơn bác sĩ nhỏ.”

“Không có gì.”

Ứng Hoan mỉm cười, xoay người đối mặt với Từ Kính Dư, cô ngồi xổm bên cạnh chân của anh, tay ấn nhẹ lên đùi phải. Đầu gối của anh đã làm phẫu thuật, còn để lại sẹo, không quá lớn, thời gian qua lâu nên nếu không để ý sẽ không thấy rõ, tay cô mơn trớn nhẹ nhàng lên vết sẹo, Từ Kính Dư giật giật chân.

“Đừng nhúc nhích.” Cô nói.

“Ừ.”

Đầu gối Từ Kính Dư hơi lung lay, đụng tới người cô, đôi chân thon dài, thoát nhìn rất gầy. Anh tự cho là lực đạo không lớn, Ứng Hoan nửa ngồi xổm, trọng tâm không vững, lão đạo ngã, anh cả kinh, vội duỗi tay kéo cô lại.

Một tay Ứng Hoan chống trên mặt đất, một tay thuận thế bắt lấy tay anh đang gơ ra, ổn định cơ thể có chút mờ mịt nhìn anh: “Sao anh lại đẩy tôi?”

Từ Kính Dư liếm môi, kéo cô lại, thấp giọng cười: “Tôi chỉ chạm nhẹ một chút, ai biết cô lại nhẹ như vậy, chạm vào liền ngã.”

“Anh chạm nhẹ một chút có thể giống với người khác sao?”

“....”

Từ Kính Dư lại nhớ tới việc đụng vào ngực cô lần trước, có chút không được tự nhiên mà quay đầu đi, ra dấu OK, thành tâm nói: “Được, lần sau tôi sẽ chú ý, được rồi chứ.”

Ứng Hoan ngẩng đầu trừng anh, lười nói chuyện.

Từ Kính Dư cười nhẹ, cúi đầu kề sát bên tai cô, tiếng nói trầm thấp: “Hỏi cô một chuyện”

Bên tai Ứng Hoan tê rần, ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Cái gì? Anh muốn hỏi gì?”

Từ Kính Dư nhìn cô, rất nghiêm túc hỏi: “Cô chỉ bị mù mắt đúng không? Đẹp hay xấu cô vẫn phân biệt được chứ?”

Hay là xấu và đẹp ở trong mắt cô đều tồn tại dưới dạng mosaic, như vậy thật khổ tâm.

Ứng Hoan: “....”

Cô dừng vài giây, lớn giọng nói: “Đương nhiên tôi biết phân biệt! Cũng không phải thẩm mỹ của tôi có vấn đề.”

“Vậy là tốt rồi.”

Ứng Hoan một lời khó nói hết: “Sao anh lại nghĩ tôi như vậy?”

Từ Kính Dư nhếch miệng, ánh mắt dừng trên mặt cô, không chút để ý nói: “Tôi sợ cô nhìn tôi và Thạch Lỗi đều là một dạng, như vậy thật không xong.”

Ứng Hoan ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, ngực đột nhiên nhảy một chút, tựa như đầu quả tim bị bóp nhẹ.

Mới vừa đi đến phía sau bọn họ, Thạch Lỗi đang đối tạ bỗng nhiên quay đầu tới, “Kính Vương, gọi tôi à?”

Từ Kính Dư dừng một chút, quay đầu nhìn anh ta một cái, “Không có chuyện của anh, nên làm gì thì làm đi.”

“Được thôi.”

Thạch Lỗi tiếp tục mang tạ đi.

Ứng Hoan cúi đầu ẩn đầu gối của Từ Kính Dư, nhẹ giọng nói: “Sẽ không đâu, tôi biết anh đẹp trai mà.”

Cô gái nhỏ dịu ngoan đòi bên cạnh anh, cuối cùng nói một câu dễ nghe như vậy, Từ Kính Dư cười nhẹ: “Biết là được.”

Anh đứng lên, Ứng Hoan: “Tốt rồi sao?”

Từ Kính Dư: “Ừ.”

Vốn dĩ cũng không đau.

.....

Cuối tuần, Ứng Hoan về nhà một chuyến, gần đây Ứng Trì rất bận, đã qua Quốc Khánh một tháng nhưng cậu vẫn chưa về nhà, Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ lo lắng cậu vất vả quá, cả hai có chút không yên tâm.

Ứng Hải Sinh nói: “Chờ đến chủ nhật ba sẽ đi cùng còn đi xem thể nào.”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Ba vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi nhiều đi, cuối tuần nó có thời gian, con sẽ kêu nó về cùng về.”

Lục Mỹ cũng nói: “Cái thân thể này của ông đừng lặn lội nữa, con gái trở về là được rồi, con trai có cái gì tốt.”

Lần trước sau khi Ứng Hải Sinh xuất viện, thân thể liền không bằng trước kia, quả thật cần phải chăm sóc kỹ hơn.

Ông thở dài: “Không đi thì không đi.”

Chủ nhật, Ứng Hoan quay lại ký túc xá.

Khi đến nơi, Lâm Tư Vũ đang ăn bò khô mà Chung Vi Vi mang lên, Khương Manh không biết đã đi nơi nào.

Chung Vi Vi để lên bàn vài cái túi da trâu, miệng túi dùng băng dính màu hồng nhạt dán lại, cô đi qua, có chút tò mò: “Làm nhiều bò khô thế để làm gì? Mẹ cậu làm sao?”

Chung Vi Vi cười cười, cất toàn bộ bò khô vào túi, “Không phải gần đây Ứng Trì đang cần tăng cơ sao? Tổ nhờ mẹ làm, phơ gió, sạch sẽ lại vệ sinh, cậu mang cho Ứng Trì làm đồ ăn vặt đi.”

Ứng Hoan hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn Chung Vi Vi: “Cho Ứng Trì toàn bộ sao?”

Chung Vi Vi gật đầu: “Ừ, tớ cũng không thích ăn, cậu lại không ăn, để Tư Vũ và Khương Manh hai túi là được rồi.”

Còn lại, đều cho Ứng Trì.

Khi còn học cao trung Ứng Hoan cũng ăn bò khô do mẹ Chung làm, hương vị rất ngon, Ứng Trì cũng thích ăn, lúc đó, mỗi tháng Chung Vi Vi sẽ cho cô một túi bò khô.

Dương nhiên, cơ bản đều là Ứng Trì ăn.

Cô cười cười: “Ngày mai học sáng xong tớ sẽ đến câu lạc bộ luôn.” Cô nghĩ nghĩ, “Cậu muốn đi với tớ không?”

Mắt Chung Vi Vi sáng lên, nhìn về phía Lâm Tư Vũ, “Cậu có đi không?”

Lâm Tư Vũ xua tay: “Tớ không đi được, đã có hẹn rồi.” Cô ấy nhìn cửa, hạ giọng nói: “Các cậu muốn đi thì trực tiếp đi, đừng nói với Khương Manh, miễn cho cô ấy muốn đi theo.”

Lần trước Ứng Hoan trực tiếp đổi Khương Manh, sau đó Khương Manh gần như không nói chuyện gì với Ứng Hoan nữa, chỉ duy trì mối quan hệ cùng phòng ở ngoài mặt.

Có đôi khi Ứng Hoan đi câu lạc bộ, Lâm Tư Vũ sẽ hỏi: “Khi nào câu lạc bộ có thi đấu? Lúc đó chúng tớ có thể đi xem.”

Thời điểm này, Khương Manh sẽ nhiệt liệt tham dự: “Lần trước các cậu quay video sao? Tớ cũng muốn đi xem.”

Khương Manh vẫn luôn muốn đến câu lạc bộ, nhưng ngại mặt mũi, lại không muốn nói trực tiếp với Ứng Hoan, nhưng nếu là Lâm Tư Vũ hoặc Chung Vi Vi nói thì khẳng định sẽ muốn đi theo.

Lâm Tư Vũ cười: “Không phải nói Kính Vương không thích người khác theo đuổi sao? Vậy đừng để cô ấy quấy rầy người ta, miễn cho chậm trễ anh ấy huấn luyện.”

Ứng Hoan và Chung Vi Vi liếc nhìn nhau, trong lòng cũng hiểu rõ mà không nói ra: “Được.”

Sáng ngày hôm sau có tiết, Ứng Hoan và Chung Vi Vi không đến nhà ăn, trực tiếp quay về ký túc xá lấy đồ đi đến câu lạc bộ.

Hai người đi đến đường Tây Môn, Chung Vi Vi chỉ tiệm bánh ngọt bên đường: “Có muốn ăn kem ốc quế không, mua một tặng một.”

Ứng Hoan do dự, nói: “Cậu ăn thì mua đi.”

Chung Vi Vi: “Cùng nhau ăn đi. Tớ đi mua.”

Cô nhét đồ vào lòng Ứng Hoan, đi vào mua hai cái kem ốc quế, cho Ứng Hoan một cái. Ứng Hoan đã rất lâu chưa ăn kem, cũng có chút thèm, không nhịn được cắn một miếng, ăn một miếng rồi liền không dừng lại được.

Đến câu lạc bộ, mấy người kia còn đang ăn cơm.

Ứng Trì thấy Ứng Hoan và Chung Vi Vi tới, vội vàng lừa cơm vào miệng, buông hộp cơm bước qua, cười nói: “Chị.”

Ứng Hoan chỉ chỉ tài liệu trên tay: “Trọng điểm cần ôn tập chị đã soạn ra cho em, lúc trước chị nói em dành thời gian làm bài tập em có làm không?”

“Có làm, ba lô của em đang ở sô pha, chị kiểm tra giúp em.” Ứng Trì nhìn Chung Vi Vi, “Chị Vi, chị đi cùng chị em sao?”

Chung Vi Vi lấy ra một túi bò khô, nhìn đôi mắt đào hoa của cậu, đưa túi bò khô qua, “Cho em.”

Ứng Trì cúi đầu: “Cái gì?”

Chun Vi Vi: “Bò khô.”

Ứng Trì oa một tiếng, tiếp nhận túi, ước lượng, phỏng chừng bảy tám cân, cậu có chút ngạc nhiên: “Nhiều như vậy, chị làm sao?”

Chung Vi Vi định nói không phải, tới bên miệng rồi lại nuốt vào, cười tủm tỉm: “Em đoán?”

Ứng Trì gãi đầu, nói thật: “Đoán không được...”

Ứng Hoan cười cười, đi đến khu nghỉ ngơi, lấy đề thi Ứng Trì đã làm ra.

Chung Vi Vi nhìn bốn phía, giống như không ai chú ý đến bên này, cô rút một túi ra, xé miệng túi, “Ném thử xem.”

“Vâng.” Ứng Trì cầm một miếng bỏ vào miệng.

Chung Vi Vi có chút mong chờ nhìn cậu: “Ăn ngon sao? Hương vị...có giống trước kia không?”

Ứng Trì cười, “Giống nhau, ăn rất ngon.”

Ứng Trì tăng mấy cân cũng chỉ làm thân hình cậu thêm rắn chắc, làm da vẫn rất trắng, ngũ quan vẫn xinh đẹp, cười lộ lên lại càng đẹp. Chung Vi Vi vừa nhìn thấy cậu cười liền thỏa mãn, thúc giục cậu: “Vay em ăn nhiều một chút.”

Ứng Trì nghĩ nghĩ: “Em có thể mang cho đồng đội không?”

Chung Vi Vi bật cười: “Đương nhiên có thể.”

Ứng Hoan ngồi trên sofa, bàn tay lục tìm bút trong ba lô của Ứng Trì, cô sờ nửa ngày cũng không thấy một cái bút nào, chỉ có thể đem đồ vật trong ba lô cậu đổ ra tìm một lần.

Từ Kính Dư đi lấy nước, nhìn thoáng qua bên đó.

Mấy vận động viên mới tới không lâu cũng đã chứng kiến bản lĩnh dũng người và khuyên can của Ứng Hoan, Lưu Sưởng than thở một câu: “Bác sĩ nhỏ đối xử với Ứng Trì thật tốt, tôi cũng muốn làm tiểu tổ tông, không biết cô ấy đối xử với bạn trai có tốt như vậy hay không?”

Thạch Lỗi liếc cậu ta một cái: “Cậu muốn theo đuổi bác sĩ nhỏ của bọn tôi?”

Từ Kính Dư nghe thấy lời này, cầm theo cốc nước đi qua, vỗ vỗ lên vai Lưu Sưởng, lời nói thâm thía: “Tôi khuyên cậu không nên theo đuổi, đuổi không kịp.”

Lưu Sưởng đỏ mặt: “Làm sao anh biết? Tôi còn chưa bắt đầu theo đuổi đâu!”

Từ Kính Dư liếc mắt một cái, không chút để ý nói: “Cô ấy chỉ nhận ra người đẹp trai, nếu khó coi, ở trước mặt cô ấy đều là mosaic*”

(* Mình không tìm được hình minh họa, vì tất cả đều là thứ tôi không muốn, mọi người có xem anime Nhật không, điển hình là Gintama, mấy hình bầy bạ nhảy cảm trong đấy đều được làm mờ bằng mosaic, đại khái là một đồng ô vuông màu trắng thay đổi kích cỡ liên tục nhìn không ra hình gì cả)

Lưu Sưởng ngây người.

Từ Kính Dư: “Đúng rồi, cô ấy còn dựa vào màu sắc quần áo để nhận người, nhìn thấy đàn ông mặc màu hồng ở trên đường đều có thể nhận là bạn trai.”

Lưu Sưởng tiếp tục ngây ngốc.

Từ Kính Dư: “Có sợ không?”

Lưu Sưởng phục hồi lại tinh thần: “Không sợ, rất đáng yêu! Muốn theo đuổi.”

Từ Kính Dư không cười nữa.

Ứng Trì ôm một túi bò khô lại đây, chia cho mọi người ăn thử, vừa nghe thấy những lời này, mày nhăn lại: “Không được, tôi không đồng ý.”

Từ Kính Dư nhướn mày, nhìn cậu.

Ứng Trì nói thẳng: “Bạn trai của chị tôi phải ca từ 180 cm trở lên, còn phải đẹp trai.”

Ngụ ý, Lưu Sưởng quá lùn, còn khó coi.

Lưu Suồng: “...”

Anh ta đau lòng mà che ngực lại: “Không theo đuổi thì không theo đuổi làm gì mà cậu lại công kích tôi!”

Mấy người Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cười đến đau bụng, Triệu Tĩnh Trung nhìn về phía Ứng Trì, Ứng Trì hoảng sợ: “Anh làm gì? Anh cũng muốn làm anh rể tôi? Không được không được, anh lớn như vậy, muốn hù chết chị tôi sao? Tuyệt đối không được!”

Triệu Tĩnh Trung: “...”

Anh ta chỉ muốn làm tiểu tổ tông thôi mà!

Từ Kính Dư quay mặt đi, cười lạnh.

32. Chương 32

Edit: Rùa

Ứng Hoan ngồi ở khu nghỉ ngơi để sửa bài thi cho Ứng Trì, nghe thấy mọi người bên kia cười nói không nhịn được quay đầu nhìn, bởi vì khoảng cách hơi xa, có người nói chuyện có người cười, có người còn phấn khích đến mức đập tay vào đùi, cái cọ ớn ào.

Cô căn bản không nghe được bọn họ đang nói cái gì.

“Bọn họ đang cười cái gì? Có gì hay đến mức phải cười như vậy sao?”

Chung Vi Vi đứng ở bên cạnh, vẫn luôn nhìn Ứng Trì, bởi vì lúc kích động giọng nói của cậu khá lớn, cho nên cô có thể loáng thoáng nghe được một ít, cô nhìn cười chỉ Triệu Tĩnh Trung: “Hình như cái người to con kia muốn theo đuổi cậu, Ứng Trì không đồng ý.”

Ứng Hoan: “...”

Về mặt cô khiếp sợ nhìn Triệu Tĩnh Trung, hoàn toàn không dám tin tưởng: “Cậu nghe lầm đi? Sao có thể...”

Triệu Tĩnh Trung chính là cái người 25 tuổi rồi mà chưa tốt nghiệp, ngày thường đều muốn được khen ngợi, cùng nữ sinh nói chuyện hai câu cũng sẽ đỏ mặt, trình độ thùng tương phản với thân thể cao lớn của anh ta.

Ứng Hoan nói như chém đinh chặt sắt: “Cậu khẳng định là nghe lầm.”

Chung Vi Vi sờ cằm, quay lại phía cô, cười tủm tỉm: “Hình như Ứng Trì có đưa ra tiêu chuẩn chọn bạn trai cho cậu.”

Ứng Hoan mờ mịt: “Cái gì?”

“Hình như phải từ 180cm trở lên, còn phải đẹp trai.”

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, nhỏ giọng nói: “Đẹp trai là cần thiết đi.”

Chung Vi Vi cười ha ha: “Đúng!”

Ứng Hoan quay đầu nhìn cô ấy, “Vậy cậu thích người thế nào? Trước kia hỏi cậu, cậu đều không nói rõ, tớ rất hiếu kỳ.”

Chung Vi Vi nhớ tới Ứng Trì, rõ ràng khuôn mặt là của một thiếu niên đơn thuần thế nhưng đôi mắt đào hoa cười lên lại câu dẫn người khác, cô cúi đầu, sờ nhẹ nút thắt trên váy, như là muốn miêu tả bộ dáng của người đó: “Tớ thích người nào trắng một chút, cười rộ lên đẹp, đơn thuần nhiệt huyết...”

Nếu là mắt đào hoa, còn đặc biệt muốn được dỗ dành.

Ứng Hoan nghĩ nghĩ lời cô ấy nói, trong đầu thoáng qua một bóng dáng, còn chưa kịp thấy rõ, nhân viên lễ tân bỗng nhiên hưng phấn gọi to: “Bác sĩ nhỏ, cô mau tới đây, có người tặng hoa cho cô.”

Ứng Hoan sững sốt, ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên thấy nhân viên giao hàng đứng ngoài cửa, trong ngực ôm một bó hoa hồng rất to.

Chưa từng có ai tặng hoa cho cô.

Chung Vi Vi sững sốt vài giây, đẩy đẩy cô: “Ai tặng hoa cho cậu?”

Ứng Hoan chần chờ lắc đầu: “Không biết.”

Cô đi qua ký nhận, muốn nhìn xem là ai tặng, Chung Vi Vi giúp cô tìm trong bó hoa nhưng vẫn không tìm được một tấm card nào, “Ai nha, thần bí như vậy?”

Ứng Hoan nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra ai sẽ tặng hoa cho cô, trước đó chỉ có duy nhất một người nói muốn đưa đồ cho cô là Từ Kính Dư, anh cho cô một tấm huy chương vàng.

Nghĩ không ra kết quả, cô đem hoa đưa lại cô gái ở quầy lễ tân: “Chị mang hoa cắm vào bình đi.”

Cô gái ôm hoa hỏi: “Cô không mang hoa về ký túc xá sao?”

Mang một bó hoa to như vậy về ký túc xá để mọi người chú ý sao?

Ứng Hoan lắc đầu: “Không mang theo.”

Ứng Hoan và Chung Vi Vi vừa quay đầu, liền thấy Trần Sâm Nhiên đi qua bên cạnh, khuôn mặt thiếu niên tối tăm, ánh mắt đối diện với Ứng Hoan, ngữ khí không tốt: “Nhìn cái gì mà nhìn, em gái niềng răng.”

Cậu ta nhìn sang bó hoa phía sau cô, lưu manh huyết sáo, “Ái chà, cô còn có người theo đuổi? Người nào mà mắt lại kém như vậy?”

Ứng Hoan nhú mày.

Từ sau khi trở về từ Thiên Tân, định ý của Trần Sâm Nhiên đối với cô chỉ tăng chứ không giảm, lần trước cô nói câu “heo lại không đánh quyền”, cậu ta lại càng ghét cô hơn, giống như mọi người càng thích cô thì cậu ta càng ghét cô.

Ứng Hoan trước giờ đều chưa bị ai ghét như vậy, cô cảm thấy thật khó hiểu.

Cô thật sự đã quá phẫn sao?

Chung Vi Vi nhìn Trần Sâm Nhiên, nhú mày nói: “Sao cậu lại nói như vậy? Ứng Tiểu Hoan cũng không trêu chọc gì cậu.”

Trần Sâm Nhiên liếc cô một cái, cười lạnh: “Cô là cộng hành nào? Liên quan cái rắm gì đến cô.”

Chung Vi Vi bị chọc tức, xông lên phía trước một bước, Ứng Hoan giữ chặt tay cô, lắc lắc đầu.

Trần Sâm Nhiên hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Chung Vi Vi tức chết đi được, cô dùng tay quạt quạt gió: “Mẹ nó, tức hết rồi, rất lâu chưa gặp người như vậy, vừa gặp lần đầu đã tức chết người.” Cô nhăn mày, khó hiểu nhìn Ứng Hoan: “Cậu sao không nói gì, rất không giống cậu.”

Ứng Hoan thoát nhìn tính tình mềm mỏng, nhưng chưa bao giờ cô ấy để mình bị khi dễ.

“Cậu ta vẫn luôn không thích mình.” Sắc mặt Ứng Hoan nhàn nhạt, kéo Chung Vi Vi về khu nghỉ ngơi, “Chính là vận động viên lần trước tố nói với cậu. Không cần quan tâm cậu ta, không lâu nữa cậu ta sẽ phải tham gia thi đấu, nếu tố chọc cho cậu ta tức giận, nháo lên khó coi, tố chỉ ở đội y, không quan trọng bằng vận động viên đi dự thi.”

Ngô Khởi đã tìm cô nói chuyện, nếu Trần Sâm Nhiên nói năng lỗ mắng thì coi như cậu ta không tồn tại, đừng quá để ý, có chuyện gì thì tìm anh ta, anh ta sẽ đi tìm Trần Sâm Nhiên.

Tóm lại chính là muốn anh đi trấn an Trần Sâm Nhiên.

Chung Vi Vi vẫn có chút tức giận: “Nói như vậy không sai, nhưng chẳng lẽ cứ để cậu ta khi dễ cậu sao?”

Ứng Hoan buồn cười: “Không nghiêm trọng như vậy, kỳ thật trong đội chỉ có cậu ta không thích tớ, những người khác đối xử với tớ rất tốt, Từ Kính Dư còn nói tớ là đoàn sủng.”

“Đoàn sủng.....” Chung Vi Vi nhìn cô chế nhạo: “Vậy anh ta thì sao? Anh ta có sủng cậu không?”

Nháy mắt Ứng Hoan nhớ tới lần trước ở nhà ăn khách sạn, anh lười biếng nói một câu “Tôi thế này không phải sủng cô sao”, mặt cô liền đỏ lên, hừ một tiếng: “Không có, anh ta không khi dễ tớ đã không tồi rồi.”

Chung Vi Vi cười mà không nói.

Từ Kính Dư vẫn luôn chú ý đến bên này, anh nhìn thấy Ứng Hoan ký nhận một bó hoa hồng tục khí, nhàu mảy.

Buổi chiều khi nghỉ giữa giờ, anh đi đổ nước, giống như lơ đãng hỏi nhân viên lễ tân: “Hoa này là ai đưa?”

Cô gái đáp: “Không biết, đưa cho bác sĩ nhỏ, nhưng cả tấm card cũng không có.”

“Cả tấm card cũng không có mà cô còn cho mang vào?”

Cô gái giải thích: “Chỉ là đưa hoa thì không có việc gì đi? Người theo đuổi bác sĩ Hàn cũng thường xuyên gửi hoa đến đây.”

Từ Kính Dư chống tay lên mặt đá cẩm thạch, ngón tay gõ gõ vài cái: “Câu lạc bộ chuẩn bị thi đấu, đừng để cho người ta bỏ thứ gì vào hoa rồi mang vào cũng không biết.”

Cô gái sững sốt: “Hoa cũng có thể bỏ thuốc kích thích sao?”

Anh cảm bình nước lên, hừ cười: “Nói không chừng.”

Cô gái nhìn bóng dáng anh, cho rằng anh nói giỡn, căn bản không để ở trong lòng.

Ứng Trì đặt ra tiêu chuẩn chọn bạn trai cho Ứng Hoan khiến cho tâm tư của đám người trong câu lạc bộ đều như bị dội vào một gáo nước lạnh, bởi vì từ 180cm trở lên, còn không thể là kiểu vận động viên cân nặng siêu cấp như Triệu Tĩnh Trung thì trong câu lạc bộ quả thật không còn nhiều người lắm, cũng chỉ còn năm, sáu người.

Ngoại trừ Từ Kính Dư đủ tiêu chuẩn đẹp trai, chỉ còn hai người miễn cưỡng có thể coi là ưa nhìn.

Nhưng Ứng Trì nói, “Không thể là quyền thủ, miễn cho chị cậu phải lo lắng cho hai người.”

Vốn dĩ có chút tâm tư cũng đều bị câu nói này tiêu diệt, bởi vì tất cả mọi người đều biết, tiểu tổ tông nói một câu, bác sĩ nhỏ tất sẽ đáp ứng.

Cậu nói không được, liền khẳng định không được.

Trong lúc nhất thời, đem những hoa đào tiềm tàng của Ứng Hoan tiêu diệt toàn bộ.

Ứng Hoan cũng không thèm để ý chuyện này, ăn cơm trưa xong liền kéo Ứng Trì đi ôn tập tiếng Anh cấp bốn, “Nếu lần này em thi không qua, sang năm sau càng khó qua hơn.”

Ứng Trì ngồi trên sàn nhà, bài tập để lộn xộn trên bàn, cậu dùng bút chọc chọc đầu: “Còn mấy ngày nữa sẽ thi?”

Ứng Hoan: “Năm tháng.”

“Thật nhanh...”

Ứng Trì bực bội cúi đầu xem từ mới.

Trong tay Ứng Hoan là tài liệu tiếng Anh cấp sáu, mặt trên đã được tỉ mỉ đánh dấu phần trọng điểm, cô nhìn Ứng Trì, đứng lên thật cẩn thận, ôm tài liệu đi tìm Từ Kính Dư.

Tối hôm qua anh đã nhắn tin cho cô, dặn cô chuẩn bị cho anh một phần tài liệu, sắp phải thi, anh muốn ôn tập nhanh một chút.

Nhưng chuyện này phải gạt Ứng Trì, miễn cho cậu xù lông.

Ứng Hoan đi đến phòng nghỉ, cửa khép hờ, cô trực tiếp đẩy cửa ra, đập vào là hình ảnh anh đang mặc áo, cô hơi sững sốt, cũng chỉ trong một giây, Từ Kính Dư đã mặc xong áo.

Anh thấy cô, hơi hơi nhướng mày: “Mang tài liệu cho tôi?”

Nửa thân trên của Từ Kính Dư cô đã nhìn thấy nhiều lần, cho nên cũng không quá thẹn thùng, chỉ là thân thể anh quá cường tráng, hoàn toàn là một bộ dáng đàn ông thành thực, nam tính mười phần, thể cho nên cô sẽ thường xuyên quên anh vẫn là sinh viên đại học, cũng phải thi, phải đối mặt với việc học.

Cô đưa tài liệu cho anh: “Đều đã đánh dấu trọng điểm, nhưng anh ôn có kịp không?”

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, cười nói: “Cô giúp tôi ôn tập?”

Ứng Hoan vừa muốn gật đầu, đột nhiên nhớ tới một việc: “Không phải anh đã ở Mỹ tám tháng sao? Tiếng Anh phải rất tốt mới đúng.”

Từ Kính Dư cuộn bài thi gõ nhẹ vào ót cô một cái, dựa vào tủ quần áo, liếc cô: “Ai nói với cô nói tiếng Anh tốt thì có thể thi qua môn?”

“Dù sao cũng sẽ không kém.”

“Được thôi, tôi sẽ dành thời gian tự ôn tập.” Từ Kính Dư nhìn thời gian, túm ba lô màu đen ném lên vai, “Hôm nay sinh nhật ba tôi, tôi phải đi về trước.”

Ứng Hoan a một tiếng, lễ phép nói: “Vây chúc ba anh sinh vật vui vẻ.”

Vốn dĩ Từ Kính Dư phải đi, bỗng nhiên dừng bước chân, quay đầu lại nhìn cô, “Nói cho tôi nghe làm gì, muốn nói thì trực tiếp nói với ông ấy.”

Ứng Hoan có chút mờ mịt, “Nói với chú ấy thế nào?”

Từ Kính Dư lấy di động ra, mở wechat, click vào khung trò chuyện của ba anh, ngón cái ấn vào loa, đem điện thoại đến trước mặt cô, giống như dụ dỗ cô mà nói: “Tối, nói câu chúc chú sinh nhật vui vẻ.”

Ứng Hoan: “....”

Cô bị Từ Kính Dư không đi theo kịch bản làm bất ngờ, có chút khấn trương, ngẩng đầu trừng anh, gấp gấp đến mức muốn dậm chân, hạ giọng nói: “Anh làm gì?”

Từ Kính Dư nhin cười: “Nói đi, không phải muốn chúc phúc ba tôi sao? Hừm?”

“.....”

Ứng Hoan khấn trương đến mức mặt đều đỏ lên, đi tới gần di động của anh, tiếng nói mềm mại: “Nghe, nghe Từ Kính Dư nói hôm nay là sinh nhật của chú, cháu thay mặt cả đội chúc chú sinh nhật vui vẻ.”

Nói xong, nhanh chóng đẩy ngón cái của anh ra.

Giọng nói gửi đi thành công.

Cô hung hăng trừng anh một cái, thẹn quá thành giận nói: “Sao anh không nói trước cho tôi một chút!”

Từ Kính Dư thấy khung thoại gửi tới một câu.

[Cô gái nhỏ là ai??]

[Bạn gái của con??]

Anh tắt di động, nhét vào trong túi, cúi đầu nhìn cô, cười nhẹ ra tiếng: “Chuyện này thì có gì mà phải nói trước, mẹ tôi là nha sĩ của cô, cô chúc ba tôi sinh nhật vui vẻ thì có cái gì?”

Hình như không có gì.

Nếu là ngày thường, Ứng Hoan khẳng định ứng phó đến thuận buồm xuôi gió.

Nhưng lần này không biết tại sao lại khẩn trương như vậy, sợ đối phương cảm thấy bản thân không đủ hào phóng.

“Đi ăn cơm với tôi không?”

“Không đi.”

Ứng Hoan tức giận trả lời anh, xoay người rời đi.

Từ Kính Dư cười cười đi theo sau lưng cô, lấy đi động nhìn nhìn, ba anh gửi lại một tin nhắn âm thanh, hỏi cô gái nhỏ là ai, anh trả lời một câu: “Bác sĩ nhỏ trong đội của con.”

Ứng Hoan đi vào toilet, nhìn sắc mặt ửng đỏ của mình trong gương, tâm nhảy loạn, cô dùng sức xoa nhẹ khuôn mặt, hít một hơi thật sâu, vặn mở vòi nước

Ứng Hoan vừa rửa tay vừa nhỏ giọng mắng: “Từ Kính Dư bệnh tâm thần, mỗi lần đều làm xằng bậy, mỗi lần đều không biết anh muốn làm cái gì...”

Cô nhấp môi, ngẩng đầu nhìn gương, đối với gương nhe răng, cô dùng tay chọc chọc răng nanh nhỏ, lại không biểu cảm buông tay. Cô bỗng nhiên có chút thất vọng về việc bản thân đeo niềng răng, còn một tia nôn nóng khó nhận ra.

Sinh nhật Từ Lộ Bình tổ chức ở lầu bốn trong khách sạn, mở tiệc mời một vài người bạn và đồng nghiệp có quan hệ tốt. Lúc Từ Kính Dư vừa tới cửa, gặp Chu Bách Hạo, anh nhanh nhẹn nói: “Anh còn rảnh mà tới đây?”

Lần này câu lạc bộ đã đầu tư khá nhiều cho việc thi đấu ở WSB, thi đấu tới gần, Chu Bách Hạo vội đến mức chân không chạm đất, đã khá lâu chưa đến câu lạc bộ, có chuyện gì cũng đều liên lạc qua điện thoại.

Chu Bách Hạo cười nói: “Thời gian ăn cơm vẫn phải có.”

Hai người đi vào, Từ Kính Dư liếc nhìn anh ta: “Chu Bách Hạo, hoa hồng tục khí gửi tới câu lạc bộ không phải là anh đưa đi?”

Chu Bách Hạo khịt mũi: “Hoa hồng sao lại tục khí?”

Từ Kính Dư cười lạnh: “Tục khí đến mức Ứng Hoan lười ký nhận, trực tiếp đưa cho nhân viên lễ tân.”

Chu Bách Hạo: “...”

Anh ta cười lạnh, được, hoa hồng không cao cấp bằng huy chương vàng của cậu.

Từ Kính Dư vào trong phòng, Đỗ Nhã Hân vẫy tay với anh, nhìn phía sau, trêu ghẹo nói: “Vừa rồi cô bé bị con ép gửi tin nhắn, là Ứng Hoan đi?”

“Phải.” Từ Kính Dư cầm cốc nước lên, “Con không ép cô ấy.”

“Còn không thừa nhận.” Đỗ Nhã Hân đập anh một cái, bà nhớ tới một chuyện, “A, đúng rồi, buổi sáng mẹ đến phòng trọ của con dọn dẹp, thấy trên bàn có một bức tranh, vẽ khá tốt, ai vẽ cho con? Mẹ sợ nhân viên quét dọn không để ý mà vứt đi nên đã mang về nhà.”

Từ Kính Dư sửng sốt, quay đầu nhìn bà: “Mẹ mang về?”

Đỗ Nhã Hân: “Ừ, làm sao vậy?”

Từ Kính Dư nghĩ nghĩ, mỉm cười: “Vậy khi nào có thời gian, mẹ giúp con mua khung ảnh bỏ vào.”

Đỗ Nhã Hân: “....”

Còn mua khung ảnh, một bức họa nho nhỏ, cần thiết sao?

.....

Ngày hôm sau, quầy lễ tân lại nhận một bó hoa bách hợp.

Từ Kính Dư thấy lọ hoa trên bàn ở quầy lễ tân đổi thành hoa bách hợp, mặt không biểu cảm đi ra câu lạc bộ, đi đến phòng bảo vệ.

Tháng mười hai, đã vào đông, gió tạt vào người, cửa phòng bảo vệ đều đóng.

Anh dựa vào bên cửa sổ, gõ gõ cửa kính, bảo vệ nhìn ra cửa thấy là anh, vội vàng mở cửa, cười nói: “Kính Vương, làm sao vậy?”

Từ Kính Dư nhìn bảo vệ, hơi nâng khóe miệng: “Có chuyện muốn nói với chú, bác sĩ nhỏ bị dị ứng phấn hoa, về sau có người gửi hoa đến đây cho cô ấy thì chú ngăn cản đi, hoa chú muốn mang về hay làm gì cũng được, ném vào thùng rác cũng không sao.”

Bảo vệ hơi sửng sốt, vội gật đầu: “Cô ấy dị ứng phấn hoa?”

Từ Kính Dư: “Phải.”

Bảo vệ gật đầu: “Được được được, chú nhớ rõ.”

Từ Kính Dư vừa muốn xoay người, cũng không biết cô gái đã đứng chờ ở bên cạnh câu lạc bộ bao lâu bỗng nhiên kêu anh lại: “Kính Vương, từ từ...”

Cô gái lập tức chạy đế trước cửa phòng bảo vệ, tâm tình không khống chế được kích động, “Chờ một chút, em đã đến nơi này mấy ngày rồi, rốt cuộc cũng thấy anh!” Cô u oán liếc nhìn bảo vệ một cái, “Bảo vệ không cho vào, em chỉ có thể ở đây chờ vận may.”

Câu lạc bộ không cho người ngoài vào, chủ yếu là sợ ảnh hưởng đến huấn luyện, nhưng ngẫu nhiên vẫn có vài người trà trộn vào, hoặc là các vận động viên dẫn người vào.

Tình huống thế này tương đối nhiều.

Từ Kính Dư quay đầu nhìn thoáng qua, khẽ nhíu mày: “Có việc sao?”

Cô gái nhỏ có chút ngượng ngùng, đôi mắt nhìn chằm chằm anh, đem đồ vật trên tay đưa ra cho anh: “Đây là bánh quy do em tự làm, còn có bánh kem...”

Từ Kính Dư cúi đầu, ngón trỏ xoa nhẹ lông mày, có chút bức bối nói: “Xin lỗi, tôi không thể ăn mấy thứ này, cô vẫn nên mang về thôi.”

Anh nói xong, quay người rời đi.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy Ứng Hoan đứng ở trước cửa sổ sát đất, đôi mắt tò mò nhìn sang bên này.

Chút bức bối vừa xuất hiện liền biến mất, anh đi đến trước cửa kính, dừng lại một chút, hơi nâng cằm: “Ra đây.”

Ứng Hoan cho rằng anh có việc tìm cô, nhìn anh một cái, xoay người chậm chậm vòng qua cửa chính, đi ra ngoài câu lạc bộ.

Cô đi đến trước mặt Từ Kính Dư: “Làm sao vậy?”

“Cho cô ra ngoài hít thở không khí.”

Ứng Hoan nhìn thoáng qua bước chân mang theo lưu luyến của fans nữ, cô gái kia đáng người cao gầy, ăn mặc hợp thời, khuôn mặt xinh đẹp. Đây không phải lần đầu tiên cô thấy có người tặng đồ cho anh lần trước khi thi đấu, Từ Kính Dư lấy được huy chương vàng, thêm cả đoạn video trên weibo kia, danh tiếng ở trường học liền trở nên vang dội, rất nhiều nữ sinh trong trường biết anh, rất nhiều người bắt đầu chú ý đến thi đấu quyền anh, có đôi khi sẽ có người tới ngồi chờ ở trước cửa câu lạc bộ, giống như ngồi chờ thần tượng...

Ứng Hoa di di mũi chân trên đất, thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn anh: “Từ Kính Dư, sao anh không thích người khác theo đuổi anh?”

“Phiền.”

Từ Kính Dư ném xuống một chữ, lưng dựa vào cửa sổ, tay bỏ vào túi quần, nghiêng đầu nhìn cô.

Hôm nay Ứng Hoan mặc áo lông trắng cao cổ, cầm giấu trong cổ áo, lộ ra nửa khuôn mặt, đôi mắt nhanh như chớp liếc anh một cái rồi nhanh chóng rời đi, giống như động vật nhỏ, cả người ảm áp mềm mại, làm người rất muốn ôm cô vào lòng.

Từ Kính Dư không chế xúc động trong lòng, khoe miệng nhếch lên: “Tôi thích sẽ tự mình theo đuổi.”

(Lời Editor: Câu chuyện theo đuổi đau thương của Chu tổng vẫn còn tiếp diễn, thật là nam phụ đáng thương, Ứng Tiểu Hoan thậm chí còn không biết đến đóa hoa đào này.)

33. Chương 33

Edit: Rùa

Hôm nay thời tiết không tốt lắm, không có ánh nắng mặt trời, gió thổi xuyên qua áo lông của Ứng Hoan, lạnh đến run người. Cô đang dùng tay ôm mặt, ngơ ngác nhìn Từ Kính Dư, đáy lòng run lên, như nai con chạy loạn.

Anh vẫn mặc đồng phục bóng chày màu đỏ, dựa vào tường nghiêng đầu nhìn cô, hình ảnh này ở trong lòng cô giống như một bức họa.

Ứng Hoan nghĩ, lần sau nếu còn chộc anh tức giận, liền vẽ thêm cho anh một bức họa.

Đáy mắt anh có ánh sáng nhỏ vun hấp dẫn Ứng Hoan, cô nhìn mắt anh, không rõ cảm giác trong lòng là gì, chỉ có thể ấp úng nói: “Quả nhiên Thạch Lỗi nói không sai, người xinh đẹp một chút đều thích ép buộc.”

Từ Kính Dư: “...”

Chờ nửa ngày, chờ được một câu như vậy.

Anh gơ tay, năm ngón tay che lên mặt, khó có được một lần không muốn nói chuyện.

Từ nhỏ Từ Kính Dư đã biết mình đẹp, cũng biết bản thân vẫn luôn được mọi người hoan nghênh, nhưng anh xác thực không thích người khác theo đuổi mình, anh không thích tốn tâm tư đi ứng phó người không thích, cũng không muốn phí thời gian cho những mối quan hệ không có ý nghĩa.

Anh thích cái gì, muốn làm gì, bao gồm cả người anh thích, đều sẽ gắng sức có được.

Từ Kính Dư là vận động viên, trong thân thể luôn có chút hiếu thắng và cuồng nhiệt hơn người thường vài phần. Năm nay anh 21 tuổi, sang năm là 22, tuổi này càng dễ dàng xác định mình muốn cái gì.

Từ Lộ Bình nói, nếu lựa chọn làm quyền thủ, không bằng lấy huy chương vàng ở Olympic.

Dù sao, thời gian còn dài, anh có thể dựa vào chiến lược và kỹ thuật để thắng, thời điểm ra quyền dù 0.01 giây cũng không được do dự.

Nhưng theo đuổi một người, anh không biết trực tiếp quá có tốt hay không? Từ Kính Dư ôm mặt, mở đôi mắt, nhìn không thấy bầu trời xanh, lấy tay ra, cúi đầu liếc nhìn Ứng Hoan, dùng sức xoa đầu cô: “Cô cũng nghĩ như vậy sao?”

Ứng Hoan: “...”

Cô vừa muốn nói chuyện, phía sau cửa kính bỗng có người đập lên, giống như muốn đập vỡ cửa để chui ra ngoài.

Hai người đều kinh ngạc.

Đồng thời quay đầu lại, Ứng Trì đang ở phía sau bọn họ, cách một lớp kính, dậm chân dùng sức rống lên: “Từ Kính Dư, mau lấy cái tay bắn của anh ra! Đừng đụng tay đụng chân với chị của tôi!”

Ứng Hoan: “...”

Sắc mặt Từ Kính Dư cứng lại, thật muốn đem tiểu tổ tông này đập một trận, anh giống như khiêu khích mà xoa nhẹ đầu Ứng Hoan, chậm rì rì buông tay xuống, bỏ tay vào túi quần, ánh mắt tựa hồ muốn nói: Chạm vào thì như thế nào?

Ứng Trì tức giận dậm chân, Ứng Hoan sờ sờ đầu mình, lại có chút buồn cười, Từ Kính Dư như thế nào lại ấu trĩ như vậy!

“Chị, em phải cân rồi, chị đừng để ý đến anh ta! Mau trở lại!”

A, chiều nay Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên phải kiểm tra cân nặng cùng chiều cao.

Ứng Hoan nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, chỉ chỉ bên trong: “Tôi vào trong đây.”

Cô chạy vào, Ứng Trì liền kéo cô qua một bên, vẻ mặt căm giận mà nói: “Chị, chị cách xa Từ Kính Dư một chút, người nọ fans nữ rất nhiều, quá rêu rao.”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Kỳ thật em cũng có fans, fans chị gái.”

Ứng Trì: “...”

Ứng Hoan thấy Ngô Khởi và một đám vận động viên đứng trước cân, Trần Sâm Nhiên cởi áo khoác và áo thun, chỉ mặc một cái quần quyền anh, chân trần đứng lên cân, Ngô Khởi nói: “73.8 kg, còn thể thể lại tăng 0.5 kg, đi đo chiều cao đi, xem cậu giống như cao hơn chút.”

Ngô Khởi nhìn Ứng Trì: “Ứng Trì, lại đây.”

Ứng Trì vội vàng đi qua, vừa đi vừa cởi áo ra, cởi một cái thì đưa cho Ứng Hoan một cái, Từ Kính Dư đi theo phía sau, mặt không biểu tình.

Ứng Hoan ôm quần áo đi theo sau Ứng Trì, nhìn bả vai cậu rộng hơn ngày trước, cong môi cười.

Ứng Trì đứng lên cân, cúi đầu nhìn, Ngô Khởi cười: “74 kg, nhìn không ra cậu còn nặng hơn Trần Sâm Nhiên một chút.”

Ứng Trì có chút đắc ý nhảy xuống: “Tôi ăn nhiều hơn cậu ta.”

Bên kia, Trần Sâm Nhiên đo chiều cao, Thạch Lỗi đo cho cậu ta, “Ai, 179 cm.” Anh ta cười nói, “Tiểu tử, cao nhanh đấy.”

Trần Sâm Nhiên nhú mi, không nói chuyện, cúi đầu, không biết bản thân bỗng nhiên không hài lòng cái gì.

Ứng Trì có chút khản trương mà đi đo chiều cao, lần trước lúc thi đấu cậu không đo chiều cao, cậu có thể nhìn ra Trần Sâm Nhiên cao hơn trước, chính cậu lại không có cảm giác, thực lo lắng bản thân không cao thêm dù chỉ nửa cm.

“180.2!” Thạch Lỗi khoa trương vỗ tay, “Tiểu tử tông thể mà đột phá 180.”

“YES!” Ứng Trì hưng phấn nhảy dựng lên, đắc ý đến quên luôn mọi thứ, “Ông đây rốt cuộc cũng là người đàn ông 180 cm.”

Mọi người: “...”

Ứng Hoan cúi đầu cười, dựng ngón tay cái, khen ngợi cậu.

“Lại đây mặc quần áo vào.”

Ứng Trì nhảy qua, hai ba động tác liền đem quần áo tròng lên người.

Trần Sâm Nhiên mặc đồ nhanh hơn cậu, sắc mặt tối sầm xoay người rời đi, không thềm liếc mắt nhìn mọi người một cái.

Thạch Lỗi sững sốt một chút, hạ giọng nói: “Thằng nhóc này tâm lý sẽ không có vấn đề gì đi? Sau khi trở về từ Thiên Tân, sao cứ cảm thấy cậu ta ngày càng tối tăm.”

Dương Cảnh Thành tràn đầy đồng tình: “Tôi cũng thấy vậy, sẽ không phải vẫn còn ghi hận chuyện lần đó chứ? Cảm giác như bom hẹn giờ, đựng nhẹ vào là có thể nổ.”

Ứng Trì trầm mặc một chút, nói: “Không biết.”

“Ai, cũng không có biện pháp.”

“Nếu không, kêu bác sĩ nhỏ đi khai thông cậu ta?”

Có người đưa ra ý kiến kỳ lạ.

Từ Kính Dư nghiêng đầu nhìn người đó, không nóng không lạnh nói: “Cô ấy khai không được cậu ta, so với lão tổ tông còn khó hơn.”

Ngô Khởi nhíu mày, xua tay: “Đừng nháo, tôi sẽ tìm cậu ta nói chuyện.”

Huấn luyện buổi chiều kết thúc, Ngô Khởi gọi Trần Sâm Nhiên vào văn phòng, lần trước bị phạt kiểm điểm, cường độ huấn luyện tăng lên 0.5 lần, cộng thêm dọn WC nam một tuần, trừng phạt không tính là lớn, gia hỏa này lúc ấy cũng nhận phạt, không biết thế nào vẫn một bộ dáng giận dữ.

Ngô Khởi hỏi: “Thi đấu lúc trước đã qua lâu như vậy, lập tức đến mùa giải mới, đem trọng tâm đặt ở huấn luyện, chuyện trước kia cũng nên cho qua đi.” Anh ta giống như anh em mà vỗ vỗ vai cậu, “Là đàn ông cũng đừng nên so đo chuyện quá khứ.”

Trần Sâm Nhiên nhấp môi, cậu có so đo việc lần trước sao? Hình như là, cậu đã buông xuống rồi.

Ngô Khởi nghĩ nghĩ, vẫn nói ra một câu: “Ứng Hoan lúc ấy cũng là vì tốt cho cậu, cô ấy hơn cậu một tuổi, cũng là một cô gái nhỏ, cậu độ lượng hơn một chút, đừng so đo với cô gái nhỏ.”

Trần Sâm Nhiên nhíu mày, theo bản năng nói: “Tôi không so đo, tôi chỉ đơn thuần không thích cô ấy mà thôi, trong đội ai cũng vây quanh cô ấy, đem mỗi người vây quanh đều dễ dàng, cô ấy là cái gì?”

Liền cả một ánh mắt cũng chưa cho cậu.

Cậu tại sao phải đối tốt với cô ấy.

Ngô Khởi đau đầu đến độ muốn điên lên.

.....

Mặt khác, Chu Bách Hạo không biết hoa mà mình gửi đi mỗi ngày đều không được đưa đến tay Ứng Hoan, toàn bộ đều bị lão Trương mang về đỡ lão bà nhà mình, đem lão bà đỡ đến tâm hoa nở rộ, giống như trẻ thêm vài tuổi.

Ngày thi tiếng Anh cấp sáu sắp đến, đã qua vài ngày nhưng Ứng Hoan vẫn chưa có, bụng nhỏ luôn ỉn ỉn đau, nhưng vẫn không thấy gì, Chung Vi Vi nói cô: “Tớ thấy cậu ăn chay thời gian quá dài, thiếu máu đến mức đi cả cũng không ra được.”

Sắc mặt Ứng Hoan không tốt lắm, ấn bụng nhỏ, hữu khí vô lực nói: “Không có đi...”

Chung Vi Vi thò người tới, cười đến không có ý tốt: “Nếu không phải biết cậu không có bạn trai, tớ nhất định sẽ nghi ngờ cậu có phải đã có thai hay không.”

Ứng Hoan: “...”

Chung Vi Vi cười xong, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, “Không phải do lần trước ăn kem chứ?”

Mấy ngày trước, Chung Vi Vi lại lôi kéo Ứng Hoan đi mua kem ốc quế.

Trước khi thi một ngày, đi cả của Ứng Hoan cuối cùng cũng tới, cô đau đến mức muốn lăn lộn trên giường, Chung Vi Vi rất áy náy, “Đều do tớ, không nên kéo cậu đi ăn kem.”

Ứng Hoan nhận lấy túi chườm nóng, ấn ở trên bụng, “Không có việc gì...”

“Hôm nay vẫn đến câu lạc bộ sao?”

“Ừ...”

Ứng Hoan chôn mặt trong chăn, thân thể không thoải mái, nhắn tin cho bác sĩ Hàn tối mới qua được, 11 giờ, Ứng Hoan thu dọn đồ đạc, mặc áo lông vũ vào, đi ra cửa.

Câu lạc bộ, các quyền thủ đang làm nóng mình, Từ Kính Dư đang luyện tập không đánh, tốc độ ra quyền của anh rất nhanh và chuẩn, đôi mắt chuyên chú nhìn gương.

Hôm nay không biết tại sao Trần Sâm Nhiên lại đến muộn, bị Ngô Khởi xách đi nói vài câu, mặt không biểu cảm đi thay quần áo. Ứng Trì đang buộc băng vải, buộc xong quay người ra thì đụng phải Trần Sâm Nhiên, Trần Sâm Nhiên giống như bị giẫm phải đuôi mà nhảy dựng lên, dùng sức đẩy cậu một cái, mặt đầy tức giận: “Mẹ nó, rốt cuộc cậu có mắt không!”

Ứng Trì ngốc, cũng bị chọc tức, nhưng cậu nhớ Ứng Hoan nói không nên cãi nhau hay đánh nhau, chịu đựng tính tình nói: “Sau lưng tôi lại không có mắt, mọi người đụng vào nhau không phải rất bình thường sao? Chuyện này cũng có thể tức giận? Cậu bức bối gãi gãi đầu, ”Được được được, tôi sai...”

Trần Sâm Nhiên lúc này giống như tiểu quái thú xù lông, cánh tay bị Ứng Trì đụng vào ầm ầm đau, cả người tràn ngập phần nộ, không đợi Ứng Trì nói xong, vung nắm tay lên.

Ứng Trì không nghĩ tới cậu ta sẽ động thủ đánh người, không phản ứng kịp, trên mặt tê rần, phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng tung đòn đáp trả.

Hai người mười chín tuổi, đều là thiếu niên dễ xúc động, Ứng Trì vẫn còn nhớ lời Ứng Hoan dặn nên ra tay không toàn lực, nháy mắt đã bị Trần Sâm Nhiên đè trên mặt đất.

Khuôn mặt Trần Sâm Nhiên vặn vẹo: “Cậu có chị gái nguyện mỗi ngày dỗ dành cậu, cậu liền nghĩ mình thật sự là tiểu tử tông sao? Mọi người đều phải nhường nhịn cậu?”

Chỉ có một giây mà hai người đã đánh nhau rồi.

Thạch Lỗi ở bên cạnh phản ứng lại, vô đem răng giả đang cầm trên tay ném ra, lớn tiếng kêu: “TMD! Các cậu làm cái gì thế!”

Dương Cảnh Thanh: “TMD!”

Trần Sâm Nhiên nắm một cái máng một câu:

“Nói cho cậu biết, tôi sẽ không nhịn cậu.”

“Cậu cùng người chị đeo niềng răng của cậu giống nhau, đều làm tôi chán ghét!”

“Một miệng cô ta đều là niềng răng xấu xí, đặc biệt khi dấu miệng thối, xấu muốn chết. Cũng không biết mấy người này mất mù hay bị cái gì, còn đem cô ta coi như nữ thần, cô ta xứng sao?”

Ứng Trì bị đánh không quan trọng, nhưng Trần Sâm Nhiên máng Ứng Hoan cậu liền không nhịn được, máu trong người nóng lên, đỏ mắt, cả người dùng sức, đang muốn xoay người đem Ứng Trì đẩy ra, sức nặng trên người bỗng nhiên biến mất.

Từ Kính Dư không biết đã xông tới từ khi nào, đem Trần Sâm Nhiên xách lên, trực tiếp ấn xuống mặt đất, đánh một quyền mạnh vào bụng cậu ta.

Trần Sâm Nhiên đau đến mức khuôn mặt vặn vẹo, đôi mắt đỏ bừng mà trừng Từ Kính Dư.

Ngô Khởi vốn dĩ đang chỉ đạo mấy người mới, lúc này hằm hằm chạy tới, thấy Từ Kính Dư cũng tiến vào đánh nhau, rống giận: “Ai cho các cậu đánh nhau? Không muốn huấn luyện, không muốn thi đấu nữa đúng không?!”

Từ Kính Dư liếm khóe môi, nhìn thoáng qua người đứng phía sau dụng cụ luyện tập cách đó không xa,, cô cắn môi đứng đó, sắc mặt trắng bệch.

Dáng vẻ đó, ủy khuất lại đáng thương.

Trước nay anh chưa bao giờ nhìn thấy cô như vậy, cũng chưa bao giờ bị chọc giận dễ dàng như thế.

Từ Kính Dư đè nặng giận dữ trong lòng, chậm rãi nhìn Trần Sâm Nhiên, anh nắm cổ áo cậu ta, âm thanh lạnh lùng nói: “Không đánh một trận cậu thật cho rằng mình có thể lật trời lật đất. Cô ấy chọc cậu chỗ nào? Đáng để cậu nhục mạ cô ấy như thế?”

Từ Kính Dư chộp lấy răng giả bên cạnh, trực tiếp nhét vào miệng Trần Sâm Nhiên, “Niềng răng đúng không? Cậu mang răng giả thì có gì khác nhau? Cậu không xấu?”

Anh vỗ vỗ mặt cậu ta, ngồi dậy, nhìn Ngô Khởi, nói thẳng: “Tôi chịu phạt, dọn vệ sinh một tuần.”

Ngô Khởi nhìn Trần Sâm Nhiên và Ứng Trì, Ứng Trì bị Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đè lại, trong miệng còn tức giận mắng: “Các anh buông tôi ra! Cậu ta mắng chị tôi, tôi không đánh cậu ta một trận thì thật có lỗi với chị tôi!”

Thạch Lỗi ần ần đầu cậu, thấp giọng nói: “Cậu muốn bị huấn luyện viên Ngô phạt?”

Người động thủ trước là Trần Sâm Nhiên, thái độ nhận sai của Ứng Trì tốt thì cũng không phạt đến đầu cậu.

Ngô Khởi nhắm mắt, nổi giận gầm lên một tiếng: “Mỗi người dọn vệ sinh một tuần, luân phiên nhau! Trần Sâm Nhiên, cậu lại đây cho tôi.” Anh ta dừng một chút, “Ứng Trì, cậu, cùng bồi luyện đi huấn luyện đi, nháo cái gì, có sức thì luyện tập cho tốt, chờ thi đấu dùng.”

Ứng Trì nhấp môi, thở phì phì mà ngậm miệng.

Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên thấy Ứng Hoan ở bên kia, sững sốt vài giây, bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm, mới phản ứng lại trong miệng còn ngậm đồ, cậu ta nhú mày phun ra.

Thạch Lỗi thấy Trần Sâm Nhiên phun ra răng giả, ngốc một chút, gãi gãi đầu, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng không nhìn được nói: “Cái kia, Trần Sâm Nhiên.... Cái răng giả đó tôi vừa dùng qua.”

Trần Sâm Nhiên ngậy người, dạ dày trào lên một trận buồn nôn, bất chấp trên người còn đau, trực tiếp chạy tới WC.

Con mẹ nó, quá ghê tởm.

Cậu muốn phun ra.

Ngô Khởi sững sốt, rống to: “Trần Sâm Nhiên cậu chạy cái gì?!”

Dương Cảnh Thành: “Cậu ta làm sao vậy?”

Về mặt Thạch Lỗi đại ra mà nhìn bóng dáng đang chạy như điên.

Xong đời, sớm biết thế đã không nói.

Đứa nhỏ Trần Sâm Nhiên này có thói ở sạch!

.....

Từ Kính Dư đi đến trước mặt Ứng Hoan, trực tiếp nắm tay cô kéo đến khu nghỉ ngơi.

“Còn ngốc tại đây làm gì, đi thôi.”

Lúc Ứng Hoan tới mọi người vẫn còn đang huấn luyện, không có mấy người chú ý tới cô.

Cô nhú mày, bị anh túm đi, cả người đều đang khó chịu, tức giận, bực bội, khổ sở... Cô dùng sức chống đầu lười lên răng nanh.

Lần đầu tiên cô thực sự bản thân đã làm sai chuyện gì, có thể khiến cho một người ghét cô như vậy.

Từ Kính Dư ấn người lên sofa, đứng trước mặt cô, trực tiếp hỏi: “Đều nghe được?”

“Ừ.”

Ứng Hoan cúi đầu, thoát nhìn hữu khí vô lực, làn da vốn trắng, lúc này càng nhợt nhạt.

“Tên kia hồ ngôn loạn ngữ, đừng để trong lòng, vì những lời này mà thương tâm...” Từ Kính Dư thấy cô cúi đầu, ngón tay mảnh khảnh dùng sức nắm, trong lòng căng thẳng, trực tiếp quỳ một chân trước mặt cô, mặt kề sát vào, thấy rõ đôi mắt đen ôn nhuận của cô, nhẹ nhàng thở ra, “Tôi còn tưởng cô khóc.”

Ứng Hoan bĩu môi, “Không khóc, không có gì đáng phải khóc.”

Từ Kính Dư vẫn quỳ một chân, nghiêng đầu nói: “May mắn không không, bằng không tôi liền mết.”

“Anh mết cái gì chứ?”

“Cô vì Trần Sâm Nhiên nói mê sảng vài câu mà khóc, quay đầu lại tôi còn phải dỗ cô, tôi không mết sao?”

Ứng Hoan cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không muốn anh dỗ...”

Cô không nhận được dùng lưỡi chống răng nanh nhỏ, lại ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, “Ai, Từ Kính Dư, lúc tôi thổi thổi cho Ứng Trì, thật sự rất xấu sao? Giống... quái vật một miệng niềng răng?”

Từ Kính Dư đã sớm phát hiện, cô có thói quen, thích đẩy nhẹ răng nanh nhỏ kia.

“Không giống.”

Anh lấy một viên kẹo bạc hà trong đĩa, chậm rãi rì lột vỏ, ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng nhếch lên: “Nhiều nhất thì giống cá vàng nhỏ.”

“...”

“Tôi, cá vàng nhỏ, há miệng.”

“Tôi không...”

Giây tiếp theo, một viên bạc hà lạnh ngắt bị nhét vào trong miệng.

Ngón tay mang theo vết chai của Từ Kính Dư ấn nhẹ lên môi cô, cười nhẹ: “Đừng nhả ra, nếm thử.”

34. Chương 34

Edit: Rùa

Kẹo bạc hà trong miệng chậm rãi tan ra, mang theo một tia lạnh lẽo chua xót, Ứng Hoan mở to đôi mắt đen nhánh, cảm thấy hương vị cực kỳ khó chịu. Cô nắm lấy tay Từ Kính Dư muốn bẻ ra, nhưng sức lực Từ Kính Dư lớn như vậy, cô há có thể đẩy ra được?

Ứng Hoan quýnh lên, há mồm cắn.

Cô há miệng, ngón tay Từ Kính Dư liền trực tiếp lọt vào miệng cô, răng nanh nhỏ của cô cắn lên tay anh, đầu lưỡi ướt át mềm mại liếm qua ngón tay, một tia run rẩy dọc theo ngón tay chạy thẳng vào tim anh, cả người Từ Kính Dư cứng đờ, đột nhiên rút mạnh tay ra.

Hàm răng của Ứng Hoan bị động tác bất ngờ của anh làm đau, che miệng lên án anh: “Anh làm gì...”

Cô bỗng nhiên dừng lại, phản ứng được hành động của bản thân, vừa rồi cô ngậm ngón tay anh....

Cô thể mà làm ra hành động tà ác như vậy!

Từ Kính Dư có chút miệng đắng lưỡi khô, liếm liếm khóe miệng, biết vừa rồi lực đạo của bản thân không nhẹ, nhỏ giọng mắng mình một câu, quay đầu nhìn cô. Cô gái nhỏ nước mắt lưng tròng, anh trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô, tay phải giơ ra nắm lấy tay cô, tay trái nắm cằm cô, cúi đầu nhìn đôi môi phồng nộn của cô, thấp giọng hỏi: “Bị đau? Há miệng tôi nhìn xem.”

Hai người dựa vào nhau quá gần, cả người Ứng Hoan đều trở nên kỳ quái, mặt nóng lên, tim đập nhanh có chút không bình thường.

Cô dùng sức lắc đầu, kiên quyết không cho anh xem răng nanh nhỏ.

“Há miệng cho tôi nhìn, được không?”

“Không, không có việc gì...”

Ứng Hoan đang ngậm kẹo bạc hà, cả miệng lạnh lẽo, lạnh đến đầu óc có chút choáng, cô đẩy tay anh ra, bỗng dưng đứng lên, chạy đến thùng rác trong góc tường nhả kẹo ra.

Từ Kính Dư không yên tâm, đi theo sau cô, nắm vai cô kéo cô quay lại, cúi đầu, hỏi: “Không đựng tới niềng răng chứ?”

Ứng Hoan lắc đầu, trong miệng còn chút lạnh, nhỏ giọng nói: “Không có.”

“Thật không có?”

“Không có mà...”

Từ Kính Dư thấy má cô hồng lên, rốt cuộc cũng không nhột nhật nữa, anh liếc nhìn thùng rác, cười nhẹ ra tiếng: “Thật sự ghét bạc hà như vậy?”

Ứng Hoan ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của anh, trong đầu thoáng qua hình ảnh anh ấn Trần Sâm Nhiên xuống đất, không biết tại sao khi hình ảnh này xuất hiện, cảm giác lạnh ngắt trong miệng đột nhiên biến mất, chỉ còn lại ngọt ngào nhàn nhạt.

“Anh rất thích sao?”

Kỳ thật Ứng Hoan hỏi vấn đề này có chút dư thừa, kẹo bạc hà để trên bàn đều là chuẩn bị cho anh, kẹo cao su anh ăn cũng là vị bạc hà, nước súc miệng cũng thế, khả năng kem đánh răng cũng vậy...

Từ Kính Dư gật đầu: “Ừ, thích mùi vị này.”

Đã đến giờ ăn cơm, một đám vận động viên đi qua bên này, hai người quay đầu nhìn thoáng qua.

Ứng Hoan nhìn một vòng không thấy Ứng Trì, Trần Sâm Nhiên cũng không thấy, khả năng bị Ngô Khởi kéo đi phê bình. Đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy Lưu Sưởng nói: “Trần Sâm Nhiên đã nôn hơn mười phút rồi, vẫn còn nôn khan, có thể nghiêm trọng như vậy sao?”

“Cậu thử hôn môi gián tiếp với Thạch Lỗi xem, hai người con trai, nghĩ lại chỉ thấy lạnh cả người.”

“Quả thật rất ghê tởm...”

“Nếu là tôi, khẳng định cũng muốn nôn.”

Ứng Hoan ngơ ngác quay đầu nhìn anh, hỏi: “Vừa rồi anh nhét răng giả của Thạch Lỗi vào miệng Trần Sâm Nhiên?”

Từ Kính Dư nhú mày: “Tôi thuận tay lấy.”

Lúc ấy đang tức điên lên, tùy tiện lấy một cái nhét vào miệng Trần Sâm Nhiên, ai biết là Thạch Lỗi đã dùng qua.

Triệu Tĩnh Trung thấy bọn họ, cười ngây ngô: “Kính Vương, bác sĩ nhỏ, ăn cơm thôi.”

Lưu Sưởng thấy Ứng Hoan, thật cẩn thận hỏi: “Bác sĩ nhỏ, cô tới khi nào thế? Không nghe thấy cái gì đi?”

Chuyện này cũng không có gì phải giấu, Ứng Hoan nói: “Lúc Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên đánh nhau tôi đã tới rồi.”

Sắc mặt các đội viên đều trở nên kỳ quái, ngơ ngác nhìn nhau, kia chẳng phải những lời khó nghe của Trần Sâm Nhiên cô ấy đều nghe rồi sao? Vừa rồi Thạch Lỗi còn dặn mọi người, nếu bác sĩ nhỏ tới, đều không được lẩm miệng, đừng để cho bác sĩ nhỏ biết.

Ứng Hoan vừa rồi bị Từ Kính Dư trêu chọc, một chút khó chịu trong lòng đã gần như biến mất, cô trực tiếp hỏi: “Trần Sâm Nhiên thế nào?”

Lưu Sưởng gãi đầu: “Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đang trông coi ở WC.”

Ứng Hoan hơi do dự, “Tôi đi xem.”

Cứ nôn mãi như vậy cũng không tốt.

Từ Kính Dư liếc cô một cái: “Tôi đi cùng cô.”

Hai người đi đến cửa WC thì thấy Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành lôi Trần Sâm Nhiên ra, Dương Cảnh Thành vừa thấy Ứng Hoan liền nói: “Bác sĩ nhỏ, cô nhanh xem thẳng nhóc này đi, phỏng chừng nôn đến hỏng rồi.”

Ứng Hoan nhìn Trần Sâm Nhiên.

Sắc mặt Trần Sâm Nhiên tái nhợt, môi mím thành một đường, không biết có phải do vừa nôn hay không, giọng nói cậu ta có chút yếu ớt: “Không cần cô ấy.”

Từ Kính Dư hơi híp mắt, cúi đầu nhìn Ứng Hoan, cô gái nhỏ nhú mày, một bộ biểu tình rối rắm.

Ứng Hoan do dự không biết có nên tiến lên hay không thì bác sĩ Hàn đã từ phía sau đi tới, “Tôi đến đây, Thạch Lỗi, cậu mang người lại đây cho tôi xem.”

Thạch Lỗi vội nói: “Được.”

Ứng Hoan nhẹ nhàng thở ra, cô nhìn Trần Sâm Nhiên được đưa vào phòng y tế, ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư: “Vừa rồi anh ra tay rất nặng sao?”

Từ Kính Dư nhàn nhạt nói: “Để cậu ta đau một chút coi như giáo huấn thôi, đối phó với kiểu người như Trần Sâm Nhiên cần phải đánh nhiều cậu ta mới phục.”

Hoặc là, chỉ có thể uốn nắn dần.

Rất nhiều vận động viên quyền anh điều kiện gia đình không tốt lắm, từ rất nhỏ đã đưa đi đánh quyền, mong có một ngày có thể tham gia vào đội tuyển quốc gia đi dự thi, lấy được huy chương vàng, hoặc có thể trở thành quyền thủ chuyên nghiệp, thi đấu kiếm tiền. Nghe Ngô Khởi nói, mười bốn tuổi Trần Sâm Nhiên đã bị đưa đến trung tâm thể thao học quyền anh, đã nhiều năm không về nhà, trước kia cả ngày ở cùng một đám hỗn tạp, tính cách cũng dần dần không tốt.

Từ Kính Dư cảm thấy, tính tình của cậu ta không phải vốn dĩ đã không tốt.

Anh vỗ ót cô: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

.....

Phòng y tế, Hàn Thấm nói Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đi ăn cơm, cô nhìn thiếu niên trước mặt nói: “Cởi quần áo ra đi.”

Trần Sâm Nhiên không động, cúi đầu: “Tôi không có việc gì, chị tùy tiện viết đơn thuốc cho tôi là được.”

Hứa Thấm có chút cảm nín, “Làm sao có thể tùy tiện lấy thuốc được? Huấn luyện viên Ngô nói tôi kiểm tra trên người cậu có vết thương hay không, vừa rồi Từ Kính Dư đánh cậu mạnh như vậy, nếu có chuyện gì thì có thể xử lý kịp thời.”

Quả thật bụng có chút đau, Trần Sâm Nhiên hơi do dự, đứng dậy cởi áo, nằm lên giường bệnh.

Hàn Thấm nhìn thiếu niên thân thể cường tráng, ẩn nhẹ lên bụng, ánh mắt dừng trên cánh tay. Từ lần trước Ứng Hoan phát hiện Trần Sâm Nhiên bị thương, Hàn Thấm cũng chú ý đến hình xăm của cậu ta hơn, ít nhiều có cảm giác quen thuộc, cô nhìn cánh tay cậu ta có điểm không thích hợp, mặt không đổi sắc hỏi: “Từ Kính Dư chỉ đánh vào bụng cậu sao?”

“Phải.”

“Ứng Trì đánh cậu?”

“Không có, tôi đánh cậu ta.”

“...”

Hàn Thấm bỗng nhiên ấn lên cánh tay cậu ta, cậu ta giống như muốn nhảy lên, che tay lại nhanh chóng ngồi dậy, cảnh giác nói: “Chị làm gì? Tay tôi không sao cả.”

“Không sao thì cậu nhảy làm gì?” Bác sĩ Hàn trầm mặt xuống, “Bị thương như thế nào?”

Trần Sâm Nhiên cứng đầu: “Không bị thương.”

Hàn Thấm: “Tôi đi gọi huấn luyện viên Ngô.”

Nói xong liền xoay người.

Trần Sâm Nhiên cắn răng, “Bác sĩ Hàn....Không cần nói cho huấn luyện viên Ngô, tôi khẳng định đây là lần cuối cùng.”

Hàn Thấm nhú mày, dựa theo quy định thì vận động viên bị thương nhất định phải báo lên, bằng không thời điểm huấn luyện không chú ý, một sai lầm nhỏ cũng có thể làm vết thương nghiêm trọng hơn.

“Tôi...Xin chị...”

Giống như chưa từng cầu xin ai, Trần Sâm Nhiên mở miệng có chút gian nan.

Cậu ta vừa dứt lời, Ứng Trì liền xuất hiện ở cửa, biểu tình có chút cổ quái, sắc mặt Trần Sâm Nhiên lập tức thay đổi, “Mẹ nó! Cậu thế mà đi nghe lén người khác nói chuyện!”

Ứng Trì chỉ chỉ mặt mình, tức giận nói: “Cậu nói xem tôi tới làm gì? Tôi đương nhiên tới xử lý vết thương.”

Trần Sâm Nhiên lạnh giọng: “Có phải cậu nghe thấy hết rồi không?”

Ứng Trì không trả lời.

Trần Sâm Nhiên hừ lạnh, Ứng Trì nhìn cậu ta: “Cậu cầu xin tôi một chút, cói không chừng tôi lại giữ bí mật giúp cậu.”

“Cậu cút mẹ nó cho tôi!” Trần Sâm Nhiên từ trên giường nhảy xuống.

Hàn Thấm nhú mày đề cập ta: “Cậu đừng nhúc nhích, tôi xem tay cậu.”

Ứng Trì ngồi bên cạnh nhìn, đứng lên nói, “Tôi đi tìm chị.”

Nói xong liền đi.

Trần Sâm Nhiên đoán cậu sẽ đi nói với Ngô Khởi, nhưng Ứng Trì cái gì cũng không nói, Ứng Hoan ăn cơm xong liền giúp cậu xử lý vết thương trên mặt, cậu hỏi Ứng Hoan: “Chị, có nên nói cho huấn luyện viên Ngô không?”

Ứng Hoan nhú mày, nghĩ nghĩ: “Em đừng động vào chuyện này, biết không?”

Ứng Trì rũ mi: “Em vốn cũng không nghĩ sẽ đi nói cho huấn luyện viên.”

Ứng Hoan xử lý vết thương cho cậu, có chút không thoải mái mà đề nhẹ bụng nhỏ, Ứng Trì nhìn cô một chút, yên lặng rót cho cô một ly nước ấm, “Chị, chị uống nhiều nước ấm!”

Ứng Hoan: “...”

Cô nhướn mày, thẳng nhóc này trước kia không hiểu chuyện như vậy.

Nghỉ ngơi xong, Ứng Hoan đi tìm Hàn Thấm, “Bác sĩ Hàn, chuyện của Trần Sâm Nhiên chị có nói cho huấn luyện viên Ngô không?”

Hàn Thấm vẫn đang do dự, cô vuốt mái tóc ngắn của mình, nhẹ thở dài: “Mẹ nó, đám nhóc này sao cứ suốt ngày gây chuyện, chị còn chưa nói đâu.” Cô nhìn Ứng Hoan, “Em biết không? Tên kia nói xin chị, em cảm thấy nên làm sao bây giờ?”

Ứng Hoan có chút hữu khí vô lực: “Không phải cậu ta buồn nô sao? Ghi vào bệnh án, cho cậu ta nghỉ hai ngày.”

Bên ngoài có người kêu: “Bác sĩ Hàn!”

“Từ từ.” Hàn Thấm đứng lên, nhìn Ứng Hoan, “Em tới viết đi, chị đi xem.”

Ứng Hoan ngồi ở trước bàn, những lời Trần Sâm Nhiên nói rất khó nghe, cô thật sự không hiểu tại sao cậu ta lại chán ghét mình như vậy, ngày thường ở chung, cô có thể tránh thì đều tránh.

Cô viết đơn cho cậu ta nghỉ ngơi, để bác sĩ Hàn kêu cậu ta đến lấy.

Chuyện này coi như xong.

.....

Ngày hôm sau, thi tiếng Anh cấp sáu.

Ứng Hoan đi vào phòng thi, thấy Từ Kính Dư ngồi sau còn tưởng mình nhìn nhầm rồi, Từ Kính Dư ngoắc ngoắc cô, Ứng Hoan đi đến trước mặt anh, phát hiện ánh mắt nữ sinh xung quanh không hèn mà đều rơi trên người cô.

Cô suýt thì quên mất, ở trường học Từ Kính Dư rất nổi tiếng, cô không quá thích bị mọi người nhìn như vậy, Từ Kính Dư lại giống như không nhìn thấy những ánh mắt đó, dựa vào ghế không chút để ý nói: “Như thế nào? Không nghĩ sẽ thấy tôi?”

Ứng Hoan thành thật trả lời: “Tôi cảm thấy anh ngồi trong phòng học làm bài thi hoặc đọc sách, đều có chút không khỏe.”

Từ Kính Dư dừng một chút, cười nhạo ra tiếng: “Ứng Tiểu Hoan, cô đang nói tôi giống người không có văn hóa sao?”

Ứng Hoan: “....Không phải! Tôi không nói như vậy.”

Từ Kính Dư lấy bút gõ đầu cô, nhắc nhở: “Đi tìm chỗ ngồi trước đi.”

Ứng Hoan sờ sờ ót, tức giận liếc anh một cái, xoay người đi tìm chỗ ngồi, cô ngồi ở bàn phía trước anh nhưng không cùng hàng, không xa lắm. Mới vừa ngồi xuống, giám thị đã đi vào, cô quay đầu nhìn Từ Kính Dư, gơ lên ngón tay cái: Cố lên.

Từ Kính Dư xoay bút, cúi đầu cười nhẹ, hơi lười biếng cho cô một dấu OK.

Ứng Hoan quay đầu lại, khóe miệng nâng lên.

Động tác nhỏ của hai người bị người khác nhìn thấy, thi xong, Từ Kính Dư và Ứng Hoan cùng nhau rời đi, người ngồi phía sau khẽ nói: “Đó là bạn gái Kính Vương? Thoạt nhìn quan hệ của hai người rất tốt.”

“Kính Vương rất đẹp trai, nhưng nữ sinh kia không xinh cho lắm, miệng khó coi.”

“Đeo niềng răng, tớ thấy.”

“Hai người tay cũng không nắm, khẳng định không phải bạn gái! Vẫn còn cơ hội.”

“Có cơ hội...Vậy cậu đến đi, muốn có wechat, muốn có số điện thoại!”

“Tớ không dám, cảm giác sẽ bị nhục nhã...”

....

Ứng Hoan đi bên cạnh Từ Kính Dư, cảm giác vẫn luôn có người nhìn chằm chằm, đây là lần đầu tiên

Bọn họ đi cùng nhau ở sân trường, cô nói nhỏ: “Cảm giác đi cùng anh tỷ lệ bị người quay đầu lại nhìn rất cao, trước kia anh đều như vậy sao?”

“Không quá chú ý.” Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, cúi đầu nhìn cô, “Đi ăn cơm?”

“Được, về câu lạc bộ ăn sao?” Ứng Hoan gật gật đầu, buổi sáng Ứng Trì thi xong liền đến câu lạc bộ huấn luyện, cô muốn đi xem.

Từ Kính Dư vừa muốn gật đầu, đột nhiên đổi ý, cười nói: “Ăn trong trường học.”

Ứng Hoan cảm thấy ăn ở nhà ăn sẽ khiến mọi người chú ý, cô do dự một chút, nói: “Đi ăn ở nhà ăn nhỏ đi.” Nhà ăn nhỏ ít người hơn.

Từ Kính Dư không có ý kiến, vừa lúc nhà ăn nhỏ ở gần đây, “Đi thôi.”

Nhà ăn nhỏ không nhiều người lắm, nhưng lại gặp người quen ở cửa, Khương Mạnh cùng một nữ sinh đi tới, lúc thấy cô và Từ Kính Dư liền tròng lòn đôi mắt, ngay sau đó miễn cưỡng cười: “Ứng Hoan, Kính Vương...Sao hai người lại ăn cơm cùng nhau.”

Ứng Hoan nhìn cô ấy: “Bọn tớ thi chung với nhau.”

Từ Kính Dư chỉ hơi gật đầu, xoa nhẹ đầu Ứng Hoan: “Đi thôi.”

Ứng Hoan nhìn Khương Manh: “Tớ đi trước đây.”

Khương Manh không nói chuyện.

Hai người đã đi xa, nữ sinh bên cạnh hỏi: “Đây không phải quyền thủ cậu thích sao? Anh ta và bạn cùng phòng của cậu... bên nhau?”

Khương Manh lạnh mặt: “Không ở bên nhau, cô ấy làm thêm ở câu lạc bộ, Từ Kính Dư chỉ đi ăn cùng thôi, anh ấy sao có thể thích cô ấy.”

Chỉ là, vừa rồi Từ Kính Dư xoa đầu Ứng Hoan, rất thân mật.

Không biết vì sao, Khương Manh luôn cảm thấy Ứng Hoan không xứng với Từ Kính Dư, cô thà rằng đó là Lâm Tư Vũ cũng nhất định không hy vọng là Ứng Hoan.

Từ Kính Dư cũng không quá chú ý đến chuyện của nữ sinh, như EQ của anh cao, lần trước ăn cơm liền nhìn ra Khương Manh không dễ ở chung, anh gấp cá cho Ứng Hoan, không chút để ý hỏi: “Cô ở phòng ngủ có bị bắt nạt không?”

Ứng Hoan rất ít khi đến nhà ăn nhỏ, một là đắt, hai là xa ký túc xá.

Cô nghe vậy liền kỳ quái nhìn anh: “Không có, sao anh lại cảm thấy nhà tôi trọng nam khinh nữ, còn cảm thấy tôi sẽ bị bạn cùng phòng bắt nạt, nhìn tôi rất giống người dễ bắt nạt sao?”

“Thoạt nhìn xác thật khá dễ bắt nạt.”

“....”

Ứng Hoan trợn trắng mắt: “Anh không biết con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người sao? Tôi lại không ngốc, sẽ không để người khác bắt nạt.”

Từ Kính Dư nhớ tới cái gì, ngón tay thon gài gõ nhẹ lên bàn, cười ra tiếng: “Cũng đúng, hôm qua ép cô ăn kẹo bạc hà, cô liền cắn tôi.”

Ứng Hoan: “.....”

Cô nhìn tay anh, nhỏ giọng nói: “Lần sau còn như vậy, tôi còn cắn.”

Từ Kính Dư: “.....”

Anh không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, tay chống đầu, lười biếng cười một tiếng: “Cắn đi, cho cô cắn.”

Mặt Ứng Hoan bỗng dưng đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn anh: “Bệnh tâm thần.”

Từ Kính Dư ừ một tiếng, dựa lên ghế, nhìn cô.

Bốn mắt chạm nhau, Ứng Hoan có chút hốt hoảng mà dời ánh mắt, đáy lòng như bị ai chạm nhẹ, cô cúi đầu, nửa ngày lại mắng một câu, “Bệnh tâm thần.”

Cô giống như trở nên rất kỳ quái, cũng sắp giống bệnh tâm thần rồi.

.....

Trở lại câu lạc bộ, Ứng Hoan thấy Chu Bách Hạo, đã một thời gian không thấy anh ta đến đây, Từ Kính Dư mặt không biểu cảm mà nhìn anh ta một cái.

Chu Bách Hạo giống như không phát hiện anh ta, nhìn về phía Ứng Hoan: “Ứng Hoan, đã lâu không gặp.”

Ứng Hoan mỉm cười: “Đã lâu không gặp.”

Cô đến bây giờ vẫn không biết bó hoa kia là Chu Bách Hạo đưa, cho nên nhìn thấy anh ta cũng không cảm thấy xấu hổ hay thẹn thùng, thái độ cũng là cấp dưới đối với ông chủ.

Chu Bách Hạo kỳ quái, những bó hoa tiếp theo mà anh gửi đều nói thư ký viết tên.

Nhưng thái độ này của Ứng Hoan....

Ngô Khởi đi tới, gọi to: “Chu tổng.”

Chu Bách Hạo nhìn Ứng Hoan, anh ta nghĩ nghĩ rồi nói: “Em chờ tôi một chút.”

Ứng Hoan cho rằng anh ta có việc muốn dặn dò, gật đầu nói: “Được.”

Chu Bách Hạo theo Ngô Khởi đi qua một bên, Ngô Khởi nói về chuyện của Trần Sâm Nhiên. “Lúc trước muốn đưa Trần Sâm Nhiên đi tham gia giải vô địch thể giới, nhưng giải vô địch thể giới ngay sau giải APB, có chút sốt ruột.”

Chu Bách Hạo nhíu mày: “Trần Sâm Nhiên không dễ bảo, chuyện của cậu ta mọi người đều biết hết?”

Ngô Khởi lắc đầu: “Không có, cho nên tôi nói muốn để Ứng Trì đi, hiện tại Ứng Trì đang luyện tập rất nhiều.”

Chuyện này....

Chu Bách Hạo nhìn Ngô Khởi: “Anh xem thể nào rồi tự quyết đi.”

Chu Bách Hạo nhìn một vòng, phát hiện Ứng Hoan đang chạy ở máy chạy bộ, anh cười cười, đi qua.

Ứng Hoan nhìn thấy anh từ trong gương, vội quay đầu lại: “Chu tổng.”

Cô muốn ấn dừng lại, Chu Bách Hạo đứng lúc ngăn cô: “Không cần, em đi cứ chạy tiếp đi.”

Ứng Hoan không biết ông chủ muốn nói gì, đem tốc độ từ 5 giảm xuống 3.5, rất chậm, cúi đầu nhìn cánh tay Chu Bách Hạo đang đặt trên tay vịn của máy chạy bộ.

Chu Bách Hạo đã gặp qua dáng vẻ Ứng Hoan không đeo niềng răng, khi đó răng nanh nhỏ có chút nhô ra, eo nhỏ tinh tế, làn da rất trắng, rất xinh đẹp. Su khi đeo niềng răng, hai bên khóe miệng bị niềng răng làm thay đổi, anh đã gặp qua nhiều mỹ nữ, ví dụ như quyền anh bảo bối trên quyền đài, nhưng Ứng Hoan quả thật làm người khác rất thoải mái, chủ yếu là tính cách rất đáng yêu, rất ít khi anh ta có cảm giác này.

Chu Bách Hạo cười nói: “Không phải nói sẽ vẽ tranh cho tôi sao?”

Ứng Hoan sững sốt: “Hôm nay tôi không mang bút và giấy vẽ.”

“Chu Bách Hạo.”

Chu Bách Hạo hơi dừng lại, quay đầu nhìn Từ Kính Dư: “Làm gì?”

Từ Kính Dư dựa khung cửa: “Có chuyện muốn nói với anh.”

“Cái gì?”

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hoan, cười nhẹ: “Anh xác định muốn nói ở chỗ này, tôi sợ anh mất mặt.”

“....”

Chu Bách Hạo nhíu mày, trực giác nói cho anh ta đây không phải chuyện tốt gì, nói với Ứng Hoan một tiếng, đi đến chỗ Từ Kính Dư.

Ứng Hoan nhìn thoáng qua, tiếng tục đi thông thả.

Hai người vào một phòng không người, Từ Kính Dư nói thẳng: “Anh còn muốn theo đuổi bác sĩ nhỏ của chúng tôi?”

Chu Bách Hạo cười: “Cái gì của các cậu? Là cậu cao?”

Mặt Từ Kính Dư không có biểu cảm dư thừa: “Đến mặt của anh Ứng Hoan cũng không nhớ, anh theo đuổi được cô ấy sao?”

Lời này như đâm vào tim.

Từ Kính Dư liếc nhìn anh ta, cười cười: “Đúng rồi, tôi nhớ rõ tôi và anh còn một lần đánh cuộc thi đấu, liền thi đấu vào lần sắp tới đi.”

“....”

Chu Bách Hạo nhớ lại một chút, nhớ được quả thực có chuyện như vậy.

“Nếu anh thua, cũng đừng theo đuổi Ứng Hoan.”

Chu Bách Hạo nheo mắt, anh ta và Từ Kính Dư cùng nhau học thái quyền từ nhỏ, nhưng đây không phải nghề nghiệp của anh ta, nếu là trước kia thì còn có khả năng đánh thắng Từ Kính Dư.

Hiện tại, đánh quyền chỉ là sở thích của anh ta, thương nhân mới là bản chất thật sự, đánh người thường còn có thể, đánh Từ Kính Dư?

Anh ta cười nhạo: “Không được, không công bằng.”

Từ Kính Dư lấy di động ra, gọi điện thoại cho anh cả Chu gia: “Lúc trước Ứng Hoan cũng ở trên xe, còn có Chu Hằng làm chứng, tôi hỏi thẳng bé một chút, nó có để ý chuyện chú nhỏ của mình là rùa rụt cổ hay không?”

Chu Bách Hạo: “.....”

Anh ta đoạt lấy di động, cắt đứt cuộc trò chuyện, ngoài cười nhưng trong không cười: “Đánh.”

35. Chương 35

Edit: Rùa

Ứng Hoan không biết sau lưng cô hai người đàn ông đã hẹn một trận quyết đấu, cho nên khi thấy Chu Bách Hạo bỗng nhiên thay đồng phục, cột lên băng vải, khuôn mặt lạnh lùng đánh vào bao cát, cô có chút kinh ngạc.

Chu Bách Hạo đã không đánh quyền một thời gian, khôi phục huấn luyện là cần thiết, nếu có thua cũng không thua quá khó coi. Anh dùng sức đâm vào bao cát, trong lòng rất khó chịu, cũng có chút hối hận vì đã đánh cuộc với Từ Kính Dư.

Anh và Từ Kính Dư lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thậm chí yêu thích cũng rất giống, ví dụ như đều thích quyền anh, Từ Kính Dư làm quyền thủ, anh ở sau màn làm người đầu thư. Trước kia lúc học cao trung, anh có thích một nữ sinh, nhưng nữ sinh đó không thích anh mà thích Từ Kính Dư, chuyện này không phải chỉ một hai lần, anh liên kỳ quái, bản thân không kém Từ Kính Dư cái gì, tại sao đều chướng mắt anh ta.

Đến cả Ứng Hoan, anh xác thật có chút hảo cảm, còn chưa thể nào đâu, Từ Kính Dư đã nhịn không được.

Đây vẫn là lần đầu tiên thấy Từ Kính Dư nóng vội như vậy.

Anh cười nhẹ, có ý tứ.

Từ Kính Dư đi đến bên cạnh máy chạy bộ: “Nhìn cái gì?”

Ứng Hoan ấn nút dừng, nhảy xuống khỏi máy chạy bộ, “Không có gì, đến đây lâu như vậy cũng chưa thấy qua Chu tổng đánh quyền, có chút tò mò...” Cô quay đầu nhìn anh, “Các anh vừa rồi đã nói gì sao?”

Từ Kính Dư cúi đầu liếc cô, như cười như không nói: “Muốn biết?”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Cũng không phải rất muốn biết...”

Nhờ đâu là bí mật gì đó của ông chủ, cô vẫn không nên biết thì hơn.

Từ Kính Như cười: “Vốn dĩ cũng không định nói cho cô.”

Ứng Hoan: “...”

Không nói cho tôi, vậy anh hỏi cái gì!

Trong văn phòng, huấn luyện viên Trịnh Hồng ở Bắc Kinh ngồi trên sofa nhìn thiếu niên trước mặt, mỉm cười nói: “Ứng Trì đúng không? Huấn luyện viên Ngô của các cậu đã khen cậu vài lần, video thi đấu lúc trước của cậu tôi cũng đã xem qua. Đến Bắc Kinh cùng tôi huấn luyện thì thế nào? Đến lúc đó có thể tham gia giải vô địch thế giới?”

Ứng Trì nhìn Trịnh Hồng, trong lòng không muốn đi nhưng không biết nên nói thế nào cho uyển chuyển, Trịnh Hồng cười: “Có việc gì cậu cứ nói thẳng, không sao đâu.”

Như vậy sao?

Ứng Trì gãi gãi đầu, sắp xếp lại từ ngữ cần nói, nói thẳng: “Cảm ơn ngài đã quan tâm, nhưng tôi vẫn muốn ở lại câu lạc bộ, có lẽ ngài không biết, ba tôi bị nhiễm trùng đường tiểu, không biết khi nào sẽ phải phẫu thuật, tôi phải cho ba tôi một viên thận...”

Trịnh Hồng sững sốt, chuyện này ông ta không biết.

Ứng Trì nghĩ đến đây có chút khổ sở, nhưng đây là chuyện không thể thay đổi, cũng không thể lựa chọn, khước miêng câu khê nâng lên, ánh mắt kiên định: “Cho nên, tôi muốn quý trọng cơ hội hiện tại, mặc kệ là thi đấu gì, chỉ cần có cơ hội, tôi đều không muốn từ bỏ, không muốn chờ đợi.”

Nếu thực sự có ngày yêu cầu cậu từ bỏ thi đấu.

Ít nhất không uống phí.

Ứng Hoan đứng ở cửa phòng y tế, thấy Ứng Trì ủ rũ đi ra từ phòng huấn luyện viên, đi qua bên cạnh cô cũng không chú ý. Ứng Hoan gơ tay, xoa nhẹ đầu cậu, “Làm sao vậy? Huấn luyện viên nói gì em sao?”

Ứng Trì ngẩng đầu nhìn cô, nhếch miệng cười: “Không có.”

Ứng Hoan không tin: “Vậy sao lại thế này?”

Ứng Trì đứng tại chỗ, nói qua cho Ứng Hoan nghe chuyện vừa xảy ra, cậu cào đầu: “Kỳ thật em cảm thấy ở câu lạc bộ rất tốt, cũng không muốn đi đâu cả, khả năng đến lúc Trần Sâm Nhiên dự thi, em chỉ có thể là người dự bị. Cho dù như vậy, em cũng không nghĩ sẽ đi.”

“Vậy không đi.” Ứng Hoan nhấp miệng cười. “Buổi sáng hôm nay thi thế nào?”

“Em cảm thấy có thể qua.”

Ứng Hoan gật đầu, thấy Trần Sâm Nhiên đi qua bọn họ, khuôn mặt âm trầm.

Ứng Trì liếc cậu ta một cái, có lẽ Trịnh Hồng tìm cậu ta, đại khái là không muốn trở về tay không, muốn mang một người trở về.

Trần Sâm Nhiên đi vào văn phòng, Ngô Khởi cũng ở đó, Trịnh Hồng đem chuyện đã nói với Ứng Trì nói lại cho cậu ta, Trần Sâm Nhiên không chút nghĩ ngợi liền nhìn về phía Ngô Khởi, hừ nhẹ: “Huấn luyện viên, có phải anh cảm thấy đem tôi đẩy đi thì cái đội này liền hài hòa?”

Ngô Khởi nhíu mày: “Thằng nhóc thối này, nói cái gì vậy!”

Trần Sâm Nhiên khinh thường: “Không phải sao?”

Trịnh Hồng nhíu mày, không nghĩ tới hai quyền thủ cấp 75 kg này lại khó nói như vậy, hiển nhiên Trần Sâm Nhiên càng khó giải quyết hơn, ông ta trực tiếp nói: “Cậu cũng không muốn đi?”

Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên rống lên: “Dựa vào cái gì? Ứng Trì không đi sao tôi phải đi?”

Tất cả mọi người đều mong cậu ta đi có phải không?

Cậu ta càng không đi.

“Tôi không đi, cho dù rời câu lạc bộ tôi cũng không đi.”

“Còn rời câu lạc bộ? Thằng nhóc này, cậu còn học được cách uy hiếp người khác có phải hay không?” Ngô Khởi tức giận, tay đập mạnh lên bàn, “Có phải cậu muốn tiếp tục làm xằng bậy? Cho rằng bản lĩnh đủ lớn nên cậu tưởng cậu muốn làm gì thì làm sao?”

Trần Sâm Nhiên hừ lạnh: “Xem đi, anh chính là muốn tôi rời đi.”

Ngô Khởi đầu đầu không buồn nói chuyện, nhìn thoáng qua Trịnh Hồng, nói với Trần Sâm Nhiên: “Cậu đi huấn luyện trước đi, tôi tôi sẽ tìm cậu.”

Trần Sâm Nhiên lạnh mặt bước ra ngoài.

Ngô Khởi đỡ trán, nhìn Trịnh Hồng, thở dài: “Anh cũng thấy rồi đấy, đều cứng đầu như vậy, muốn nói cũng không nói được.”

Trịnh Hồng cũng đau đầu, vỗ vỗ vai anh ta: “Cậu vất vả rồi.”

Cuối cùng, Trịnh Hồng không mang Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên mà mang đi hai quyền thủ cấp bậc nhỏ.

.....

Buổi tối, Ứng Hoan cùng một đám vận động viên về nhà, đã là tháng 12 vậy mà đám quyền thủ này ăn mặc rất mong manh, bên trong áo thun, bên ngoài chỉ khoác thêm áo khoác hoặc đồng phục bóng chày.

Ứng Hoan mặc áo lông vũ màu trắng, còn quàng thêm khăn quàng cổ, đứng ở giữa rất dễ nhận ra, giống như mang theo bảo vệ, tỷ lệ người quay đầu nhìn rất cao.

Thạch Lỗi chỉ hẻm nhỏ bên cạnh: “Muốn ăn khuya không?”

Ứng Trì: “Ăn thịt nướng đi.”

Thạch Lỗi: “Đi đi đi, Kính Vương mời khách.”

Từ Kính Dư đi sau cùng nghe được lời này liền cười: “Tôi nói mời khách khi nào?” Anh nhìn Ứng Hoan, “Cô muốn ăn cái gì?”

Ứng Hoan hơi sững sốt, mấy người Thạch Lỗi liếc mắt ra hiệu với cô, cô nhỏ giọng nói: “Nếu không thì đi ăn thịt nướng đi.”

Từ Kính Dư cười cười, cầm chỉ chỉ ngõ nhỏ: “Đi thôi.”

Một đám người ôm vai bá cổ nhau đi vào, Ứng Hoan thấy Trần Sâm Nhiên rời đi một mình, theo bản năng kêu lại: “Cái kia...”

Dương Cảnh Thành cũng phát hiện ra, gọi to: “Trần Sâm Nhiên, cậu làm gì, cùng đi thôi.”

Trần Sâm Nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, mặt không biểu cảm nói: “Tôi không đi.”

Nói xong liền rời đi.

Thạch Lỗi lắc đầu: “Sao thằng nhóc này càng ngày càng không hòa đồng với mọi người?”

Mọi người dẫn nhau vào quán thịt nướng trong ngõ, gọi rất nhiều thịt, mới phát hiện không thấy Từ Kính Dư đâu, quay đầu nhìn lại, thấy anh đang ngồi xổm trước một tiệm cá vàng, em gái bán hàng đang tiếp đón anh.

Ứng Hoan mua cốc trà sữa ở quán bên cạnh, thấy Từ Kính Dư ngồi trước tiệm cá vàng, có chút tò mò đi qua nhìn ngồi xuống bên cạnh anh, cầm ống hút quay đầu nhìn anh, “Anh muốn nuôi cá vàng?”

Từ Kính Dư nhìn cô, nhướn mày cười: “Tối, chọn hai con đi.”

Ứng Hoan có chút không hiểu được: “Anh muốn cá vàng làm gì?”

“Muốn nuôi, mau chọn.”

.....

Nhiều cá như vậy, nhìn con nào cũng giống nhau....

Ứng Hoan nhìn hai phút, chọn hai con: “Con có màu trắng ở mang, cả con toàn màu hồng này, thế nào?”

Từ Kính Dư đương nhiên không ý kiến, nói với em gái chủ quán: “Theo cô ấy, lấy hai con này, có bể cá không?”

Em gái nhìn anh, lại nhìn Ứng Hoan nói: “Rất ít người mua bể cá, hôm nay tôi chỉ mang hai cái đến đây, đã bán hết rồi, anh ở ký túc xá sao? Em cũng là sinh viên đại học A, ngày mai em có thể mang đến ký túc xá cho anh.” Nói xong liền lấy di động ra, cười tủm tỉm, “Anh có thể cho em số di động hoặc Wechat?”

“Không cần, cô mang đến câu lạc bộ Thiên Bắc giúp tôi.”

Em gái do dự một chút, “Được...Kia, số di động và Wechat cho em lưu một cái đi, em đưa đến cho anh dễ hơn.”

Dù sao, chính là muốn số di động và wechat.

Ứng Hoan nhìn bộ dáng bám riết không tha của cô ấy, bỗng nhiên lấy di động trong túi ra, “Cô lưu số của tôi đi, đến thì gọi cho tôi, tôi tới lấy.”

Cô gái sững sờ, Từ Kính Dư cười: “Nghe cô ấy.”

Ứng Hoan đọc số của mình, cô gái ngơ ngác ghi nhớ, Từ Kính Dư đứng lên, nắm lấy mũ áo của cô. “Đi thôi, cá vàng nhỏ.”

Ứng Hoan đứng lên, kéo lại mũ áo, “Anh đừng kéo mũ của tôi, lông chồn phía trên đều bị anh kéo xuống.”

“Chất lượng kém như vậy? Kéo xuống cho cô mua cái mới.”

“.....”

“Đi thôi...”

Từ Kính Dư đi được hai bước, quay lại nhìn cô.

Ứng Hoan cầm theo trà sữa đi bên cạnh anh, nhỏ giọng nói: “Còn có, không cần đặt loạn biệt danh cho tôi.”

Bác sĩ nhỏ, Ứng Tiểu Hoan, cá vàng nhỏ....

Cái gì cũng đều là anh kêu.

Qan trọng nhất chính là, tại sao anh lại muốn nuôi hai con cá vàng?

Từ Kính Dư thấp giọng cười nhẹ: “Được, về sau không vậy nữa.”

Em gái chủ quán ngơ ngác nhìn hai người, lại nhìn dây số trong tay mình, thì ra hai người này là người yêu, Đến đây ân ái cho cô xem sao?

Hai người trở lại quán thịt nướng, Ứng Hoan ngồi vào bên cạnh Ứng Trì, Thạch Lỗi hỏi Từ Kính Dư: “Cậu ở bên kia làm gì?”

Từ Kính Dư liếc anh ta một cái: “Mua cá vàng.”

Thạch Lỗi: “Cậu mua cá vàng làm gì?”

Từ Kính Dư: “Nuôi.”

Thạch Lỗi: “....”

Anh ta càng ngày càng không hiểu Từ Kính Dư.

Buổi tối, Ứng Hoan trở lại ký túc xá, cởi áo lông vũ, lấy móc treo quần áo treo lên.

Chung Vi Vi ghé vào, nhắc nhở cô: “Ai, phiếu xem điểm rồi.”

Ứng Hoan: “Hả?”

Cô cúi đầu nhìn, quả nhiên có phiếu xem điểm, “Không phải của tớ, tớ để trong ba lô.” Cô khom lưng nhặt lên, nhìn tên và hình chụp, tức khắc ngây người.

Cùng lúc đó, di động vang lên.

Cô cầm di động nhìn thoáng qua.

Từ Kính Dư gửi tin nhắn cho cô.

[Cá vàng nhỏ, tôi để phiếu xem điểm trong mũ của cô, đừng làm mất, đến lúc đó tra thành tích giúp tôi.]

Ứng Hoan nhìn thấy ba chữ “cá vàng nhỏ”, nghĩ đến đêm nay anh kêu cô chọn hai con cá vàng, tìm lại run nhẹ lên.

Khương manh phơi quần áo xong đi vào, đi qua bên cạnh cô liếc mộ cái, thấy phiếu xem điểm trong tay cô sững sốt một chút, trực tiếp hỏi: “Sao cậu lại cầm phiếu xem điểm của Từ Kính Dư?”

Giọng nói có chút khó chịu, giống như đang chất vấn Ứng Hoan.

Ứng Hoan quay đầu nhìn, nhàn nhạt nói: “Anh ấy đưa cho tớ, muốn tôi xem điểm giúp, làm sao vậy?”

Khương Manh hơi nghẹn lại, nhíu mày nói: “Cậu đắc ý cái gì?”

Ứng Hoan vô tội: “Tớ đắc ý cái gì?”

Khương Manh: “Cậu chính là đắc ý được làm thêm ở câu lạc bộ, người khác thì không thể vào được, cùng Từ Kính Dư cũng không thân cho nên mình cậu được hưởng đãi ngộ này.”

Ứng Hoan có chút cảm nín, cũng có chút buồn cười, “Cậu thích nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Cô xoay người mang áo treo vào tủ quần áo, đóng cửa lại, nhắn tin cho Từ Kính Dư, cô vốn muốn nói “Không được gọi tôi như thế.” Đánh xong bỗng nhiên lại xóa đi, cắn nhẹ môi, gửi cho anh một câu khác.

[Từ Kính Dư, phòng ký túc của tôi có người thích anh.]

[Cô sao?]

36. Chương 36

Edit: Rùa

Ứng Hoan đang cúi đầu gõ chữ: Chắc anh cũng biết, bạn cùng phòng của tôi, hôm nay gặp ở nhà ăn...

Viết xong, lúc chuẩn bị gửi đi, thấy tin nhắn Từ Kính Dư vừa gửi tới, tim bỗng đập nhanh hơn, như là mặt hồ đang yên tĩnh bỗng nhiên rơi xuống một giọt nước, gợn sóng lăn tăn, từng vòng từng vòng cứ thế ngày càng lan rộng....

Cô ngơ ngác nhìn hai chữ kia, lại nhìn tin nhắn do cô vừa gửi.

Từ Kính Dư dựa vào ghế, nhìn tin nhắn Ứng Hoan vừa gửi, dùng sức lắc đầu, nhẹ thở phào một hơi, tâm tình nhẹ nhõm trả lời lại.

[Cô không nói cho cô ta chuyện tôi không thích người khác theo đuổi sao?]

Ứng Hoan: “...”

Giọng điệu mười phần tự phụ.

Cho nên, vừa rồi là trêu đùa cô sao?

Ứng Hoan vỗ vỗ ngực, không thể nói rõ đây là cảm giác gì, giống như gợn sóng đang khuếch tán bị đình chỉ, có chút mất mát, lại cảm thấy điều này là đương nhiên.

Chung Vi Vi đi ra từ WC, thấy cô đứng ngốc một chỗ, duỗi tay vẫy vẫy trước mặt cô, thò lại gần hỏi: “Sao thế? Bị Khương Manh chọc tức rồi?”

Ứng Hoan buông điện thoại, nhìn thoáng qua Khương Manh đang ngồi trước gương bôi kem dưỡng da, cô ấy chắc tức giận không nhẹ, nhưng lại nhin không phát hỏa, dùng sức đặt chai lọ lên bàn, Lâm Tư Vũ nằm trên giường đọc tiểu thuyết thấy vậy trợn trắng mắt.

Ứng Hoan lắc đầu, nói: “Không có.”

Vừa rồi đúng là có chút tức giận, nhưng lúc này đã không còn nữa, không có gì đáng để giận cả.

Chung Vi Vi nhướn mày: “Phiếu kiểm tra kết sao lại ở chỗ cậu?”

“Không vì sao cả, giữa tháng sau họ phải đi thi, trong lúc đó có lẽ còn phải tham gia phỏng vấn, chắc chắn sẽ rất bận, thi cuối kỳ có lẽ cũng không có thời gian, thành tích thi tiếng anh cấp sáu lại càng không để ý đến, nên tớ xem giúp anh ấy.”

“Nhanh như vậy, vậy cậu có đi cùng không?”

Ứng Hoan cười: “Cậu nghĩ gì vậy, tớ khẳng định không thể đi, sắp thi rồi, có lẽ nghỉ đông mới đi được.”

Vòng đầu tiên của vòng loại WSB World Boxing League đã bắt đầu tại Tam Á vào cuối tháng 1. Đội quyền anh đã đến trước để chuẩn bị, ghi lại các video tuyên truyền, mở các cuộc họp báo, cũng như kiểm tra y tế, các nghi thức cân nặng, v.v.

Nhưng khi đó Ứng Hoan đang chuẩn bị thi cuối kỳ, việc học năm hai nặng hơn năm nhất, ngày thường cô làm thêm ở câu lạc bộ vẫn phải dành ra thời gian ôn bài, thi học kỳ khẳng định không thể bỏ.

Ngày hôm sau, người giao hàng mang hai con cá vàng đến, là Ứng Hoan đi lấy.

Bể cá chỉ có chút nước, Ứng Hoan mang bể cá về, đặt bể cá ở trên quầy bar trong khu nghỉ ngơi, cô đổ thêm nước cho bể cá, bỏ thêm san hô và một ít đá có màu sắc rực rỡ, hai con cá vàng nhỏ ở bên trong bơi qua bơi lại rất vui vẻ.

Từ Kính Dư ương xong nước liền đi qua, dựa vào quầy bar, duỗi tay chạm vào cái mang màu trắng của cá vàng.

Anh cong môi cười.

Cô thực sự có thể chăm sóc tốt cho chúng.

.....

Một tháng trôi qua, lần trước huấn luyện viên đến nghiệm thu kết quả, nhưng rốt cuộc việc Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên ai là vận động viên dự bị cũng chưa thể quyết định, hai người đều không chịu thua, đôi khi thi đấu quyết định là tốt nhất.

Buổi tối hôm đó, Ứng Hoan cố ý mặc đồng phục của đội.

Sau khi Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ biết có thi đấu, thừa dịp Khương Manh không có ở ký túc xá liền nhanh chóng chạy đến câu lạc bộ.

Đêm nay thi đấu còn náo nhiệt hơn so với trước kia, nghe nói bởi vì ông chủ Chu Bách Hạo muốn đánh một trận hữu nghị với Từ Kính Dư, bạn bè của họ đều đến xem náo nhiệt, một đám người chiếm mười mấy ghế ngồi.

Chung Vi Vi thấy Ứng Trì đứng một mình, đi đến trước mặt cậu, Ứng Trì thấy cô, mắt đảo loạn: “Chị Vi Vi, chị cũng tới?”

Chung Vi Vi chớp chớp mắt: “Tối xem em thi đấu.”

Ứng Trì có chút ngượng ngùng, cậu gãi gãi đầu: “Vậy chị phải cổ vũ cho em.”

“Dĩ nhiên rồi.” Chung Vi Vi dừng một chút, “Chị em đâu?”

“Trong phòng nghỉ.”

Phòng nghỉ, Từ Kính Dư đã thay quyền phục, dựa vào bàn thông thả ung dung quần băng vải.

Tầm mắt Ứng Hoan không tự chủ được mà nhìn anh, mỗi lần anh quần băng vải cô đều bị anh hấp dẫn, cô cảm thấy anh làm động tác này đặc biệt tạo thành cảnh đẹp ý vui, cô thậm chí có chút xúc động, muốn vẽ một bức hình Từ Kính Dư đang quần băng vải.

Từ Kính Dư bỗng nhiên nhìn lại đây: “Xem nghiêm túc như vậy, muốn buộc sao?”

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Muốn.”

“Lại đây.”

“À?”

Từ Kính Dư đưa băng vải cho cô, khoe miệng cong cong: “Thử xem.”

Quyền thủ hạng cân nhỏ hơn đã làm nóng người chuẩn bị thi đấu, bọn Thạch Lỗi đều ở bên ngoài xem náo nhiệt, trong phòng ngoại trừ Triệu Tĩnh Trung chỉ còn hai người mới gia nhập câu lạc bộ.

Triệu Tĩnh Trung nhìn thoáng qua, có chút hâm mộ Từ Kính Dư, dám mở miệng nói bác sĩ nhỏ quần băng vải cho.

Ứng Hoan hơi chần chờ, tiếp nhận băng vải anh đưa qua, cắn môi: “Tôi sợ quần không tốt, anh không thoải mái.”

Từ Kính Dư duỗi tay trái ra trước mặt cô, “Không có việc gì, thử xem xem.”

Ứng Hoan nhấp môi, đem băng vải vòng qua ngón tay cái của anh, dựa vào trí nhớ quần từng vòng lên tay anh, cô vừa quần vừa hỏi: “Có quần chặt quá không?”

“Không đâu, quần tiếp đi.”

“Ừm...”

Ứng Hoan cúi đầu, sợi tóc buông xuống, rơi nhẹ trên tay anh, Từ Kính Dư chỉ cần hơi cúi đầu là có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên đầu cô, ánh mắt anh dừng ở cánh mũi thanh tú của cô, lông mi dài cong cong, khẽ nhếch môi.

Từ Kính Dư nhìn cô cẩn thận quần băng vải cho mình, cảm giác tâm đều mềm mại.

Ứng Hoan hoàn toàn chăm chú trong nhiệm vụ quần băng vải, quần xong vòng cuối cùng, cô dán chắc lại, đè nhẹ trên tay anh, “Sẽ khó chịu sao?”

Cô nhìn băng vải mình đã quần, lại nhìn tay phải của anh, cảm thấy bản thân làm không được tốt.

Từ Kính Dư xòe tay ra, nắm lại rồi mở ra hai lần, cô quần quả thật không tốt, còn có chút khấn trương, ngón tay thu lại, trực tiếp nắm tay cô trong lòng bàn tay.

“Không sao, quần lại lần nữa.”

37. Chương 37

Edit: Rùa

Đêm nay câu lạc bộ khí thế ngất trời, quyền anh bảo bối nhiều hơn ngày thường hai người, ăn mặc bikini, nhảy một đoạn nhạc gợi cảm, âm nhạc và tiếng gọi ầm ĩ truyền khắp câu lạc bộ.

Ứng Hoan bị Từ Kính Dư kéo lại dạy quần băng vải, đã quần đến năm lần, kiên nhẫn cũng sắp không còn, hơi dẫu môi, “Được chưa? Tôi đã nói tôi không làm được...”

Quần băng vải không thể quá chặt, sẽ ảnh hưởng đến tuần hoàn máu và nắm tay sẽ khó khăn, quá lỏng lại dễ bị thương. Cho nên, dù Ứng Hoan thông minh, nghiêm túc quần mấy lần vẫn không bằng Từ Kính Dư tự làm.

Từ Kính Dư nhìn cô, thử nắm tay một chút, cười nhẹ: “Được.”

Ứng Hoan có chút không tin, ngẩng đầu nhìn anh: “Thật sự?”

“Giả.”

“.....”

Ứng Hoan trở mắt nhìn Từ Kính Dư tháo ra buộc lại, “Được rồi, tôi tự mình làm, không có thời gian, lần sau lại cho cô luyện tập vài lần.”

Ứng Hoan: “....”

Vì sao cô phải làm chuyện này.

Tâm tình Từ Kính Dư vui sướng mà cười, nhanh chóng cột chắc băng vải.

Lúc này trong phòng nghỉ chỉ có hai người họ, Ứng Hoan đi ra khỏi phòng, quay đầu lại nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Anh chính là muốn bắt nạt tôi...”

Loại lời này thực dễ khiến cho người ta suy nghĩ khác, đặc biệt là người mang ý tưởng xấu đối với cô. Từ Kính Dư dừng một chút, cúi đầu nhìn cô, ý vị thâm trường nói: “Tôi bắt nạt cô cái gì?”

Ứng Hoan không hề hay biết, vẫn đứng trước mặt anh, căm giận nói: “Anh chỉ cần một phút liền có thể làm tốt, một hai phải bắt tôi tới, lần lộn nửa giờ, thi đấu đã bắt đầu từ lâu.”

Từ Kính Dư bật cười, thái độ nhận sai đặc biệt tốt: “Được, là tôi sai.”

Ứng Hoan hơi sững sốt, quay đầu đối diện đôi mắt anh, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, như thế nào lại có người như anh? Không kể hiểu lầm hay thật sự làm sai chuyện gì, cũng càng không nói đến thắng thua....

Anh đều vô cùng thoải mái.

Ứng Hoan chưa bao giờ thấy qua người nào như anh

Trên quyền đài, Thạch Lỗi đang thi đấu.

Cánh tay của Thạch Lỗi là ưu thế, điều kiện thân thể của anh ta thậm chí còn tốt hơn Từ Kính Dư một chút, tốc độ cũng rất nhanh, tuy rằng không được đẹp trai, nhưng thi đấu xuất sắc, tiếng hô dưới đài cũng rất nhiều.

Ứng Hoan nhìn thoáng qua, nhìn đến khán đài, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ Vũ đang ở dưới đó, cô khom người đi xuống, ngồi xổm xuống trước mặt bọn họ, “Chỉ có các cậu, Khương Manh không theo sao?”

Khán đài quá ồn, Chung Vi Vi sợ cô không nghe rõ, tiến đến bên tai cô nói t: “Cô ấy không ở ký túc xá, bọn tớ trộm tới.”

Ứng Hoan cười: “Vậy các cậu xem thi đấu đi.”

“Chờ chút.” Lâm Từ Vũ nắm lấy tay cô, “Vừa rồi nghe nói ông chủ của các cậu muốn thi đấu hữu nghị với Kính Vương, có thật hay không?”

Ứng Hoan gật đầu: “Thật.”

Cô cũng có chút kỳ quái, sao Chu tổng bỗng nhiên luẩn quẩn trong lòng, muốn thi đấu hữu nghị với Từ Kính Dư?

Hơn nữa, còn mang nhiều người đến tiếp ứng như vậy, cô nhìn qua nhóm người đó, họ còn mang theo khẩu hiệu tiếp ứng “Chu Bách Hạo, anh là tuyệt nhất,” Không biết vì sao cô có chút buồn cười, cảm thấy đám người đó không giống đến cổ vũ mà đến xem náo nhiệt.

Nhưng mà, chuẩn bị đến lượt thi đấu của Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên, Chu Bách Hạo còn chưa đến.

Ứng Hoan đi đến bên cạnh Ứng Trì, thiếu niên khoác chiến bào màu lam, quần đùi quyền anh đến đầu gối, lộ ra cẳng chân thon dài, thoát nhìn trắng nõn mạnh mẽ. Cậu nhảy tại chỗ, thỉnh thoảng đánh vài cái vào không khí, bảo trì linh hoạt của cơ thể, thấy Ứng Hoan, có chút khẩn trương hỏi: “Chị, nếu em không thắng được, chị sẽ thất vọng sao?”

Ứng Hoan cong cong khóe miệng: “Đương nhiên sẽ không.” Cô sờ sờ đầu Ứng Trì, “Chị vĩnh viễn sẽ không thất vọng về em.”

Ứng Trì nhếch miệng cười: “Vâng.”

Trần Sâm Nhiên quay đầu nhìn quá, thất thần vài giây, trong chớp mắt, cậu ta cảm thấy hâm mộ Ứng Trì, hâm mộ việc cậu có người luôn ở phía sau cổ vũ. Một lát sau, cậu ta quay đầu đi, lại khinh thường mà “a” một tiếng.

Đợi chút nữa cậu ta đánh thắng Ứng Trì, cũng không tin cô sẽ không thất vọng.

Thạch Lỗi nhảy xuống khỏi quyền đài, Ngô Khởi lớn tiếng kêu: “Ứng Trì, Trần Sâm Nhiên.”

Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên nhảy lên quyền đài, Ứng Trì mặc quần màu lam, Trần Sâm Nhiên mặc quần màu trắng, hai người mỗi người đứng một bên quyền đài, Ứng Hoan có chút khấn trương, cô hi vọng Ứng Trì có thể thắng.

Lần trước sau khi Ứng Hải Sinh nhập viện, sức khỏe của ông đã yếu đi khá nhiều, còn có thể chịu được bao lâu, cô cũng không biết.

Cô chấp tay trước ngực, nhắm mắt, cầu nguyện.

Từ Kính Dư đứng bên cạnh, liếc cô một cái, lại nhìn lên quyền đài.

Thi đấu vẫn dựa theo quy tắc của WSB, tổng cộng năm hiệp.

Đường ra quyền của Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên khác nhau, tính cách Ứng Trì tươi sáng nhưng trầm ổn hơn Trần Sâm Nhiên, hơn nữa cậu có thể khiến cho người khác ngạc nhiên, giống như lần trước đánh với Từ Kính Dư, Ngô Khởi tưởng cậu không đứng dậy được nữa thì cậu đột nhiên nhảy lên.

Trần Sâm Nhiên không giống vậy, tuy đường ra quyền của cậu ta không có quy luật, đánh quyền tương đối tùy ý, hơn nữa xuất thân là vận động viên thể thao, huấn luyện nhiều năm, thể năng tốt hơn Ứng Trì một chút, tính cách lại nóng nảy nên ra quyền khá ác liệt.

Một người linh hoạt, một người tàn nhẫn.

Hai người đã có một thời gian không đánh với nhau, hiệp thứ nhất, Ứng Trì vẫn đánh theo cách cũ, vòng qua Trần Sâm Nhiên, nhưng Trần Sâm Nhiên thích chủ động tấn công. Cho nên sách lược của Ứng Trì nhanh chóng bị phá bỏ, phòng thủ của cậu không đủ vững chắc.

Hiệp thứ nhất, Ứng Trì ở thế hạ phong.

Hai người đến phần biên giác quyền đài ngồi xuống, Ngô Khởi đứng phía sau Ứng Trì, dùng sức nắn bóp bả vai cậu, “Còn bốn hiệp, đừng hoảng hốt, chú ý phòng thủ, tập trung tinh lực chú ý đối thủ.”

Ứng Trì nhìn Trần Sâm Nhiên, mấy ngày nay sắc mặt cậu ta khá u ám, mỗi một quyền giống như muốn đánh cậu gần chết mới thôi, ngay từ đầu đã liều mạng như vậy, không để ý đến sức lực, cậu ta không sợ tiêu hao quá nhiều sức thì hiệp sau sẽ bị cậu phản công sao?

Ngô Khởi vòng qua, nói với Trần Sâm Nhiên: “Đừng quá gấp, cậu đánh như vậy, hiệp hai không còn đủ sức thì đánh thế nào?”

Trần Sâm Nhiên ngược mắt, lại rũ xuống, tựa hồ mới vừa phục hồi lại tinh thần.

Cậu ta ừ một tiếng, ở trong lòng cảm thán, tiểu tổ tông tiến bộ rất lớn, tốt hơn rất nhiều lúc mới đến câu lạc bộ...Thiếu chút nữa cậu ta đã bị đánh lại rồi.

Hiệp thứ hai, Trần Sâm Nhiên ra quyền chậm lại, Ứng Trì chiếm ưu thế rõ ràng,

Hiệp thứ ba, Ứng Trì lại thất thủ.

Hiệp thứ tư, Trần Sâm Nhiên phạm quy, bị cảnh cáo một lần.

Hai người hòa nhau ván này.

Hiệp thứ năm khá kịch liệt, Trần Sâm Nhiên như là cố ý giữ thể lực, ở phút cuối cùng, Ứng Trì bị đếm giây, cậu nằm trên quyền đài, ánh đèn chói lọi, làm cậu hoa mắt.

Ứng Hoan gấp đến mức đứng lên, đang muốn lên tiếng thì nghe thấy một có người hét lên: “Tiểu Trì, cố lên! Đứng lên đi!”

Ứng Hoan sững sốt, quay đầu nhìn về phía Chung Vi Vi.

Chung Vi Vi không nhìn cô, Lâm Tư Vũ nghe thấy Chung Vi Vi kêu, cũng đứng lên theo.

Em trai Ứng Hoan còn không phải em trai các cô sao? Cần phải đứng lên cổ vũ.

Ứng Hoan phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía quyền đài.

Trọng tài đọc đến giây thứ bảy thì Ứng Trì đứng lên.

Cô hít một hơi thật sâu, nhấp miệng cười.

Thi đấu kết thúc, tổng hợp điểm số, Trần Sâm Nhiên thắng với điểm số 3:2, Ứng Trì thua, tham gia WSB với tư cách thành viên dự bị. Cậu đi xuống quyền đài, có chút ủ rũ, Ứng Hoan mang hòm thuốc đến xử lý vết thương cho cậu, ấn nhẹ túi chườm đá trên đầu cậu, ôn nhu hỏi: “Có choáng đầu không?”

Ứng Trì lắc đầu: “Vẫn tốt.”

Lúc này, Trần Sâm Nhiên đi qua bọn họ, nhìn thoáng qua Ứng Hoan, lại nhìn về phía Ứng Trì, lạnh lùng nhả ra một câu: “Yếu gà.”

Không phải ngữ khí lười biếng như Từ Kính Dư, Trần Sâm Nhiên thật sự đang mắng người.

Ứng Trì tức giận muốn nhảy lên, Ứng Hoan bỗng nhiên rất muốn mắng chửi người, cô quay đầu lại nhìn Trần Sâm Nhiên, mặt không biểu cảm nói: “Mắng đồng đội thì có gì hay sao? Nó là người dự bị của cậu, nếu cậu xảy ra chuyện gì còn có nó ở phía sau, thay cậu lên quyền đài.... Cậu có thể đừng nghĩ mọi người đều xấu như vậy, cho rằng tất cả đều ghét cậu hay không?”

Cô nói còn chưa dứt lời, Trần Sâm Nhiên đã như bị chọc trúng tâm tư, tức giận nói: “Đương nhiên tôi biết cậu ta muốn lên quyền đài, các người đều ước gì tôi xảy ra chuyện.”

Ứng Hoan nhấp môi, tức giận đến muốn bùng nổ, Hàn Thấm liền dè một túi chườm đá lên lỗ tai Trần Sâm Nhiên, làm cậu ta giật bắn mình, Hàn Thấm nhíu mày nói: “Lại đây xử lý một chút.”

Hàn Thấm dẫn Trần Sâm Nhiên đi, đập nhẹ lên đầu cậu ta, “Có thể có chút phong độ với nữ sinh hay không? Nói chuyện với một cô gái như vậy, về sau không tìm được bạn gái đâu.”

Trần Sâm Nhiên không nói chuyện.

Hàn Thấm nhàn nhạt nói: “Lần trước tôi định mang chuyện cậu bị thương nói cho Ngô Khởi, là Ứng Hoan viết giấy xin nghỉ cho cậu, cậu đừng quá phận, cô ấy cũng không thiếu nợ gì cậu, có chút phong độ được không?”

Trần Sâm Nhiên trở mặt, nửa ngày mới nói được một câu: “Vậy thì thế nào? Chỉ là một tờ giấy xin nghỉ mà thôi.”

Mọi người đi rồi, Ứng Hoan nhìn Ứng Trì, cười nhẹ: “Không có việc gì, dự bị liên dự bị, không mất mặt, vẫn còn giải APB và vô địch thế giới.”

Ứng Trì ủ rũ không nói lời nào.

Ứng Hoan còn muốn nói cái gì, đầu bỗng nhiên bị gõ nhẹ một cái, cô quay đầu lại, Từ Kính Dư đã cưỡi chiến bào đứng ở phía sau cô, cao lớn trường tráng, mỗi khối cơ bắp giống như được vẽ lên.

Anh cúi đầu liếc cô, khoe miệng cong lên: “Xem tôi thi đấu.”

Ứng Hoan sững sốt, quay đầu nhìn về phía bên kia quyền đài, Chu Bách Hạo không biết đã thay quần quyền anh màu đen từ khi nào, đang hoạt động gân cốt, thân thể của anh ta cũng không kém Từ Kính Dư, thể trọng hơi kém một chút nhưng cũng học đánh quyền từ nhỏ, nhiều năm như vậy cũng không ném đi, đáng người rất đẹp, cơ bắp đều không thiếu.

Ứng Hoan như là sợ bị người khác nghe thấy, nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Anh cố lên.”

“Thắng cho cô xem.”

Từ Kính Dư nhìn cô, ánh mắt tự tin.

Trong lòng Ứng Hoan hơi nhảy, bỗng nhiên nghe thấy đám người phía sau lớn tiếng kêu: “Tiểu Chu tổng cố lên, đừng bị Kính Vương KO.”

“Chu Bách Hạo cố lên! Chu Bách Hạo cố lên! Chu Bách Hạo cố lên!”

“Từ Kính Dư, cậu đừng quá phận!”

“Chu Bách Hạo không phải chuyên nghiệp, cậu chú ý hạ thủ lưu tình!”

.....

Ứng Hoan nhìn thoáng qua sắc mặt đã đen thành đáy nồi của Chu Bách Hạo, bỗng nhiên có chút đồng tình, không biết tại sao anh ta lại muốn ném hết mặt mũi thế này.

Người chủ trì xấu hổ giới thiệu: “Đây là một trận đấu hữu nghị, tình cảm anh em là quan trọng nhất, chỉ đánh ba hiệp, mọi người nghiêm túc một chút!”

Dưới đài ha ha cười to, bởi vì hiện tại không có chút không khí của thi đấu, đám người kia đều ước gì được xem hai người đánh nhau, cho nên bọn họ thực chất đến đây chỉ để xem đánh nhau.

Tuy rằng không biết tại sao, nhưng khẳng định không thể cho ai biết bí mật, bằng không mặt mũi của Chu Bách Hạo sẽ mất sạch.

Đến nỗi chuyện chỉ đánh ba hiệp cũng là Chu Bách Hạo đề nghị.

Từ Kính Dư nhảy lên quyền đài, dựa vào đường biên bảo vệ, ra dấu ok với nhóm người đến xem náo nhiệt: Sẽ hạ thủ lưu tình, sẽ không làm Chu Bách Hạo quá mất mặt.

Chu Bách Hạo nhìn thoáng qua băng rôn tiếp ứng, sắc mặt càng đen hơn.

Quyền anh bảo bối đi một vòng, trọng tài tuyên bố bắt đầu, bỗng nhiên dưới đài truyền đến một tiếng rống to đầy căm hận: “A a a a a! Em không phải yếu gà! Tuyệt đối không phải!”

Từ Kính Dư mặt không biểu tình liếc mắt một cái, thấy Ứng Hoan nhẹ nhàng che miệng Ứng Trì, nghiêng đầu nhỏ giọng dỗ dành.

Đáy lòng anh hừ lạnh một tiếng, này là tiểu tổ tông có bệnh đi.

Đúng lúc này, Chu Bách Hạo đã di chuyển tới trước mặt anh, đánh tới một quyền, Từ Kính Dư thoáng giật mình, nhanh chóng xoay người tránh thoát, biểu tình lạnh nhạt trên khuôn mặt thu lại, ánh mắt cũng thay đổi.

Khi còn nhỏ hai người cùng nhau học võ, lúc luyện tập với Chu Bách Hạo anh đã ăn khổ không ít.

Ứng Hoan nhìn lên quyền đài, ánh mắt dừng trên người Từ Kính Dư.

Ứng Trì la lớn vài tiếng, phát tiết lửa giận trong ngực, đã khôi phục lại, cậu xoa xoa mặt, cũng nhìn lên quyền đài.

“Chị, sao vừa rồi chị lại nói cố lên với Từ Kính Dư?”

“.....”

Ứng Hoan đột nhiên có chút chột dạ, không biết trả lời như thế nào.

“Hình như anh ta còn sờ đầu chị, sao anh ta lại làm như vậy, lần trước cũng sờ, cái tay cũng quá xấu!”

“.....”

Ứng Hoan nhớ tới lúc ở trong phòng nghỉ, tay cô bị anh nắm lấy, tay anh rất lớn, có thể bao hết tay cô. Cô suy nghĩ đến thất thần, ánh mắt nhìn chăm chăm quyền đài, trong đầu hồi tưởng lại, giây tiếp theo liền thấy anh bị đánh trúng một quyền.

Chu Bách Hạo đánh rất mạnh, trực tiếp làm rách mi cốt của anh.

Dưới đài một trận hoan hô: “Chu Bách Hạo cố lên!”

Dưới đài đều cổ vũ cho Chu Bách Hạo, đám vận động viên cũng theo bọn họ ồn ào, ngoại trừ mấy fans nữ thì không ai cổ vũ cho Từ Kính Dư cả, Ứng Hoan bỗng nhiên có chút xúc động muốn kêu lên.

“Chị, sao chị không nói gì?”

Ứng Trì quay đầu nhìn cô.

Ứng Hoan vội lắc đầu: “Không có gì, xem thi đấu đi, em đừng nói chuyện.”

Ứng Trì gãi gãi đầu, đáp ứng.

Một hiệp ba phút, sau khi Từ Kính Dư bị đánh một quyền thì nhanh chóng phản công, lần này thật sự không hạ thủ lưu tình, bởi vì Chu Bách Hạo tựa hồ đã dốc hết sức lực vào hiệp thứ nhất.

Sợ thua sẽ mất mặt nên đã dốc hết sức vào hiệp thứ nhất?

Lấy hiểu biết của Từ Kính Dư đối với anh ta thì tám chín phần là thế này.

Hiệp thứ nhất kết thúc, hai người không phân thắng bại.

Hiệp thứ hai, Từ Kính Dư chiếm thế thượng phong.

Hiệp thứ ba, Từ Kính Dư rõ ràng chiếm thượng phong, anh đã huấn luyện nhiều năm cùng kinh nghiệm trên quyền đài, ra đòn rất nhanh khiến Chu Bách Hạo không kịp thích ứng, nhiều lần cúi đầu xuống, lúc này, Từ Kính Dư lại đánh một quyền vào bụng anh ta.

Chu Bách Hạo bị ép đến đường biên.

Thắng bại đã phân.

Dưới đài có người hô to: “Ai, Từ Kính Dư đừng quá phận!”

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua thời gian, còn có năm giây.

Anh dừng lại, nhìn Chu Bách Hạo, cởi quyền bộ và tháo răng giả xuống, hướng Chu Bách Hạo nâng cằm, “Thế nào? Đã đánh cuộc thì phải chịu thua.”

Lục phủ ngũ tạng của Chu Bách Hạo giống như đã lệch khỏi vị trí, anh ta nhe răng, nhìn Từ Kính Dư, đột nhiên đánh ra một quyền lên mi cốt của anh, thời gian chỉ còn một giây cuối cùng.

Từ Kính Dư nhắm mắt, “Anh...”

“Đinh_____”

Đã hết giờ, Chu Bách Hạo dựa vào dây biên thở dốc, cười ra tiếng: “Tôi làm sao? Thời gian còn chưa hết, cậu đã tháo quyền bộ, cậu ngốc sao?”

Từ Kính Dư dè mi cốt, sờ thấy máu, anh quả thực phục, hít một hơi thật sâu, hừ cười ra tiếng: “Được được, là tôi sơ sẩy, bị anh đánh là xứng đáng, nhưng dù sao anh vẫn thua.”

Anh cởi nốt quyền bộ.

Chu Bách Hạo vừa định nói chuyện, dưới đài đã có vài người người giơ băng rôn tiếp ứng lên “Đàn ông không sợ thua!”, anh ta nhìn thoáng qua, quay đầu nhìn Từ Kính Dư: “Mẹ nó, là cậu nói cho bọn họ?”

Từ Kính Dư lấy nước mà trợ lý đưa qua: “Tôi chưa nói.”

Ai biết mấy người đó làm thế nào nào biết được

Anh nhìn xuống dưới quyền đài, ánh mắt dừng ở trên người Ứng Hoan, phát hiện cô đang nhìn mình chăm chăm, giây tiếp theo, cô đã mang hòm thuốc đi lên bậc thang.

Từ Kính Dư cong môi, đi đến phần biên giác quyền đài.

Chu Bách Hạo quay đầu nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng thở phào, Hàn Thấm cũng cầm hòm thuốc đến trước mặt anh, “Chu tổng, xử lý một chút.”

Chu Bách Hạo ngồi xuống tại chỗ.

Ngô Khởi liền đứng bên cạnh, vô cùng đứng đắn khen tặng anh một câu: “Chu tổng có muốn suy xét một chút chuyện gia nhập không? Kỳ thật nếu cậu huấn luyện một thời gian, nói không chừng có thể lấy được huy chương.”

Chu Bách Hạo: “Lăn, tôi đi đánh quyền thì ai làm ông chủ? Giá trị con người của tôi hơn trăm triệu, tôi đi đánh quyền làm gì!”

Ngô Khởi: “.....”

.....

Từ Kính Dư ngồi xuống biên giác quyền đài, Ứng Hoan kéo dây thừng chui vào, nửa quỳ xuống bên cạnh anh, lấy bông cầm máu ấn nhẹ lên mi cốt, chờ máu dừng chảy lại cẩn thận rửa sạch cho anh.

“Anh nhắm mắt lại.”

“Không nhắm mắt thì không rửa sạch được?”

“....”

Từ Kính Dư cong cong khóe môi, nhắm mắt lại.

Ứng Hoan nhìn miệng vết thương, so với vết thương lúc thi đấu ở Thiên Tân còn nghiêm trọng hơn. Ngón tay cô hơi lạnh, làn da ấm nóng của anh bị cô sờ nhẹ, lỗ tai liền bị kích thích mà giật giật.

Ứng Hoan sưng sốt, nhỏ giọng nói: “Lỗ tai anh còn động nữa.”

Từ Kính Dư bị tay của cô sờ đến tâm ngứa, miệng lưỡi có chút khô mà liếm môi, trầm giọng nói: “Nơi đó không bị thương, cô đừng chạm vào.”

Ứng Hoan: “....A”

“Vậy, nơi nào đau?”

“Mi cốt.”

Ứng Hoan nhìn thấy máu lại chảy ra, vội lấy miếng bông ngăn chặn, nhỏ giọng nói: “Rất đau sao?”

Từ Kính Dư thích nhất cô hỏi mình có đau hay không, năng lực chịu đau của anh rất mạnh, loại này chỉ được coi là vết thương nhỏ, không quá nghiêm trọng, cũng không đến mức quá đau.

Nhưng anh chính là thích nghe cô mềm mại hỏi một câu như vậy.

“Đau, cô thổi cho tôi?”

“....”

Hoặc là, Từ Kính Dư bỗng nhiên mở mắt, nghiêng mặt đi, nhìn đôi mắt đen nhánh sáng ngời của cô, cong cong khóe miệng, “Cô hôn tôi một chút?”

38. Chương 38: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

39. Chương 39: Thiếu

Nguồn cài pass cật nhật sau

40. Chương 40

Edit: Rùa

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Ứng Trì, tiểu tổ tông kia không tỉnh, anh nhẹ nhàng thở ra.

May mắn không tỉnh, bằng không phòng bệnh sẽ biến thành chiến trường

Anh tùy ý xoay người, bỗng nhiên dừng lại, Trần Sâm Nhiên đứng sau cửa kính, mặt không biểu tình đứng bên ngoài, cũng không biết đã đứng bao lâu.

Từ Kính Dư liếm nhẹ hàm răng, híp mắt, cứ đứng như vậy nhìn cậu ta.

Trần Sâm Nhiên cũng nhìn lại anh vài giây, cúi đầu quay người rời đi.

vẫn bị phát hiện.

Từ Kính Dư nhú mày, quay lại nhìn Ứng Hoan, cô còn đang ngủ sau.

Ứng Trì giật mình, mơ mơ màng màng ngồi dậy, duỗi duỗi eo, nhìn thấy Từ Kính Dư, nhất thời tỉnh táo hơn, có chút cảnh giác nói: “Sao anh còn ở đây?”

Từ Kính Dư cho tay vào túi quần, nhắc nhở cậu: “7 giờ, cậu không quay về lấy hành lý?”

Ứng Trì còn chút nữa là quên mất chuyện này, vội đứng lên, nhìn thoáng qua Ứng Hoan còn ngủ do dự một chút không biết có nên đánh thức cô.

Từ Kính Dư nói: “Để cô ấy ngủ tiếp đi.”

“Ai mượn anh nói.”

Ứng Trì đứng lên, nhìn anh một cái, “Anh không đi?”

Từ Kính Dư miết miết tay, xoay người rời đi.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng bệnh, một lát sau lại trở về, mang theo đồ rửa mặt và bữa sáng, anh đặt đồ ăn lên bàn, mang đồ rửa mặt vào toilet, thuận tiện nhắn tin cho mẹ, nhờ bà kêu tài xế mang hành lý ra sân bay.

Từ Kính Dư lại ngồi xuống ghế, cầm lấy tóc của Ứng Hoan vòng qua ngón tay, quấn từng vòng, quấn hết lại buông ra.

Anh kiên nhẫn chờ cô tỉnh lại.

Nếu qua nửa giờ mà không tỉnh, anh không ngại hôn trộm cô lần nữa, có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, điểm mấu chốt để đột phá kia cứ thế bỏ qua.

Ứng Hoan là bị ngứa mà tỉnh, giống như có người lôi kéo tóc cô, lực đạo thực nhẹ, da đầu cảm thấy ngứa, cô chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt, giống như không nhớ tới tại sao mình lại ở bệnh viện.

Cô xoa xoa đôi mắt mắt, ký ức trở lại, quay đầu thấy nam nhân đang lười nhác ngồi bên mép giường, cô trừng lớn đôi mắt: “Sao anh còn ở đây?”

Chị em hai người, ngữ khí cơ hồ giống nhau như đúc.

Từ Kính Dư nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng kéo sợi tóc của cô, “Đầu còn đau không?”

Ứng Hoan xoa xoa mặt, có chút nghi ngờ hỏi: “Anh vẫn luôn ở chỗ này? Nhìn tôi cả đêm?”

“Phải.”

“...”

Tại cô đồ ửng, rụt vào trong chăn, còn thuận tay kéo tóc về, “Anh còn không về chuẩn bị hành lý đi sân bay sao?”

Từ Kính Dư chà xát ngón tay, “Không vội, nói xong sẽ đi.”

Ứng Hoan có dự cảm lời anh muốn nói, tâm nhảy lên, cô bỗng nhiên ngồi dậy: “Tôi đi WC.”

Từ Kính Dư dừng một chút, cười: “Đi đi.”

Ứng Hoan xuống giường, đi vào WC rửa mặt, cô sờ sờ cái ót, còn chút đau, nhưng thật ra không hôn mê.

Cô ở trong WC, nghe thấy bên ngoài bỗng nhiên náo nhiệt—

“Bác sĩ nhỏ đâu?”

“Mấy người tới làm gì?”

“Tới xem bác sĩ nhỏ.”

Cô kéo cửa ra, thấy ngoại trừ Trần Sâm Nhiên, bọn Thạch Lỗi và Ứng Trì đề đã tới.

Ứng Trì thấy cô, vội vàng hỏi: “Chị, chị có sao không?”

Ứng Hoan cười một chút: “Không sao rồi, sao mọi người đều tới? Vẫn còn thời gian sao?”

“Còn thời gian, bọn em đến đây nhìn một chút rồi đi.” Ứng Trì gỡ gỡ đầu, vốn cậu muốn đi một mình, mấy người Thạch Lỗi cũng muốn đi theo, Ngô Khởi thấy còn thời gian nên cho tài xế lái xe đến đây.

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Tôi đi cùng mọi người đến sân bay.”

Từ Kính Dư đi tới, liếc cô: “Không cần, em ngủ tiếp một lát đi.”

Ứng Hoan đã đi đến giường lấy áo lông vũ của mình, lại sờ ót: “Không có việc gì, tôi cũng không muốn ở bệnh viện phát ngốc, về ký túc xá ngủ thì tốt hơn.” Cô phát hiện áo lông vũ bị bẩn, nhũn mảy một chút, vẫn mặc vào.

Ứng Trì hỏi: “Thật không có việc gì sao?”

Ứng Hoan đi đến trước mặt bọn họ, nhấp miệng cười: “Đi thôi, thật sự không có việc gì.”

Từ Kính Dư đem bữa sáng trong tay nhét vào ngực cô, “Ăn một chút đi.”

Một đám người mặc đồng phục màu đỏ bởi Ứng Hoan làm thủ tục xuất hiện.

Lên xe, Ứng Hoan thấy Trần Sâm Nhiên ngồi một mình ở hàng sau cùng, Trần Sâm Nhiên thấy cô thì hơi sửng sốt, thần sắc có chút phức tạp, sau đó chậm rãi rời ánh mắt ra cửa sổ.

Ứng Hoan không quá để ý, chỉ cần Trần Sâm Nhiên không giống như trước, yên tĩnh không động chút liên mĩa mai cô thì tốt.

Ứng Hoan ngồi cùng Ứng Trì, cô cắn hai miếng bánh trứng, bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, sợ Ứng Trì lo lắng nên chịu đựng mà nuốt xuống, uống sữa bò mới cảm thấy đỡ hơn chút.

Tới sân bay, Ứng Hoan theo chân bọn họ đến đại sảnh.

Thạch Lỗi cười hì hì: “Bác sĩ nhỏ, cô không đi cùng thì ai sẽ nói cổ lên với bọn tôi đây.”

Ứng Hoan nhìn về phía Hàn Thấm: “Bác sĩ Hàn.”

Hàn Thấm xấu hổ, lập tức cự tuyệt: “Đừng, làm sao tôi làm mấy động tác bán manh được? Tuổi lớn như vậy mà còn làm mấy động tác đấy, vẫn không nên làm bọn họ ghê tởm.”

“Nào có.”

Hàn Thấm mới hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, giỏi giang xinh đẹp.

Dương Cảnh Thành không biết xấu hổ mà nói: “Nếu không, cổ vũ bọn tôi trước?”

Thạch Lỗi cười hì hì: “Đúng vậy, nếu không cho chúng tôi trái tim?”

Ứng Hoan: “...”

Tim cũng không thể bắn loạn.

Cô mỉm cười, đôi mắt cong lên, dựng thẳng hai ngón tay cái, quơ quơ, “Mọi người cổ lên, mang thẳng lợi trở về nha.”

Từ Kính Dư không chút để ý nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, Ứng Hoan lại quơ quơ ngón tay cái với anh.

Anh cong khóe miệng.

Nhóm người này đi đến nơi nào cũng đều được chú ý, bọn họ đứng một lát liền phải đi đăng ký, đầu Ứng Hoan lại có chút choáng, bọn Thạch Lỗi hướng cô vẫy tay: “Đi đây, bác sĩ nhỏ, nếu nghỉ thì đến xem bọn tôi.”

Ứng Hoan gật đầu: “Được.”

Ứng Trì nói: “Chị, em đi đây.”

“Đi đi.”

Một đám người dẫn nhau đi.

Bỗng nhiên, Từ Kính Dư xoay người, bước đến trước mặt cô.

Ứng Hoan có chút ngốc: “Sao? Làm sao vậy?”

Từ Kính Dư nhìn cô, đem lời nói đêm qua cùng buổi sáng hôm nay chưa kịp nói nói ra: “Việc tôi nói với em, đừng quên.”

Ứng Hoan có chút choáng đầu, trong lúc nhất thời không nhớ được anh nói việc gì: “A?”

Lúc này có thông báo hành khách đi Tam Á đến đăng ký.

Mọi người phát hiện Từ Kính Dư xoay người trở về, quay lại hô: “Làm gì thế? Phải đi rồi?”

Từ Kính Dư không quay đầu lại, hơi khom lưng, thấp giọng nói bên tai Ứng Hoan: “Suy nghĩ kỹ một chút, có thích tôi hay không? Được không?”

Tim Ứng Hoan đập lỡ một nhịp, cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu: “Được...”

Từ Kính Dư thẳng dậy, khôi phục bộ dáng lười biếng, rũ mắt nhìn cô: “Còn có, đừng để ai theo đuổi em, tôi đến trước hiểu không?”

Ứng Hoan: “...”

Loại này còn có thứ tự đến trước sau sao?

Cô ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên muốn cười, cô nghĩ nghĩ, lại gật đầu: “Được, anh đẹp trai như vậy sẽ cộng thêm điểm cho anh.”

Từ Kính Dư cười nhẹ một tiếng, “Đi đây.”

Anh xoay người chạy đến nơi đăng ký.

Ứng Hoan nhìn bóng dáng cao lớn mạnh mẽ của anh, cả thấy có chút không chân thật, Từ Kính Dư thích cô? Bắt đầu từ khi nào? Vì sao? Rất nhiều vấn đề kỳ quái, lần sau cô nhất định phải hỏi anh.

Từ Kính Dư đuổi kịp đội ngũ, Ứng Trì liếc nhìn anh: “Anh tìm chị tôi làm gì?”

Từ Kính Dư nhàn nhạt trả lời: “”Không có gì, nhờ cô ấy chăm sóc cá vàng.”

Ứng Trì: “...”

Trần Sâm Nhiên quay đầu lại, không nóng không lạnh liếc anh một cái.

Từ Kính Dư cũng nhìn lại, thần sắc lạnh nhạt.

41. Chương 41

Edit: Rùa

Mọi người trong câu lạc bộ đến sân bay, Từ Kính Dư lấy hành lý từ taxi nhà mình, dặn taxi đưa Ứng Hoan về trường học.

Taxi tận chức tận trách đưa Ứng Hoan đến cổng trường, Ứng Hoan ngồi xe một lúc lại bắt đầu thấy choáng váng buồn nôn, cô vừa mới bước xuống xe, thân thể liền lảo đảo không vững, cả người như muốn ngã về phía trước, taxi thấy vậy vội vàng mở cửa chạy nhanh xuống đỡ cô, không yên tâm nói: “Nếu không, chủ đưa cháu quay lại bệnh viện?”

Ứng Hoan thật sự cảm thấy không khỏe, cũng không dám thể hiện ra, gật gật đầu: “Vâng, làm phiền chú rồi.”

Sau khi lên xe, Ứng Hoan gọi điện thoại cho Chung Vi Vi, nhờ cô ấy xin nghỉ giúp cô.

Chỉ đi hơn ba giờ, Ứng Hoan đã quay lại bệnh viện, bác sĩ đến kiểm tra cho cô trách móc: “Cũng không biết sáng nay em làm gì, một hai phải xuất viện, ở lại hai ngày để quan sát đi.”

Chạng vạng, Chung Vi Vi, Lâm Tư Vũ và Khương Manh tới thăm cô, bọn họ không biết cô làm gì mà bị chấn động não đến mức phải nằm viện, Lâm Tư Vũ nói đùa: “Không phải cậu lên quyền đài đánh nhau với người ta chứ?”

Ứng Hoan bật cười, “Không có, là do tớ không cẩn thận thôi.”

Chung Vi Vi sờ sờ ót của cô, đẩy tóc ra nhìn da đầu đã có máu tụ, có chút đau lòng nói: “Đều sưng đỏ rồi, nhìn rất đau.”

Ứng Hoan mở nắp hộp cơm mà họ mang đến, “Vì nó thật sự đau mà.”

“Nghỉ ngơi cho tốt, cậu ăn thêm ít thịt đi, tránh tụt huyết áp.”

“Ừ...”

Chung Vi Vi nói: “Đêm nay tớ ở lại bệnh viện với cậu.”

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn cô, cười cười: “Không cần, cũng không phải nghiêm trọng lắm, qua hai ngày là có thể xuất viện rồi, cậu ở lại đây thì ngày mai đi học sẽ bất tiện.” Cô hơi dừng, “Đi học nghe giảng rồi giúp tớ bổ túc.”

Chung Vi Vi gật đầu: “Được, cậu yên tâm.”

Mấy môn chuyên ngành của Ứng Hoan hầu như cô đều đứng đầu, các giáo viên rất thích cô, Lâm Tư Vũ nói: “Thầy giáo biết cậu nằm viện còn gửi lời hỏi thăm đấy.”

Ba người nói chuyện, Khương Manh ở bên cạnh chơi di động, không có ý định xen vào, cũng không biết cô ta tới làm gì....

Bọn họ ngồi hơn một giờ, đến tận lúc Ứng Hoan cảm thấy choáng đầu không muốn nói chuyện nữa mới rời đi.

Các cô ấy vừa đi, di động Ứng Hoan liền vang lên.

Ứng Hoan sờ xuống gối, lấy di động ra, là Từ Kính Dư gọi.

Ứng Hoan không biết nên có thái độ gì với Từ Kính Dư, từ sau khi anh tỏ tình với cô, chỉ cần nhìn thấy anh hay tin nhắn anh gửi tới, đều có một loại cảm xúc không thể gọi tên, sẽ khẩn trương, sẽ có chút lúng túng không biết làm sao, sẽ lo lắng anh lại đột nhiên nói ra một câu khiến cô không biết nên trả lời thế nào.

Cô tiếp điện thoại, nhẹ nhàng “alo”

Câu đầu tiên Từ Kính Dư nói chính là: “Bác sĩ nói thế nào?”

Ứng Hoan sững sốt, nhỏ giọng nói: “Tôi đã kêu tài xế đừng nói ra, sao chú ấy vẫn nói cho anh?”

“Bởi vì nhà tôi trả tiền lương cho chú ấy.”

“.....”

Từ Kính Dư lại hỏi: “Bác sĩ nói như thế nào?”

Ứng Hoan chui vào trong chăn, nửa khuôn mặt bị che kín, giọng nói mềm mại: “Có chút buồn nôn và choáng đầu, bác sĩ nói ở lại hai ngày để quan sát, không có việc gì, anh...” Cô dừng một chút, “Anh...không cần lo lắng.”

“Có thể không lo lắng sao?” Ngữ khí Từ Kính Dư tự nhiên, “Tôi đang theo đuổi em.”

Lại nhắc tới cái này.

Anh sợ cô không nhớ sao?

Ứng Hoan lại có chút khẩn trương, đầu cũng bắt đầu choáng váng, ý thức của cô không rõ, sợ bị anh dắt đi vòng vòng, tiềm thức bắt đầu nói chuyện khác: “Các anh ở bên đây thế nào?”

Lúc này Từ Kính Dư đã ở trong phòng của khách sạn, chuyện đánh nhau kia, Trần Sâm Nhiên nói có người ở trên, vốn dĩ anh và Chu Bách Hạo không cho là đúng, không nghĩ tới người nợ quả thật rất lợi hại. Chiều nay, lúc vừa xuống máy bay lại xảy ra chuyện, có người mang chuyện bọn họ đánh nhau nói lên lãnh đạo quốc gia, lúc trước đã nói, nếu nghiêm trọng có thể cấm thi đấu.

Nhưng mà lúc ấy toàn bộ mọi người đều tham gia, không có khả năng cấm thi đấu cả đội, ngọn nguồn sự tình là Trần Sâm Nhiên, hiện tại Chu Bách Hạo bốn ba khắp nơi, muốn tranh thủ cơ hội cho cậu ta.

Nếu không được, Trần Sâm Nhiên chỉ có thể bị cấm thi đấu.

Từ Kính Dư nhú mày, không nói cho Ứng Hoan biết, cười nhẹ, đem đề tài vòng trở về: “Đã qua một buổi chiều, có nghĩ tới không?”

Ứng Hoan nhỏ giọng: “Mới bao lâu, anh đừng khi dễ người bị chấn động não...”

Từ Kính Dư bật cười: “Được, không ép em, muốn tôi theo đuổi em bao lâu cũng được, bao lâu cũng có thể chơi cùng em.”

Ý của cô không phải thế này.

Mặt Ứng Hoan chậm rãi đỏ lên, anh luôn nói chuyện trực tiếp như vậy, làm cô không cách nào chống đỡ.

Từ Kính Dư còn muốn nói với cô vài câu nhưng tiếng nói của Thạch Lỗi đã từ cửa truyền vào: “Huấn luyện viên mở cuộc họp.”

“Tôi đi họp, có việc gì thì gọi cho tôi, được không?”

“Được....”

Tắt điện thoại, Ứng Hoan theo bản năng sờ soạn răng nanh nhỏ, trước nay cô đều không muốn mang niềng răng nói chuyện yêu đương, đối tượng còn là Từ Kính Dư.

Cô nỗ lực nhớ đến khuôn mặt anh, nhớ đến dáng người anh, nhớ anh đối xử tốt với cô.

Càng nhớ, càng không thể tiếp thu.

Đầu cô càng chóiang váng, mơ mơ màng màng nghĩ, cô nhất định không thể để Từ Kính Dư hôn răng nanh của cô được.

Cô vô cùng để ý chuyện này.

.....

Tam Á.

Mọi người đã đến đầy đủ, cuối cùng Từ Kính Dư mới chậm rãi bước vào, sau khi anh ngồi xuống, Trần Sâm Nhiên liếc nhìn anh.

Từ Kính Dư cảm thấy trước đây Trần Sâm Nhiên không để ý đến anh như vậy, đây là thuần túy nhìn anh, hay trong lòng có ý khác? Anh híp mắt, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn cậu ta.

Thằng nhóc này, không phải là có ý gì với Ứng Hoan chứ?

Trần Sâm Nhiên còn không biết có người muốn cầm cậu ta thi đấu, trong lòng đều là chuyện có phải Ứng Hoan chán gây cho mình hay không, còn có hình ảnh Từ Kính Dư hôn trộm cô, Từ Kính Dư và Ứng Hoan ở bên nhau sao?

Cậu ta lại nghĩ tới chuyện Ứng Hoan về Từ Kính Dư.

Thẳng đến lúc Ngô Khởi gọi tên cậu ta.

“Việc tối qua khả năng sẽ có ảnh hưởng, tôi nói trước với cậu một tiếng.” Sắc mặt Ngô Khởi không tốt, cực lực chịu đựng tức giận, cố gắng hòa khí mà nói, “Nếu nghiêm trọng thì có khả năng cậu sẽ bị cấm thi, đương nhiên bọn tôi sẽ cố gắng, cậu đừng nôn nóng, giữ vững trạng thái.”

Trần Sâm Nhiên ngây ngốc, hồi phục lại tinh thần, đột nhiên đứng dậy. Cười lạnh nói: “Nói đến cùng, vẫn là Ứng Trì đi thi đấu đúng không?”

Ứng Trì nghe Trần Sâm Nhiên nói xong, nhìn về phía cậu ta: “Cậu đừng dùng giọng điệu này, cho rằng tất cả mọi người đều thiếu cậu được không?” Cậu có chút tức giận, “Thi đấu này tôi không đánh, cậu vừa lòng chưa?”

Ứng Trì cũng ngốc, cậu không biết thể chất của mình thế nào, chuyên gia nhật của hời?

Trần Sâm Nhiên hơi dừng lại.

“Đừng cãi nhau, còn chưa có kết quả đấu, cãi cái gì? Không phải chúng tôi đang cố gắng sao?” Ngô Khởi nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, “Ngồi xuống.”

Từ Kính Dư liếm khóe miệng, nhàn nhạt mở lời: “Được, hai người các cậu ai cũng không đánh, xem bọn họ có thể tìm được ai đến thi.”

Ngô Khởi sững sốt, cười nói: “Đây cũng là một biện pháp.”

.....

Ba ngày sau, Ứng Hoan xuất hiện cũng trùng hợp là ngày cô kiểm tra niềng răng, cô mang đồ về ký túc xá liền đi đến phòng khám.

Đỗ Nhã Hân thấy cô, ôn hòa hỏi: “Cô nghĩ hôm nay cháu không tới, đầu còn choáng không?”

Ứng Hoan hơi sững sốt.

Đỗ Nhã Hân cười cười: “Tài xế nói với cô, hôm đó đưa cháu đi bệnh viện, hỏi Tiểu Dư mới biết cháu bị ngộ thương, không có việc gì đi?”

“Đã không có việc gì.” Ứng Hoan lắc đầu, không nghĩ tới bác sĩ Đỗ đã biết.

.....Biết Từ Kính Dư theo đuổi cô không?

“VẬY là tốt, tới bên này, cô xem niềng răng.”

Ứng Hoan bỗng nhiên khấn trương, cô nhìn Đỗ Nhã Hân, nhưng thái độ của Đỗ Nhã Hân vẫn ôn nhu như trước, lúc kiểm tra niềng răng vẫn nói chuyện với cô.

Kiểm tra xong, Ứng Hoan có chút xúc động, mở miệng hỏi: “Bác sĩ Đỗ, đại khái cháu còn bao lâu mới có thể bỏ niềng răng?”

Đỗ Nhã Hân nhìn cô, cười nói: “Chỉ còn mấy tháng, cháu muốn bỏ niềng răng sao?”

Trước kia bà nói hiệu quả điều chỉnh của niềng răng không tốt như bà nghĩ, khả năng không thể bỏ nhanh như vậy, cô gái nhỏ còn chút uể oải, nhưng sau này không nhắc đến nữa. Dù sao cũng vẫn là cô gái nhỏ, ai không thích xinh đẹp?

Ứng Hoan cúi đầu, hàm hồ nói: “Cháu chỉ hỏi một chút.”

Đỗ Nhã Hân cười đến ôn hòa: “Có phải có người theo đuổi cháu không?”

Ứng Hoan càng khấn trương, cô ngẩng đầu nhìn Đỗ Nhã Hân, trong lòng nhảy dựng nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng bình tĩnh: “Không phải... Không ai theo đuổi cháu.”

“Thật không có? ” Đỗ Nhã Hân nói mang theo chút tiếc nuối, “Cô còn tưởng cháu muốn yêu đương, muốn xinh đẹp nên mới bỏ niềng răng.”

Ứng Hoan nháp môi, lắc đầu nói: “Không phải.....”

42. Chương 42

Edit: Rùa

Buổi tối, Ứng Hoan tắm rửa xong liền đứng trước gương, hết nhe răng lại há miệng, cảm giác hai cái răng nanh đã được điều chỉnh phần nào, nhưng còn phải đeo niềng trong bao lâu? Bác sĩ Đỗ cũng chưa nói cho cô thời gian cụ thể.

Cô bưng chậu rửa mặt ra ngoài, Chung Vi Vi mặc áo khoác mới đang đứng trước gương, thấy cô đi ra liền hỏi: “Đẹp không? Tổ mua trên mạng.”

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn cô ấy, dáng người Chung Vi Vi cao gầy, khuôn mặt cũng xinh đẹp, nên cô ấy mặc cái gì cũng đều xinh đẹp, “Đẹp lắm.” Cô nhớ tới chuyện đi xem thi đấu, lại nói, “Mấy ngày nữa cậu đi mua quần áo với tớ nhé.”

Chung Vi Vi gật đầu, lại cảm thấy kỳ lạ: “Ngày thường kéo cậu đi dạo phố đều nhất quyết không đi, như thế nào đột nhiên lại muốn đi mua quần áo?”

Bởi vì kinh tế không cho phép, Ứng Hoan không hay đi mua đồ giống các cô, quần áo của Ứng Hoan cũng không nhiều lắm, nhưng đều rất đẹp, ít mà chất lượng.

Ứng Hoan cúi đầu, “Quần áo cũ rồi, muốn mua cái mới.”

Muốn ăn mặc xinh đẹp một chút.

Cô nhớ tới lời Đỗ Nhã Hân nói, có chút chột dạ, không biết khi một cô gái bắt đầu chú ý đến ăn mặc, có phải đại biểu cho việc xuân tâm nở rộ hay không, hoặc là cô ấy đang thích một người?

Chung Vi Vi quen biết Ứng Hoan nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nghe cô nói thế này, nhin không được tiến đến trước mặt cô, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, sau đó nâng cằm cô lên, tủm tỉm cười: “Ứng Tiểu Hoan, tớ cảm thấy gần đây cậu đột nhiên trở nên xinh đẹp.”

Ứng Hoan ngẩng đầu, đáy mắt hơi tỏa sáng: “Thật sự?”

Chung Vi Vi: “Thật sự, không phải hôm nay cậu đi điều chỉnh niềng răng sao?”

“Ừ.”

“Miệng không lớn như năm trước nữa.”

Lâm Tư Vũ ngồi trước bàn nhìn hai người như đang xem kịch, quay đầu nhìn Ứng Hoan, tán đồng nói: “Tớ cũng cảm thấy vậy, đầu năm nhất cảm thấy cậu đeo niềng răng không quá đẹp, đáng tiếc cho làn da và đôi mắt kia, hiện tại nhìn thuận mắt hơn rồi.” Cô ấy cảm thán, “Nếu cậu bỏ niềng răng, có lẽ còn được xuất hiện trên bảng được đề cử hoa hậu giảng đường đấy.”

Ứng Hoan: “....”

Nào có khoa trương như vậy?

Khương Manh nhìn cô, không nóng không lạnh nói: “Bỏ niềng răng mà thôi, lại không phải phẫu thuật thẩm mỹ, có khoa trương như vậy sao?”

Lâm Tư Vũ hừ một tiếng: “Chỉnh răng tương đương với chỉnh dung, cậu không biết à?”

Ứng Hoan nhìn Khương Manh, nhàn nhàn nói: “Xác thật không khoa trương, nhưng mà có thể trở nên xinh đẹp là đủ rồi.”

Nói xong liền đi ra ban công giặt quần áo.

Ở Tam Á, lãnh đạo đội quyền anh quốc gia còn đang giải quyết việc của Trần Sâm Nhiên, do dự không biết nên chọn ai làm chủ lực thi đấu ở hạng cân 75kg giữa hai người Trần Sâm Nhiên và Ứng Trì, nếu muốn làm quyền thủ chủ lực thì Trần Sâm Nhiên phải tiếp nhận điều tra.

Trước kia Ngô Khởi đã hỏi vài lần nhưng Trần Sâm Nhiên cũng không chịu nói, lần này liên quan đến tư cách thi đấu nên cậu ta không thể không nói, cậu ta cúi đầu, ngữ khí lạnh nhạt: “Nhà tôi ở một vùng nông thôn hẻo lánh tại Quý Châu, nhà nghèo, là một huấn luyện viên đã mang tôi đi đánh quyền. TBạn cùng lớp với con gái của huấn luyện viên tên là Trình Hạo, Trình Hạo chính là người bị tôi chém tay, trong nhà có tiền có thế. Trình Hạo theo đuổi con gái của huấn luyện viên, đuổi không được liền sử dụng thủ đoạn bỉ ổi, vừa lúc tôi nhìn thấy, nhất thời xúc động liền chém hắn, khi đó tôi chưa đến 18 tuổi, lại vừa mới được tuyển vào đội quốc gia, huấn luyện viên nỗ lực đem chuyện này ép xuống, cuối cùng là giải quyết riêng.”

“Nói là giải quyết riêng nhưng bọn chúng vẫn tìm tôi gây phiền toái.”

“Chuyện sau này thì mọi người đều biết cả rồi.”

Trần Sâm Nhiên mặt không biểu cảm nói xong, Ứng Trì liếc cậu ta một cái, “Không ngờ cậu vẫn là người tốt.”

Trần Sâm Nhiên: “Tốt em gái cậu.”

Ứng Trì: “Tôi chỉ có chị gái.”

Trần Sâm Nhiên: “...”

Ngô Khởi: “Đừng cãi nhau.”

Chỉ còn mấy ngày nữa là thi đấu chính thức rồi, hiện tại xử phạt thế nào còn chưa quyết định, Trần Sâm Nhiên đã thành thói quen, cười lạnh: “Đánh không được thì không đánh, khả năng chén cơm này tôi ăn không được, các người cứ để Ứng Trì lên thi đấu đi, tôi không sao cả.”

Ứng Trì xù lông: “Mẹ nó ai muốn nhặt lại?”

Trần Sâm Nhiên hừ lạnh: “Khả năng cái này là mệnh của cậu.”

Ứng Trì: “Mẹ nó mệnh của cậu mới là nhặt của hời!”

“Lại cãi nhau thì cút đi.”

Từ Kính Dư bị hai người này làm phiền, anh nhìn về phía Chu Bách Hạo, không nói không lạnh nói: “Ngày thường không phải anh rất mạnh miệng sao? Lần này thế nào? Không biết đường uy hiếp vài câu sao? Không cho bọn họ đánh, chẳng lẽ mấy ông già đó tự chính mình đánh?”

Chu Bách Hạo: “...”

Anh ta chửi nhỏ một câu, “Không phải tôi vừa đến à? Cậu nói cái rắm! Chờ!”

Chu Bách Hạo nói xong, liền quay ra nhìn lãnh đạo, cười đùa: “Không bằng để tôi thi đấu, thế nào?”

Lãnh đạo: “...”

Chu Bách Hạo cười: “Cân nặng vừa thích hợp, thắng thua sao? Không quan trọng.”

Lãnh đạo: “...”

Chu Bách Hạo cười nhẹ: “Là thi đấu quan trọng hay ân oán cá nhân quan trọng? Lại nói cũng không phải việc gì nghiêm trọng, thật muốn làm lớn, Chu Bách Hạo tôi cũng không sợ, nháo lên trên đi, xem bản lĩnh ai lớn hơn. Không cho Trần Sâm Nhiên thi đấu, được thôi, để ông già kia tự mình lên quyền đài, xem ông ta có thể chịu nổi một quyền hay không?”

Thời khắc quan trọng, Chu Bách Hạo vẫn khá được việc.

Thi đấu tiến hành đúng thời gian.

Năm nay có 16 quốc gia tham gia WSB, quy tắc thi đấu có thay đổi, tổng cộng có bốn giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là rút thăm chọn đội, 16 quốc gia sẽ rút thăm chia làm hai tổ A,B, mỗi tổ có 8 đội, thi đấu vòng tròn, mỗi đội phải thi đấu 7 lần ở sân nhà và 7 lần ở sân khách, tổng cộng thi đấu 14 lần.

Theo quy định, mỗi đội xếp hạng hai và hạng ba của hai tổ A, B sẽ tiến vào tứ kết, đội xếp hạng nhất sẽ trực tiếp tiến vào bán kết.

Trận thi đấu đầu tiên vào ngày 16 tháng 1 theo giờ Bắc Kinh, thi đấu ở nước Anh.

Câu lạc bộ Thiên Bắc đại diện cho Trung Quốc đi thi đấu, ngày 14 sẽ xuất phát từ Tam Á đến Luân Đôn, ngày 15 tham gia họp báo và thực hiện nghi thức cân nặng.

Thi đấu sẽ chia làm hai đội, mỗi đội mười người, lại chia nhỏ ra thành hai đội, Từ Kính Dư, Trần Sâm Nhiên, Thạch Lỗi, Dương Cảnh Thành, Triệu Tĩnh Trung ở đội A1, Lưu Sưởng và những người còn lại ở đội A2.

Nghi thức cân nặng, vận động viên của câu lạc bộ đều thông qua.

19:30 tối ngày 16, thi đấu chính thức bắt đầu.

.....

Ứng Hoan xem lại buổi họp báo ở trên mạng, đã thi xong mấy môn, chỉ ít ngày nữa thôi sẽ được nghỉ đông rồi.

Thi đấu không được phát sóng trực tiếp. Nước Anh và Trung Quốc lại chênh lệch 8 giờ, lúc Từ Kính Dư thi đấu đã là 3 giờ sáng theo giờ Trung Quốc, lúc đó Ứng Hoan còn trong giấc mộng.

Ứng Hoan luôn nhớ đến kết quả thi đấu, việc đầu tiên cô làm sau khi tỉnh lại chính là vào wechat.

[Bác sĩ nhỏ, chúng tôi thắng trận đầu, có phải cô nên khen từng người một không?]

[4:1, chỉ có Triệu Tĩnh Trung thua, có phải bọn tôi rất tuyệt không?]

[Trận tiếp theo sẽ thi đấu ở Tam Á, bác sĩ nhỏ nghỉ đông thì nhớ đến xem bọn tôi!]

[Chị, bọn em bị tịch thu di động.]

.....

Ứng Hoan gửi cho bọn họ một biểu tượng cảm xúc hình ngón tay cái, lại gửi một tin nhắn: “Mọi người vất vả. Trợ lý giám đốc đã đặt vé máy bay cho tôi, nhất định sẽ qua xem mọi người thi đấu.”

Cô thoát khỏi nhóm chat, nhìn thấy tin nhắn của Từ Kính Dư gửi đến cho cô.

[Cá vàng nhỏ, tỉnh ngủ chưa?]

Khóe miệng Ứng Hoan hơi nâng lên, không ngại anh kêu cô là cá vàng nhỏ, còn gửi cho anh một ông mặt trời, tựa như tâm trạng vui vẻ của cô bây giờ.

Hôm nay vẫn phải thi, Ứng Hoan nhắn tin xong liền rời giường, mặc áo lông vũ vào rồi mới ra cửa.

Bốn người cùng đến phòng thi trước, Ứng Hoan kéo Chung Vi Vi lại gần để sưởi ấm, Chung Vi Vi nhỏ giọng hỏi: “Cậu mua vé máy bay đi Tam Á chưa? Tớ đi cùng cậu nhé, tớ cũng muốn đi xem.”

Ứng Hoan quay đầu nhìn: “Lúc trước hỏi cậu, cậu nói không đi mà.”

Chung Vi Vi cứ nghĩ Ứng Trì chỉ là người dự bị, dù có đi cũng sẽ không thấy cậu thi đấu, có khi cũng không thể nói chuyện được câu nào, nhưng tối hôm qua suy nghĩ thật lâu, vẫn rất muốn đi, cho dù không thể nói câu nào thì nhìn thấy cậu cũng đủ rồi.

“Tớ thay đổi chủ ý, bỗng nhiên muốn đi, thuận tiện đi du lịch.”

“Để tớ xem.” Ứng Hoan lấy di động ra, nói cho cô ấy biết chuyến bay mình sẽ đi, “Không biết bây giờ còn có thể mua vé được không.”

“Đến trưa về tớ sẽ xem.”

Buổi trưa thi xong, Chung Vi Vi xem lịch trình các chuyến bay, chuyến bay của Ứng Hoan đã không còn vé, nghĩ đồng mọi người đều đi du lịch, rất khó mua vé máy bay, không đặt trước thì căn bản không mua được.

Chung Vi Vi tra từng ngày, ngày 24 tháng 1 còn vé, nhưng thi đấu vào ngày 23, ngày 30 còn một trận thi đấu.

Ứng Hoan nhìn cô ấy buồn bực, an ủi nói: “Bằng không cậu cứ đi vào ngày 24 đi, dù sao ngày 30 vẫn còn một trận đấu nữa...Nhưng mà khi đó cũng sắp tết rồi, ba mẹ cậu có cho đi không?”

Chung Vi Vi không chút do dự, trực tiếp mua vé đi ngày 24, ngẩng đầu cười: “Không sao.”

Ngày 20 Ứng Hoan bắt đầu nghỉ đông, cô về đến nhà, Lục Mĩ đã nấu xong đồ ăn chờ cô, Ứng Hải Sinh đang ngồi trên sofa xem TV, còn là kênh thể thao, Ứng Hoan cười cười, nhắc ông: “Ba, Ứng Trì là thành viên dự bị, chỉ khi đội viên chủ lực bị thương thì nó mới có thể thi đấu. Hơn nữa chỉ là thi đấu vòng loại, TV không chiếu, nhiều lắm cũng chỉ nói qua một chút, hình ảnh có lẽ chỉ được quay vài phút, quay không đến nó.”

Ứng Hải Sinh hừ một tiếng: “Như thế nào mà vẫn chỉ là thành viên dự bị?”

Ứng Hoan: “...”

Cô nhỏ giọng bên vực Ứng Trì: “Thời gian huấn luyện của nó tương đối ngắn.”

Lục Mỹ cúi tạp dề ra, nhìn Ứng Hoan, “Con không cần quan tâm ông ấy, đi rửa ta ăn cơm.”

Ứng Hoan mang hành lý vào phòng, rửa sạch tay.

Trên bàn cơm, Ứng Hải Sinh lại hỏi: “Thằng nhóc kia có phải không thể về nhà ăn tết đúng không?”

“Vâng.”

Toàn đội đều đang thi đấu, không có cách nào về nhà được.

Lục Mỹ có chút lo lắng: “Bọn họ ăn uống thế nào?”

Ứng Hoan cười: “Mẹ yên tâm, mỗi ngày bọn họ đều ăn rất tốt, có một đội chuyên phụ trách dinh dưỡng, bằng không bọn họ làm sao có sức thi đấu?”

Ứng Hải Sinh nhìn cô, “Vé máy bay của con là câu lạc bộ mua?”

Ứng Hoan gật đầu: “Đúng vậy, làm sao ạ?”

“Như vậy, con liền đến ăn tết với Ứng Trì đi, miễn cho thằng nhóc đó ăn tết một mình ở bên ngoài...” Ứng Hải Sinh thở dài, “Nói cũng là lần đầu tiên xa nhà, có chút đáng thương, con ở cùng nó, ba mẹ ăn tết với nhau là được.”

Ứng Hoan hơi sững sốt, nói: “Không tốt đi? Ứng Trì không ở nhà, con cũng không ở....”

Lục Mỹ gấp cho cô một miếng cá, “Ngày thường các con không ở nhà, không phải ba mẹ vẫn ở cùng nhau như vậy sao?”

Ứng Hoan do dự: “Nhưng ngày nghỉ con muốn ở với hai người.”

“Không cần con ở cùng.”

“Không cần con ở cùng.”

Hai vợ chồng đồng thời nói.

Ứng Hoan: “...”

Giữa trưa hôm sau, Ứng Hoa kéo valy ra sân bay, có cảm giác như bị đuổi ra khỏi nhà.

Đến Tam Á, là chú Lý, tài xế của Chu Bách Hạo đến đón cô, ông ấy nói: “Chu Tổng khá bận, đội viên còn chưa xuống máy bay đâu, chỉ có thể sắp xếp chú đến đón cháu.”

Mấy người Từ Kính Dư ở Luân Đôn thi đấu xong liền trở về đây, đêm nay bọn họ mới đến nơi.

Ứng Hoan cảm kích nói: “Làm phiền chú rồi.”

Lúc này nhiệt độ ở Tam Á vào khoảng hai mươi độ, chỉ cần không mưa thì đến chiều nhiệt độ sẽ cao hơn một chút, còn có thể xuống biển, Ứng Hoan rất thích thời tiết nơi này.

Cảnh trí nơi thi đấu rất đẹp, khách sạn dành cho vận động viên nghỉ lại được bố trí tương đối tốt, Ứng Hoan cũng hưởng thụ dải ngọc giống vận động viên.

Ứng Hoan ngủ một giấc trong khách sạn, lúc tỉnh lại đã là 6 giờ, cô sờ sờ bụng đã lép kẹp, thay một chiếc váy dài, khoác bên ngoài một cái áo dệt hơi mỏng màu trắng liền đi ra ngoài.

Từ Kính Dư đến khách sạn lúc 8 giờ, việc đầu tiên làm chính là gọi điện cho Ứng Hoan, hỏi cô: “Ở đâu?”

“Các anh tới rồi?”

Ứng Hoan có chút vui mừng hỏi.

Từ Kính Dư thả hành lý xuống: “Ừ, em ở đâu?”

Ứng Hoan nhìn bốn phía, miêu tả đại khái vị trí đang đứng, “Hiện tại sắp đến khách sạn rồi.”

Từ Kính Dư đi vào toilet, vặn nước rửa mặt, “Ồ đó chờ tôi, tôi xuống tìm em.”

Nói hết câu liền tắt máy.

Từ Kính Dư rửa mặt, lại cúi đầu xuống vòi nước, cảm thấy cả người sạch sẽ hơn không ít, anh ngẩng đầu, lấy khăn lông tùy tiện lau tóc.

Ứng Hoan cúi đầu nhìn chằm chằm di động, lại nhìn bốn phía, tự nhủ thầm: “Tôi đón tôi....tôi đã nói rõ ràng tôi ở nơi nào sao?”

Cô sợ Từ Kính Dư không tìm thấy mình nên không dám đi loạn, ngây ngốc đứng chờ tại chỗ.

Bốn phía khách sạn đều là cây nên muối khá nhiều, thỉnh thoảng lại nhảy lên để tránh muối.

Ứng Hoan đặc biệt hút muối, nhảy cũng vô dụng, cô ngồi xổm xuống sờ soạn mắt cá chân, sờ đến hai nốt muối đốt, còn có chút ngứa. Cô cào cào vài cái, lúc đứng dậy liền đụng phải một khối cơ ngực rắn chắc.

Trong lòng cô nhảy dựng, quay đầu lại nhìn.

Từ Kính Dư mặc đồng phục của đội, ánh đèn chiếu lên đầu anh, dường như tóc còn mang vài giọt nước, tóc anh vừa ngắn vừa cứng, dù có ướt thì vẫn dựng đứng, ngũ quan rõ ràng, trước sau như một đều mang theo cảm giác thoải mái.

Từ Kính Dư nhìn cô, khoe miệng khẽ nâng: “Nhảy cái gì?”

Ứng Hoan nhấp môi: “Có muối.”

“Không biết tìm nơi không có muối rồi chờ tôi à?”

“Tôi sợ anh không thấy tôi.”

Từ Kính Dư nhìn cô, bỗng dưng cười nhẹ ra tiếng: “Sẽ không, em trốn chỗ nào tôi cũng có thể tìm được.”

Tim Ứng Hoan đập nhanh hơn, ngẩng đầu nhìn anh rồi nhanh chóng cúi xuống.

Từ Kính Dư nhìn cô, xoa nhẹ ót của cô, tay dừng lại ở đấy, “Còn đau không?”

Tim Ứng Hoan đập càng nhanh, cô nhanh chóng bước sang bên một bước, né tránh anh đụng chạm.

“Không đau.”

Từ Kính Dư liếc nhìn mắt cá chân trắng nõn của cô, thấy bên trên rõ ràng có mấy nốt màu đỏ, anh vừa

định ngồi xổm xuống nhìn xem thì di động trong túi liền vang lên.

Anh lấy điện thoại ra, trực tiếp bắt máy.

“Mẹ.”

Bác sĩ Đỗ?

Ứng Hoan quay đầu nhìn anh, Từ Kính Dư bỏ một tay vào túi quần, hướng cô nâng cằm, ý bảo cô tiếp tục đi về phía trước.

Ứng Hoan quay đầu lại, chậm rì rì mà đi ở phía trước, hai người đến bên hồ nhân tạo của khách sạn, cô nghe thấy anh nói: “Mới vừa trở lại Tam Á, ngày mai sẽ thi đấu.”

“Vâng, mẹ không cần lo lắng, con không bị thương, trận thi đấu đánh rất tốt. Hiện tại con đang ở bên ngoài, tới đón bác sĩ nhỏ của đội.”

“Vâng, hôm nay cô ấy đến.”

Ứng Hoan: “...”

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Đáy mắt Từ Kính Dư nhuốm nét cười, cả người lười biếng, anh giống như rất thả lỏng, bóng đêm cũng không thể che dấu ánh sáng trong mắt anh. Đầu bên kia điện thoại, Đỗ Nhã Hân cười, hỏi: “Ứng Hoan sao? Lần trước cô bé tới kiểm tra niềng răng, mẹ hỏi có phải cô bé có người theo đuổi không, cô bé nói không có... Lần trước mẹ nghe tài xế nói con dặn chú ấy đưa người đến trước học, mẹ còn tưởng con theo đuổi người ta đấy.”

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hoan, cười, “Cô ấy nói với mẹ, không ai theo đuổi cô ấy?”

Trong lòng Ứng Hoan nhảy dựng lên, cô có dự cảm Từ Kính Dư lại muốn làm việc gì đấy mà cô không tưởng tượng nổi, nhìn chằm chằm anh, liều mạng chớp mắt, vọt tới trước mặt anh, túm tay áo anh kéo nhẹ, vội vàng hạ giọng nói: “Anh...Anh đừng nói bậy!”

Từ Kính Dư cúi đầu, nhìn thoáng qua khoảng cách hai người đột nhiên được kéo ngắn, tiếng nói của Đỗ Nhã Hân vẫn còn truyền tới: “Đúng vậy, trước kia cũng không gặp cô gái nào khiến con để bụng như vậy, còn tưởng con theo đuổi cô bé, thật không theo đuổi sao?”

Ứng Hoan dựa rất gần, loáng thoáng nghe được một ít, cô ngẩng đầu nhìn anh, liều mạng lắc đầu.

Từ Kính Dư thấy cô gấp đến độ thở dốc, ý xấu dưới đáy lòng đều bị cô gọi lên, Ứng Hoan ngẩng mặt nhìn anh, đối diện với đôi mắt mang theo nét cười trên gheo, tiếng tim đập thành thạch ngày càng rõ dưới lồng ngực, cảm thấy giãy tiếp theo, có thể xảy ra tình huống không không chế được.

Quả nhiên, Từ Kính Dư nhìn cô, đuôi lông mày khẽ nhếch: “Cô ấy gạt người.”

Ứng Hoan tuyệt đối không nghĩ tới, người mất không chế trước lại là cô.

Cô gái nhỏ đột nhiên dậm chân, đỡ vai anh, nhảy lên liền che miệng anh lại, gấp đến độ mặt đỏ bừng, liều mạng lắc đầu, thanh âm ép tới đặc biệt nhỏ: “Anh đừng nói bậy!”

43. Chương 43

Edit: Rùa

Từ Kính Dư cũng không nghĩ tới Ứng Hoan sẽ nhào lên, may mà anh đứng vững, bị cô đụng mạnh như vậy cũng chỉ hơi loạng choạng, tay thuận thể ôm eo cô, ổn định cơ thể. Vòng eo của cô gái nhỏ mềm mại tinh tế, mềm mại đến mức làm anh có cảm giác, chỉ cần dùng một chút sức, eo của cô cũng có thể bị anh chặt đứt.

Ứng Hoan đặt hết chú ý vào di động của anh, liều chết che miệng anh không cho anh nói chuyện, còn không ý thức được hiện tại hai người đang gần như thế nào.

Cô gấp đến mức thở dốc, hơi thở mềm mại phun lên cổ anh, đôi mắt trừng lớn.

Từ Kính Dư nhìn cô, chớp chớp mắt, đáy mắt đều là ý cười vô hại. Trên người anh mặc áo đồng phục mùa hè của đội, áo thun mỏng ngắn tay, thân nhiệt của anh rất cao, độ ẩm cao hơn người bình thường.

Ứng Hoan bị anh ôm eo, càng dán chặt vào người anh hơn, độ ẩm cao lên, mới đột nhiên tỉnh táo lại.

Lúc này, Từ Kính Dư lại đem điện thoại đặt bên tai cô.

Đầu bên kia, Đỗ Nhã Hân còn đang hỏi: “A? Sao cô bé lại gạt người? Tức là thật sự có người theo đuổi sao?”

“Sao không nói lời nào?”

Ứng Hoan: “....”

“Làm sao vậy? Tiểu Dư, tín hiệu không tốt?”

Đỗ Nhã Hân cầm điện thoại đến trước mặt, nhìn nhìn, lại nghi hoặc mà để bên tai, nhỏ giọng nói thầm: “Làm sao lại không nghe thấy? Đi thang máy sao?”

Ứng Hoan che miệng Từ Kính Dư lại, nghe câu nói truyền đến, đối diện với đôi mắt tràn đầy ý cười xấu xa của Từ Kính Dư, lòng bàn tay có gì khẽ chạm, rất mềm, không biết bị hôn một cái hay lúc anh cười vô tình đụng tới.

Cô như bị phỏng, vội vàng buông tay.

Từ Kính Dư hơi cong eo, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Mẹ tôi hỏi em đấy? Có phải tôi theo đuổi em không?”

Đáy lòng Ứng Hoan như con nai chạy loạn, tim đập thành thịch, cô vội vàng thở hổn hển một tiếng, Từ Kính Dư lại thấp giọng nói: “Nói chuyện, có phải tôi đang theo đuổi em không? Hửm?”

Đáy lòng như bị ai kéo căng, cô đột nhiên đẩy Từ Kính Dư ra.

Từ Kính Dư ôm eo cô không bỏ, cô chuyển đầu, cắn một phát lên vai anh.

Thật là....

Con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người.

Cả người Từ Kính Dư đều là cơ bắp, bị cô cắn một cái cũng không cảm thấy đau, nhưng cũng biết mình đã chọc người ta xù lông rồi, còn chưa theo đuổi được, anh cũng không dám làm càn, vội vàng buông lỏng tay.

Chân Ứng Hoan vừa đứng vững trên mặt đất, thẹn quá thành giận mà đẩy anh một cái, xoay người chạy đi.

Bước chân vội vàng, tâm tư đều bị nhiễu loạn.

Cô hoàn toàn không phải đối thủ của Từ Kính Dư, về mặt tình cảm anh đều trực tiếp lớn mật, da mặt dày như tường thành. Cô không chút nghi ngờ, Từ Kính Dư là người có thể làm trò trước mặt mọi người mà lớn tiếng nói “Tôi yêu em.”

Anh thật sự có thể làm được chuyện này.

Từ Kính Dư nhìn cô chạy nhanh như thỏ, có chút ảo não, chân bước nhanh mấy bước đuổi theo cô, đầu bên kia điện thoại, Đỗ Nhã Hân có chút lo lắng, “Sao lại thế này? Sao điện thoại không có tiếng? Có chuyện gì

sao?”

“Không xảy ra chuyện gì, chỉ là...”

Anh vừa mở miệng, Ứng Hoan liền dừng lại quay đầu nhìn anh.

Ứng Hoan sợ anh lại nói bậy bạ.

Từ Kính Dư thấy cô dừng lại, nhẹ nhàng thở ra, đi đến trước mặt cô, cười khê: “Chọc người tức giận, con phải dỗ cô ấy trước. Mẹ, con cúp đây.”

Dỗ cô?

Ứng Hoan sửng sốt, tim đập càng nhanh, cô trừng mắt nhìn anh, cảm thấy bản thân bị anh chọc điên, không nói được lời nào.

Từ Kính Dư bỏ điện thoại vào túi quần, khước miệng khê nhếch, tiếng nói rất thấp: “Tức giận?”

Ứng Hoan không nói lời nào.

Hai người đứng dưới đèn đường, bốn phía là rừng cây xanh um tươi tốt, gió đêm thổi mái tóc cô bay nhẹ, Từ Kính Dư rất muốn dùng tay vuốt mái tóc cô, nhưng anh nhịn xuống. Ngẫu nhiên có người đi qua, bởi vì thi đấu, có không ít người nước ngoài, có người là du khách, có người là cổ động viên. Bọn họ nhìn thấy đồng phục trên người Từ Kính Dư nên có chút tò mò mà nhìn lại vài lần.

Từ Kính Dư như là không nhận ra những ánh mắt đó, chuyên chú nhìn chăm chăm cô, tiếng nói càng thấp, “Không nói lời nào là do thật sự tức giận?”

Ứng Hoan cảm thấy anh thật sự dỗ cô, tim khê run, ngẩng đầu nhìn anh, lên án nói: “Anh như vậy lần sau tôi đến phòng khám làm sao dám đối mặt với bác sĩ Đỗ? Nếu cô ấy hỏi lại, tôi phải trả lời thế nào...”

Hiện tại quan hệ của bọn họ còn chưa phải là người yêu.

Hơn nữa, bây giờ cô chỉ là bệnh nhân của mẹ anh, còn đeo niềng răng, nếu như mẹ anh cảm thấy cô không xinh đẹp, không thích cô, về sau không đối xử ôn nhu với cô nữa thì phải làm sao?

Từ Kính Dư thấy cô thật sự có chút tức giận, lựa lời dỗ cô: “Được, lần sau không như vậy nữa, được không?”

Ứng Hoan cảm giác như mình đâm phải bịch bông, khí thế dập tắt, “Anh nhớ kỹ, lần sau không được nói bậy, cho dù...”

“Cho dù cái gì?”

“.....cho dù anh theo đuổi tôi, vậy cũng không thể tùy tiện nói.”

Cô thật sợ Từ Kính Dư làm cho thiên hạ đều biết.

Từ Kính Dư cười nhẹ, “Thừa nhận tôi theo đuổi em rồi?”

Một hai phải chiếm tiện nghi của cô sao?

Ứng Hoan liếc anh một cái, lười đáp lại, xoay người đi vào khách sạn.

Đến gần khách sạn, Từ Kính Dư đi bên cạnh cô, cúi đầu nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, biết mình đã ép cô, bắt đầu tự kiểm điểm.

Tuy rằng Từ Kính Dư là vận động viên, nhưng nói đầu óc vận động viên tương đối đơn giản thì không thể dùng trên người anh, EQ và IQ của anh đều rất cao, rất biết xem xét thời thế, cũng không nôn nóng, anh có thể muốn nhanh chóng, nhưng cũng nguyện ý dành thời gian cùng cô, làm cô chậm rãi nhận ra tình cảm của mình...

Anh có thể nhận ra Ứng Hoan không chán ghét anh, thậm chí còn có hảo cảm, loại hảo cảm này có bao nhiêu yêu thích ở bên trong, còn có thể làm yêu thích đó lớn lên bao nhiêu, anh cũng không biết.

Nhưng anh xác định, nhất định có thể khiến cô thích mình nhiều hơn.

Hai người đi vào thang máy, Từ Kính Dư và Ứng Hoan đều ở tầng 12, Ứng Hoan ra ngoài trước, phòng cô ở cuối hành lang, Từ Kính Dư đến trước cửa phòng liền dừng bước chân, nhẹ nhàng đề vai cô lại.

Ứng Hoan quay đầu, anh cúi đầu nhìn cô: “Chúng ta nói chuyện? Rất lâu không gặp.”

Ứng Hoan vừa rồi bị anh trêu đùa, lúc này liền cảnh giác: “Nói cái gì?”

“Cái gì cũng có thể nói.”

“Không nói, anh nghỉ ngơi cho tốt.”

Ứng Hoan mang theo không ít đồ ở nhà đến, đều là Lục Mĩ làm cho, cô muốn đi gặp Ứng Trì.

Hơn nữa..

Vào phòng anh, thì chỉ có hai người ở chung một phòng.

Cô không dám đi.

Từ Kính Dư cũng không ép cô, cúi đầu cười ra dấu OK, lấy chìa khóa phòng.

Ứng Hoan xoay người rời đi trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý xấu, không đợi ý niệm này xuất hiện lần nữa, cô đã xoay người trở lại, Từ Kính Dư vừa bước một chân vào phòng, nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại nhìn.

Giây tiếp theo, sau eo tê rần.

Cô chọc vô cùng chuẩn, ngón tay mềm mại chọc lên eo anh.

Ấn đường Từ Kính Dư nhảy dựng, cắn răng quay đầu lại, trực tiếp nắm lấy tay cô, kéo người vào phòng, giơ tay lên cao đè tay cô trên tường, đến đèn cũng chưa kịp bật. Trong bóng tối, Từ Kính Dư nhìn cô từ trên cao, có chút nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đã nói em không được chọc loạn eo tôi, cố ý trêu tôi có phải không? Hửm?”

Ứng Hoan thử giãy giụa một chút, không động đậy được, người giống như bị đóng đinh trên tường.

Một lần nữa, cô lại được cảm nhận sức lực của Từ Kính Dư mạnh như thế nào, tâm nhảy loạn, hoàn toàn không nghĩ tới động tác của anh lại nhanh như vậy, cô muốn trốn cũng không có cơ hội.

Cô nín thở, tội nghiệp lắc đầu: “Tôi không có....tôi chỉ nhớ tới hồi nãy anh cố ý trêu tôi, tôi liền muốn chọc anh một chút, trong lòng có thể cân bằng một ít, bằng không toàn là anh bắt nạt tôi.”

Từ Kính Dư nhìn cô chăm chăm, có chút miệng đắng lưỡi khô, yết hầu lặn nhẹ, đem suy nghĩ kiểm điểm vừa rồi vứt lên chín tầng mây, muốn mặc kệ bản thân bắt nạt cô một chút.

Tư thế này, thật sự là.....

Rất hợp để hôn môi...

Anh vừa muốn cúi đầu, điện thoại trong túi Ứng Hoan liền reo lên, cô giật tay ra, đôi mắt ôn nhuận, mang

theo chút ý tứ cầu xin.

“Lần sau còn như vậy, tôi sẽ không muốn bỏ qua thể này đâu.”

Từ Kính Dư khàn khàn nói, chậm rãi buông tay cô, bật đèn lên.

Ứng Hoan thở mạnh, lấy di động ra, là Ứng Trì gọi tới, hỏi cô tại sao không trở lại.

Từ Kính Dư dựa vào cửa toilet khoanh tay nhìn cô, tai Ứng Hoan đỏ ửng, chỉ chỉ ngoài cửa, ý bảo cô phải đi rồi, “Chị đến rồi, em đến phòng chị đi.”

Cửa phòng còn mở, cô cúi đầu, nhanh chóng đi ra khỏi phòng anh.

Từ Kính Dư hừ nhẹ, giơ tay vò tóc.

Phanh một tiếng, cửa được đóng lại.

Ngoài cửa, Ứng Hoan vừa mới đi vài bước liền gặp Trần Sâm Nhiên đang đứng ở cửa phòng, cau mày nhìn cô. Ứng Hoan đã không gặp lại cậu ta từ lần bị thương lúc trước, cậu ta cũng không giống mấy người Thạch Lỗi sẽ nhả tin trong nhóm muốn cô cổ vũ, thậm chí cậu ta rất ít khi nói chuyện trong nhóm, ngẫu nhiên không có chuyện gì cũng sẽ tự dối mọi người, rất xứng với danh xưng vua tẻ ngắt.

Quan hệ của Ứng Hoan và Trần Sâm Nhiên vẫn luôn căng thẳng, cậu ta vừa mở miệng thì sẽ đụng chạm người khác, dần dần cô cơ bản sẽ không chủ động nói chuyện với cậu ta, nếu chẳng may chạm mặt, có thể trốn cô liền trốn.

Lúc này trực tiếp gặp phải, Ứng Hoan hơi sững sốt, lễ phép gật đầu một cái.

Cô tắt điện thoại, lúc đi qua cậu ta, Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên cười lạnh: “Đêm đã khuya, một người con gái lại chạy đến phòng vận động viên, là sợ người khác không nhìn ra giữa hai người có chuyện gì sao?”

Ứng Hoan dừng bước, ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhú mày nói: “Cậu nói chuyện kiểu gì thế?”

Đôi mắt cô trong trẻo, không một gợn sóng.

Trần Sâm Nhiên đột nhiên có chút xấu hổ mà không rõ lý do, cậu ta khựng lại một chút, trả lời bằng giọng điệu trào phúng: “Đúng vậy, đối phương là Từ Kính Dư, tôi suýt thì quên mất, anh ta đẹp trai, gia thế lại tốt, có rất nhiều phụ nữ muốn anh ta, khó có được lúc anh ta theo đuổi người khác, cô đương nhiên sẽ không cự tuyệt.”

Ứng Hoan sững sốt, Trần Sâm Nhiên biết Từ Kính Dư theo đuổi cô?

Biết thì biết, nhưng mà ngữ khí của cậu ta thật là người khác không thoải mái.

Ứng Hoan nhấp môi, tận lực đè nặng cảm xúc, tự nói với bản thân, ngày mai cậu ta còn phải huấn luyện, sau đó sẽ phải thi đấu.

“Không liên quan gì đến cậu cả, cậu vẫn nên về nghỉ ngơi cho tốt để chuẩn bị thi đấu đi.”

Ném xuống một câu, cô bước nhanh về về trước.

Trần Sâm Nhiên quay lại nhìn cô, có chút bức bối mà vô đầu, đẩy cửa đi vào phòng. Vốn cậu ta đã nghĩ vì cô chần một giây cho mình nên từ nay về sau sẽ đối xử với cô tốt hơn một chút, nhưng cứ nghĩ đến cô đối với ai cũng tốt, đối với ai cũng tươi cười, lúc trước bọn Thạch Lỗi nói cô cổ vũ bọn họ cô đều đáp ứng, chỉ mình cậu ta thì không được, cậu ta liền cảm thấy cả người khó chịu, giống như bị cô lập bài xích ra ngoài, không thể hòa hợp với tập thể.

Nhưng mà, cậu ta vẫn có thể hiểu, bọn Thạch Lỗi không bài xích mình.

Cái cậu ta không hòa nhập được, là bầu không khí ôn nhu vui vẻ giữa Ứng Hoan và các vận động viên, cũng không thể làm giống người khác, mở miệng liền muốn cô khen ngợi, muốn cô ôn nhu nói một câu cổ lên với mình. Mỗi lần thấy bọn Thạch Lỗi được cô khen liền hưng phấn như ăn nhầm thuốc kích thích, cậu ta rất khinh thường, lại rất muốn biết, đó là cảm giác gì.

Ứng Hoan bị Trần Sâm Nhiên nói mấy câu khiến tâm trạng trùng xuống, cô đi về phòng rửa mặt, ngẩng đầu lên nghe tiếng, nói với chính mình trong gương, “Bởi vì Từ Kính Dư đẹp trai, gia thế tốt, cho nên mình mới không trực tiếp cự tuyệt anh ấy sao?”

Không phải, không phải như thế.....

Tiềm thức của cô phủ nhận đáp án này.

Cửa bị gõ vài cái, Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, đi ra mở cửa.

Ứng Trì đứng ở ngoài cửa, mắt hoa đào cong lên khi thấy cô, “Chị.”

Ứng Hoan cũng rất vui, đã một thời gian cô không gặp Ứng Trì rồi: “Mau vào đi, chị mang đồ ăn cho em, đa phần đều là thịt, chị đã hỏi qua người phụ trách dinh dưỡng, thịt có thể ăn một ít, lát nữa em mang chia cho mọi người.”

Ứng Trì đi theo sau cô: “Mẹ làm?”

“Ừ.” Ứng Hoan lấy đồ ra đặt lên bàn, “Đều ở đây.”

Ứng Trì cầm một cái bình rồi vặn nắp ra, lấy vài miếng cá khô bỏ vào miệng, hàm hồ nói: “Ăn ngon, lúc chiều bọn em ăn cơm trên máy bay, khó ăn muốn chết, lại không thể không ăn.....Không biết bọn anh Lỗi đã ngủ chưa, em hỏi một chút.”

Cậu nhắn tin vào nhóm chat.

[Chị tôi mang rất nhiều đồ ăn, muốn ăn thì đến đây.]

[Đi phòng bác sĩ nhỏ?]

Thạch Lỗi trả lời rất nhanh.

Ứng Trì vội nuốt miếng cá xuống, trả lời bọn họ: “Đến phòng tôi!”

Cậu nhìn Ứng Hoan, để một đám đàn ông đến phòng chị cậu, nghĩ cậu điên rồi sao?

Ứng Hoan cười cười, giúp cậu mang đồ ăn về phòng, phần lớn đội viên đều ở lầu hai, hai người vừa đem đồ vào phòng thì bọn Thạch Lỗi cũng đi tới, bọn họ thấy cô đều rất vui, một đám phấn khởi nói.

“Bác sĩ nhỏ, cô tới là tốt rồi, còn mang đồ ăn nữa.”

“Vừa vặn tôi có chút đói bụng, ăn xong thì có thể ngủ ngon.”

“Mấy thứ này có thể mang lên máy bay sao?”

“Thằng nhóc này thật thiếu hiểu biết. Mấy thứ như thịt bò thịt dê sao lại không thể mang?”

.....

Ứng Hoan nhìn bọn họ tranh đoạt đồ ăn, nhin không được cười, thẳng đến khi trên đỉnh đầu có tiếng nói lười biếng: “Không có phần của tôi?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Anh chờ một chút....”

Từ Kính Dư nhìn cô muốn chen vào để lấy đồ ăn, vội dè vai cô lại, “Em chen vào làm gì? Tôi tự đi lấy.”

Anh duỗi cánh tay ra, lấy đi một túi thịt bò trên tay Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi: “....”

Anh ta mắng một tiếng, quay đầu lại nhìn Từ Kính Dư, chỉ chỉ anh, “Được rồi, nhường cho cậu.”

“Sao Trần Sâm Nhiên không tới?”

“Tôi gọi điện thoại cho cậu ta.”

“Gọi điện làm gì, chỉ cách hai phòng, đi gõ cửa đi.”

Từ Kính Dư lười nhác cười, cúi đầu nhìn Ứng Hoan: “Khi nào về?”

Chỉ còn mười ngày nữa là đến tết, Từ Kính Dư nghĩ cô sẽ không ở lại lâu.

“Tôi không về.” Ứng Hoan nói, “Ba mẹ tôi không cho về, nói tôi ở lại với Ứng Trì, bằng không một mình nó ăn tết bên ngoài sẽ rất đáng thương, chắc kết thúc nghỉ đông tôi mới về.”

Từ Kính Dư nhướn mày, không nghĩ tới lại có chuyện tốt này, anh liếc nhìn Ứng Trì, thấp giọng nói, “Tiểu tổ tông thật có phúc, có thể được em ngây ngốc ở cùng lâu như vậy.”

Ứng Hoan nhìn anh, lại một lần nữa bị anh làm cho tâm loạn như ma.

Trần Sâm Nhiên bị Thạch Lỗi kéo đến, thấy Ứng Hoan và Từ Kính Dư đứng ở cửa thì thần sắc có chút không tự nhiên, Thạch Lỗi cũng mặc kệ, trực tiếp kéo người vào bên trong, “Làm gì nữa? Đi ăn chút gì đi, khách khí ngược ngùng cái gì.”

Ngô Khởi, huấn luyện viên Lưu và Hàn Thâm cũng tới.

Mấy thứ này căn bản không đủ ăn, người phụ trách dinh dưỡng lại gọi đồ ăn khuya cho mọi người, sau khi ăn xong, Ngô Khởi tịch thu di động, đuổi bọn họ về phòng nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngày hôm sau, các đội viên đi đến trung tâm huấn luyện, nội dung chủ yếu là rèn luyện thân thể, không chế cân cân nặng.

Buổi chiều, mở hộp báo cho đợt thi đấu thứ hai.

Mỗi lần trước thi đấu WSB một ngày đều sẽ tổ chức họp báo và thực hiện các nghi thức cần thiết, sau khi kết thúc, mọi người quay lại khách sạn dùng bữa chiều. Trong thời gian thi đấu, các bữa ăn đều có người chuẩn bị, mỗi người một phần, đúng lượng thức ăn cho từng người.

Lần này thi đấu không chỉ có đội y tế mà còn có người mát xa đi theo, tùy thời gian sẽ giúp vận động viên thả lỏng cơ bắp.

Sau khi Ứng Hoan tới, cô cũng mặc đồng phục của đội, có thể đi theo các đội viên bất cứ lúc nào, đại khái vì sắp thi đấu, tâm tư của Từ Kính Dư đều đặt vào nó, không hề trêu đùa cô như trước.

Tối 19:30, ngày 23 tháng 1, đội Trung Quốc thi đấu với đội Russia.

Sân vận động khí thế ngất trời, khán đài không đủ chỗ ngồi, có cổ động viên Trung Quốc giơ cao quốc kỳ và biểu ngữ, lớn tiếng kêu: “Thiên Bắc cố lên! Tất thắng!”

Quyền Anh bảo bố đi một vòng, đội viên hai đội đồng thời bước lên, Ứng Hoan đi theo đội ngũ, nhìn thoáng qua phía sau, có chút cảm giác sôi trào nhiệt huyết.

Thi đấu chính thức bắt đầu, Từ Kính Dư vẫn luôn nhìn chăm chăm quyền đài, cho dù người chủ trì có nói gì chọc cười thì anh cũng không phản ứng, không biết anh đang nghĩ cái gì.

Dương Cảnh Thành và Thạch Lỗi thi đấu trước, đều nhìn Ứng Hoan, trong mắt ám chỉ rõ ràng.

Ứng Hoan cười, giơ ngón tay cái: “Cố lên.”

Đội thi đấu của Russia năm nay không tính là mạnh, đội mạnh năm nay là Cuba và Ca-đắc-ta, cho nên Dương Cảnh Thành và Thạch Lỗi đánh rất ổn, cũng thắng khá dễ dàng.

Tiếp theo là hạng cân 75kg, Trần Sâm Nhiên chạy tới từ phía sau, nhảy tại chỗ mấy cái, Ngô Khởi vỗ vai cậu ta nói mấy câu, cõng chiến bào cho cậu ta, “Đi thôi.”

Trần Sâm Nhiên gật đầu, bước lên quyền đài, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía đội.

Ứng Hoan không nhìn cậu, cô đang quay đầu nói gì đó với Từ Kính Dư.

Trần Sâm Nhiên không thể nói rõ cảm giác trong người mình là gì, giống như có một chút mất mát, cậu ta lạnh mặt nhảy lên quyền đài.

Ứng Hoan không hề hay biết, cô chạm nhẹ vào cánh ta Từ Kính Dư, nhỏ giọng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, thần sắc thả lỏng, cười nói: “Không sao cả.”

“Phải không? Anh rất nghiêm túc.”

“Được rồi, tôi suy nghĩ KO tên kia thì nên làm thế nào?”

Ứng Hoan sững sốt, nhìn khuôn mặt có chút lạnh đậm của anh: “Trước kia chưa từng nghe anh nói lời này.”

Lúc này, Dương Cảnh Thành đi tới, nói: “Có lẽ bác sĩ nhỏ không biết, cái quyền thủ cấp 81kg kia phạm quy rất lợi hại, làm đầu gối Kính Vương bị thương, sau đó bị cấm thi đấu, năm nay hẳn ta tiếp tục thi đấu, không nghĩ tới hẳn ta cũng là cấp 81kg, còn đánh với Kính Vương, cô nói....Nên báo thù hay không báo? Hơn nữa ai biết tên kia có chơi bẩn mà phạm quy nữa hay không.”

Ứng Hoan sững sốt, cô không nghĩ tới sẽ như thế này, cô nhin không được mà quay ra nhìn đối phương, người kia mặc quần màu đen, nhìn qua rất to con.

Trên quyền đài sẽ có rất nhiều chuyện phát sinh, bởi vì quyền anh thi đấu rất kịch liệt, có một số vận động viên cảm xúc và tâm lý không khống chế tốt, khi bị đánh không phản kháng được sẽ dễ dàng bị chọc giận và mất khống chế, phạm quy chỉ trong một hai giây, có đôi khi trọng tài cũng không kịp phản ứng, thậm chí nếu không quá nghiêm trọng thì dù có ngăn cản được trọng tài cũng sẽ có mắt như mù mà cho qua.

Từ Kính Dư bình tĩnh nhìn quyền đài.

Một lát sau, anh ngồi dậy.

Hạng cân 75kg sắp kết thúc, anh muốn đi chuẩn bị,

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn Ứng Hoan, đáy mắt cô gái nhỏ có sự lo lắng, khóe miệng anh hơi nhếch lên, tay đã quần băng vải nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, “Cố vũ tôi đi.”

Ứng Hoan nhấp môi, giơ ngón tay cái lên cười với anh: “Cố lên nhé, Kính Vương.”

Từ Kính Dư nâng nâng cằm: “Thay bằng trái tim thì như thế nào?”

Ứng Hoan hơi sững sốt, mặt nóng lên.

Có nề không đây? Cô có chút do dự, không đợi cô nghĩ tốt thì Ứng Trì ngồi bên cạnh đã xù lông, “Mặt anh

thật lớn! Người khác chỉ cần cố lên, anh lại muốn tình yêu? Tưởng bỏ! Chị, đừng để ý đến anh ta.”

Ứng Hoan: “.....”

Từ Kính Dư cũng không giận, tố chất tâm lý của anh trong lúc thi đấu lớn hơn bình thường, cười nhẹ, xoay người người bước đi.

Trần Sâm Nhiên đánh thắng thi đấu bước xuống, cậu ta đứng trước hàng ghế của đội, lơ đãng nhìn về phía Ứng Hoan. Ứng Hoa vừa ngẩng đầu liền đụng phải ánh mắt của cậu ta, cô có chút xấu hổ mà nhìn lại rồi yên lặng cúi đầu.

Nghĩ thầm, cậu ta là vận động viên dự thi, không nên trêu chọc cậu ta.

Khi đó, cô tuyệt đối không nghĩ tới, Trần Sâm Nhiên cũng khát vọng có người sẽ nói với mình một câu “cố lên” hoặc là “cậu giỏi quá.”

Có lẽ, lúc đó cả Trần Sâm Nhiên cũng không biết.

Cấp 81kg bắt đầu thi đấu, người chủ trì giới thiệu hai bên với nhau.

Ánh mắt Ứng Hoan đặt hết lên người Từ Kính Dư, anh nhảy nhót vài cái, thân hình cao lớn, cơ bắp rất đẹp, sắc mặt anh lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, khí thế cả người thay đổi.

Cô có chút thất thần.

Đây chính là Từ Kính Dư.

Ứng Hoan phát hiện mình không thể dời mắt, chỉ muốn nhìn anh mãi thôi.

Hiệp thứ nhất, Từ Kính Dư không dùng cách thi đấu như trước đây, anh chủ động tấn công.

Không chỉ Ứng Hoan kinh ngạc, cả Ngô Khởi, Thạch Lỗi đề kinh ngạc vô cùng, bởi vì Từ Kính Dư hoàn không phải quyền thủ theo hướng tấn công, anh hay dùng chiến lược, đương nhiên lực công kích và lực sát thương cũng rất mạnh.

Thạch Lỗi nói thầm: “Lần đầu tiên thấy mới hiệp đầu tiên mà Từ Kính Dư đã đánh mạnh như vậy.”

Dương Cảnh Thành nói: “Tôi cảm thấy khá dễ hiểu, có có người cố ý làm tôi bị thương, không thể lên quyền dài hơn một năm, tôi cũng muốn giết người.”

Từ sau hạng cân 75kg đều là cấp bậc quan trọng, những cấp đấ quyền thủ rất mạnh, quyền bộ đánh vào cơ thể sẽ phát ra âm thanh không giống nhau, chỉ cần nghe thấy đã biết nó đau cỡ nào. Hơn nữa lực sát thương của quyền thủ cấp bậc cao rất lớn, nên nếu trúng đòn sẽ càng dễ bị KO hơn những cấp bậc nhỏ.

Bởi vì mới bắt đầu thi đấu mà Từ Kính Dư đánh kịch liệt như vậy, người xem ở sân vận động bỗng nhiên an tĩnh lại.

Ứng Hoan rõ ràng cũng nghe thấy âm thanh kia, có chút hãi hùng khiếp vía.

Cô không chớp mắt nhìn chăm chăm quyền đài, cô rất sợ đối thủ tính xấu không đổi, bỗng nhiên lại phạm quy. Cũng lo lắng Từ Kính Dư không phòng bị, lại bị thương.

1 phút 45 giây.

Từ Kính Dư đè nặng đối thủ lên thẳng biên, dùng tổ hợp quyền đánh đối phương khiến hắn không thể né tránh, đối thủ muốn ôm lấy anh để anh không ra đòn được, Từ Kính Dư không cho hắn cơ hội này, hơi cong eo về phía sau đồng thời tay đánh một quyền nặng trên đầu đối phương, Ứng Hoan thấy đối thủ lung lay một chút, cả người ngã quy trên quyền đài.

Thạch Lỗi kích động đứng lên, lớn tiếng kêu: “Mẹ nó! KO!”

44. Chương 44

Edit: Rùa

“Oa! Hiệp đầu tiên đã KO! Mạnh như vậy!”

“Tình huống thế này tương đối hiếm thấy, quá mạnh! Kính Vương tuyệt nhất! Đội Trung Quốc tuyệt nhất!”

“Cũng có đấy, năm trước có một trận chỉ mất 1 phút 26 giây liền KO, quyền thủ đội Cuba, cũng là hạng cân 81kg.”

Người xem ở khán đài đều rất hưng phấn, bàn luận sôi nổi, Ứng Hoan nhìn chàng trai trên quyền đài, nghe trọng tài đếm giây, thời điểm trọng tài đọc “one”, người xem la hét chói tai, thậm chí có người còn kích động đứng lên.

Âm thanh hò hét khí thế truyền vào trong tai, Ứng Hoan đột nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đứng bật dậy gơ tay bắc loa theo mọi người hét “Kính Vương tuyệt nhất!”

Từ Kính Dư thấy đôi thủ sau khi ngã xuống đất không dậy nổi, theo bản năng nhìn về phía vị trí của đội dưới khán đài, anh thấy cô gái nhỏ hưng phấn đến độ không màng hình tượng mà đứng lên hò hét, thấy cô lộ ra niềng răng và hai cái răng nanh nhỏ luôn muốn cắn, thấy đôi mắt cô tỏa sáng nhìn anh.

Một khắc kia, Từ Kính Dư cảm thấy trên thế giới này không gì sáng bằng đôi mắt của cô.

Anh muốn lưu giữ ánh sáng ấy.

Để cô có thể kiêu ngạo vì anh.

Trong đội, các đội viên đều rất hưng phấn, Thạch Lỗi nói liên tục vài câu: “Kính Vương trâu bò, thật mẹ nó trâu bò!”

Dương Cảnh Thành rụt rụt đầu: “Người da trắng kia hình như tên Ni Cơ Thập? Có lẽ Kính Vương ngày đêm nhớ kỹ cái tên này, chờ một ngày có thể gặp hắn trên quyền đài, đàn ông mang hận thật đáng sợ, quân tử báo thù mười năm không muộn.”

Triệu Tĩnh Trung: “Đẹp trai, tôi cũng muốn đẹp trai như vậy! Bác sĩ nhỏ kích động đến mức đứng lên.....”

Ứng Trì: “.....”

Cậu nhìn thoáng qua Ứng Hoan, Ứng Hoan nhìn chàng trai trên quyền đài, có chút hoảng hốt, không xác định được có phải Từ Kính Dư vừa nhìn sang bên này không, nghe thấy bọn Thạch Lỗi nghị luận mới lấy lại được tinh thần.

Ứng Trì nói một câu nồng đậm mùi giấm chua: “Chị, chị kích động như vậy sao? Giống như còn kích động hơn lúc xem em thi đấu.”

Ứng Hoan: “.....”

.....Cô, hình như đã quá kích động.

Kích động quá mức.

Cái cảm giác muốn la hét vì anh, muốn kiêu ngạo vì anh cứ lặng lẽ xuất hiện, áp không được.

Ứng Hoan bị cảm giác thành linh xuất hiện này làm cho kinh ngạc, cô vội vàng ngồi xuống, quay đầu nhìn Ứng Trì, nhấp miệng cười: “Bởi vì tất cả mọi người đều rất kích động mà, đây là năm đầu tiên thi đấu WSB đánh ra KO, liền cảm thấy.....” Cô nỗ lực lựa chọn từ ngữ thích hợp, muốn khen ngợi chuyển một chút, miễn cho Ứng Trì cảm thấy thương tâm, “Cảm thấy rất có cảm giác vinh dự của thập thế! Đúng thế,

là tập thể vinh dự.”

Nghe vậy, Trần Sâm Nhiên quay lại nhìn cô, một bộ như cười như không.

Ứng Trì gãi đầu, hừ một tiếng: “Được rồi, em thừa nhận vừa rồi Từ Kính Dư quả thật rất trâu bò, rất tuần tú.” Cậu có chút phát điên nói, “A a a a chị, em cũng muốn thi đấu, tay ngứa không chịu được.”

Ứng Hoan sợ cậu buồn, nắm lấy tay cậu, “Chị gãi cho em.” Nói xong, thật sự gãi gãi lên mu bàn tay cậu.

Ứng Trì không nhịn được cười, rút tay về, “Em chỉ thuận miệng nói vậy thôi, sau này vẫn còn cơ hội.”

Trên quyền đài, bởi vì tuyển thủ Ni Cơ Tháp của đội Russia bị KO nên đang được nhân viên y tế kiểm tra, nếu kết quả kiểm tra tốt mới có thể tiếp tục thi đấu.

Vài phút sau, xác định hẳn ta có thể tiếp tục thi đấu thì hiệp hai mới bắt đầu.

Đối với Ni Cơ Tháp, sau khi bị Từ Kính Dư hạ KO ngay từ hiệp đầu khiến cả thân thể và tâm lý của hắn đều không được như lúc đầu, đương nhiên hắn nhớ rõ Từ Kính Dư, năm đó chính vì Từ Kính Dư mà hắn bị cấm thi đấu, năm nay thật vất vả mới được thi, không nghĩ tới lại gặp gỡ anh, hắn càng không nghĩ tới Từ Kính Dư lại tiến bộ nhanh như vậy, trận đầu làm hắn vô cùng khó khăn, cảm xúc đang ở bờ vực bùng nổ.

Từ Kính Dư trái lại rất bình tĩnh, ánh mắt trầm lạnh, hiệp thứ hai anh vẫn chủ động tấn công, Ni Cơ Tháp đã có chút hoảng loạn, đường quyền lộ rõ, lỗ hổng ngày càng nhiều, lại một lần bị Từ Kính Dư ép đến vây thẳng biên.

Hai người dây dưa kịch liệt, rõ ràng Từ Kính Dư đang chiếm ưu thế, ngay lúc Từ Kính Dư chuẩn bị đánh ra trọng quyền thì Ni Cơ Tháp ôm lấy anh, trọng tài ra mặt tách hai người ra.

Đồng thời tuyên bố cộng điểm cho Từ Kính Dư.

Hai người bị kéo ra, thi đấu tạm dừng vài giây.

Hiện tại Ứng Hoan đã hiểu rõ nội quy, nếu cộng điểm chắc chắn phải có lý do, hành động ôm đối thủ của Ni Cơ Tháp thuộc hành vi phạm quy.

Cô nhịn không được nhú mày, lại phạm quy?

Nếu như hắn mất không chế làm Từ Kính Dư bị thương thì phải làm sao?

Thi đấu tiếp tục, Ni Cơ Tháp vẫn ôm Từ Kính Dư, trọng tài phạt cảnh cáo hấn ta. Từ Kính Dư đều bị ôm đến bất đắc dĩ, anh nhấp môi, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Ni Cơ Tháp, gia hỏa này tính toán bất chấp tất cả sao?

Thạch Lỗi mắng: “Cũng không hiểu loại người này sao có thể thi đấu.”

Dương Cảnh Thành: “Năm nay Russia không coi WSB là trọng điểm, hấn không đi thì ai đi?”

“Chờ xem Kính Vương thu thập hấn thế nào.”

Hiệp hai cỉ còn không đến nửa phút, Từ Kính Dư muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng kết thúc hiệp đấu không thú vị này, Ni Cơ Tháp biết anh thuận tay trái nên luôn di chuyển sang bên phải. Lúc hấn ra một quyền thì Từ Kính Dư đã nhanh chóng làm một động tác giả để tránh, nhanh chóng đánh ra một tổ hợp quyền, đánh vào bụng hấn.

Ni Cơ Tháp lại bị dồn vào thẳng biên một lần nữa.

Từ Kính Dư không chút do dự đánh một quyền mạnh vào mi cốt hấn, máu lập tức chảy ra.

Không đợi trọng tài tách hai người ra, Từ Kính Dư lại nhanh chóng đánh ra một quyền thật mạnh.

Ni Cơ Tháp lại một lần nữa bị đánh bại.

Trọng tài nhanh chóng bước đến, một tay đặt trên mặt Ni Cơ Tháp, một tay giơ cao lên bắt đầu đếm giây: “ten, nine,...three, two, one!”

Ni Cơ Tháp lại bị KO một lần nữa.

Khóe mắt Ni Cơ Tháp bị thương tương đối nghiêm trọng, nhân viên y tế và trọng tài đều cho rằng hấn không thể tiếp tục thi đấu được nữa, bởi vậy phán định Ni Cơ Tháp bị thua.

Trọng tài đến bên Từ Kính Dư cầm tay anh giơ lên.

Từ Kính Dư chiến thắng.

Tiếng hoan hô không ngừng vang khắp sân vận động_____

“Thiên Bác tuyệt nhất! Đội Trung Quốc mạnh nhất! Kính Vương mạnh nhất!”

“Kính Vương mạnh nhất! A a a a thần tượng, nam thần! Em muốn sinh khỉ con cho anh!”

“Kính Vương, em muốn cùng anh sinh khỉ con!”

Từ Kính Dư chưa bao giờ cảm thấy thắng cuộc lại khiến anh sảng khoái như bây giờ, cảm giác báo được thù lớn vô cùng tốt, cả người anh vô cùng hưng phấn. Lúc đi xuống quyền đài, anh hơi dừng lại khi nghe thấy có người muốn sinh khỉ con cho mình, nhìn về phía Ứng Hoan.

Ứng Hoan tươi cười nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, anh nhìn cô, nhiệt huyết sôi trào đồng thời đáy lòng lại mềm sụp, cảm giác này thật kỳ diệu.

Từ Kính Dư đi đến chỗ ngồi của đội, anh không bị thương nhiều, chỉ có khoe miệng hơi sưng một chút, mi cốt bị rách nhỏ, ở trạng tốt nhất.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đều giơ ngón tay cái lên. Dương Cảnh Thành bội phục nói: “Kính Vương thật trâu bò.”

Thạch Lỗi cũng nhéo giọng, học cách nói của mấy fans nữ, ngữ khí vô cùng thiếu đòn: “Kính Vương thật tuyệt, đánh KO, đẹp trai muốn chết, nam thần của em! Em muốn cùng anh sinh khỉ con!”

Từ Kính Dư: “....”

Anh lạnh mặt, hơi nhấp môi, quay đầu nhìn anh ta.

Thạch Lỗi cảm giác giây tiếp theo mình sẽ bị đá nên vội vàng lăn đến phía sau tránh nạn, vừa lúc trốn sau lưng Ứng Hoan.

Ứng Hoan nhìn Từ Kính Dư, ý cười trong mắt không dấu được, cô quay đầu lại nhìn Thạch Lỗi, trong đầu nảy ra ý xấu, cô giơ ngón tay cái lên, giọng nói mềm mại: “Kính Vương thật tuyệt nha!”

Từ Kính Dư: “...”

Anh nhìn chằm chằm cô vài giây, Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đều nghĩ: Không xong, bác sĩ nhỏ đâm vài bom rồi!

Ứng Trì đứng lên, nếu Từ Kính Dư dám mắng chị cậu, cậu liền cùng anh đấu một trận!

Bốn phía an tĩnh vài giây, Từ Kính Dư nhìn Ứng Hoan, bỗng nhiên cười, khoe mắt hơi nhếch lên: “Như thế nào? Em cũng cảm thấy tôi rất tuần tú, muốn cùng tôi sinh khỉ con?”

Ứng Hoan: “.....”

Bọn Thạch Lỗi: “.....”

Mắt Ứng Hoan đỏ bừng, tâm nhảy lên, làm thế nào cô cũng không thể đoán được anh sẽ nói một câu không biết xấu hổ như vậy, làm trò đùa giỡn cô trước mặt mọi người.

Cô cắn môi trừng anh: “Anh.....Tưởng bở!”

Từ Kính Dư cúi đầu cười, Ứng Trì chửi ầm lên: “Đừng nghĩ chiếm tiện nghi của chị tôi! Anh cho rằng tôi không tồn tại sao?”

Từ Kính Dư liếc cậu một cái, “Tôi quả thật nghĩ cậu không tồn tại.”

Ứng Trì: “!!!”

Ứng Hoan vội sờ sờ đầu Ứng Trì, nhỏ giọng nói: “Đừng để ý đến anh ấy, anh ấy chỉ biết chiếm tiện nghi người khác ở ngoài miệng thôi.”

Xác thật, Từ Kính Dư rất thích nói mấy câu chiếm tiện nghi người khác.

Thời gian Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành quen anh tương đối dài, ít nhiều cũng có chút hiểu anh, lại nghĩ đến lời nói của Thạch Lỗi lúc trước, mọi người đều nghĩ anh chỉ đang đùa thôi, không coi lời anh nói là thật, nhưng mà Thạch Lỗi vẫn nói: “Cậu đừng nói mấy câu bắt nạt bác sĩ nhỏ, chúng tôi ở đây che chở cô ấy, bọn tôi nhiều người như vậy, dù cậu rất lợi hại nhưng cũng không thể đánh được.”

Từ Kính Dư tháo băng vải, lười đáp lại Thạch Lỗi, anh nhìn Ứng Hoan, chỉ chỉ vết thương của mình.

Hàn Thâm cười cười, đặt hòm thuốc xuống bên chân Ứng Hoan.

Ứng Hoan nhìn Từ Kính Dư, người nọ cười đến kiêu ngạo, cô nhớ đến dáng vẻ của anh trên quyền đài, nhin.

Ứng Hoan nhìn mặt anh, lấy một cái băng cá nhân từ trong túi, mở hòm lấy bông băng và nước muối sinh lý đi qua, Từ Kính Dư vừa thi đấu xong nên không thể ngồi ngay lập tức, anh đi vòng quanh một vòng, Triệu Tĩnh Trung đã chuẩn bị tốt, từ nơi chờ thi đấu chạy ra.

Triệu Tĩnh Trung đã tiếp xúc với Ứng Hoan khá lâu nên lá gan lớn hơn nhiều, anh ta nhìn Ứng Hoan, ánh mắt trông mong.

Ứng Hoan nháy mắt liền hiểu anh ta muốn cái gì, cô cười nhẹ không chút keo kiệt giơ ngón tay cái lên, “Cố lên!”

Trần Sâm Nhiên vẫn luôn trầm mặc mà nhìn Ứng Hoan, từ khi Từ Kính Dư bước xuống quyền đài thì cậu ta liền không nói một câu, cũng không cười.

Ứng Trì bỗng nhiên đập lên lưng cậu ta một cái: “Làm gì mà cậu lại dùng ánh mắt âm trầm này nhìn chị tôi?”

Trần Sâm Nhiên nhú mày: “Cậu bệnh à, đánh tôi làm gì?”

Ứng Trì thấy ánh mắt tối tăm của cậu ta, nhớ tới chuyện lúc trước, lại nhìn Trần Sâm Nhiên nói: “Tôi cảnh cáo cậu, cậu đừng nghĩ lại bắt nạt chị tôi, lúc trước vì cậu mà chị tôi bị đánh, phải ở bệnh viện mấy ngày, cậu không cảm ơn thì thôi, cũng đừng mắng chửi hay bắt nạt chị tôi, bằng không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Trần Sâm Nhiên hơi ngẩn ra.

Muốn nói cảm ơn cô ấy?

Cậu ta không nói nên lời, khả năng cô ấy cũng không hiếm lạ, dù sao cậu ta cũng biết cô không thích mình.

Cậu ta cũng không thích cô.

Trần Sâm Nhiên mím môi thành một đường, không rên một tiếng.

Ứng Hoan đứng bên cạnh, chờ Từ Kính Dư rút cuộc cũng dừng lại, đi đến trước mặt anh, Từ Kính Dư dựa vào quyền đài, hơi khom lưng phối hợp với cô, anh nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, khóe miệng hơi nâng: “Tôi đánh thắng, không khen thưởng gì sao?”

Trực giác Ứng Hoan nói cho cô biết anh chuẩn bị nói lời không đúng đắn, nhìn anh không cái, không nói gì.

Cô giơ tay cẩn thận rửa vết thương cho anh, Từ Kính Dư liếc cô, lúc cô dán băng keo cá nhân cho mình, anh thấp giọng nói: “Vừa rồi khi bước xuống quyền đài, rất muốn ôm em.”

Tim Ứng Hoan đập lỡ một nhịp, ngược mắt nhìn anh.

Đôi mắt Từ Kính Dư đen nhánh, nghiêm túc nhìn cô.

Một chớp mắt kia, ngón tay đang đè lên mi cốt anh hơi run nhẹ, đáy lòng bỗng nhiên có một chút xúc động_____

Cô muốn ôm anh.

Triệu Tĩnh Trung đã bắt đầu thi đấu, Từ Kính Dư muốn xem thi đấu nên đã đứng thẳng dậy, sờ nhẹ mi cốt, tay đặt lên ót cô xoa nhẹ, “Về sau phải bổ sung.”

Ứng Hoan chậm rãi hồi phục tinh thần, quay đầu lại nhìn bóng dáng cao lớn của Từ Kính Dư, bị chính sự xúc động của mình làm chấn kinh.

Rạng sáng 12 giờ, thi đấu kết thúc.

Thiên Bác lấy kết quả 4:1 thắng đội Russia.

Thi đấu xong ai cũng mệt mỏi, sau khi trở lại khách sạn, Ứng Hoan tắm rửa xong liền chui vào chăn, trước khi ngủ cũng không quên nhắn tin cho Chung Vi Vi, khách sạn bọn họ đang ở đã đầy, nếu Chung Vi Vi đến thì sẽ ở cùng phòng với cô.

Chiều ngày hôm sau, Chung Vi Vi đến Tam Á.

Ứng Hoan đi đón cô ấy.

Chung Vi Vi lấy valy xuống khỏi taxi, thấy cô liền dùng sức vẫy tay, Ứng Hoan cười chạy tới, thấy cô ấy kéo một valy lớn, có chút kỳ quái, “Cậu chỉ ở mấy ngày, sao lại mang nhiều đồ như vậy?”

“À...” Chung Vi Vi có chút ngượng ngùng, “Mang đồ ăn đến, không phải Tiểu Trì không ăn tết ở nhà sao?”

Ứng Hoan cười: “Sao cậu đối xử với nó càng ngày càng tốt thế?”

Chung Vi Vi chớp chớp mắt, “Tớ là fans chị gái mà.”

“Đi thôi, fans chị gái.”

“Ừ.”

Hai người trở lại khách sạn, Chung Vi Vi liền nằm liệt trên giường.

Ứng Hoan giúp cô ấy sắp xếp đồ đạc, đồ ăn đều lấy ra đặt lên bàn, sau đó chụp ảnh gửi cho Ứng Trì.

[Vi Vi tới gặp em, mang cho em rất nhiều đồ ăn.]

Mấy người Ứng Trì đang huấn luyện, không xem di động được, Ứng Hoan nhắn tin cho cậu xong liền quay lại nhìn Chung Vi Vi, “Muốn ra ngoài chơi không?”

Chung Vi Vi không động, đã buồn ngủ rồi, “Tối nay hoặc chiều mai đi, đến bãi biển sao?”

Ứng Hoan sợ lạnh lắc đầu, “Không muốn đi, nước biển vẫn hơi lạnh.”

Chung Vi Vi nỉ non câu gì đó, Ứng Hoan nghe không thấy, quay lại nhìn thì phát hiện cô ấy đã ngủ rồi.

Buổi tối, Ứng Trì trở lại khách sạn, Ứng Hoan và Chung Vi Vi mang đồ ăn đến phòng Ứng Trì, Ứng Trì thấy Chung Vi Vi thì rất vui, “Chị Vi Vi.”

Chung Vi Vi nhìn cậu, nghiêm túc nói: “Em gầy đi.”

“Không có mà, vẫn trên dưới 74 kg, chỉ thay đổi một chút thôi, em rất chú ý bảo trì cân nặng.”

Chung Vi Vi không nhịn được mỉm cười, “Nói cũng đúng, mọi người là quyền thủ, còn chú ý bảo trì cân nặng hơn nữ sinh bọn chị.”

Ứng Trì gãi đầu: “Này....Cần thiết mà, cân nặng không thích hợp thì không có tư cách thi đấu.”

Cậu mở rộng cửa phòng, mấy người Từ Kính Dư đi qua, Thạch Lỗi hô to: “Ai, Chung Vi Vi.”

Thạch Lỗi, Dương Cảnh Thành và Chung Vi Vi dù sao cũng có một bữa cơm hữu nghị, còn thêm wechat, hai người rất nhiệt tình với Chung Vi Vi. Chung Vi Vi quay đầu nhìn bọn họ, cười cười: “Có muốn ăn chút gì không?”

Thạch Lỗi vừa thấy, trực tiếp kêu: “Ôi đệt! Ứng Trì đúng là tiểu tổ tông, xảy ra chuyện gì cũng sẽ có người đau lòng, cô còn tới mang đồ ăn cho cậu ta!”

Chung Vi Vi: “....”

Ứng Trì nhìn thoáng qua Chung Vi Vi, có chút ngượng ngùng mà sờ sờ mũi: “Kia, chị Vi Vi là người tốt.”

Chung Vi Vi: “....”

Không cần phát thẻ người tốt cho cô!

Một đám vận động viên chen vào phòng Ứng Trì, Từ Kính Dư đứng ở cửa, hướng Ứng Hoan nâng nâng cầm.

Ứng Hoan đột nhiên nhanh trí, thừa dịp một đám người như soi đối tranh đoạt đồ ăn, cô nhanh chóng đến bên cạnh lấy ra một hộp bò khô, ôm bò khô đến trước mặt anh.

Từ Kính Dư liếc cô cười, “Không phải muốn em lấy đồ ăn cho tôi, kêu em đến đây nói mấy câu.”

Ứng Hoan nhét bò khô vào ngực anh, “Anh ăn đi, coi như khen thưởng việc thi đấu thắng cho anh.”

“Khen thưởng này cũng thật khó coi.”

“.....Vậy anh muốn ăn hay không?”

“Muốn chứ, em đưa cái gì tôi cũng muốn.” Từ Kính Dư vặn nắp hộp, bỏ một miếng bò khô vào miệng, trong tiếng cãi cọ ồn ào, anh cúi xuống nhìn Ứng Hoan, “Em muốn cái gì?”

“A?”

Ứng Hoan có chút mờ mịt.

Từ Kính Dư nói thẳng: “Em muốn cái gì? Hoặc là em thích cái gì? Tôi tặng em.”

Ứng Hoan sửng sốt, nói nhỏ: “Nào có người tặng quà mà trực tiếp hỏi đối phương muốn cái gì, một chút kinh hỉ cũng không có” Cô dừng một chút, “Tôi cũng không muốn cái gì, anh không cần suy nghĩ chuyện này, vẫn nên an tâm chuẩn bị thi đấu đi.”

Từ Kính Dư hơi cúi đầu: “Thi đấu kết thúc, nếu thắng, em phải làm bạn gái tôi.”

45. Chương 45

Edit: Rùa

Nếu thắng, em phải làm bạn gái tôi...

Tim Ứng Hoan đập nhanh hơn, cô nhanh chóng ngược mắt nhìn anh, anh luôn nói những lời khiến cô đỏ mặt, cô có chút không theo kịp tiết tấu, theo bản năng nói: “Nếu thua thì sao?”

Cô không hy vọng bọn họ thua, nhưng thi đấu thì đều có thắng thua, hơn nữa đội Cuba rất mạnh, đã cầm giải quán quân mấy năm nay. Cô không hiểu, Từ Kính Dư quá tự tin hay anh cảm thấy lấy cô làm mục đích thì càng có động lực?

Từ Kính Dư bước tới gần cô, bỏ tay vào túi quần, thấp giọng cười: “Nếu thua, vậy tiếp tục theo đuổi.”

Ứng Hoan ghen.

Từ Kính Dư nghiêng đầu nhìn cô, lông mày khẽ nhíu: “Nói không chừng trước khi mùa giải kết thúc tôi đã theo đuổi được em rồi.”

Trong lòng Ứng Hoan nhảy dựng, cho nên không nói đến chuyện có thi đấu hay không, thắng thua thế nào, đều không liên quan đến chuyện anh theo đuổi cô, anh chỉ là gieo một hạt giống trong lòng cô mà thôi.

Ứng Hoan cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vậy anh nói làm gì? Biết rõ tôi hy vọng các anh thắng.”

Từ Kính Dư không có ý kiến, lại hỏi: “Nghiêm túc, em thích cái gì?”

Anh muốn tặng cô cái gì đấy, nhưng không muốn đưa loạn, anh cũng không cảm thấy trực tiếp hỏi đối phương thích cái gì là chuyện mất mặt, huống hồ anh thật sự không biết cô thích cái gì.

Giai đoạn đầu thi đấu còn hơn hai tháng mới kết thúc, Ứng Hoan nghĩ anh không còn gì phải lo lắng, ngẩng đầu nhìn anh, giả hoạt cười: “Tôi ư, thích máy bay tư nhân.”

Từ Kính Dư: “....”

Máy bay tư nhân, xin lỗi, hiện tại anh mua không nổi.

“Thích máy bay tư nhân đúng không?” Anh cười gật đầu, xoa xoa ót cô, “Được, một ngày nào đó tôi sẽ mua cho em.”

Ứng Hoan: “....”

Cô chỉ nói giỡn thôi! Anh muốn mua máy bay tư nhân! Điên rồi!

Chung Vi Vi quay đầu nhìn thoáng qua, vừa lúc thấy cảnh này, cười cười quay đầu lại, Ứng Trì muốn đi tìm Ứng Hoan, cô sợ Ứng Trì xù lông, trực tiếp dùng tay ấn ót cậu.

Giây tiếp theo, liền ngậy ngấn cả người.

Tóc cậu thật mềm!

Lần đầu tiên Ứng Trì bị nữ sinh khác ngoài Ứng Hoan sờ đầu, sắc mặt đỏ lên, cậu nhìn về phía Chung Vi Vi, có chút ngượng ngùng, có chút quẫn bách nói: “Chị Vi Vi?” (Tiểu Trì của tôi, có gì lại đỏ mặt)

Ngón tay Chung Vi Vi nhẹ miết trên đầu cậu, lại xoa một chút, cảm thán: “Bây giờ mới biết tóc nam sinh cũng có thể mềm như vậy.”

Chị em hai người, da đều trắng, tóc cũng mềm như vậy.

Ứng Trì: “...”

Tai cậu đỏ lên, đầu hơi rũ xuống, ngoan ngoãn đến kỳ cục (>_< khóc hai dòng sông)

Ứng Hoan quay lại nhìn, liền thấy Chung Vi Vi xoa đầu Ứng Trì như xoa đầu chó nhỏ. Chung Vi Vi quay lại nhìn Ứng Hoan, giống như phát hiện một đại lục mới, đặc biệt vui vẻ: “Ứng Tiểu Hoan, tóc Tiểu Trì rất mềm, giống tóc cậu vậy, thật thần kỳ.”

Ứng Hoan: “....”

Ứng Trì cảm thấy tóc mình bị xoa loạn rồi, nhưng lại ngượng ngùng né tránh Chung Vi Vi nên chỉ có thể đỏ mặt để cho cô chà đạp.

Ứng Hoan nhìn Ứng Trì như vậy, nhin không được cười ra tiếng, giây tiếp theo, trên đầu xuất hiện một bàn tay, một giọng nói lười biếng vang lên.

“Đúng là rất mềm.”

Cô gạt tay anh xuống.

Cho dù thật mềm, anh cũng sờ quá nhiều lần rồi.

Thời gian không còn sớm, Chung Vi Vi và Ứng Hoan về phòng, hai cô gái nhỏ tắm rửa xong liền lên giường nói chuyện phiếm, Chung Vi Vi ghé sát lại gần Ứng Hoan, nhéo má cô, cười tủm tỉm hỏi: “Nói đi, cậu và

Từ Kính Dư là thế nào? Phát triển thêm một bước?”

Ứng Hoan không nghĩ tới cô ấy nhìn ra nhanh như vậy, có chút kinh ngạc: “Rất rõ ràng sao?”

Ngoại trừ Trần Sâm Nhiên, mọi người trong câu lạc bộ sớm chiều ở chung cũng không nhận ra, là nhóm vận động viên thần kinh quá thô, hay bọn họ căn bản không nghĩ tới Từ Kính Dư sẽ thích cô?

Chung Vi Vi cười: “Đã sớm cảm thấy Từ Kính Dư đối xử với cậu không giống người khác.”

Ứng Hoan càng kinh ngạc: “Đúng không? Khi nào thấy?”

“Lúc ăn cơm lần trước.” Chung Vi Vi thúc dục: “Mau nói, hiện tại hai người thế nào?”

Ứng Hoan áp mặt vào gối đầu, mơ hồ nói: “À... anh ấy theo đuổi tớ.”

Chung Vi Vi trừng lớn đôi mắt, ấp úng nói: “Quả nhiên là như thế.” Cô rất tò mò, đẩy đẩy Ứng Hoan, “Theo đuổi cậu như thế nào? Cậu nói cho tớ nghe đi.”

“Cũng không thế nào cả...” Ứng Hoan cũng không biết nên nói thế nào, bởi vì Từ Kính Dư giống như cái gì cũng không làm, lại giống như cái gì cũng đều đã làm, khiến lòng cô nhiễu loạn, “Chuyện anh ấy theo đuổi tớ hình như mẹ anh ấy cũng đã biết, vừa rồi lúc ở cửa phòng Ứng Trì, anh ấy nói nếu mùa giải kết thúc, bọn họ giành chiến thắng thì tớ phải làm bạn gái anh ấy...Cho dù thua, cũng vẫn tiếp tục theo đuổi tớ.”

Ứng Hoan lần đầu tiên cảm thấy phiền não vì chuyện thế này, gần đây luôn đè dưới đáy lòng, Chung Vi Vi đào một kẻ hở, nó liền như cây đậu muốn vươn lên khỏi đáy lòng.

Chung Vi Vi nhìn Ứng Hoan, cô mặc một cái váy ngủ, mặt áp vào gối, tóc dài đen nhánh xõa tung, làn da trắng tuyết, đôi chân dài tinh tế cân xứng, nhìn thế này thật câu dẫn người khác. Sau khi Ứng Hoan đeo niềng răng thì rất ít người theo đuổi cô rất ít, còn không bằng hồi học cao trung, Chung Vi Vi tưởng tượng đáng về Ứng Hoan sau khi tháo niềng răng, cảm thấy người bây giờ theo đuổi cô mới thực sự có mắt nhìn.”

Vậy còn cậu, cậu thích anh ấy sao?”

“Tớ sao...” Ứng Hoan quay mặt về phía cửa sổ, trầm mặc hai giây, lại quay đầu nhìn Chung Vi Vi, nghiêm túc hỏi, “Nếu có một khoảnh khắc, tớ rất muốn ôm anh ấy, chính là lúc anh ấy dành chiến thắng, có tính là thích không?”

Chung Vi Vi hơi sững sốt, cười: “Tính chứ, đều muốn ôm anh ấy, khẳng định là có hảo cảm.”

Ứng Hoan theo thói quen mà liếm nhẹ răng nanh, lưỡi đụng phải dây thép, “Nhưng tớ còn chưa muốn yêu

đương.”

“Bởi vì niềng răng?”

“Ừ...”

Ứng Hoan cảm thấy mình thích Từ Kính Dư, nhưng cái loại thích này còn chưa đến mức khiến cô không quan tâm mặt mũi mà không áp được xúc động muốn ôm anh, làm cô không ngại mang niềng răng cùng anh yêu đương, hôn sâu.

Hoặc nói là, hiện tại cô càng để ý niềng răng của mình hơn, để ý mang nha bộ cùng anh yêu đương.

Khi đó cô còn không rõ ràng lắm, có đôi khi càng thích một người, đặc biệt là người đó rất ưu tú, sẽ càng để ý đến bản thân, càng muốn bản thân hoàn mỹ nhất khi xuất hiện trước mặt đối phương.

Đây là điều phổ biến trong tình yêu.

Chung Vi Vi nhìn Ứng Hoan, bỗng nhiên có chút hiểu rõ suy nghĩ của cô, nếu đổi thành mình mang niềng răng, cho dù Ứng Trì hôn thì cô cũng sẽ kinh hoàng thất thố, mà không phải kinh hỉ đến muốn hét chói tai, hoặc là phản công mà gặm cậu mấy cái.

Cô nghĩ đến đây, đột nhiên đập một cái vào đầu mình.

Ứng Hoan hoảng sợ, “Cậu làm gì?”

Chung Vi Vi có chút hổ thẹn mà gãi tóc, “Không có việc gì.....”

Là một giấc mộng không thực tế mà tôi...Đánh một cái làm bản thân tỉnh táo, Ứng Trì sao có thể hôn cô. Nhìn thấy em trai của bạn tốt, thật là tội lỗi.

Nhưng dù biết là tội lỗi, cô cũng đã lún quá sâu.

Chung Vi Vi thở dài, kéo chăn lên che kín cả hai người.

Ứng Hoan: “....”

“Cậu sao thế?” Cô hỏi.

“Ngủ ngủ ngủ, ngày mai tớ muốn tắm biển, tẩy nào.”

“....”

Ứng Hoan xóc chăn lên, lộ đầu ra, chọc chọc Chung Vi Vi: “Đừng ngủ, nói chuyện một chút đi.”

Chung Vi Vi lại kéo chăn che kín hai người: “Không nói, ngủ, ngày mai lại nói.”

Ứng Hoan: “....”

Được rồi, cô còn muốn nói về Từ Kính Dư, ngủ thì ngủ....

Ngày hôm sau thời tiết không tốt, bỗng nhiên đổ xuống một cơn mưa, nhiệt độ giảm thấp, nước biển có chút lạnh, ý nguyện tắm biển của Chung Vi Vi bị ngấm nước nóng, hai người đến sân huấn luyện xem mọi người luyện tập.

Giữa trưa, Ứng Hoan múc canh thịt ra chén nhỏ, chờ vận động viên rửa tay xong có thể ăn luôn. Trần Sâm Nhiên là người đầu tiên đến đây, cậu kéo ghế ra ngồi xuống, thấy cô mang chén canh đặt từng chỗ ngồi, lúc thấy cô mang chén canh đến chỗ mình, đột nhiên hoảng hốt đứng dậy, trực tiếp đoạt lấy chén canh trong tay cô.

Cậu ta hơi dùng sức, Ứng Hoan hề phòng bị, nước nóng trong chén canh bị hắt ra ngoài hơn nửa, trực tiếp hắt vào tay cô.

Ứng Hoan bị nóng đến nhảy lên, vẩy mạnh tay kêu to: “A...”

Cô che tay lại, khuôn mặt nhăn nhó, đôi mắt ửng đỏ nhìn cậu ta.

Lúc này Trần Sâm Nhiên mới phản ứng lại, cầm nửa chén canh còn lại ngay người nhìn cô, cả cánh tay bị nước bắn vào cũng chưa cảm thấy đau. Chung Vi Vi vội vàng bước tới, nhanh chóng mở nắp một chai nước khoáng, kéo tay Ứng Hoan xuống, thấy mu bàn tay và ngón tay của cô đều đỏ ửng, vội vàng hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Ứng Hoan hít một hơi, nước lạnh chảy vào làm dịu đôi chút, cô nhỏ giọng: “Vẫn ổn.”

Chung Vi Vi quay đầu nhìn Trần Sâm Nhiên, cô nhớ rõ lời cậu nói Ứng Hoan lần trước, lúc này không nhịn được, “Sao cậu lại thế này? Canh vừa múc khỏi nồi không bao lâu, nóng như vậy cậu dành lấy làm gì?”

Ứng Hoan kéo cô lại, “Không có việc gì, cậu đừng nói nữa.”

Chung Vi Vi nhấp miệng, nếu không phải thấy Trần Sâm Nhiên còn phải thi đấu, cô thật muốn mắng cậu ta vài câu.

Trần Sâm Nhiên nhìn bàn tay trắng nõn của Ứng Hoan đã sưng đỏ, có chút luống cuống tay chân không biết làm thế nào. Ứng Hoan cũng đã từng xử lý vết thương cho cậu ta, cậu ta nhớ rõ tay cô non mịn thế nào, hiện tại vì cậu ta mà bị thương...

Từ Kính Dư và bọn Thạch Lỗi đến sau, thấy tay Ứng Hoan, anh nhú mày, bước nhanh qua, trầm giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

Còn phải thi đấu, Ứng Hoan muốn việc nhỏ hóa không, lắc đầu nói: “Không có việc gì, không cần thận nên bị bỏng thôi.”

Từ Kính Dư nhìn tay cô: “Làm sao mà bị?”

“Cầm chén không cẩn thận.”

Chung Vi Vi đổ hết chai nước khoáng, đang muốn lấy một chai nữa thì Từ Kính Dư còn nhanh hơn cô, anh đã vặn nắp bình ra, cầm tay Ứng Hoan nhẹ nhàng đổ nước xuống. Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, mặt hơi đỏ, khẽ rút tay, “Được rồi, không cần nữa đâu, cũng không đau lắm.”

“Đừng lộn xộn, hết chai này thôi.”

Từ Kính Dư hơi dùng lực, cô liền không động đậy.

Thạch Lỗi nhìn Trần Sâm Nhiên nhỏ giọng hỏi Dương Cảnh Thành: “Không phải lại là thằng nhóc này gây sự chứ?”

Dương Cảnh Thành lắc đầu, anh ta nhìn Từ Kính Dư, dùng bả vai đâm Thạch Lỗi, “Ai, cậu có cảm thấy... Gần đây Kính Vương đối xử với bác sĩ nhỏ đặc biệt tốt không?”

“Có người không tốt với bác sĩ nhỏ sao?”

“Trần Sâm Nhiên”

“Không tính cậu ta.”

Từ Kính Dư ném bình nước đã hết vào thùng rác, Chung Vi Vi lập tức cầm thuốc bỏng đến bôi cho Ứng Hoan, nhỏ giọng nói: “May mà không nổi bọt nước, nếu không sẽ rất phiền toái.”

Nhưng mà, sừng rất to.

Ứng Hoan ngẩng đầu, thấy tất cả mọi người đang vây quanh cô, cười một chút: “Mọi người nhìn tôi làm gì? Đi ăn cơm đi.”

Chung Vi Vi: “Ứng Trì đâu.”

Thạch Lỗi: “Huấn luyện viên Ngô gọi cậu ấy đi nói chuyện, không biết nói cái gì nữa.”

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, nói: “Đi ăn cơm đi.”

Từ Kính Dư liếc Trần Sâm Nhiên, người này giờ còn cầm cái chén đứng im một chỗ, mắt hơi híp mại.

Trần Sâm Nhiên giống như giờ mới lấy lại tinh thần, cầm chén canh trở lại chỗ ngồi, lúc ăn cơm càng vội vàng, lừa cơm như bay vào miệng rồi nhanh chóng đứng dậy.

Chung Vi Vi nói nhỏ vào tai Ứng Hoan: “Thằng nhóc này bị sao vậy? Không phải tâm lý có vấn đề chứ?”

Ứng Hoan hơi dừng, lắc đầu nói: “Cậu ta chỉ không thích tớ thôi, sau này tớ không trêu chọc cậu ta thì không sao cả.”

Chung Vi Vi cũng không biết nên nói cái gì, toàn bộ mọi người trong đội đều rất hài hòa, ngoại trừ Trần Sâm Nhiên, cậu ta khó ở chung như vậy, lại còn là tuyển thủ chủ lực, không thể đánh, không thể mắng, bị ủy khuất cũng phải nhịn, cô có chút đau lòng Ứng Hoan, “Được rồi, cậu cẩn thận một chút.”

Chuyện này Ứng Hoan không nhắc lại, sắp thi đấu, mọi người cũng không chú ý vết thương nhỏ của cô, ngoại trừ Từ Kính Dư.

Ngày 30 tháng 1, Thiên Bác đấu với Ukraine ở nhà thi đấu Tam Á.

Tỉ số 4:1, Thiên Bác giành chiến thắng.

Chung Vi Vi sẽ trở về ngày 1 tháng 2, Ứng Hoan và Ứng Trì tiễn cô, Chung Vi Vi nhìn thiếu niên như tùng, rất muốn xoa đầu cậu một chút, nhưng Ứng Hoan ở đây, cô có chút ngượng ngùng, đành lên xe trong tiếc nuối.

Ngày 2 tháng 2, Thiên Bác xuất phát đi Mexico, tiến hành trận đấu thứ hai trên sân khách.

Cứ như thế suốt nửa tháng, đã tới giữa tháng 2, trở lại Tam Á ngày 12 tháng 2.

Ngày hôm sau lại phải thi đấu, thời gian quá khẩn trương, các đội viên dù rất mệt cũng cố gắng huấn luyện, điều chỉnh trạng thái để tiếp tục thi đấu.

Ứng Hoan đi theo bọn họ nửa tháng, đều có chút không chịu nổi, cô không thể tưởng tượng nổi những người vận động viên này đã phải cố gắng mức nào, lên máy bay dành thời gian ngủ một chút, xuống máy bay liền cố gắng điều chỉnh múi giờ, tỉnh ngủ lại đi huấn luyện, tiếp theo liền thi đấu.

Nhóm vận động viên tham dự họp báo xong liền đi chuẩn bị.

Ứng Hoan ngồi trong phòng nghỉ nhìn Từ Kính Dư thuần thực trời băng vải, cảm thấy anh thật giống Iron Man, luôn bảo trì trạng thái tốt nhất.

Từ Kính Dư ngược mắt liếc cô một cái, ngoắc ngoắc tay.

Ứng Hoan chậm rãi đi qua, “Làm sao vậy?”

Không phải lại kêu cô tới buộc băng vải chứ?

Từ Kính Dư một bên buộc băng vải, một bên cúi đầu đến gần tai cô, nói nhỏ: “Đêm nay thi đấu xong liền qua 0 giờ, biết là ngày mấy sao?”

Đêm nay qua 0 giờ....

Ngày 14 tháng 2.

Lễ tình nhân.

Lòng Ứng Hoan nhảy dựng, gật gật đầu, hàm hồ nói: “À, biết.”

Từ Kính Dư khẽ cười: “Biết thì tốt, có đồ muốn tặng em, buổi tối.....” Anh nghĩ buổi tối hình như quá muộn, sửa lại, “Vẫn là tối mai đi, đêm nay mọi người cùng nhau trở về, tiểu tổ tông Ứng Trì kia chắc chắn sẽ nhìn chăm chăm em.”

Đáy lòng Ứng Hoan như đang nhảy nhót, không nhịn được tò mò: “Anh muốn tặng gì? Ngoại trừ ngủ ra thì chúng ta đều ở bên nhau, anh lấy đâu ra thời gian chuẩn bị quà?”

Cả đội đều sinh hoạt với nhau, cô không phát hiện Từ Kính Dư rời khỏi đội ngũ, thời gian ở đâu mà anh trộm đi chuẩn bị quà?

Từ Kính Dư hơi nhướn mày: “Khi nào em ngủ bên cạnh tôi sẽ biết tôi chuẩn bị quà lúc nào.”

Ứng Hoan: “!!!”

“Ngoan.” Từ Kính Dư cười, “Đừng tức giận, coi như tôi chưa nói.”

Sắc mặt Ứng Hoan đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Anh chỉ biết chiếm tiện nghi ngoài miệng.”

Từ Kính Dư dừng một chút, anh cũng muốn dùng hành động để chiếm tiện nghi, nhưng cô phải đáp ứng mới được.

Lúc này, Ngô Khởi hô to: “Điều lại đây, cổ vũ!”

Thi đấu sắp bắt đầu rồi.

Đây là trận thi đấu thứ năm trong vòng tròn, bốn trận trước Thiên Bác đều thắng, điểm số tích phân hiện đang xếp thứ hai. Bốn trận trước đều đánh khá tốt, bởi vì không gặp phải đội mạnh, đêm nay đội Mexico cũng không tính là đội mạnh, lúc trước Ngô Khởi đã cho bọn họ xem qua video thi đấu của đối thủ để nghiên cứu.

Nếu ngoài ý muốn, đêm nay kết quả kém nhất cũng là 3:2.

Trải qua năm giờ thi đấu kịch liệt, kết quả cuối cùng không khác lắm với kết quả Ngô Khởi đã dự liệu, điểm số là 4:1.

Mọi người trở về khách sạn đã hơn 1 giờ sáng, Ứng Hoan nhìn qua Từ Kính Dư bên cạnh, trong đầu nghĩ đến quà tặng Lễ tình nhân....Rốt cuộc là cái gì? Cô có cần tặng lại hay không?

Ứng Trì đi bên cạnh Ứng Hoan, bỗng nhiên nhảy lên bắt một cái lá cây, quay đầu nhìn Ứng Hoan: “Chị, còn ba ngày sẽ ăn tết, chị thật sự không quay về sao?”

Ứng Hoan lắc đầu: “Không về, hai ngày trước chị đã gọi cho ba mẹ, cả hai người đều không cho chị trở về...Hơn nữa vé máy bay đi Ma Rốc đều đã mua.”

Trận thi đấu tiếp theo sẽ diễn ra ở Ma Rốc.

“Ba mẹ cũng thật nhọc lòng, em đã thành niên rồi...”

“Vậy em muốn chị về sao?”

“Không phải...”

Ứng Trì gãi đầu, cậu cũng muốn ăn tết cùng Ứng Hoan, thi đấu thì không được tham gia ăn tết cũng phải ở ở nước ngoài và trên máy bay, cậu cảm thấy mình có chút đáng thương.

Trở lại khách sạn, Ngô Khởi tịch thu toàn bộ di động của mọi người, đuổi từng người về phòng, trước khi Từ Kính Dư vào phòng còn liếc Ứng Hoan một cái, cô gái nhỏ mệt đến nỗi mắt cũng không còn thần thái như trước.

Ứng Hoan xác thật rất mệt mỏi, về phòng tắm rửa xong liền ngã lên giường ngủ.

Thời gian nghỉ trưa ngày hôm sau, Ứng Hoan nhìn thoáng qua mấy vận động viên đều đã ngủ, lặng lẽ đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, phía sau liền truyền đến một giọng nói lười biếng: “Lén lút như thế, muốn đi đâu đây?”

Ứng Hoan hơi dừng lại, quay đầu nhìn Từ Kính Dư, “Không phải anh đang ngủ sao?”

Từ Kính Dư đến bên cạnh cô, “Không ngủ, thấy em đi liền đi theo.”

Mấy ngày gần đây không phải ở trên máy bay thì chính là thi đấu hoặc trong khách sạn, cơ bản không được nghỉ, hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời ấm áp, Ứng Hoan liền muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Cô chỉ phía trước, “Vừa rồi tôi thấy bên kia có người bán dừa, tôi muốn mua.”

“Muốn uống?”

“Ừ.”

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần: “Đi thôi, tôi đi với em.”

Vài phút sau, hai người đã đi vào quán, chủ quán chào đón nhiệt tình: “Muốn hai quả sao?”

Từ Kính Dư nâng nâng cằm: “Một thôi, cho cô ấy, chọn quả to.”

Ứng Hoan: “....”

Cô vội vàng nói: “Không cần to như vậy, tôi muốn một quả nhỏ thôi, to uống không hết.”

Từ Kính Dư liếc cô một cái, cười, “Vây nhỏ đi.”

Chủ quán vui tươi hơn hử: “Được thôi.” Ông ta chọn một quả dừa, nói chuyện với Ứng Hoan: “Bạn trai cô thật đẹp trai, còn sẵn sóc.”

Ứng Hoan nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, nhẹ giọng nói: “Anh ấy...không phải bạn trai tôi.”

Từ Kính Dư khịt mũi, trước mặt người ngoài, cũng không biết chừa cho anh chút mặt mũi, nhanh như vậy đã phá đám.

“Không phải sao?” Chủ quán ho nhẹ, cầm ống hút vào quả dừa, đưa cho Ứng Hoan, “Kia hiểu lắm, hiểu lắm.”

Ứng Hoan ôm quả dừa, cúi đầu hút một ngụm.

Từ Kính Dư trả tiền cho chủ quán, không chút để ý nói: “Không hiểu lắm, là bạn trai.”

Ứng Hoan: “...”

Từ Kính Dư cất ví vào túi quần, xoa xoa ót cô: “Đi thôi.”

Ứng Hoan cắn ống hút, đi theo sau anh, ánh nắng chiếu vào hai người tạo nên một tầng sáng ấm áp.

Từ Kính Dư đi bên cạnh cô, thuận miệng hỏi: “Nước dừa ngọt không?”

“Rất ngọt.”

Ứng Hoan nhìn chăm chăm anh, có chút thất thần, không quá chú ý dưới chân, a một tiếng, ống hút chọc phải niềng răng, Từ Kính Dư quay người nhìn cô, “Nghĩ cái gì thế? Đi đường phải nhìn đường.”

Ứng Hoan đứng vững, một ý nghĩ nảy sinh trong đầu.

Anh cao hơn cô nhiều, thân hình cao lớn cường tráng, quay người lại liền giúp cô che hết ánh nắng.

Ứng Hoan ôm quả dừa, đè nặng lên tim đang đập thình thịch, nhỏ giọng hỏi: “Từ Kính Dư, anh yêu đương...Nhất định muốn hôn môi sao?”

Từ Kính Dư: “...”

Anh trầm mặc vài giây, hơi cúi đầu nhìn cô, bỗng nhiên cười: “Ứng Tiểu Hoan, em cảm thấy tôi giống người ăn chay sao?”

Ứng Hoan: “.....”

Không giống, một chút cũng không giống.

Anh giống người ăn thịt đến xương cốt cũng không nhả ra, giống trong truyện ngôn tình....sói đói một đêm bảy lần!

Từ Kính Dư nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt thanh triệt ô nhuận, môi phần nộn ướm ất, anh muốn ném thử nước dứa trong miệng cô xem có phải thật sự ngọt hay không.

Cô gái này thật biết trêu chọc anh.

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nâng tay chạm vào mặt cô.

Lòng bàn tay khá thô, cọ qua má cô khiến Ứng Hoan run nhẹ, buông ổng hút ra ngắc đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư khẽ cười, nắm cầm cô, ngón tay xa sát qua lại, tim Ứng Hoan đập càng lúc càng nhanh, cô đoán được anh muốn làm gì.

Đầu óc cô trống rỗng, muốn tránh lại tránh không được.

Trơ mắt nhìn anh cúi người, cúi đầu chậm rãi tới gần.

Không một tiếng động.

Thẳng đến khi mặt càng lúc càng gần, Ứng Hoan mới đột nhiên phản ứng lại, trong đầu chỉ có một ý niệm: Anh muốn hôn răng nanh của cô.

Cô nhất định không để anh hôn đến!

Giây tiếp theo, cô gơ tay che miệng mình.

Từ Kính Dư dừng một chút, nhìn đôi mắt mở to của cô, nhìn rõ tia kinh hoàng trong đáy mắt, anh rũ mắt

xuống, khoe miệng khẽ nâng, ở mu bàn tay cô nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

46. Chương 46

Edit: Rùa

Môi anh mềm mại ấm áp ngoài ý muốn, dừng lại hai giây trên mu bàn tay cô.

Đôi mắt Ứng Hoan mở to, đầu quả tim run nhẹ, nơi anh chạm vào dường như nóng lên, như vậy có tính là hôn gián tiếp không?

Từ Kính Dư dùng hành động thực tế để chứng tỏ mình không ăn chay, anh ngồi dậy, giọng nói khàn khàn: “Ứng Tiểu Hoan, tôi không ăn chay, yêu đương sẽ hôn môi.” Anh dùng một chút, kéo cánh tay đang còn che miệng của cô, ngón tay lơ đãng cọ qua môi cô, ý vị thâm trường nói, “Không chỉ hôn môi mà còn làm một số việc thân mật hơn, những cặp tình nhân làm gì chúng ta đều sẽ làm. Hơn nữa, phải làm tốt hơn họ, hiểu không?”

Ứng Hoan: “...”

Ý của anh là, yêu đương cũng xứng với cấp bậc quyền vương sao?

Quả nhiên là Từ Kính Dư, nói yêu đương cũng không thể thua.

Ứng Hoan vì câu nói “làm một số việc thân mật hơn” của anh mà mặt đỏ tim đập, kinh hoàng thất thố cúi đầu, lại ngẩng đầu nhìn anh: “Anh lại chiếm tiện nghi của tôi.”

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, nhàn nhàn nói: “Là em hỏi tôi yêu đương có hôn môi không.” Anh xoa nhẹ đầu cô, “Còn phải thi đấu, về sau đừng trêu chọc tôi, lần sau còn trêu chọc nữa, sẽ không dừng lại ở việc hôn tay đâu.”

Nói xong, bỏ tay vào túi quần tiêu sái bước đi.

Ứng Hoan đứng tại chỗ há hốc mồm, tức giận đến dậm chân, ai trêu loạn! Rốt cuộc là ai trêu loạn!

Cô ôm quả dừa đuổi theo, mới vừa bước hai bước liền thấy Từ Kính Dư dừng chân, vừa ngẩng đầu liền thấy Hàn Thấm đứng bên cạnh một cây dừa. Hàn Thấm cũng không đoán được mình sẽ nhìn thấy chuyện này, đứng tại chỗ nhìn bọn họ, có chút ngượng ngùng nhưng vẫn cười.

Sắc mặt Ứng Hoan đỏ lên trong nháy mắt.

Cách tay hôn bị nhìn thấy?

“Bác sĩ Hàn....”

Hàn Thấm cười tủm tỉm chủ quả dừa trong lòng cô, khụ một tiếng: “Chị cũng chỉ đi dạo một chút, muốn mua dừa.”

Ứng Hoan đỏ mặt nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi em nên mua giú chị một quả.”

Hàn Thấm không để ý, xua xua tay: “Không có việc gì, chị tự đi được, các em...”

Dù sao da mặt Từ Kính Dư cũng thật sự dày, đối với anh chỉ cần không bị tiểu tổ tông Ứng Trì kia nhìn thấy thì đều không sao cả, Hàn Thấm cũng không phải người hay bắt quái, anh cười nhẹ: “Chúng ta về trước.”

Hàn Thấm nhường mày với Ứng Hoan rồi bước đi.

Đợi người đi khỏi, Ứng Hoan then quá thành giận tròng Từ Kính Dư, ôm dừa bước nhanh vượt qua anh, đi sau cô sợ không nhận được mà chọc eo của anh.

Eo nhột đại khái là nhược điểm duy nhất trên người anh.

Từ Kính Dư chậm rì rì đi sau lưng cô.

Trở lại sân huấn luyện, Từ Kính Dư tiếp tục luyện tập, Ứng Hoan ngồi bên cạnh, đặt quả dừa lên đùi, cô nhìn Từ Kính Dư luyện tập, trong đầu tất cả đều là một suy nghĩ_____

Thật sự có thể khiến Từ Kính Dư trở thành bạn trai sao?

Lúc Từ Kính Dư muốn hôn cô, cô cũng không bài xích, thậm chí mặt đỏ tim đập đến sắp không khống chế được bản thân.

Cô dùng sức xoa mặt, thở dài.

Như thế nào lại dễ dao động như vậy?

Định lực thật kém.

Buổi tối, mọi người cơm nước xong về phòng, Ứng Hoan đi bên cạnh Ứng Trì, phòng Ứng Trì đối diện chéo phòng Từ Kính Dư, Ứng Hoan lấy anh đi vào liền bước tiếp nhưng đột nhiên cửa phòng mở ra, cô còn nhớ rõ tối qua anh nói sẽ tặng quà cho cô, trong lòng có chút chờ mong, có chút tò mò, không biết anh sẽ tặng gì cho cô? Lúc đi qua định lặng lẽ hỏi anh một câu, chữ Từ vừa thoát ra khỏi miệng, giấy tiếp theo, một cánh tay ôm lấy eo cô kéo vào phòng.

Phanh_____

Cửa đóng lại.

Ứng Hoan khiếp sợ, hơi thở gấp gáp, giấy dựa đẩy nhẹ Từ Kính Dư, Từ Kính Dư nhìn cô, thanh nhanh buông tay ra, đưa tay lên miệng muốn cô giữ im lặng.

Ứng Hoan dựa sát vào cửa, khấn trương nuốt nước miếng, trong lòng hơi run sợ hỏi: “Anh...làm gì?”

Ngoài cửa, Thạch Lỗi quay đầu lại nhìn thoáng qua, có chút kỳ quái: “Ai, bác sĩ nhỏ đâu? Phòng cô ấy ở phía trước cơ mà.”

Dương Cảnh Thành nói: “Khả năng là vào phòng Ứng Trì rồi.”

Thạch Lỗi vẫn cảm thấy kỳ quái: “Vừa rồi ai đóng cửa lớn tiếng như vậy?”

Dương Cảnh Thành quay đầu lại nhìn thoáng qua, cũng cảm thấy có chút quái: “Chắc là Kính Vương, lực tay cậu ấy mạnh.”

Trong phòng, Ứng Hoan trừng mắt nhìn Từ Kính Dư, Từ Kính Dư bật đèn lên, cúi đầu nhìn cô: “Khấn trương cái gì?”

Anh đi vào phòng, “Lại đây, tặng quà cho em.”

Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, đi theo phía sau anh, thấy anh lấy một cái hộp trên bàn, rất to. Cô có chút tò mò đi qua. “Gì vậy?”

Từ Kính Dư mở hộp ra, Ứng Hoan thấy bên trong là một đôi quyền bộ màu đỏ, so với cái anh dùng thì nhỏ hơn nhiều, rõ ràng là của nữ.

Tim Ứng Hoan đập nhanh hơn, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn anh, dù thế nào cô cũng không thể tưởng tượng được Từ Kính Dư sẽ tặng quyền bộ cho cô.

Từ Kính Dư cười cười, lấy quyền bộ ra nhìn thoáng qua: “Không biết nên tặng em cái gì liền tặng thứ tôi thích nhất cho em.”

Đầu quả tim Ứng Hoan như run nhẹ, Từ Kính Dư nâng tay cô lên, so sánh một chút: “Tôi đặt làm riêng cho em, cùng kiểu với loại tôi thường dùng, cái này nhỏ hơn.” Anh lấy băng vải ra, Ứng Hoan bỗng nhiên rút tay lại, anh cúi đầu nhìn cô, “Đừng nhúc nhích, thử xem xem.”

Kỳ thật, trước kia Từ Kính Dư từng nghĩ, khi nào có bạn gái nhất định sẽ tặng quyền bộ cho cô ấy.

Từ Kính Dư nắm tay cô, thông thả ung dung buộc lên giúp cô, Ứng Hoan cảm thấy anh cố ý, “Ngày thường anh tự buộc rất nhanh mà.”

Từ Kính Dư cười: “Muốn chậm một chút, sẽ được ở cùng em thêm vài phút.”

Ứng Hoan lại cảm thấy tim mình run lên.

Từ Kính Dư cột chắc băng vải giúp cô, lại mang quyền bộ lên giúp cô, “Về sau có thời gian sẽ dạy em đánh quyền, xem em thể lực không tốt, lại thiếu máu, học một chút sẽ có lợi cho cơ thể, còn có thể phòng thân.”

Ứng Hoan đã từng thấy con gái đánh quyền, rất tuấn tú.

Cô nhìn Từ Kính Dư, trong lòng mềm nhũn, “Vâng.”

Từ Kính Dư cười nhẹ: “Nắm tay một chút, thử xem có thoải mái hay không.”

Ứng Hoan nắm tay, gật đầu

Từ Kính Dư giơ tay lên trước ngực, tay anh to rộng thon dài, lòng bàn tay có vết chai, Ứng Hoan nhìn tay anh, tâm niệm vừa động, không biết dùng bao nhiêu lực đâm một quyền vào tay anh.

Anh thấy tay mình không chút sứt mẻ, cười nói: “Ít sức như vậy? Trước kia đánh lòng bàn tay tôi không phải lực rất lớn sao?”

Ứng Hoan: “...”

Cô hít một hơi thật sâu, dùng sức đánh một quyền, tay Từ Kính Dư chỉ lung lay một chút, cô có chút nhụt chí: “Không được, anh rất khỏe.”

Từ Kính Dư cười buông tay, cả người lười biếng dựa vào bàn, rũ mắt nhìn cô: “Thích sao?”

Ứng Hoan nhìn quyền bộ, nhẹ nhàng nói: “Thích.”

“VẬY còn em?”

“Cái gì?”

Ứng Hoan còn đang nghiên cứu quyền bộ, càng nhìn càng thích, trước kia cô thấy bọn họ luyện tập cũng rất muốn thử, nhưng cô thấy thể trạng của mình quá yếu, ngày thường cũng bận, hơn nữa Ứng Trì nói sẽ bảo vệ cô nên cô liền từ bỏ.

Từ Kính Dư nhìn thấy cô không ngẩng đầu, tay nâng cằm cô lên, “Quà của tôi đâu?”

Ứng Hoan hơi sửng sốt: “Tôi không chuẩn bị...”

Lúc trước đều ở nơi thi đấu, Thạch Lỗi sinh nhật cũng đang trên máy bay, tâm tư mọi người đều đặt vào thi đấu, ai có thể nghĩ đến Lễ tình nhân....Cũng chỉ có Từ Kính Dư theo đuổi Ứng Hoan mới nhớ đến chuyện này.

Từ Kính Dư nhìn chằm chằm cô một hồi, đại khái là trong phòng chỉ có hai người bọn họ, anh nhìn cô như vậy bỗng nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, yết hầu lẫn nhẹ, bỗng nhiên đè bả vai cô lại, ngồi dậy, “Biết em không chuẩn bị, tôi thuận miệng hỏi thôi, em về phòng đi.”

Lại ngồi ngốc ở đây, khả năng anh không nhận được mà hôn cô.

“Được.” Ứng Hoan cởi quyền bộ ra, cởi cả băng vải, bỏ cả hai vào hộp, cô ôm hộp giấy lên ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi về phòng đây.”

Từ Kính Dư theo Ứng Hoan đến cửa.

Anh nhìn cô vào phòng, bỗng nhiên nhớ tới nụ hôn lúc chiều, khóe miệng khẽ kéo lên, cũng không tính là không có quà.

Ứng Hoan trở lại phòng, lấy quyền bộ ra nhìn một lần nữa, trong đầu là câu nói của Từ Kính Dư: “Tặng cho em thứ tôi thích nhất”, bỗng nhiên rất cảm động.

Phần quà này đối với cô trân quý vô cùng.

.....

Bọn họ trải qua đêm giao thừa trên máy bay, ngày mừng một tết, câu lạc bộ đã đến Russia, chuẩn bị thi đấu lượt thứ ba.

Nghỉ ngơi một đêm, giữa trưa ngày hôm sau Ứng Hoan gọi Ứng Trì tới sau đó gọi video cho Ứng Hải Sinh, hai chị em ngồi trên sofa, đặt điện thoại trên bàn.

Video kết nối, liền thấy Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ ngồi trên sofa ở phòng khách, trên tường có dán câu đối, tràn ngập không khí tết.

“Ba, mẹ.” Ứng Hoan cười rạng rỡ, phát phát tay.

Ứng Trì cười hì hì: “Ba, mẹ, hôm nay hai người mặc áo tình nhân sao?”

Hôm nay Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ đều mặc áo lông vũ màu đen, khoe miệng Ứng Hải Sinh có ý cười: “Hiện tại bên các con là khi nào?”

Ứng Hoan nói: “Giữa trưa, vừa mới ăn cơm xong.”

Hiện tại Mát-xcơ-va là 12h30, ở Trung Quốc là 17h, chênh lệch 5 giờ.

Lục Mỹ hỏi: “Hôm qua các con ăn tối trên máy bay?”

Ứng Trì gãi đầu, không thêm để ý nói: “Vâng, không có việc gì, xuống máy bay lại ăn tiếp.”

Lục Mỹ nhìn về phía Ứng Hoan: “Tiểu Hoan, bên đó có thể làm vằn thắn không? Con còn nhớ rõ cách làm chứ? Ăn tết cũng không thể ăn tùy tiện, có thời gian thì gói sủi cảo nấu ăn.”

“Nhớ rõ.”

Ứng Hoan gật đầu, nhưng ở khách sạn thì làm như thế nào?

Hai người gọi điện thoại không tránh đi chỗ khác, gần đây ngoại trừ thi đấu thì mọi người cũng không có gì để tiêu khiển nên khi nghe thấy hai chị em nhắc đến đồ ăn thì Thạch Lỗi không nhịn được hô lên: “A, nói đến sủi cảo, tôi đặc biệt muốn ăn! Ăn tết mà không có sủi cảo thì không còn là tết rồi!”

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ hơi sững sốt, “Ai đang nói chuyện?”

Ứng Trì cười: “Đội viên trong đội, anh Lỗi.”

Thạch Lỗi gãi gãi đầu, bỗng nhiên đứng lên tiến đến phía sau Ứng Hoan và Ứng Trì, cười hì hì với Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ: “Chú, dì, ăn tết vui vẻ.”

“Ăn tết vui vẻ.” Lục Mỹ nhìn cậu nhóc đen thui đột nhiên xuất hiện trong màn hình, chủ yếu là do Ứng Trì quá trắng, nên Thạch Lỗi nhìn càng đen hơn, bà không nhịn được mỉm cười, “Các cháu thi đấu rất vất vả đi?”

“Vẫn ổn vẫn ổn.” Thạch Lỗi cảm thấy mình đứng ở đây rất ngốc, gọi mấy người đứng gần đó đến đây: “Ai, các cậu đến đây chào hỏi ba mẹ bác sĩ nhỏ, hiểu lễ phép hay không?”

Ứng Hoan và Ứng Trì mỉm cười.

Từ Kính Dư vốn đang ngồi bắt chéo chân xem Ứng Hoan, nghe vậy buông chân, bước tới đầu tiên, Ứng Hoan thấy anh đến gần, đột nhiên có chút khấn trương. Từ Kính Dư đi đến sau cô, nhìn hai vợ chồng trung niên trong điện thoại, khóe miệng nhếch lên: “Chú, dì, năm mới vui vẻ.”

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ thấy trong video đột nhiên xuất hiện một người đẹp trai như vậy thì sửng sốt, Lục Mỹ phản ứng lại, cười nói: “Năm mới vui vẻ.” Sau đó quay đầu nói nhỏ với Ứng Hải Sinh, “Không nghĩ tới trong câu lạc bộ của bọn họ còn có người đẹp trai như vậy, tôi còn tưởng Ứng Trì của chúng ta đẹp nhất.”

Lục Mỹ cho rằng mình nói rất nhỏ, nhưng Ứng Hoan bật loa mức lớn nhất nên tất cả mọi người đều nghe được câu bà nói.

Thạch Lỗi không để ý, cười ha ha: “Dĩ nhiên rồi, Kính Vương là tuyển thủ minh tinh trong đội bọn cháu, là chiêu bài đấy!”

Lục Mỹ vừa nghe, hoảng sợ, vội nói: “Các cháu đều đẹp, đều đẹp, đánh quyền cũng rất tốt, Ứng Trì vẫn chỉ là tuyển thủ dự bị, đẹp có lợi ích gì đâu, lại không thể thành cơm ăn, đúng không?”

Ứng Trì: “.....”

Còn muốn để cậu ăn tết một cách vui vẻ hay không!

Dương Cảnh Thành và Triệu Tĩnh Trung đều đi tới, một đám người đứng trước điện thoại, máy quay của điện thoại không thể quay hết được, nhưng bọn họ cũng không thèm để ý, vô cùng náo nhiệt chào hỏi làm Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ cười không ngừng.

Cuối cùng, cả Ngô Khởi và mấy huấn luyện viên khác đều đến tham gia náo nhiệt.

Lúc mới đầu Ứng Hoan còn có chút ngượng ngùng, nhìn mọi người đều vui vẻ nên cũng không nhịn được mà vui vẻ theo.

“Ai, Trần Sâm Nhiên cậu lại đây nói chuyện một chút đi.”

Thạch Lỗi phát hiện Trần Sâm Nhiên ngồi một mình thì gọi một tiếng.

Trần Sâm Nhiên nhìn thoáng qua bên này, nhìn một đám người vây quanh Ứng Hoan và Ứng Trì, không hé răng.

Ứng Hoan ngược mắt, nhìn về phía cậu ta.

Trần Sâm Nhiên vừa chạm phải ánh mắt của cô, những cảm xúc phức tạp dưới đáy lòng liền dây dưa với nhau, hiện tại cậu ta không dám nhìn vào đôi mắt cô, chỉ hai giây liền nhanh chóng dời đi, đứng lên.

Tất cả mọi người đều cho rằng cậu ta đến đây, ai biết thằng nhóc đó trực tiếp đi ra ngoài cửa, “Tôi đi ra ngoài một chút.”

Thạch Lỗi nhìn bóng dáng cậu ta, khịt mũi: “Thằng nhóc này làm sao mà càng ngày càng kỳ quái.”

Ứng Hoan cũng cảm thấy kỳ quái, hiện tại Trần Sâm Nhiên luôn trốn tránh cô, ngày thường lúc đối diện cô cậu ta đều dời ánh mắt đi thật nhanh. Vết thương gì cũng đều do Hàn Thẩm xử lý, cô hơi hoảng hốt, hình như đã một tháng rồi cô chưa nói chuyện với cậu ta.

Rõ ràng mỗi này ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, thế mà đã nửa tháng rồi không nói chuyện, cả ánh mắt cũng không chạm nhau nhiều, loại không khí ở chung này khiến Ứng Hoan cảm thấy khó chịu và áp lực, cô rất muốn làm cho cả đội thân thiết với nhau.

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ không rõ nguyên do, hỏi câu: “Làm sao vậy?”

Ứng Hoan cười cười: “Không có việc gì.”

Hàn huyền nửa giờ, Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ phải đến nhà ông bà ăn cơm, chỉ có lưu luyện không rời mà tắt điện thoại. Ứng Hoan quay đầu nhìn bọn họ, “Các anh muốn ăn sủi cảo không? Không biết khách sạn có cho mượn phòng bếp không, có thể làm sủi cảo cho mọi người ăn.”

Từ Kính Dư liếc cô một cái, nói thẳng: “Gói sủi cảo làm gì, nhiều người như vậy, đều là dạ dày trâu, em có thể gói được sao?”

Thạch Lỗi nghe Ứng Hoan nói, vừa giơ tay lên đã nghe thấy lời này liền ngại ngần hạ xuống.

Ứng Hoan: “...”

Cô nhìn anh một cái: “Mỗi người ăn mười cái được không?”

Nhiều hơn nữa cô không làm được.

Mười cái, dựa theo sức ăn của bọn họ, phỏng chừng chỉ đủ dắt kẻ răng....

Hàn Thấm cười cười: “Chị tới hỗ trợ, chúng ta cùng nhau gói.”

Ứng Hoan vui vẻ gật đầu: “Được, a đúng rồi, mọi người muốn ăn nhân gì? Chúng ta sẽ làm hai loại.”

“Tôi thích rau hẹ thịt heo!”

“Tôi muốn ăn thịt bò.”

“Rau hẹ tôm bóc vỏ.”

.....

Mười mấy người nhao nhao lên, Ứng Hoan nghe được mà sửng sốt,

Ứng Trì kêu: “Nhiều loại như vậy, các người muốn chị tôi mệt chết sao! Chị làm một loại là tốt rồi.”

Từ Kính Dư liếc họ một cái, nhàn nhạt nói: “Có ăn liền không tôi, dong dài như vậy.” Anh nhìn Ứng Hoan, “Tùy tiện làm đi.”

Thạch Lỗi vội nói: “Đúng đúng, cô gói cái gì chúng tôi cũng ăn.”

Ứng Hoan đứng lên: “Tôi đi trước hỏi xem có mượn được phòng bếp hay không.”

Cô đi nhanh đến đại sảnh khách sạn, cái ốt bị người nhẹ nhàng đập một cái, cô quay đầu lại. Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, cầm chỉ chỉ phía trước, “Tôi đi cùng em, một cô gái như em nói chuyện không đủ phân lượng.”

Ứng Hoan ngẩng đầu hỏi anh: “Từ Kính Dư, anh thích ăn nhân gì?”

“Thịt bò rau cần.”

(Tôi dùng điện thoại phát wifi mà nó yếu quá sức, muốn tải cái hình trong Thanh xuân vật vã để đăng lên mà mãi không load được, hôm sau tìm lại vậy, phim hay lắm, nam chính cũng là quyền thủ, đẹp trai nữa chứ, mà không tải được, tôi khổ quá! Không thì ai rảnh tải được thì gửi tôi với, cảm ơn nhiều.)

47. Chương 47

Edit: Rùa

Giám đốc khách sạn đồng ý cho mọi người mượn phòng bếp, nguyên liệu nấu ăn cũng có thể dùng, nhưng cần phải mặc đồ của đầu bếp.

Ứng Hoan và Hàn Thấm mặc đồ xong liền đi vào bếp làm vãn thẩn, ở đây không có cán sẵn, phải tự mình cán. Hàn Thấm nhào bột, thấy Ứng Hoan và đầu bếp mang một đồng nguyên liệu nấu ăn trở về, hỏi: “Làm nhân gì vậy?”

Ứng Hoan cúi đầu, lấy thịt bò và thịt heo ra, “Thịt bò rau cần và thịt heo cải trắng.”

“Được, dù sao mấy thằng nhóc kia cũng không kén chọn.”

“Vâng.”

Toàn đội, tính cả huấn luyện viên, đội y tế và vận động viên dự bị, có tổng cả 36 người, mỗi người 10 cái thì cũng cần đến 360 cái!

Trợ lý sinh hoạt và người phụ trách dinh dưỡng cũng đến làm giúp, vài người làm mấy trăm cái sủi cái, trước nay Ứng Hoan chưa bao giờ làm nhiều sủi cải như vậy, làm xong tay cũng mỏi nhừ.

Buổi tối, mọi người huấn luyện trở về, nhìn sủi cải trên bàn mắt đều sáng lên, Thạch Lỗi reo lên hưng phấn, trực tiếp nhảy lên ghế, “Mẹ của con ơi, đây mới là hương vị ăn tết! Trước nay không cảm thấy hạnh phúc như vậy.”

Anh ta trực tiếp duỗi tay đến mâm sủi cải, Hàn Thấm lập tức đập chiếc đũa vào cánh tay đang vươn đến: “Đã rửa tay chưa? Không vệ sinh như vậy, cậu cho mình là người mượn sao?”

Thạch Lỗi xem chút là nhảy dựng lên, sắc mặt đỏ bừng: “Được được được, em đi rửa tay.”

Sủi cải có nấu bằng hơi, có chiên, được phân loại ra những mâm khác nhau, Ứng Trì vừa tới liền lấy một cái sủi cải từ mâm màu lam bỏ vào miệng, nhai mấy cái, sắc mặt đại biến, lập tức chạy đến thùng rác bên cạnh nhả ra: “Phi Phi Phi! Sao lại là rau cần! Em ghét rau cần! Đây là vị em ghét nhất! Giống y như

phân!”

Ứng Hoan xấu hổ, đưa cho cậu ly nước: “Em ăn vội như vậy làm gì? Chị còn chưa kịp nói cho em, màu xanh là thịt bò rau cần, màu trắng là thịt heo cải trắng.”

Ứng Trì súc miệng, vẻ mặt dần bình ổn trở lại bàn.

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Ứng Hoan, lại nhìn Ứng Trì, cười lạnh: “Nói giống như cậu đã từng ăn phân.”

Ứng Hoan: “...”

Ứng Trì sừng sốt, tức giận nói: “Anh mới từng ăn phân!”

Từ Kính Dư kéo mâm màu xanh đến trước mặt mình, cười khê: “Bằng không sao cậu biết ăn rau cần giống...”

“Đừng nói vậy, còn phải ăn nữa đây.” Ứng Hoan đánh gãy lời nói, đem sủi cảo đã chấm nước chấm đưa cho Ứng Trì, “Em ăn cái này, nhân thịt heo cải trắng.”

Sắc mặt Ứng Trì hòa hoãn, thỏa mãn nói: “Em thích nhất là thịt heo cải trắng.”

“Tôi đều thích ăn.” Thạch Lỗi hi hi ha ha nói, “Chỉ có hai loại nhân sao?”

“Ừ...”

Từ Kính Dư nhìn Ứng Hoan, lười biếng cười: “Vừa lúc, tôi thích ăn thịt bò rau cần.”

Hàn Thấm ra chiều hiểu rõ, ý vị thâm trường liếc nhìn Ứng Hoan, thò người qua nói nhỏ vào tai Ứng Hoan: “Nha, bác sĩ nhỏ thật có tâm tư, hai loại nhân, một loại Ứng Trì thích, một loại Kính Vương thích.”

Ứng Hoan: “...”

Tâm tư nhỏ bị nhìn thấu, cô có chút quẫn, lại nghiêm trang nói: “Bởi vì phòng bếp chỉ còn hai loại nguyên liệu này là tương đối nhiều.”

Hàn Thấm cười, không chọc thủng tâm tư thiếu nữ của cô gái nhỏ, cô nhìn thoáng qua Trần Sâm Nhiên còn đứng bên cạnh bàn ăn, cười nói: “Ai, cậu làm gì thể Trần Sâm Nhiên, cậu không thích ăn sủi cảo à?”

Trần Sâm Nhiên nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: “Không phải.”

Cậu ta ngồi vào bàn có mâm màu trắng, cúi đầu cắn một miếng sủi cảo, hàm răng cắn phải một vật cứng. Hơi sừng sốt, cậu ta nhả ra một nửa miếng sủi cảo thì thấy một đồng tiền xu bên trong.

Lúc này, cậu ta nghe thấy Ứng Hoan nói: “Tôi bỏ vào sủi cảo sáu đồng tiền xu, có ai ăn được không?”

Thạch Lỗi rất vui vẻ: “Tôi biết ăn được thì sẽ may mắn đúng không? Là nhân thịt bò hay thịt heo?”

“Chia đều hai loại.”

Mấy trăm cái sủi cảo, chỉ có sáu đồng tiền xu tỷ lệ rất nhỏ.

Trần Sâm Nhiên nhìn đồng tiền xu mà cậu ta chỉ mới ăn cái đầu tiên đã ăn trúng, bỗng nhiên cậu ta cảm thấy rất vui, vừa muốn nói chuyện liền nghe thấy tiếng cười của Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư nhả đồng tiền xu trong miệng ra, nhìn Ứng Hoan, không chút để ý hỏi: “Bác sĩ nhỏ, ăn phải thì có khen thưởng không?”

Người này....

Làm sao mà cái gì cũng muốn thưởng.

Ứng Hoan cười tủm tỉm: “Có chứ.”

“Cái gì?”

“Khen thưởng anh được ăn nhiều hơn 5 cái sủi cảo.”

“ ... ”

Số lượng sủi cảo có hạn, mỗi người chỉ có thể ăn nhiều nhất 15 cái, dựa vào sức ăn của Từ Kính Dư phỏng chừng có thể ăn 50-60 cái, có lẽ còn chưa đủ.

Ứng Trì vội vàng lột hết sủi cảo trong chén của mình, đều không có, cậu quay lại hỏi Ứng Hoan: “Chị, chị không thể giúp em đánh dấu mấy cái sao?”

Ứng Hoan nói: “Làm xong thì bỏ vào nấu với nhau, chị cũng không biết rõ.”

Ứng Trì: “Chị có thể xếp riêng một bên.”

Dương Cảnh Thành cười: “Tiểu tử tông, như vậy sẽ không công bằng đâu! Sao có thể cái gì tốt đều cho cậu được?”

Lục tục có người cản phải tiền xu, Ứng Hoan đếm thì phát hiện thiếu một cái, có chút nghi hoặc: “Còn một cái đâu? Ai đang cầm vậy?”

“Dù sao tôi cũng không ăn đến.”

“Thiếu sao? Không phải có ai ngốc đến nỗi ăn luôn rồi chứ, ha ha ha ha!”

“....”

Ứng Hoan nhìn qua mọi người, không biết như thế nào, ánh mắt bỗng nhiên rơi xuống trên người Trần Sâm Nhiên, Trần Sâm Nhiên vuốt nhẹ đồng tiền xu trong tay, đột nhiên có chút khấn trương. Mùa Đông ở Russia khá ẩm áp, mọi người chỉ cần mặc một bộ quần áo khi ở trong nhà, mấy người vận động viên thì trực tiếp mặc áo thun ngắn tay, Trần Sâm Nhiên có chút bức bối mà gãi đầu, lại thay đổi tư thế ngồi mấy lần, có chút đứng ngồi không yên.

Ứng Hoan nhìn cậu ta một hồi lâu, miệng khẽ phồng lên, lại do dự, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng nói nhỏ: “Như thế nào? Em thích hình xăm?”

Tai nóng lên, cô quay đầu nhìn người không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình, Từ Kính Dư kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, cầm chỉ chỉ Trần Sâm Nhiên, “Nếu em thích, tôi sẽ đi xăm một cái, xăm chỗ nào cũng được, hình xăm do em chọn.”

Ứng Hoan: “....”

Từ Kính Dư cúi đầu, tiếp tục nói nhỏ vào tai cô: “Xăm ở trên eo thì thế nào? Xăm một hình cá vàng nhỏ?”

Ứng Hoan: “....”

Cô không cách nào tưởng tượng hình ảnh một con cá vàng nhỏ được xăm lên vòng eo săn chắc của Từ Kính Dư, cô ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Tôi chưa nói tôi thích hình xăm...” Cô dừng một chút, “Nhưng mà, nếu anh thích xăm thì xăm đi, dù sao cũng là xăm trên người anh.”

“Tôi thấy em nhìn chằm chằm Trần Sâm Nhiên lâu như vậy, cho rằng em thích.”

“Tôi không có...”

Hai người ngồi gần quầy bar, Từ Kính Dư lười biếng tựa vào vào, tay trái vắt trên lưng ghế, nhẹ nhàng cầm lấy một lọn tóc của cô, quấn quanh ngón trỏ hai vòng. Ứng Hoan cảm thấy da đầu có chút tê dại, sợ bị người nhìn thấy, bên tai ửng đỏ, vòng tay ra phía sau kéo tóc mình về.

Từ Kính Dư bật cười, thu hồi tay.

Thạch Lỗi đi ra từ WC liền thấy cảnh này, trừng mắt nhìn một chút, nhìn Từ Kính Dư, lại nhìn Ứng Hoan, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Anh ta trở lại ghế ngồi, thấp giọng hỏi Dương Cảnh Thành: “Cậu có thấy Từ Kính Dư đối xử với bác sĩ nhỏ đặc biệt thân mật không? Cậu đã gặp qua cậu ta thân mật với ai như vậy chưa?”

Dương Cảnh Thành đang xem video thi đấu của quyền thủ đội Cu Ba, đầu cũng không nâng lên: “Vậy sao? Tôi cũng rất thân mật với bác sĩ nhỏ đấy, mỗi ngày đều cùng nhau ăn cơm, cùng nhau huấn luyện, quan hệ có thể không tốt sao?”

Thạch Lỗi: “...”

Trần Sâm Nhiên ngồi bên cạnh nghe được thì nhú mày, đáy lòng càng bức bối hơn, cậu ta đột nhiên đứng dậy, ghé dựa đập mạnh vào tường tạo ra tiếng động lớn, mọi người kinh ngạc nhảy dựng, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cậu ta.

Trần Sâm Nhiên không biểu cảm quay người rời đi.

Đồng tiền xu kia cũng không ai biết nó đã đi đâu.

Thi đấu tại sân khách ở Russia rất thuận lợi, tuyển thủ Ni Cơ Thập bị Từ Kính Dư lần trước đã được thay thế, trận thi đấu này Thiên Bác lấy điểm số 5:0 dành thắng lợi tuyệt đối.

Sau khi thi đấu ở Russia kết thúc, Tết âm lịch cũng đã qua những ngày náo nhiệt.

Ngày 22 tháng 2, câu lạc bộ chờ xuất phát, chuẩn bị đi Cu Ba thi đấu, đây sẽ là một trận đấu ác liệt.

Đêm trước khi lên đường, Ngô Khởi triệu tập mọi người lại, phân tích tư liệu từng tuyển thủ đội Cu Ba, biểu tình nghiêm túc nói: “Cuba vẫn luôn và cường quốc quyền anh, mỗi cấp bậc quyền thủ đều có lai lịch tốt, bọn họ chẳng cần chớp mắt cũng có thể lấy giải quán quân về cho Cuba. Trận thi đấu này mỗi cấp bậc đều khó đánh, hạng cân 81 kg là một danh tướng, đã từng đoạt giải quán quân thể giới, quan trọng nhất là hấn cũng thuận tay trái, đường quyền và kỹ thuật giống Từ Kính Dư...” Anh ta nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, trên mặt Từ Kính Dư không có biểu cảm gì, nhưng sắc mặt những người khác đều lộ rõ vẻ căng thẳng,

thoạt nhìn rất khấn trương, Ngô Khởi lại nói: “Các cậu cũng đừng quá khấn trương, thả lỏng tâm tình, bình tĩnh nghênh chiến, tốt xấu gì chúng ta cũng đã một đường chiến thắng sáu trận đấu, đều lấy sĩ khí ra cho tôi!”

“Được!”

Mọi người cùng kêu lên.

Thạch Lỗi gãi gãi đầu, vừa định nói chuyện đã bị Dương Cảnh Thành đập một cái vào đầu: “Mẹ nó cậu đừng có nói chuyện, tôi sợ cậu há mồm liền nói chuyện xúi quẩy.”

Thạch Lỗi: “.....”

Được thôi, tôi đây câm miệng.

Lên máy bay, vốn là Ứng Hoan ngồi bên cạnh Hàn Thâm, cô vừa mới ngồi xuống liền thấy Từ Kính Dư mang tai nghe, còn có ipad ngồi đến bên cạnh cô, đẩy cô vào sát gần cửa sổ.

Trong video đang phát lại trận đấu của tuyển thủ hạng cân 81 kg của đội Cu Ba Miguel - Feller, Ứng Hoan tiến lại gần xem, Từ Kính Dư liếc cô một cái, tháo một bên tai nghe ra, vén tóc cô lên nhét tai nghe vào lỗ tai.

Lỗ tai cô hơi nhỏ, anh nhét vài lần vẫn không được.

Mặt Ứng Hoan nóng lên, vội đoạt lấy, tự mình nhét vào, “Là hấn sao?”

“Ừ.”

Ứng Hoan nhìn một lúc, nhỏ giọng nói: “Chiều cao và dáng người của hấn khá giống anh, nếu không nhìn mặt và màu da, thật sự rất giống.”

Từ Kính Dư nhìn video, cười nhẹ: “Tôi không đẹp trai hơn hấn sao?”

Ứng Hoan: “...”

Cô có chút câm nín, một lát sau cô lại hỏi: “Anh sẽ khấn trương sao?”

Khó có được lúc Từ Kính Dư trầm mặc như bây giờ, anh nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, máy bay đã tiến vào tầng bình lưu, không thấy rõ cái gì. Anh cúi đầu nhìn Ứng Hoan, hỏi: “Em cảm thấy tôi sẽ khấn trương

sao?”

Ứng Hoan nghiêm túc nhìn anh, mềm mại trả lời: “Anh đừng khẩn trương, tôi tin tưởng anh.”

Từ Kính Dư cong cong môi, lười nhác dựa vào ghế, “Được.”

Sau khi đến Cuba, cả đội đều rất mệt, mọi người nắm chặt thời gian nghỉ ngơi, còn muốn bổ sung đồ ăn, không ngừng di chuyển giữa các nơi thi đấu cùng với cường độ thi đấu cao kết hợp với huấn luyện là một khảo nghiệm vô cùng lớn đối với thân thể vận động viên, đặc biệt là phương diện cân nặng, nhất định phải không chế cân nặng trong phạm vi yêu cầu, không thể béo, cũng không thể gầy.

Cân nặng của Từ Kính Dư luôn bảo trì rất ổn định, người giảm cân tương đối nghiêm trọng nhất là Trần Sâm Nhiên, thẳng nhóc này giảm hơn 1 kg, cũng may không giảm khỏi phạm vi hạng cân 75 kg.

Lúc tham gia kiểm tra cân nặng tất cả đều thông qua.

Chiều tối ngày 27 tháng 2, vận động viên đến sân vận động làm chuẩn bị trước, Ứng Hoan nhìn nhóm vận động viên mặc lên đồng phục, cột băng vải, thần sắc ai nấy đều nghiêm túc, không còn mang theo không khí sinh động vốn có, cô cũng khẩn trương theo.

Ngô Khởi nhíu mày, vỗ vỗ tay: “Làm gì thế? Một đám đều xụ mặt, lại không phải đi chịu chết, đều cười một cái cho tôi.”

Thạch Lỗi gãi đầu, thấp giọng nói: “Cũng không khác lắm....”

Dương Cảnh Thành giận: “Cút đi cho tôi!”

Thạch Lỗi: “.... Phi, phi, phi, tôi chưa nói gì cả.”

Ngô Khởi nhìn Trần Sâm Nhiên, gọi to: “Trần Sâm Nhiên, cậu qua đây một chút.”

Trần Sâm Nhiên đi qua: “Làm sao vậy?”

Ngô Khởi nhéo nhéo vài cái lên cánh tay cậu ta, dùng sức đập mấy cái, đập đến mức Trần Sâm Nhiên ho khan. Ngô Khởi thật sự không còn cách nào, anh ta nhìn Ứng Hoan, “Ứng Hoan, tối, cổ vũ bọn họ.”

Ứng Hoan đáp một tiếng, đứng lên nhìn mọi người.

Triệu Tinh Trung nhìn cô, hỏi: “Bác Sĩ nhỏ, có phải thi xong trận đấu này cô sẽ phải trở về?”

Còn mấy ngày nữa sẽ khai giảng, cũng là lúc trận đấu kết thúc, Ứng Hoan xác thật phải về trường, cô gật đầu: “Phải, đã đặt vé máy bay rồi, đến lúc đó cùng nhau ra sân bay, mọi người đến Tam Á, tôi trực tiếp trở về.”

Thạch Lỗi đắm vào không khí, hô to một tiếng: “Mẹ nó, liều mạng, không thể làm bác sĩ nhỏ mắt mất trở về.”

Ứng Hoan cười, vươn tay, “Tôi sẽ ở dưới quyền đài cầu nguyện cho mọi người.”

Từ Kính Dư nhìn cô, duỗi tay đặt lên tay cô, ngày sau đó Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cũng đặt tay lên, mọi người đứng thành một vòng hô: “Đi!”

19:30, thi đấu chính thức bắt đầu.

Người thu đấu đầu tiên vẫn là Dương Cảnh Thành, sáu trận thi đấu trước, thành tích của Dương Cảnh Thành là 6:0. toàn bộ đội tuyển luôn dành chiến thắng chỉ có Dương Cảnh Thành và Từ Kính Dư.

Trận thi đấu kết thúc, Dương Cảnh Thành lấy thành tích 2:3, bại dưới tay quyền thủ Cuba.

Sắc mặt Ngô Khởi không tốt lắm, nhưng vẫn bình tĩnh mà an ủi một phen, lại đi đến bên cạnh Thạch Lỗi nói vài câu, “Đừng khấn trương, cứ thả lỏng.”

Tổ chất tâm lý của Thạch Lỗi khá tốt, anh ta gật đầu: “Tôi biết.”

Dương Cảnh Thành mang về mặt bất đắc dĩ mà trở lại đội, vết thương trên mặt không nhiều lắm nhưng vừa rồi anh ta suýt bị đếm giây, đầu có chút chóng, Ứng Hoan nhanh chóng mở hòm thuốc lấy túi chườm đá ra ấn trên đầu anh ta, Dương Cảnh Thành tự mình dè lại.

Ứng Hoan không chút bủn xỉn giơ ngón tay cái lên, “Đã rất tuyệt, không cần nản lòng, còn trận thi đấu tiếp theo mà.”

Dương Cảnh Thành hít một hơi thật sâu, “Ừ, tôi biết.”

Đội Thiên Bác như là mở ra kết cục thất bại, bắt đầu từ Dương Cảnh Thành, đến Thạch Lỗi, lại đến Trần Sâm Nhiên,

Trần Sâm Nhiên đi xuống khỏi quyền đài, máu từ mi cốt chảy xuống, sắc mặt rất khó coi, cả người đều bị đánh đến ngốc, sau khi xuống đài, theo bản năng mà nhìn Ứng Hoan.

Ứng Hoan đang nhìn chằm chằm lối ra, chàng trai mặc chiến bào màu đỏ chạy ra, nhìn thoáng qua phía cô.

Ứng Hoan khẽ cười, đôi mắt sáng ngời, giơ ngón tay cái lên: “Kính Vương, cố lên.”

“Ừ.”

Từ Kính Dư nhìn mắt cô, khoe miệng cong cong, đi đến quyền đài.

Ở chỗ ngồi của đội, Trần Sâm Nhiên mím môi thành một đường thẳng, cứng đờ mà dời đi ánh mắt, Hàn Thấm ấn bông cầm máu lên mi cốt cậu ta, theo ánh mắt đó nhìn lại, “Nhóc, có phải cậu cũng muốn bác sĩ nhỏ nói cố lên không?”

Trần Sâm Nhiên đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức lắc đầu, đầu lay động lại càng chóng hơn, cậu ta nhìn cảm giác buồn nôn xuống, phủ nhận nói: “Tôi không có.”

Hàn Thấm nhìn cậu ta, khẽ cười: “Thật không có?”

Trần Sâm Nhiên cứng đờ nói: “Không có, cô ấy nói cô lên thì tôi có thể thắng sao? Ấu trĩ.”

Hàn Thấm cảm thấy buồn cười: “Nhưng tôi thấy cậu muốn cô ấy cổ vũ lắm đấy, lúc cô ấy cổ vũ người khác, cậu đều dùng ánh mắt trông mong mà nhìn cô ấy. A.. có phải cậu ngưỡng chừng không?” Rốt cuộc trước đây Trần Sâm Nhiên luôn nói lời khó nghe, cho dù thay đổi cũng rất khó mở miệng, huống chi Trần Sâm lại tự cao* hơn người bình thường một chút, để cậu ta đi xin lỗi người khác có khi còn khó hơn lên trời, càng đừng nói là cầu một câu cố lên.

*từ gốc là biệt nữ: Biệt nữ / Không được tự nhiên / Biệt nữ = nghĩ 1 đằng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với điều mình nghĩ.

Trần Sâm Nhiên giống như bị chọc thủng tâm sự, mặt đỏ tai hồng đứng lên, gân xanh trên mặt đều hiện rõ, cả giận nói: “Tôi không có! Mẹ nó ai hiếm lạ gì câu nói của cô ấy!”

Hàn Thấm: “...”

Ứng Hoan nghe tiếng nên quay đầu lại nhìn, có chút mờ mịt, làm sao mà lại to tiếng rồi?

Trần Sâm Nhiên tự mình đè lại miếng bông, mặt không biểu tình bước ra chỗ khác.

48. Chương 48: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

49. Chương 49

Editor: Rùa

Ứng Hoan buông tay xuống, phát hiện có không ít người đang nhìn tò mò nhìn cô, vừa cười vừa nói, tiếp viên hàng không ôn nhu thúc giục một tiếng: “Mời hành khách di chuyển, không nên đứng ở cửa, tới thời gian cất cánh rồi.”

Cô cảm thấy có chút thẹn thùng, nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, thấy Hàn Thấm và huấn luyện viên đang nhìn bên này, cô không dám dừng lại, cúi đầu nhanh chóng nhập vào hàng người.

Từ Kính Dư bị cô chọc đến tâm ngứa ngáy, nhìn cô chạy nhanh như thỏ trở về hàng, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Nếu có thể, thật sự muốn kéo cô trở về.

Phía sau_____

Thạch Lỗi nghiêng đầu, khiếp sợ nhìn một màn vừa xảy ra, túm lấy Dương Cảnh Thành điên cuồng lắc mạnh, nói năng có chút lộn xộn: “Đậu má đậu má! Cậu mau nhìn! Vừa rồi bác sĩ nhỏ.....”

“Đệt! Đừng kéo tôi!”

Vốn Dương Cảnh Thành đã dựa vào ghế mà ngủ rồi, bị lắc đến đầu văng mắt hoa, thực khó chịu mà đẩy anh ta ra.

Ứng Trì nghe vậy, nghiêng đầu nhìn về hướng bên này.

Từ Kính Dư nhanh chóng dùng tay xóa chữ thích kia đi, nhìn Thạch Lỗi trầm giọng nói: “Thạch Lỗi, anh lại đây một chút.”

Không chỉ Thạch Lỗi, Hàn Thấm cũng nhìn thấy cảnh vừa rồi, cô uống một ngụm cà phê, tủm tỉm cười, Trần Sâm Nhiên bên cạnh cô cúi đầu xuống, gương mặt không cảm xúc giấu sau vành mũ, trong đầu đều là hình ảnh Ứng Hoan gửi trái tim đến Từ Kính Dư.

Cậu ta nhú mày, có chút bực bội kéo vành mũ xuống thấp hơn, bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng vắng vẻ.

Thạch Lỗi còn không hồi phục lại tinh thần, ngốc nghếch nhìn Từ Kính Dư: “Làm, làm gì?”

Ứng Trì nhìn Thạch Lỗi, “Chị của em làm sao?”

Từ Kính Dư lạnh lùng nhìn Thạch Lỗi: Dám nói một câu, tôi đánh chết anh.

Thạch Lỗi: “.....”

Không, không có gì, chẳng qua cô ấy chỉ gửi đến Từ Kính Dư một trái tim mà thôi....

Từ Kính Dư dùng thân thể che đi cá vàng nhỏ trên cửa kính, hướng Thạch Lỗi nâng nâng cằm, cất cao âm lượng: “Lại đây.”

Thạch Lỗi đứng dậy, chậm rì rì bước qua, anh ta nhớ lại cách Ứng Hoan và Từ Kính Dư ở bên nhau gần đây, vẫn không hiểu được, anh ta đúng là khờ. Đi đến trước mặt Từ Kính Dư, nhìn hình cá vàng được vẽ trên kính, anh ta cười gượng, “Khụ, làm gì? Cậu sẽ không giết người diệt khẩu chứ?”

Từ Kính Dư nhìn anh ta, cảm thấy một lời khó nói hết: “Anh có bệnh à.”

Thạch Lỗi cười hắc hắc hai tiếng: “Kia không phải không cẩn thận phát hiện sao, tôi tò mò muốn hỏi chút, cậu cùng bác sĩ nhỏ...Chuyện khi nào vậy?”

Một đám người như thế mà không ai phát hiện ra.

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Ứng Trì, nói với Thạch Lỗi: “Anh mẹ nó nói nhỏ thôi.”

Thạch Lỗi: “...Được.”

Ứng Trì cau mày, đứng dậy nhìn thoáng qua hành lang, cái gì cũng không phát hiện, lại trở về chỗ ngồi, hỏi Dương Cảnh Thành: “Anh Lỗi phát bệnh thần kinh à?”

Dương Cảnh Thành: “Ai biết!”

Từ Kính Dư xoay người lau sạch cửa kính, không chút để ý mà liếc nhìn Thạch Lỗi một cái: “Tôi theo đuổi Ứng Hoan, anh đừng có nói loạn mà làm hỏng việc, đặc biệt là trước mặt Ứng Trì.”

Thạch Lỗi cảm thấy không thể hiểu được, nghi hoặc hỏi: “Vì cái gì?”

Từ Kính Dư nhàn nhạt đáp: “Tôi sợ tiểu tổ tông kia ngáng chân.”

Thạch Lỗi: “....”

Anh ta thăm nghĩ: Cậu như vậy còn sợ tiểu tổ tông sao?

“Từ từ! Cậu còn chưa theo đuổi được! Tôi còn tưởng rằng...”

Từ Kính Dư lạnh lùng nhìn: “Anh cho rằng cái gì?”

Thạch Lỗi vội dừng biểu tình khiếp sợ, khụ một tiếng: “Không có gì, cậu cố lên! Nhưng đúng là không thể để tiểu tổ tông biết....”

Ứng Hoan chạy đến cuối hành lang, có cô gái cầm valy của cô đưa qua, cô nhận lấy, cảm kích nói: “Cảm ơn....”

Cô gái cười tủm tỉm, “Bạn trai à?”

Bên tai Ứng Hoan đỏ bừng, nhẹ nhàng gật đầu: “Phải.”

Bạn trai thật sự.

Cô gái cảm thán: “Thật đẹp trai, dáng người tốt như vậy, là vận động viên đi? Đội tuyển Quốc gia sao?”

Ứng Hoan đột nhiên cảm thấy thực kiêu ngạo, nói: “Quyền thủ, chị để ý giải đấu WSB một chút sẽ biết.”

“Oa quyền thủ sao? Còn có quyền thủ đẹp trai như vậy?” Cô gái có chút ngạc nhiên, “Trở về tôi nhất định sẽ tìm kiếm trên baidu, tên anh ấy là gì?”

Tên gọi là gì....

Không biết vì cái gì, Ứng Hoan tin tưởng Từ Kính Dư nhất định sẽ giành được vé vào vòng trong, anh giống như một vật phát sáng, sẽ càng ngày càng có nhiều người chú ý và yêu thích, cũng sẽ càng có nhiều người hiểu biết về quyền anh hơn.

Cô cười nhẹ: “Từ Kính Dư.”

.....

Sau khi đuổi được Thạch Lỗi đi chỗ khác, Từ Kính Dư mới nghiêng răng nghiêng lợi mà lấy điện thoại ra gọi

cho cô, Ứng Hoan vừa mới tiến vào máy bay, tìm được chỗ ngồi, di động liền vang lên.

Cô nhìn màn hình di động, tiếp điện thoại, Từ Kính Dư hung tợn hỏi: “Cho tôi trái tim là có ý gì?”

Ứng Hoan không nhịn được cười: “Cho anh cố lên đây.”

Từ Kính Dư: “Nói thật.”

Ứng Hoan mím môi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xúc động trong lòng còn chưa tiêu tan, nhưng có một số lời nói cô muốn gió mặt nói với anh, không phải thông qua di động. Cô cúi đầu, tiếng nói mềm mại: “Thi đấu cố lên, Kính Vương, trận đấu tiếp theo sẽ thắng nhé.”

Từ Kính Dư nhìn chằm chằm máy bay, cảm giác nhiệt huyết lại mềm mại lại tới nữa, anh cúi đầu cười: “Được.”

Ứng Hoan cũng cười.

“Biết vừa rồi tôi muốn làm gì không?”

“Làm gì?”

“Tôi muốn bắt em trở về, dùng sức hôn em.”

“...”

Ứng Hoan che mặt cảm giác chính mình đã không còn biện pháp giữ vững bình tĩnh, cô xoa nhẹ mặt, thấp giọng nói: “Máy bay sắp cất cánh, tôi cúp đây.”

Không đợi Từ Kính Dư trả lời, cô đã cúp điện thoại trước một bước.

Từ Kính Dư nhìn điện thoại bị ngắt, trong đầu đều là hình ảnh Ứng Hoan, anh nhét điện thoại vào túi quần, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Ứng Hoan mặt đỏ tai hồng dựa vào lưng ghế, có chút không tưởng tượng nổi cảm giác hôn môi với Từ Kính Dư, nhưng có xác xác định Từ Kính Dư sẽ không thỏa mãn nếu chỉ hôn khẽ, vừa rồi anh đã nói, phải dùng sức hôn một cái.

A a a a không thể bỏ nào!

Ứng Hoan vỗ mặt, ép chính mình bình tĩnh lại.

Đáy lòng cô có loại xúc động vô cùng mãnh liệt.

Xúc động ấy kéo dài đến tận lúc cô xuống máy bay cũng không biến mất, cô trực tiếp bắt xe đến cửa phòng khám.

Cô kéo valy đến, lại có chút do dự, đi đến phòng của bác sĩ Đỗ, không nghĩ tới lại gặp bác sĩ ngay trên hành lang.

Đỗ Nhã Hân đứng ở ngoài cửa văn phòng, kinh ngạc nhìn cô: “Sao cháu lại tới đây?” Mặt Ứng Hoan bỗng nhiên đỏ bừng, có chút hối hận vì bản thân đã lỗ mãng, “Cháu... cháu tới kiểm tra niềng răng.”

Ứng Hoan đi theo đội đã hơn một tháng nên không tới kiểm tra được, Đỗ Nhã Hân dặn cô một số việc cần chú ý, sau khi trở về quả thật nên tới kiểm tra, nhưng cũng không cần gấp như vậy chứ. Đỗ Nhã Hân nhìn cô còn mang theo ba lô và valy, hơi hơi nhướn mày: “Mới vừa xuống máy bay.”

Lúc này đã 5 giờ chiều, Đỗ Nhã Hân còn nữa giờ nữa là tan tầm, Ứng Hoan cắn môi gật đầu: “Vâng.”

“Có phải có chỗ không thoải mái không? Bị vướng vào miệng?” Đỗ Nhã Hân không nghĩ nhiều, trực tiếp giữ chặt va ly của cô, “Lại đây đi, cô xem cho cháu.”

Ứng Hoan vội kéo trở về, “Cháu tự mang được...”

Đỗ Nhã Hân ôn nhu cười: “Để cô mang cho, cháu vừa xuống máy bay cũng mệt mỏi, cô biết gần đây cháu phải theo bọn họ rất nhiều, cháu đó, một cô gái nhỏ có thể chịu mệt với bọn họ như vậy thực không tồi.” Bà cẩn thận đánh giá cô, “Hình như gầy đi rồi.”

Ứng Hoan có chút câu nệ, ngượng ngùng dịch tay ra, “Cảm ơn bác sĩ Đỗ.”

Cô khấn trương đi theo phía sau, có chút hối hận không nên xúc động như vậy.

Đỗ Nhã Hân đặt va ly của cô sang bên cạnh, “Bỏ ba lô xuống đi.”

Ứng Hoan gật đầu: “Vâng.”

“Lại đây.”

Đỗ Nhã Hân vẫy tay với cô, Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, đi đến trước mặt bà, nghĩ nghĩ vẫn là không

nhìn được, nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ Đỗ, cháu muốn tháo niềng răng, muốn tháo bây giờ. Có thể chứ?”

Đỗ Nhã Hân nhìn bộ dáng phong trần mệt mỏi của cô, sửng sốt một chút, ngay sau đó liền tủm tỉm cười: “Như thế nào mà đột nhiên muốn tháo niềng răng.”

Ứng Hoan lúng túng: “Ăn cơm bất tiện, còn vướng nữa...”

Đeo niềng răng thật sự khó chịu, ngày thường ăn cơm đều đặc biệt cẩn thận, mà cho dù cẩn thận ngẫu nhiên cũng sẽ vướng đến chảy máu.

Đỗ Nhã Hân cười nhìn cô, “Để cô xem trước.”

“Vâng....”

Đỗ Nhã Hân kiểm tra cho cô, chỉ vào răng nanh, ôn hòa nói: “Cô kiến nghị nên để thêm mấy tháng, không thì để đến tháng 6 đi, mang đủ hai năm, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn một chút. Đừng có gấp, đã đeo lâu như vậy, cũng không thể không chịu được thêm mấy tháng đúng không?”

Ứng Hoan đặc biệt rối rắm, cô lại dùng đầu lưỡi chạm vào răng nanh, “Nhất định phải mang hai năm sao? Cháu cảm thấy đã tốt rất nhiều.”

Nếu đối phương không phải mẹ của Từ Kính Dư, khả năng cô sẽ không màng đến ý kiến của bác sĩ, trực tiếp bỏ niềng răng.

Đỗ Nhã Hân rót cho cô cốc nước, Ứng Hoan cúi đầu súc miệng, liền nghe thấy bà nói: “Đeo niềng răng cũng không ảnh hưởng tới yêu đương, không cần sốt ruột.”

Ứng Hoan đột nhiên bị sặc, ho khan vài tiếng, mặt đỏ bừng nói: “Không, không có yêu...”

“Vậy cháu gấp gải gì?”

“....”

Vội vã hôn môi cùng Từ Kính Dư...

“Cô nghe Tiểu Dư nói trong đội có rất nhiều người thích cháu, muốn theo đuổi cháu.”

“....”

Cô cả kinh, bỗng nhiên nhớ tới chuyện lần trước, nhìn biểu tình chế nhạo của Đỗ Nhã Hân, tức khắc quần bách đến muốn tìm khe hở chui xuống, cô dùng sức lắc đầu: “Không phải!”

Không phải rất nhiều, chỉ một người...

Cô thầm mắng Từ Kính Dư trong lòng, lại nói: “Cô đừng nghe Từ Kính Dư nói bậy, anh ấy nói đùa thôi.”

Đỗ Nhã Hân nhìn cô quần đến đỏ mặt, cười đẩy va ly đến trước mặt cô, “Được rồi, về nghỉ ngơi trước đi, niềng răng cố kiên trì thêm mấy tháng nữa.” Nghĩ nghĩ, lại xoa xoa đầu cô, “Y, tóc cháu thật mềm.”

Ứng Hoan hơi ngây người, cô nghĩ tới Đỗ Nhã Hân sẽ xoa đầu mình...

Đỗ Nhã Hân lại xoa nhẹ một chút: “Rất cuộc cũng là cô gái nhỏ, mềm mại, không giống Từ Kính Dư, tóc của thằng bé rất đậm tay.”

Ứng Hoan: “...”

Lần sau cô thử xem sao.

Ứng Hoan đỏ mặt để Đỗ Nhã Hân xoa đầu, đeo ba lô lên lưng, ngẩng đầu nhìn bà: “Cháu về trước, cảm ơn bác sĩ Đỗ.”

“Muốn cô đưa cháu đi không, cô cũng sắp tan tầm rồi.”

“.....Không cần không cần.”

Ứng Hoan lập tức lắc đầu, nào dám muốn bà đưa đi.

Đỗ Nhã Hân cười: “Được, trên đường cẩn thận.”

Ứng Hoan gật đầu đáp ứng, kéo va ly rời đi.

Cô đứng ở ngoài cửa phòng khám, nhìn trời thở dài, ngốc quá, có phải người nào yêu đương đều ngốc không.

Buổi tối, Đỗ Nhã Hân gọi điện thoại cho Từ Kính Dư, bà cười kể lại chuyện lúc chiều, “Ứng Hoan vừa xuống máy bay liền đến chỗ mẹ.”

Từ Kính Dư vừa mới tắm rửa xong, tùy tiện lấy khăn lau tóc, ngồi ở trên giường hỏi: “Cô ấy làm sao vậy? Niềng răng có vấn đề?”

“Không phải, cô bé muốn tháo niềng răng.”

“....”

“Có phải con nói cô bé đeo niềng răng khó coi không?” Đỗ Nhã Hân nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cô gái nhỏ suy nghĩ nhiều quá, phỏng chừng vấn đề ở trên người Từ Kính Dư, ví như anh nói cô đeo niềng răng xấu.

“Con không nói.” Từ Kính Dư có chút không thể hiểu được, anh lại không phải Trần Sâm Nhiên, sao có thể nói Ứng Hoan.

Anh nhớ lần đầu ở chỗ thi đấu ngầm nhìn thấy Ứng Hoan, cô gái nhỏ có vòng eo tinh tế, làn da trắng như sữa bò, khi cười thích nhấp miệng, xấu hổ khi người khác nhìn thấy răng nanh của mình.

“Lại không phải con chưa thấy bộ dáng cô ấy lúc chưa đeo niềng răng, kỳ thật răng nanh của cô ấy cũng không xấu, rất đáng yêu.”

Đỗ Nhã Hân: “...”

Bà không nhịn được cười: “Con theo đuổi cô bé thật sao?”

“Không phải mẹ đều biết sao? Còn hỏi con làm gì?” Từ Kính Dư lười biếng nói, “Mẹ, nếu cô ấy muốn tháo niềng răng thì mẹ tháo cho cô ấy đi, cũng có thể tháo được rồi.”

Đỗ Nhã Hân hừ một tiếng: “Không được, mang thêm mấy tháng nữa, còn có thể xinh đẹp hơn, hàm răng điều chỉnh tốt sẽ đẹp hơn rất nhiều, con nói cô bé không cần gấp.”

Từ Kính Dư: “...”

Ngài cũng thật nhọc lòng.

50. Chương 50

Edit: Rùa.

Từ Kính Dư cắt đứt điện thoại liền gọi cho Ứng Hoan.

Lúc ấy Ứng Hoan đang ném điện thoại trong phòng để nạp điện, cô tắm rửa xong đi ra ngoài, Lục Mỹ liền nói: “Điện thoại của con đã đổ chuông hai lần rồi, vừa rồi mẹ nghe giúp con, nói là câu lạc bộ có việc cần tìm, con mau gọi lại đi.”

“Vâng.”

Ứng Hoan nghĩ rằng câu lạc bộ thật sự có việc tìm mình, vội vàng vàng chạy vào phòng lấy di động, thấy người gọi là Từ Kính Dư.

Điện thoại vừa chuyển được, liền nghe thấy âm thanh lưỡi biếng của Từ Kính Dư: “Mới vừa đi tắm?” Cùng với âm thanh nhai kẹo quen thuộc.

Ứng Hoan nghe thấy âm thanh kia liền biết anh lại đang ăn kẹo bạc hà.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi anh nói câu lạc bộ có việc tìm tôi?”

Từ Kính Dư cười: “Bằng không thì sao? Nói tôi tìm em có việc? Tôi sợ mẹ em hỏi tôi là ai, tôi chắc chắn sẽ không nhận được mà nói ra chuyện tôi đang theo đuổi em.”

Ứng Hoan có chút xấu hổ, cô cảm thấy Từ Kính Dư hoàn toàn không kiêng dè chuyện này, đến cả bác sĩ Đỗ giống như cũng đã biết, anh còn sợ cái gì sao? Cô bỗng nhiên nhớ tới thành tích tiếng Anh cấp sáu còn chưa kiểm tra, vội vàng mở máy tính: “A đúng rồi, tôi tra điểm thi tiếng anh một chút.”

Sau hai tháng có thể kiểm tra thành tích, nhưng lúc trước vẫn luôn thi đấu, Ứng Hoan không có thời gian kiểm tra.

Từ Kính Dư lại bỏ một viên kẹo vào miệng, “Ừ, tra đi.”

Ứng Hoan nhập tài khoản của Ứng Trì, mạng có chút chậm, “Tôi xem cho Ứng Trì trước.”

Cũng không biết thẳng nhóc này có qua hay không...

Vài giây sau, điểm hiện ra.

Ứng Hoan nhẹ nhàng thở ra: “Hơn điểm chuẩn 5 điểm.”

Từ Kính Dư không tỏ ý kiến mà cười cười, “Còn nhớ rõ tài khoản của tôi không?”

Ứng Hoan đứng dậy, “Tôi có mang theo, để tôi tìm một chút.”

“Không cần, tôi đọc cho em.”

“A...” Ứng Hoan lại ngồi xuống.

“Được.”

Từ Kính Dư đọc cho cô, chậm rì rì hỏi: “Điểm của tôi mà cao hơn em thì có khen thưởng gì không?”

Ứng Hoan có chút buồn cười, người này soa lại như vậy, chuyện gì cũng muốn khen thưởng? Nhìn đến thành tích kia, cô sững sốt kêu lên: “Từ Kính Dư anh gạt tôi, rõ ràng tiếng Anh của anh rất tốt!”

Điểm của anh là 602!

Từ Kính Dư không để ý nhiều, nhưng thấy cô kinh ngạc như vậy, anh vẫn hỏi: “Em thì sao?”

Ứng Hoan vội vàng kiểm tra điểm của mình.

“586 điểm...”

Kém anh 16 điểm.

Tiếng Anh của Ứng Hoan vẫn luôn tốt, lần trước anh thi với thái độ tùy ý như vậy, ai biết thành tích không tùy ý chút nào.

Từ Kính Dư cười, “Trước kia tôi ở Mỹ 8 tháng, lúc sau lại đặc huấn nửa năm, tiếng Anh coi như chấp vá đi, trí nhớ của tôi tốt.”

Ứng Hoan bĩu môi: “Biết anh lợi hại, thâm tàng bất lộ.”

Cô thật sự không nghĩ tới tiếng Anh của anh tốt như vậy, vốn dĩ cho rằng nhiều nhất cũng chỉ là 500 điểm, không nghĩ tới....

“Tiểu Hoan, lau khô tóc trước đi, nếu không sẽ cảm mạo.”

Lục Mỹ đi qua phòng, nhìn thấy trên đầu cô còn đang trùm khăn lông, nhin không được thúc giục vài câu.

Ứng Hoan quay đầu nhìn, vội nói: “Vâng ạ.”

Từ Kính Dư nghe thấy được, trong đầu anh hiện lên hình ảnh đầu cô còn ướt đầm dề, trùm khăn lên rồi gọi điện thoại cho anh, cười nhẹ: “Em lau khô tóc trước, nếu rảnh là gọi cho tôi.”

Ứng Hoan ừ một tiếng, “Tôi cúp máy nha?”

“Có thời gian thì đến đây, tôi nói giám đốc đặt vé cho em.”

“Được.”

“Từ Từ.”

Từ Kính Dư gọi cô lại, “Mẹ tôi nói hôm nay vừa xuống máy bay liền đến phòng khám, muốn tháo niềng răng?”

Ứng Hoan có chút hồng mắt, vì cái gì quan hệ giữa bác sĩ Đỗ và Từ Kính Dư lại tốt như vậy? Cái gì cũng nói với anh ấy sao?!

Cô khẩn trương hỏi: “Cô... còn nói gì sao?”

“Nói tôi khuyên em đừng tháo niềng gấp.” Từ Kính Dư lại ăn thêm một cái kẹo, “Cá vàng nhỏ, không phải đã nói em đeo niềng răng không xấu sao? Em gấp cái gì?”

Ứng Hoan: “...”

Cô đỏ mặt, một câu cũng không nói nên lời.

Cô cũng đâu thể nói cho anh, cô muốn tháo niềng răng vì muốn yêu đương với anh, muốn hôn môi cùng anh chứ.

Bả vai Ứng Hoan sụp xuống, “Tôi đi sấy tóc.”

Từ Kính Dư cười: “Đi đi.”

.....

Buổi chiều ngày hôm sau, Ứng Hoan và Chung Vi Vi hẹn nhau ở trước cổng trường, Ứng Hoan tới trước,

cô đứng ở cổng trường đợi một lúc, thấy Chung Vi Vi bước xuống từ xe taxi, vội kéo hành lý đi qua, “Ba cậu không đưa cậu đi sao?”

Chung Vi Vi cười: “Hôm nay ông ấy có việc.”

Ứng Hoan đánh giá cô ấy một lượt, cười cười: “Hơn một tháng không gặp, tóc cậu hình như dài hơn rồi.”

Lúc học cao trung tóc Chung Vi Vi rất ngắn, vào đại học liền muốn nuôi tóc dài, hiện tại đã đến ngực rồi, cô gỡ gỡ tóc: “Đẹp không.”

“Đẹp lắm.”

Hai người trở lại ký túc xá, Khương Manh và Lâm Tư Vũ đều đã đến nơi, Lâm Tư Vũ nhìn hai người: “Các cậu hẹn nhau sao?”

Ứng Hoan gật đầu: “Ừ, gặp nhau ở cổng trường, các cậu vừa đến à?”

Lâm Tư Vũ chỉ chỉ Khương Manh: “Khương Manh đến từ giữa trưa.”

“Ba mẹ tớ đưa đến.” Khương Manh cười cười, quay đầu nhìn Ứng Hoan, không biết có phải hay không, cô ta như thấy Ứng Hoan xinh hơn trước kia, nhớ tới cuộc họp báo mới xem trên mạng hôm trước, không nhịn được liền hỏi: “Ứng Hoan, nghỉ đông cậu vẫn luôn đi theo đội thi đấu đúng không?”

Thi đấu WSB tương đối đơn giản, ngoại trừ buổi họp báo trước khi bắt đầu thi đấu còn lại không tuyên truyền nhiều, thi đấu theo vòng cũng không phải trận nào cũng đưa tin, chỉ có trận tứ kết, bán kết và trung kết mới đưa tin đầy đủ.

Mấy hôm trước Khương Manh có xem qua một video tuyên truyền, nhìn thấy bóng dáng Ứng Hoan.

Cô ta vốn cho rằng Ứng Hoan chỉ làm thêm, không có tư cách đi theo đội đến các quốc gia thi đấu, lúc nhìn thấy Ứng Hoan, cô ta ngây ngẩn cả người, lại nhớ đến lúc nói chuyện trên wechat, Ứng Hoan nói không hay xem wechat liền đoán được.

Ứng Hoan nhìn cô ta, “Ừ, toàn bộ thời gian nghỉ đông đều đi theo đội, mới về ngày hôm qua.”

Từ khi ăn một bữa cơm hữu nghị kia, quan hệ giữa Khương Manh và ba người còn lại không tốt như trước, lúc ăn cơm cũng là đi ăn với đồng hương ở phòng bên cạnh, thời điểm ăn tết cũng có chúc nhau vài câu, ngẫu nhiên cũng sẽ nói chút chuyện trong nhóm chat, mặt khác đều không nói nhiều.

Ứng Hoan đi theo đội thi đấu, có lúc rất bận, không thể nói chuyện phiếm, nhưng Lâm Tư Vũ biết chuyện

Ứng Hoan tùy đội, cô tũm tĩm hỏi: “Lúc trước thấy cậu bận quá mà mệt mỏi, cũng chưa kịp hỏi cậu, theo đội có chơi vui không?”

“Không có gì chơi vui cả, chỉ có thi đấu, rất mệt. Mệt nhất là ngồi máy bay nhiều lần, đến nơi cũng không được nghỉ ngơi, ngày hôm sau bọn họ liền phải khôi phục huấn luyện, ngày thứ ba trực tiếp thi đấu.”

Ứng Hoan mở valy, lấy quần áo bỏ vào tủ.

Lâm Tư Vũ kinh ngạc: “Tàn nhẫn như vậy? Kia kết quả thi đấu thì sao?”

Ứng Hoan ngẩng đầu cười: “Thắng.”

Lâm Tư Vũ lại hỏi: “Kia Kính Vương có phải thắng liên tiếp hay không?”

Khương Manh nhìn Ứng Hoan, Ứng Hoan dừng một chút, nhấp môi: “Không có, mấy hôm trước thi đấu với đội Cuba, thua.”

Lâm Tư Vũ a một tiếng: “Vậy còn cơ hội tiến vào chung kết không?”

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, ngẩng đầu cười: “Trận tứ kết khẳng định có thể vào?”

Còn trận chung kết, rất khó nói.

Khương Manh nhìn Ứng Hoan, hỏi: “Đến lúc đó chúng ta có thể đi xem không?”

Ứng Hoan nhìn cô ta, “Có thể, nhưng còn phải xem lúc đó có phải học hay không?”

Thời khóa biểu của học kỳ mới còn chưa phát xuống, cô xem qua lịch thi đấu, trận tứ kết từ ngày 7 tháng 5 đến ngày 9 tháng 5, thi ở Tam Á. Ngày mùng 7 và mùng 8 vừa lúc là cuối tuần, nếu cô muốn đi xem thi đấu, phải xin nghỉ hai ba ngày.

Một người xin nghỉ thì không sao, nếu cả phòng xin nghỉ...

Vậy quá khả nghi.

Giáo viên sẽ nổi bão mất.

Khương Manh lại không nghĩ tới chuyện này, cô ta quan tâm hỏi: “Vậy cậu có thể xin vé cho bọn tớ

không?”

Ứng Hoan nhìn Khương Manh, có chút không rõ ý tứ của cô ta là gì, còn muốn theo đuổi Từ Kính Dư sao? Hay chỉ đơn thuần muốn xem thi đấu? Nếu đơn thuần muốn xem thi đấu, cô có thể xin vé, muốn theo đuổi Từ Kính Dư...

Trong lòng cô không muốn lấy vé cho Khương Manh.

Chung Vi Vi nhìn hai người một cái, nói với Khương Manh: “Khương Manh, bây giờ cậu còn muốn theo đuổi Từ Kính Dư sao?”

Ngày thường Khương Manh vẫn luôn nói muốn theo đuổi ai đó, muốn ngủ với ai đó, kỳ thật trong xương cốt rất kiêu ngạo, thật muốn cô theo đuổi ai đó, vẫn cảm thấy rất mất mặt, cho nên vẫn luôn không nói rõ ràng.

Toàn bộ kỳ nghỉ đông, càng nghỉ càng hối hận, đặc biệt khi biết Ứng Hoan đi theo đội, loại hối hận này càng lớn hơn.

Lần này, cô ta hào phóng gật đầu: “Phải, anh ấy lại không có bạn gái, cho dù anh ấy không thích người khác theo đuổi, kia.... cũng nói nói chùng, biết đâu đấy?”

Chung Vi Vi hơi dừng, nhìn Ứng Hoan.

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, nhìn về phía Khương Manh, “Từ Kính Dư đang theo đuổi tớ.”

Khương Manh.

Cô ta nhìn Ứng Hoan với ánh mắt không thể tin nổi, một câu cũng không nói nên lời.

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói thẳng: “Tớ cũng mới phát hiện, tớ thích anh ấy.”

Khương Manh nhướn mày, cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô ta cảm thấy mình bị chơi đùa, lòng tự trọng không tiếp thu được, hung hăng trừng mắt nhìn Ứng Hoan, dùng sức ném ba lô trên tay lên bàn, xoay người ra cửa.

Rầm_____

Cửa bị đập mạnh một cái

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ hai mặt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía Ứng Hoan.

Ứng Hoan cũng có chút phiền, nhưng chuyện này đều là sự thật, so với lừa gạt đối phương không bằng nói ra sự thật, cô thở dài: “Các cậu nhìn tớ thì cũng vô dụng, tớ không nghĩ sẽ biến thành như vậy.”

Lâm Tư Vũ: “Không phải, cậu và Kính Vương ở bên nhau?”

Ứng Hoan nhỏ giọng: “Chờ anh ấy thi xong đi.”

Lâm Tư Vũ ngửa mặt lên trời: “Trời ạ! Tình yêu tới quá nhanh....”

....

Tam Á.

Mấy người Từ Kính Dư đang chuẩn bị cho trận thi đấu tiếp theo, bởi vì liên quan đến lần thua vừa rồi, điểm tích phân đã bị rút hạng.

Thời điểm huấn luyện, cả người Trần Sâm Nhiên đều không tiến vào trạng thái, quan trọng nhất chính là cân nặng lại giảm, khoảng thời gian này sút cân đặc biệt rõ ràng, trong lòng Ngô Khởi vô cùng sốt ruột, nhìn không được mắng: “Trần Sâm Nhiên, cậu bị sao thế hả? Cân nặng lại giảm? Còn giảm nữa sẽ vượt ngoài phạm vi.”

Ứng Trì nhìn cậu ta một cái, cảm giác Trần Sâm Nhiên gần đây thật sự rất quái lạ, “Cậu làm sao? Muốn ngưỡng quyền thi đấu cho tôi à?”

Trần Sâm Nhiên trực tiếp đứng lên, hừ lạnh: “Cậu tưởng bở.”

Ứng Trì nhắc nhở cậu ta: “Nhưng cậu đã giảm 2 kg rồi, cậu còn như vậy, có thể chống đỡ được đến khi thi đấu kết thúc sao?”

“Như thế nào không thể?” Trần Sâm Nhiên mím môi, cậu ta biết trạng thái của mình gần đây không tốt, cả người đặc biệt bức bối, cậu ta lạnh lùng nhìn Ứng Trì: “Làm tốt công việc dự bị của cậu, tôi chỉ cần không rút ra ngoài phạm vi là được.”

Ứng Trì: “....”

(Dường như người chịu ảnh hưởng nhất về mối quan hệ của Ứng Hoan và Từ Kính Dư chính là Trần Sâm Nhiên, sau này mọi người sẽ rõ.

Không phải hủ nữ đâu, tôi còn chưa đọc đam mỹ nữa, nhưng có lẽ bị ảnh hưởng bởi đứa bạn hủ nữ của mình mà thấy Ứng Trì với Trần Sâm Nhiên cứ như “Ngốc bạch ngọt thụ x Biệt nữu ngạo kiều công.”

Chương này khá phân vân về cách gọi Khương Manh, dù sao giữa “cô ta” và “cô ấy” cũng khác biệt, mặc dù lúc nói Thạch Lỗi là anh ta cũng không cảm thấy khác nhiều nhưng đến Khương Manh lại khiến mình phân vân.)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-ngung-yeu-em>